

ДЖОН ДЖОНЪЛ И

ПРОЗОРЕЦ

душa в пламъци

ДЖОН КОНЪЛИ ДУША В ПЛАМЪЦИ

Превод: Йорданка Пенкова

chitanka.info

От малък град в щата Мейн изчезва момиче, а веднага след това негов съсед, живеещият в уединение Рандъл Хейт, започва да получава анонимни писма, чието съдържание пробужда у него мъчителни спомени за друга тийнейджърка, убита преди много години. Рандъл има тайна, която пази отдавна: бил е осъден като неин убиец, когато и той самият е бил само на четиринайсет. Сега предишният му живот започва отново да го преследва и той наема частния детектив Чарли Паркър, за да накара миналото да го остави на мира. Но в град, построен върху кръв, където витаят стари призраци и твърде много от живите крият тайни, не можеш толкова лесно да се избавиш от своето минало. Докато Паркър разнищва заплетената и изпълнена с насилие история, включваща изпаднал в безизходица гангстер и враговете му, полицията и ФБР, издирванията му го връщат отново и отново към Рандъл Хейт. Защото Рандъл Хейт продължава да лъже...

На Джо Лонг, таен агент.

Представете си, Пип, че между това множество деца едно хубавичко момиченце е могло да бъде спасено; ... майката била във властта на адвоката си, който можел да ѝ каже: Зная какво сте извършили и как сте го извършили. Отишли сте там и там, направили сте това и това, за да отклоните подозренията. Проследих всичките ви стъпки и мога да ви ги разкажа. Разделете се с детето... Дайте ми го и ще направя всичко възможно да ви измъкна.

*Чарлс Дикенс,
„Големите надежди“^[1]*

I

1

Сиво море, сиво небе, горски пожар и пламтящи дървета. Никаква топлина, никакъв дим, но все пак лесовете горяха и над тях се издигаше сияние в червено, жълто и оранжево. Студена огнена стихия в хармония с настъпващата есен и безпомощно ронещите се листа. Във въздуха се носеше усещане за тлен, породено от едва доловимия повей, напомнящ за зимните ветрове и пронизващия им студ, и животните вече се готвеха за първия сняг. Захранването беше започнало, тъпкането на стомасите за по-оскъдните времена. Гладът щеше да накара по-дребните, по-уязвими същества да поемат рискове, за да се хранят, и хищниците щяха да ги очакват. Продължаващи да будуват черни паяци клечаха по ъглите на своите мрежи. Все още имаше заблудени насекоми за хапване и нови трофеи, които да се добавят към колекциите от избелели люспи. Зимните кожуси ставаха по-гъсти, козината започваше да изсветлява, за да се слива по-добре със снега. Върволици от гъски се изнизваха по небето като спасяващи се от приближаващи боеве бежанци, изоставяйки онези, които са принудени да останат и приемат онова, което ги чака.

Гарваните бяха неподвижни. Много техни братя от далечния север бяха поели на юг, за да избягат от най-свирепия период на зимата, но не и тези птици. Те бяха огромни и добре охранени, в очите им светеше извънземен разум. Някои от преминавалите по този затънт път вече ги бяха забелязали. Да, признаваха всички, те бяха по-големи от обикновените гарвани и може би внушаваха чувство за безпокойство, тези сгърбушени същества. Накацали бяха навътре сред клоните на стар дъб, организъм, наближил края на дните си, чиито листа окапваха все по-рано всяка година, така че към края на септември беше вече оголен, овъглено дърво сред пламъците, сякаш всепоглъщащият пожар вече се бе справил с него, оставяйки след себе си само димните кълба от отдавна напуснати гнезда. Дъбът се издигаше в края на малка гора, която на това място се издаваше леко, за да следва извивката на шосето, с дъба на върха на издатината. Някога бе имало повече такива дървета, но строителите на пътя ги бяха

изсекли преди много години. Вече нямаше други, скоро щеше да изчезне и той.

Но гарваните бяха дошли при него, защото гарваните обичат умиращите неща.

По-дребните птици бягаха от натрапниците и предпазливо ги наблюдаваха, скрити в зеленината на иглолистните дървета. Гарваните бяха накарали гората зад тях да притихне. Те излъчваха заплаха: тяхната неподвижност, склучените около клоните нокти, острите им като бръснач клюнове. Дебнеха, наблюдаваха, чакаха началото на лова. В своята неподвижност приличаха толкова много на статуи, че можеше да се сбъркат с уродливи образувания на самото дърво, туморни израстъци върху кората. Необичайно бе да се видят толкова много накуп, защото тези птици не се събират на групи. На двойки, да, но не по шест, не така, не и когато наблизко няма храна.

Продължавай нататък, продължавай нататък. Остави ги зад себе си, но не и преди да си хвърлил още един тревожен поглед към тях, защото при вида им се сещаш какво е да бъдеш преследван, да бъдеш наблюдаван отгоре, докато ловците безпощадно те следват. Точно това правят гарваните: водят вълците към тяхната плячка и вземат част от ловния им трофей като възнаграждение за труда си. Искаш да се размърдат. Искаш да си тръгнат. Дори обикновеният гарван може да те смути, но това не бяха обикновени гарвани. Не, тези птици бяха много необикновени.

Скоро щеше да падне нощ, а те продължаваха да стоят. Човек можеше да ги вземе за заспали, ако чернотата на очите им не се открояваше така отчетливо в гаснещата светлина, а когато облаците се разкъсаха, улови и новоизгрялата луна и заключи образа ѝ вътре в себе си.

Късоопашата невестулка изскочи от изгнилия дънер, който бе неин дом, и подуши въздуха. Кафявата ѝ козина вече се променяше, тъмното избледняваше и животното се превръщаше в призрак на самото себе си. Забелязала бе птиците, ала бе гладна и нямаше търпение да се нахрани. Котилото ѝ се беше пръснало и тя щеше да роди отново едва през следващата година. Гнездото ѝ беше застлано с миша кожа за изолация, но килерчето, където съхраняваше излишъците от убитите гризачи, вече се беше изпразнило. За да оцелява, невестулката трябваше всеки ден да изяжда храна, равна на

четирийсет процента от собственото ѝ тегло. Това означаваше около четири мишки дневно, но напоследък не бе срещала много животни по обичайните си маршрути.

Гарваните като че ли не обърнаха внимание на появата ѝ, обаче невестулката бе твърде опитна, за да рискува живота си само защото са неподвижни. Обърна се с глава към леговицето и използва опашката с черно на края като примамка, за да провери дали птиците ще се изкушат да нападнат. Ако го стореха, щяха да пропуснат тялото ѝ, целейки се в опашката, и тя щеше да се скрие на сигурно място в дънера. Но гарваните не реагираха. Носът на невестулката потрепна. Внезапно се чу шум, блесна светлина. Автомобилни фарове осветиха гарваните и те извиха глави да проследят лъчите. Разкъсвана между страха и глада, невестулката позволи на стомаха си да решава. Скри се в гората, докато вниманието на гарваните беше отвлечено, и скоро се загуби от поглед.

Колата продължи по пътя, вървеше по-бързо, отколкото беше разумно, вземаше завоите, като навлизаше в насрещното платно повече от допустимото, защото бе трудно да се видят автомобилите, които приближават от обратната посока, и който не познаваше пътя, можеше лесно да предизвика челен сблъсък или да се вреже в храсталаците отстрани. Да, можеше, ако този беше от пътищата, по които минават туристите, но малцина от тях идваха тук. Градът поглъщаше потока от гости, неговата набиваща се в очи сивота набързо убиваше желанието им да продължават нататък и той ги изхвърляше обратно натам, откъдето бяха дошли, на моста и към шосе 1, а после към границата, или на юг към магистралата и към Огъста и Портланд, големите градове, които жителите на полуострова толкова много се стараеха да избягат. Така че тук нямаше туристи, но понякога спираха външни хора, предприели пътешествието на своя живот, и след време, ако се окажеха подходящи, полуостровът намираще място за тях и те ставаха част от общност, обърнала гръб на сушата и изпълнено с решителност лице към океана.

В щата имаше много такива общности, привличащи онези, които искаха да избягат, онези, които търсеха закрилата на границата, защото това все още беше краен щат с граници от гори и вода. Някои избираха анонимността на горите, където шумът от брулещия дърветата вятър бе като тътен от разбиващи се вълни, ехо от песента на океана на

изток. Но тук, на това място, имаше и гори, и море, имаше скали покрай тесния залив и тесен издигнат път, който, подобно на моста, свързваше сушата с онези, които бяха избрали да се заселят отделно от нея; имаше град с една главна улица и достатъчно пари, за да плаща за малък полицейски участък. Полуостровът беше голям, с население, пръснато из скупчените около „Мейн Стрийт“ сгради. Също така по отдавна забравени административни и географски причини община Пастърс Бей се простираше на запад до сушата и оттатък издигнатия път. Години наред Пастърс Бей бе под ведомството на окръжния шериф, докато градът не разгледа бюджета си и не реши, че не само може да си позволи собствена полиция, но и че всъщност дори ще спести пари от това, и така се появи полицейският участък на Пастърс Бей.

Но когато говореха за Пастърс Бей, местните имаха предвид полуострова и полицаите бяха техни полицаи. Външните хора често го наричаха „острова“, въпреки че не беше остров поради естествената си връзка със сушата, при все че мостът поемаше по-голямата част от трафика. Той бе достатъчно голям, за да побере прилично двулентово шосе, и достатъчно висок, за да изключи всякакъв риск общината да остане откъсната при лошо време, макар че се беше случвало вълнението да е толкова силно, че вълните да заливат пътя; каменният кръст откъм сушата свидетелстваше, че на тази земя някога е живял човек на име Мейлок Уийлър, пометен от моста през 1997 г., докато разхождал своето куче Кея. Кучето бе оцеляло и бе осиновено от семейна двойка на сушата, защото Мейлок Уийлър беше ерген, от най-упоритите. Но то непрекъснато се опитваше да се върне на острова, както често се случва с родените на такива места. След време хората се отказаха от опитите си да го задържат и то бе взето от Гроувър Корно, който беше полицейският началник по онова време. Кучето остана с Гроувър до пенсионирането му и по-късно двамата със стопанина му починаха в разстояние само на една седмица. Фотографията на двамата заедно остана да виси на стената на полицейския участък в Пастърс Бей. Тя караше Кърт Алън, наследника на Гроувър, да се чуди дали и той да не си вземе куче, но Алън живееше сам и не бе свикнал с животните.

Колата, която сега премина под стария дъб и спря пред къщата оттатък пътя, бе колата на Алън. Той погледна на запад и засенчи очи

от лъчите на слънцето, което се скриваше зад хоризонта. Идваха още автомобили. Казал бе на останалите да карат след него. Жената щеше да има нужда от тях. Детективите от мейнската щатска полиция също бяха на път, както изискваше обявената тревога код оранжево^[2]. За изчезналото дете незабавно бе уведомен и Националният информационен център по престъпленията. През следващите часове щеше да се реши дали да се поиска помощ и от ФБР.

Къщата бе в стил ранчо, добре поддържана и свежо боядисана. Нападалите листа бяха събрани и изсипани на купа за компост до подветрената стена на сградата. Тя се бе справила доста добре за жена без съпруг, който да ѝ помага, за жена, която не е от тук, помисли си Алън.

Гарваните го наблюдаваха, докато чукаше на вратата, после му отвориха, размениха се думи, той влезе и за известно време отвътре не се долавяше звук или движение. Пристигнаха още две коли. От първата слезе възрастен мъж с изтъркана кожена лекарска чанта. Втората бе карана от жена към края на средната възраст, облечена в синьо палто, което се закачи на портата, когато тя се втурна към къщата. Скъса се, но след като го освободи, жената не спря да погледне щетите. Имаше по-важни неща за вършене.

Двамата с лекаря бяха стигнали до средата на двора, когато входната врата се отвори широко и към тях се завтече жена. Тя беше към края на трийсетте, малко понаедряла около кръста и ханша. Пуснатата свободно коса се развяваше зад гърба ѝ. Щом я видяха, новодошлите спряха и по-възрастната жена вдигна ръце, сякаш очакваше другата да се хвърли в прегръдките ѝ, но вместо това тя се провря покрай тях, избутвайки лекаря. Едната обувка падна от крака ѝ, белите камъни на алеята раздираха кожата ѝ и зад нея оставаха кървави следи. Тя се препъна, падна тежко и когато се изправи отново, дънките ѝ бяха скъсани, коленете ѝ бяха ожулени и единият от ноктите ѝ бе счупен. Кърт Алън се появи на вратата, но жената бе вече на пътя и сложила ръце около устата, крещеше отново и отново едно име...

— Ана! Ана! Ана!

После заплака, искаше да побегне, но пътят завиваше надясно и наляво и не знаеше накъде да поеме. Жената на средна възраст отиде при нея и най-сетне я взе в прегръдките си, въпреки че тя се съпротивляваше. Лекарят и Алън вече приближаваха, когато тя

изкрещя отново името. От околните дървета се разхвърчаха птици и невидими твари побягнаха от храстите, сякаш за да разнесат новината.

Момичето го няма, момичето го няма.

Само гарваните останаха. Слънцето най-сетне изчезна зад хоризонта и започна да пада истински мрак. Гарваните се сляха с него, погълнати от него и той на свой ред погълнат от тях, защото тяхната чернота бе по-дълбока от всякаква нощ.

По някое време невестулката се върна, стиснала бе между челюстите си отпуснатото тяло на тлъста полска мишка и усещаше в устата си вкуса на кръвта ѝ. Едва се беше сдържала да не я разкъса веднага след като я умъртви, но инстинктът ѝ повеляваше да обуздае своето нетърпение. И самодисциплината ѝ беше възнаградена, защото докато се връщаше в леговището си, се натъкна на друга, по-дребна мишка и си похапна, преди да скрие остатъците от нея. Може би щеше да се върне за тях по-късно, след като по-едрата плячка бъде прибрана на сигурно място.

Не чу приближаването на гарвана. Усети го едва когато ноктите му се вкопчиха в гърба ѝ, разкъсаха кожата и се впиха в плътта ѝ. Той я прикова към земята и после започна бавно да я кълве, пробивайки в тялото ѝ гладки дупки със своя дълъг клюн. Гарванът не яде от нея. Просто я изтезава до смърт, като не бързаше да сложи край на нейните мъки. След като я превърна в каша от кръв и кожа, остави останките ѝ на лешоядите и се върна при другарите си. Те чакаха ловът да започне и бяха любопитни да видят какво представлява ловецът, който ще дойде.

Но онзи, който ги бе изпратил, бе любопитен да разбере това и те наблюдаваха вместо него.

Защото той бе най-големият хищник от всички тях.

[1] Превод Невяна Розева ↑

[2] AMBER — в САЩ и други страни код за тревога при отвлечане на дете. — Б.пр. ↑

Има истини, които са толкова ужасни, че не бива да бъдат изричани гласно — толкова отвратителни са, че дори само да ги признаеш, би означавало да рискуваш решаваща част от своята човечност, да заживееш в по-студен, по-жесток свят отпреди. Парадоксът е, че има хора, които не могат да не приемат тези истини, запазвайки неизменно в сърцата, в душите си непоклатимата вяра, че е възможно светът този път, само този единствен път, да им пробутва лъжата, че в случая Бог не си е затворил очите.

Ето една от тези истини: отвличането на дете след три часа по правило се третира като убийство.

Първият проблем, с който се сблъскаха разследващите изчезването на Ана Кор, възникна от закъснялото обявяване на тревога код оранжево. Ана беше изчезнала от малък, но оживен мол на сушата, където бе отишла с приятелката си от училище Хелън Дъбюк и майка ѝ на съботно пазаруване, най-вече за да си купи „Великия Гетсби“ за часовете по литература. Отделила се от Дъбюкови, за да влезе в магазина за нови и употребявани книги, докато те отишли в „Сиърс“ да купят на Хелън обувки за училище. Не се разтревожили особено, когато изминали двацет минути, а Ана още не се била присъединила към тях; тя била дете със слабост към книжарниците и били сигурни, че просто се е свила в някой ъгъл с роман в ръцете, зачела се е и сюжетът я е погълнал изцяло. Обаче в книжарницата я нямало. Продавачът си спомнил Ана и казал, че не е останала дълго, само прегледала рафтовете, после взела своята книга и си тръгнала. Хелън и майка ѝ се върнали при колата, и там я нямало. Опитали да се свържат с нея по джиясема, ала той се включил направо на гласова поща. Претърсили мола, което не им отнело много време, после позвънили в дома на Ана, да не би случайно да се е прибрала с колата на някой друг, без да си направи труда да се обади, макар че това щяло да е нехарактерно за нея. Вальри Кор не си била вкъщи. По-късно щяло да се разбере, че си е правила косата при Луиз Дусет, която държала малък фризьорски салон на „Мейн Стрийт“, на задната страна на

къщата си. Телефонът на Вальри иззвънял, докато миели косата ѝ, и тя не го чула заради шума на водата.

Накрая госпожа Дъбюк се обадила, не на 911, а в самия полицейски участък на Пастърс Бей. Било само по силата на навика, нещо обичайно за жителите на малък град със собствена полиция, но това довело до ново забавяне, докато началникът на полицията Алън обмислял дали да сигнализира шерифството и щатската полиция, която на свой ред трябвало да информира отдела си за криминални разследвания. Когато бе обявена тревогата код оранжево, вече беше изминал час и петнайсет минути, или повече от една трета от тричасовия срок, считан за решаващ при всяко отвлечане на малолетен, след изтичането на който детето се приема за мъртво. Но след като тревогата бе обявена, властите реагираха бързо. В щата имаше установени процедури за случаи като този, те бяха задействани незабавно и с координацията им се зае Обединеният организационен екип за справяне с произшествията. В района бяха съсредоточени полицейски патрули, които започнаха да обикалят пътищата. В Пастърс Бей бе изпратен екип за проверка на уликите, запланувано бе компютърът на Ана Кор да бъде изследван за нещо подозрително и да се поиска от майката да подпише декларация, с която да даде достъп до данните за разговорите, водени от джисема на Ана. Мобилният ѝ оператор бе вече уведомен и бяха направени опити да се установи местонахождението на телефона, но онзи, който я бе отвлякъл, не само че го беше изключил, но и бе извадил батерията и бе ликвидирал възможността той да бъде засечен.

Данните за жертвата бяха изпратени в Националния криминален информационен център, след което Ана Кор автоматично бе включена в категорията „изчезнало или застрашено лице“. Това на свой ред доведе до уведомяването на Центъра за изчезнали и малтретирани деца и на ФБР. Звеното „Адам“, специализираният отряд на Националния център за изчезнали и малтретирани деца, бе готово за действие, регионалното Звено за бързи действия при отвлечане на деца в Бостън беше на крак и чакаше официалното искане за помощ от мейнската щатска полиция. Лесничеите започваха подготовка за щателно претърсване на ненаселените райони около предполагаемото място на отвлечането. Когато предвидените три часа изтекоха и Ана Кор все още не беше намерена, през редиците на полицейските служители

премина лека вълна. Това бе безмълвно признание, че сега естеството на разследването задължително ще се промени. Направен бе списък с членове на семейството и близки приятели — първите заподозрени, когато пострада дете. Всички се съгласиха да се явят на разпит, придружен от тест с детектор на лъжата. Първа беше разпитана Валъри Кор.

На петата минута от разговора с нея дойде първото обаждане до ФБР.

Ана Кор бе в неизвестност повече от седемдесет и два часа, но изчезването ѝ беше странно, ако можеше да се каже, че обстоятелствата при отвлечането на едно дете са по-странни от тези при отвлечането на друго. По-точно ще е да кажем, че онова, което се случваше след него, изглеждаше по-странно, защото Валъри Кор, майката на момичето, не се държеше както можеше да се очаква от жена в нейното положение. Най-напред тя сякаш отказваше да излезе пред камерите. В репортажите по телевизията и вестниците нямаше нейни изявления, нито на нейни близки, които да говорят от нейно име — не и в началото. Изчезването на дъщеря ѝ стана част от публичния спектакъл съвсем постепенно, последно действие на едно продължително представление, възползващо се от всеобщия интерес към сексуалното насилие, убийствата и всевъзможните човешки трагедии. Оставено бе на полицията, щатска и местна, да подава на медиите информация за момичето и през първите дванайсет часа след обявяването на код оранжево съобщаваните подробности бяха оскъдни. Репортерите ветерани усещаха, че властите пращат противоречиви сигнали и зад голите факти около изчезването на момичето подушваха друга история, но всичките им опити да задействат своите източници в полицията биваха отхвърляни. Дори местното население на Пастърс Бей сякаш бе стегнало редиците и репортерите срещаха трудности да открият човек, готов да коментира случая, макар и с най-общи думи, при все че това се приписваше по-скоро на характерната странност на населението, отколкото на някакъв голям заговор за мълчание.

Когато изтекоха три дни от изчезването на дъщеря ѝ, Валъри Кор се съгласи, или ѝ бе разрешено, да даде първото си публично интервю,

в което помоли всички, които разполагат с някаква информация за дъщеря ѝ, да се обадят. Подобни обръщения имаха и преимущества, и недостатъци. Те привличаха по-силно вниманието на цялото общество и следователно можеха да накарат повече потенциални свидетели да се обадят. От друга страна, често се получаваше така, че колкото по-емоционален бе упражняваният върху похитителя натиск, толкова по-високи ставаха стените, които издигаше той или тя, и съществуваше риск публичното обръщение да го озлоби. Все пак беше решено Валъри да застане пред камерите.

Пресконференцията се състоя в кметството на Пастърс Бей, проста сграда с дървена конструкция, непосредствено до така наречената „Мейн Стрийт“, която спокойно можеше да се казва и „Оунли Стрийт“^[1], тъй като названието „Мейн Стрийт“ предполагаше наличието и на други улици, които заслужават да бъдат отбелязани, докато на практика град Пастърс Бей почти свършваше, щом се отдалечиш на повече от хвърлей от „Мейн“. Имаше дрогерия и малък универсален магазин, и двата собственост на една и съща фамилия и разположени един до друг; два бара, единият от които едновременно и пицария; бензиностанция; хотел, предлагащ преспиване и закуска, който не рекламираше присъствието си, тъй като собствениците се стремяха да избягват „неподходящи“ гости и следователно разчитаха само на реклама от уста на уста или, както се подхвърляше понякога, на телепатични внушения, за да си осигуряват клиенти; две малки църкви — една баптистка и една католическа, които също не натрапваха ненужно присъствието си; и малка библиотека, която отваряше само сутрин или изобщо не отваряше, ако библиотекарката беше заета с нещо друго. Когато на медийния цирк бе даден строго контролиран достъп, това бе най-сериозният наплив на външни хора, който градът бе виждал от основаването си през 1787 г. Пастърс Бей^[2] дължеше името си на самозвания проповедник Джеймс Уестън Харис, който беше пристигнал на това място през 1755 г. — по време на войната между англичаните и французите. Година преди това Харис бил в малката група от четирийсет човека, предвождана от Уилям Трент, на която била възложена отговорността да построят укрепление на мястото, където реките Алегейни и Мононгахила се сливат и образуват река Охайо. Французинът Контрекьор пристигнал с петстотин души, преди укреплението да бъде завършено, но позволил

хората на Трент да си тръгнат по живо, по здраво и дори изкупил инструментите им, за да продължи изграждането на онова, което впоследствие щяло да се назове Форт Дукейн.

Харис, който мислел, че се намира в смъртна опасност, и се бил примирил с мисълта, че ще загине от ръцете на французите, приел избавлението си като знак, че трябва да се посвети изцяло на проповедничество, и завел семейството си на края на един полуостров в Нова Англия с намерението да основе селище там и да разпространява Словото божие. Индианците от племето пенобскот, които застанали на страната на французите против англичаните, отчасти заради естествената си антипатия към съюзниците им от племето мохоук, не били впечатлени от мисионерския ентузиазъм на Харис и месец след пристигането му го накълцали на парчета.

Семейството му обаче било пощадено, след прекратяването на бойните действия то се върнало на това място и основало селище, което впоследствие станало известно като Пастърс Бей. Но късметът им си останал все същият, обединените сили на болестите и рухналите илюзии постепенно заличили всяка следа от присъствието на Харисови. Ала те оставили след себе си град, макар да се говорело, че той е в сянката на онова първо убийство, защото така и не процъфтял истински. Пастърс Бей оцелял и това било най-доброто, което можело да се каже за него.

Сега, след столетия, Пастърс Бей се превръщаше във фокус на сериозно внимание, за пръв път след като семената на основаването му били хвърлени и полети с кръвта на Джеймс Уестън Харис. Автомобилите на новинарите бяха паркирани на „Мейн Стрийт“, репортерите стояха пред камерите с улицата зад гърба си и говореха за трагедията, сполетяла този малък град в Мейн. Тикаха микрофони в лицата на хора, които нямаха желание да се видят по телевизията, нито пък да говорят пред външни хора за бедата, сполетяла една от съгражданките им. Валъри Кор и дъщеря ѝ може да бяха „пришълки“, но се бяха установили в Пастърс Бей и жителите на града стягаха редиците около тях, за да ги защитят. И не срещаха никакви възражения по този въпрос от страна на своя полицейски началник, обстоятелство, което караше някои от местните да шушукат също както репортерите, че в отвличането на Ана Кор може да има нещо повече от онова, което се вижда.

От едната страна на кметството бе сложена маса с кафе и бисквити за гостите, която се обслужваше от Ели и Ерин Хотън, близначки на неопределена възраст, едната от които, Ерин, бе също така и библиотекарката на града, докато сестра ѝ управляваше мистериозния елитарен хотел, при все че не им беше чуждо да си разменят ролите, когато им скимне. Тъй като бяха еднакви, това не смуцаваше гладкото функциониране на общността. Сестрите сервираха кафето по същия начин, по който изпълняваха всичките си задачи, доброволно поети или не: с учтивост, която не предразполага към прекалена интимност, и строгост, която не търпи неподчинение.

Когато първите репортери започнаха да се блъскаат за място до масата и в резултат бе разлята каничка със сметана, сестрите дадоха да се разбере — по начина, по който вдигнаха каните с кафето, — че подобни щуротии няма да бъдат търпени, и отраканите журналисти приеха мъмренето като сконфузени ученици.

Всички въпроси се отправяха към лейтенант Стивън Логан, началник на Отдела за криминални разследвания на Мейнската щатска полиция за южните региони, при все че когато те бяха от местен характер, той от време на време преотстъпваше отговорите на полицейски началник Кърт Алън. Ако въпросите го изискваха, Алън на свой ред се обръщаше към бледата жена до себе си да види дали тя няма да каже нещо, но само когато не бе в състояние да отговори сам. Когато не желаше да отговори, тя само поклащаше глава, а редките ѝ отговори бяха пределно кратки. Не, тя нямала никаква представа защо някой ще иска да похити дъщеря ѝ. Не, между тях нямало спречкване, нямало нищо, което да не е познато на която и да е майка на самоуверено четиринайсетгодишно момиче. Изглеждаше спокойна, но за всички по-наблюдателни зрители бе очевидно, че Валъри Кор се владее само със силата на волята си. Все едно че гледаха бент, който всеки момент ще се скъса, внимателният поглед откриваше пукнатините във фасадата, които заплашваха да отприщят напирателната стихия. Тези пукнатини станаха ясно забележими за всички едва когато я попитаха за бащата на момичето. Валъри опита да отговори, но думите я задавиха и тя за пръв път се разплака. Оставено бе на Логан да се намеси и съобщи, че полицията издирва бащата, някой си Алекс (Алекс) Кор, сега разделен със съпругата си, с надеждата, че той би могъл да помогне в разследването. Попитан дали Кор е заподозрян за

изчезването на дъщеря му, Логан каза само, че полицията не пренебрегва никоя от възможностите, просто иска да открие Алекос Кор, за да провери алибито му и евентуално да го изключи от разследването. После репортер от един бостънски вестник се оплака, че среща спънки при получаването на информация и коментари от полицията, и думите му предизвикаха одобрително мърморене. Алън избягна отговора, като заговори за нещо, което нарече „семеини чувства“, но половината Мейн можеше да даде по-смислен отговор на този въпрос, който да задоволи всички, които имат повече от бегла представа за тази част на света.

Това бе Пастърс Бей. Тук хората бяха по-различни.

Но това не беше цялата истина.

Дори приблизително.

Аз гледах пресконференцията по ранните вечерни новини, прав в дневната на моята къща, докато дъщеря ми Сам довършваше млякото и сандвича си в кухнята. Рейчъл, майката на Сам и моя бивша приятелка, седеше на ръба на фотойола с очи, приковани в екрана. Двете със Сам бяха на път за Бостън, за да вземат самолета за Ел Ей, където Рейчъл трябваше да говори на симпозиум за клиничния напредък в когнитивната психотерапия. Тя бе опитала да ми обясни същността на този напредък, но аз само стигнах до извода, че участниците в симпозиума сигурно са по-умни от мен и могат да задържат вниманието си по-продължително време. Рейчъл имаше приятели в Ориндж Каунти, на които възнамеряваше да гостува, и тяхната дъщеря бе само няколко месеца по-голяма от Сам. Симпозиумът щеше да ѝ отнеме един ден, останалото време от престоя им в Калифорния щеше да бъде посветено на отдавна обещаваните пътувания до Дисниленд и студията на „Юнивърсъл“.

Сам и Рейчъл живееха в Бърлингтън, Върмонт, в къщата на бащата на Рейчъл. Аз вземах Сам винаги когато ми беше възможно, но не толкова често, колкото ми се искаше, тъй като ситуацията бе усложнена, или поне аз си казвах така, от факта, че вече повече от година Рейчъл се срещаше с друг. Джеф Рийд беше по-възрастен от мен, бивш администратор на капиталовите пазари в голяма банка, който се беше пенсиониран рано и по този начин бе избягнал

благополучно поредицата скандали и фалити, за които навярно и той бе допринесъл. Не знаех това с положителност, но бях достатъчно жалък да му завиждам за мястото в живота на Рейчъл и Сам. Бях се сблъскал с него веднъж, когато отидох да видя Сам за рождения ѝ ден, и той бе опитал да ме порази с благоразположението си. Владееше похватите на човек, прекарал голяма част от живота и кариерата си, карайки другите да му имат доверие, заслужено или не: широка усмивка, здраво ръкостискане, лявата ръка на моето рамо, за да ме накара да се почувствам високо ценен. Секунди след като се запознах с него, вече се опипвах, за да се уверя, че портфейлът и часовникът ми са още на мястото си.

Гледах Рейчъл, докато слушаше подробностите от пресконференцията. Бе позволила малко сиво да пропълзи в червените ѝ коси, около очите и устата ѝ имаше бръчици, които не помнех от преди, но все още бе много хубава. Болка прониза сърцето ми и аз я успокоих с мисълта, че всичко е така, както трябва да бъде, колкото да ми липсват и двете.

— Какво мислиш? — попитах.

— Езикът на тялото ѝ нещо не ми харесва — каза Рейчъл. — Тя не иска да бъде там, и не само защото я е сполетял кошмарът за всяка майка. Изглежда уплашена и не мисля, че е заради репортерите. Бих си позволила да изкажа предположението, че крие нещо. Чувал ли си нещо за този случай?

— Не, но не съм и разпитвал.

Предаването от пресконференцията свърши и водещата превключи на войните в чужбина. Чух шум зад гърба си и видях, че Сам гледа новините от хола. Тя беше висока за възрастта си, с коси в по-светъл вариант на червеното от тези на майка ѝ и със сериозни кафяви очи.

— Какво се е случило с момичето? — попита, след като влезе в стаята. Държеше остатък от сандвича в дясната си ръка и дъвчеше отхапаното. По пуловера ѝ имаше трохи и аз ги изтръсках. Изглеждаше недоволна. Може би искаше да си ги запази за после.

— Не знаят — отвърнах аз. — Изчезнало е и сега се опитват да го намерят.

— Избягало ли е? Понякога хората бягат.

— Възможно е, скъпа.

Тя ми подаде остатъците от сандвича.

— Не искам повече.

— Благодаря — казах аз. — Ще си го сложа в рамка.

Сам ме погледна особено, после попита дали може да излезе навън.

— Да — каза Рейчъл. — Но стой на място, където можем да те виждаме.

Сам понечи да тръгне, но спря.

— Татко, ти намираш хора, нали?

— Да, намирам.

— Трябва да идеш да намериш момичето.

Изприпка навън. След малко върхът на главата ѝ се показва на прозореца, започнала бе да разглежда цветните лехи. През последното си гостуване тя ми беше помогнала да насадя навсякъде обичайните за района многогодишни цветя, защото бях позанемарил градината, след като тя и майка ѝ си отидоха. Сега имаше козя брада и камбанки, костенурска глава и иглика, всичките с грижливо поставени надписи, за да знае Сам кое какво е. Още не беше се стъмнило, но лампите отвън се включваха при движение и тя се забавляваше да ги пали, като танцуваше под тях. Рейчъл отиде до прозореца и ѝ махна. Изключих телевизора и се присъединих към нея.

— Има моменти, когато я поглеждам и виждам теб — каза Рейчъл. — Или когато говори, чувам твоя глас. Мисля, че прилича повече на теб, отколкото на мен. Не е ли странно, че те вижда толкова рядко?

Не можах да сдържа реакцията си и Рейчъл веднага се извини. Докосна леко рамото ми с дясната си ръка.

— Не исках да прозвучи така. Не те обвинявам. Просто констатирам факта. — Отново се загледа в дъщеря ни. — Тя обича да е с теб. Джеф е добър с нея и я глези, но тя винаги се държи малко на разстояние.

„Недей така, Сам, помислих си аз, той положително ще те посъветва да инвестираш издръжката си в оръжия или в тютюневите концерни.“

— Тя е толкова самостоятелно дете — продължи Рейчъл. — Има приятели и върви добре в училище — повече от добре, изпреварила е всички в класа във всяко едно отношение. Но има неща, които пази за

себе си и в себе си, свои тайни. Това не го е взела от мен. Това е твоето у нея.

— Звучиш така, сякаш не си убедена, че е хубаво да пазиш нещо за себе си.

Рейчъл се усмихна.

— Не знам какво е, затова не мога да кажа.

Ръката ѝ още докосваше рамото ми. Тя, изглежда, изведнъж забеляза това и я остави да падне, но движението не беше рязко. Онова, което съществуваше между нас, вече бе по-различно. Имаше тъга и съжаление, но не и болка, или поне не толкова много, че да влияе върху начина, по който се държим помежду си, когато сме заедно.

— Опитай да се виждаш с нея малко по-често — каза Рейчъл. — Можем да го уредим.

Не отговорих. Мислех за Вальри Кор и изчезналата ѝ дъщеря. Мислех за покойната си съпруга и своята първа дъщеря, изтръгнати насилствено от този живот само за да запазят присъствието си тук в друга форма. Бях видял размиването на световите, гледал бях как елементите на онова, което беше преди и което щеше да дойде, се изливат в този живот като тъмно мастило във вода. Знаех, че съществува форма на злото, недостижима за човешкия разум, извор, от който пие всяко друго зло. Знаех също, че съм белязан, макар и сам още да нямах представа с каква цел. Затова стоях настрана от дъщеря си, заради страха от онова, което можех да ѝ докарам.

— Ще направя всичко по силите си — излъгах.

Рейчъл отново вдигна ръка, но този път докосна лицето ми, проследи очертанията на костите отдолу и аз усетих, че очите ми започват да парят. Затворих ги за малко и в този миг заживях друг живот.

— Знаем, че се опитваш да я предпазиш, като стоиш настрана, но много съм мислила за това — каза Рейчъл. — В началото исках да се махнеш от живота ни. Ти ме плашеше, както заради онова, което беше способен да сториш, така и заради мъжете и жените, които те принуждаваха да постъпваш така, но трябва да има равновесие, а това равновесие сега го няма. Ти си неин баща и като стоиш настрана от нея, я нараняваш. Ние я нараняваме, защото аз също нося вина за

онова, което се случи. И двамата трябва да положим повече усилия заради нея. Е, разбрахме ли се?

— Разбрахме се — казах аз. — Благодаря ти.

— Няма да ми благодариш, когато те замъкне в „Американ Гърл“^[3]. Портфейлът ти също няма да ми благодари.

Сам бе клекнала край гората, събираше съчки и клонки, усукваше ги и правеше от тях разни фигури.

— Какво те накара да стигнеш до тази мисъл?

— Сам ме накара — отвърна Рейчъл. — Попита дали си добър човек, след като залавяш лошите и ги пращаш в затвора.

— А ти какво отговори?

— Казах ѝ истината. Че си добър човек. Обаче се разтревожих дали след като знае с какво се занимаваш, няма да започне да свързва професията ти с присъщите ѝ опасности и я попитах страхува ли се за теб. Отговори ми, че не се страхува, и аз ѝ повярвах.

— Каза ли защо не се страхува?

— Не — Рейчъл се намръщи. — Само че отговорът ѝ бе много странен, не думите, а начинът, по който ги каза. Заяви ми, че лошите хора трябвало да се страхуват от теб и не се шегуваше, не беше перчене. Беше много сериозна и много уверена. После просто се обърна и отиде да си легне. Това беше преди няколко вечери и след това аз бях тази, която не можеше да заспи. Сякаш говорех с оракул, ако разбираш какво имам предвид.

— Ако е оракул, няма да казвам на никого. Половин Нова Англия ще се изсипе да пита за числата от тотото и Джеф сигурно ще прибира за консултациите по десет долара на човек.

Рейчъл ме ръгна с лакът и тръгна към вратата. Време беше да тръгват.

— Започни да ходиш по срещи — каза тя. — Още малко и ще се превърнеш в калугер.

— Сезонът не е подходящ — отвърнах. — Човек не тръгва по срещи, когато започва зимата. Твърде много дрехи. Трудно ще разбереш какво ти се предлага, преди да е станало късно.

— Както би казал истинският циник.

— Всички циници някога са били романтици. И повечето продължават да са.

— Господи, сякаш че говоря с някой дървен философ.

Помогнах ѝ да си облече палтото и тя ме целуна по бузата.

— Не забравяй за какво си говорихме.

— Няма.

Рейчъл извика Сам, която седеше на пейката отвън.

Тя криеше под палтото си нещо, докато вървеше към нас, но не ми го показа. Едва когато се прегърнахме за сбогом, го извади внимателно и ми го подаде.

Беше кръст. Направила го бе от тънки клонки, усукани където е било възможно да се закрепят, а на останалите места увити със стебла от бръшлян.

— За когато дойдат лошите — каза тя.

Двамата с Рейчъл разменихме погледи, но си замълчахме и едва след като те си тръгнаха, осъзнах колко странни бяха думите на Сам. Тя не ми даваше кръста, за да прогонвам лошите, както можеше да се очаква от едно дете. Не, в нейните мисли лошите не можеха да бъдат прогонени. Те щяха да дойдат и аз трябваше да застана лице в лице с тях.

[1] Only street (анг.) — Единствена улица. — Б.пр. ↑

[2] Pastor's Bay, Заливът на пастора. — Б.пр. ↑

[3] Верига магазини за кукли. — Б.пр. ↑

Навсякъде тихи гласове — есенният вятър шушнеша своите извинения, в канавките плуваха кафяви листа, ръмеше ситен дъждец, изненадващо студен върху кожата. По улиците на Фрийпорт сега имаше по-малко туристи; те идваха предимно в края на седмицата, а в този мрачен ден магазините бяха на практика празни. Хубавите момчета и момичета в „Абъркромби и Фич“ се награвяха и се пускаха, времето да минава, а малцината местни жители обикаляха „Л. Л. Бийн“^[1] да се подготвят за зимата, но не и преди да са минали през фирмения магазин на „Бийн“, защото непохарченият долар е спестен долар, а те бяха пестеливи хора. Обаче южен Фрийтаун беше много по-различен от комерсиализирания си северен събрат. Беше по-тих, центърът му не можеше да бъде намерен толкова лесно, видът му бе предимно провинциален, въпреки че бе разположен съвсем близо до Портланд. Тъкмо по тази причина адвокатката Ейми Прайс бе предпочела да живее и работи тук. Сега, в своя офис на ъгъла на „Парк“ и „Фрийпорт“, тя наблюдаваше как дъждът чертае сложни плетеници от жилки по прозореца, сякаш стъклото бе органична материя, като крило на насекомо. С всяка падаща капка, с всяко прелитащо мъртво листо, с всеки току-що оголен сантиметър от клона настроението ѝ ставаше все по-мрачно. Колко често бе мислила да се махне от този щат? Всяка есен ѝ навяваше същите мисли: това бе най-доброто от всичко, което предстоеше до март, дори до април. Колкото и неприятно да беше сега, с прогизналите листа и студения ситен дъжд, с тъмните сутрини и тъмните вечери, през зимата щеше да бъде много по-лошо. О, щеше да има красиви моменти, например, когато слънцето пръсне елмази по първите снегове и в ранните утринни часове светът ти се струва измит от своята грозота, почистен от греховете, но после мръсотията се натрупва, снегът почернява, по подметките ти полепва пясък, по пода на колата ти също, разнася се из цялата къща и тогава ти се дощява да си едно от онези сгушени спящи създания, които са си намерили тъмно и топло местенце, пещера или хралупа, и чакат зимните месеци да се изнижат.

Докато тя си мислеше за тези неща, детеубиецът отвън също бе потънал в собствените си мрачни мисли.

Колко обикновен, колко незабележим бе видът му. Имаше среден ръст и средно телосложение, носеше костюм и обувки на средна цена. Вратовръзката му не бе нито прекалено набиваща се в очи, нито прекалено дискретна по цвят и дизайн, ни твърде евтина, ни твърде скъпа. Лицето му можеше да мине най-много за умерено хубаво. Ако тя бе неомъжена и бе излязла да прекара навън вечерта, може би щеше да разговаря с него, ако я заговори, но без да се старее особено, и не би съжалявала, ако не се запознаят, не би имала чувството, че пропуска възможност. И той използваше мимикрия, подобно на онези видове насекоми, които наподобяват листа, за да останат незабелязани. Оголването на клоните и есенното повяхване лишаваха и него от прикритие, както всичките тези твари.

Ейми леко проточи врат. От мястото, на което седеше, го виждаше отразен в огледалото на стената в приемната. Косата му приличаше на мокра слама, очите му бяха светлокафяви. Устните му се свиха в привична нацупена гримаса, която обаче не изглеждаше женствена — заради малкия белег, нацърбващ левия край на горната устна. Беше гладко избръснат, със силна брада. Тя придаваше на чертите му твърдост, каквато сами по себе си не излъчваха.

На масата пред него бяха сложени списания и днешните вестници, но той не четеше. Седеше абсолютно неподвижно, с отворени длани върху бедрата. Почти не мигаше, така погълнат бе от своите мисли. Навярно беше очаквал, че вече са го забравили — все пак беше отишъл толкова надалеч и се бе променил толкова много. Имаше нова самоличност и биография, която бе грижливо съставена и поддържана през годините. Нито едното от двете не бе незаконно: биографията му бе подарена от съда и той я беше допълвал през годините. Момчето, което почти никой вече не помнеше, не беше баща на този мъж, но все пак продължаваше да живее в него, замръзнало в мига, в който бе станало убиец.

Ейми се питаше колко ли често си спомня за онова, което е сторил. Подозираше, водена от собствения си опит (и не само от допира с престъпленията на други хора, а и от превъзможването на последствията от собствените си грешки и разкаяния), че понякога може да е имало дни, през които да е забравял за своите грехове, да е

забравял дори кой е в действителност, защото в противен случай животът му е щял да бъде непоносим и бремето на лъжата е щяло да го прекърши. Единственият начин да продължи да живее, е бил да отрича пред себе си, че си служи с подобна измама. Той бе този, в когото се беше превърнал, и бе изхвърлил спомена за своето минало, както излюпилата се пеперуда захвърля какавидената обвивка. Но в него положително бе останало нещо от онази ранна фаза: някой сън на личинката, спомен от времето, когато не е можела да лети, когато е била различна от това, което е днес.

Греховете ти те преследват. Ейми знаеше това и бе убедена, че той също го знае. Ако се лъжеше, ако той бе отказал да приеме реалността им, тогава човекът, когото очакваха, щеше да го извади от тази заблуда. Този, който скоро щеше да се присъедини към тях — детективът, ловецът, — знаеше всичко за греха и за злото. Единственото ѝ безпокойство бе, че собствената му болка може да го накара да ѝ обърне гръб, на нея и на мъжа отвън, който я бе помолил за помощ. Детективът беше загубил дете. Докосвал бе обезобразеното телце на своята първа дъщеря. Възможно бе човек като него да не се отнесе милостиво към мъж, отнел живота на малко момиче, без значение на колко години е бил, когато го е извършил.

Всичко това щеше да каже на детектива по-късно. Сега вниманието ѝ отново се върна към мъжа в приемната. Дете-убиец и дете убиец: убил дете и сам бил дете, когато отнел неговия живот.

Тя не знаеше истината за него до днес, въпреки че го бе представлявала в миналото: спорен случай на шофиране в нетрезво състояние, последван от кавга за граници на имот със съседа, заплашваща да премине в активни враждебни действия. Не бе имало причина да я информира за своето минало, въпреки че навремето притесненията му във връзка с имотните претенции на съседа ѝ се бяха сторили прекалени. Разкритията от този следобед изясняваха ситуацията: имаше си работа с човек, който избягва всякакъв вид внимание. Дори професията му неизбежно отклоняваше всички разговори за заниманията му в друга посока. Той беше данъчен счетоводител, подготвящ данъчни декларации за отделни лица и представители на дребния местен бизнес. Работеше предимно от дома си. Контактите му с клиентите бяха минимални и в общи линии се ограничаваха само с финансовите въпроси. Дори когато му бе

потрябвала правна помощ, той бе избрал адвокат, чиято кантора се намира сравнително далече от мястото, на което живее. Имаше адвокати и по-наблизо, но той бе предпочел да не търси услугите им. Навремето това ѝ се бе сторило малко странно, ала сега вече не я учудваше. Страхувал се бе случаят да не се разчуе, тайната му да не бъде споделена в леглото или на чашка; опасявал се бе, че дори един-единствен миг недискретност може да го запрати на дъното. Ти винаги се боиш, помисли си Ейми. Въпреки че толкова си се променил, откакто е било извършено престъплението. Боиш се от втори поглед в бара, от злощастно пресичане на пътищата, от момента, когато някой надзирател, бивш затворник или посетител в затвора, на когото си бил посочен, събере две и две и свърже лицето ти с твоята история. Да, тези хора може да поклатят глава и да отминат, мислейки, че грешат, и ти може да избягаш бързо от тях, ако усетиш, че погледът им те парва. Но ако не продължат по пътя си или, още по-лошо, ако по някаква ужасна случайност те срещнат в близост до твоя нов дом, където никой не знае за миналото ти? Ще го приемеш ли безучастно? Ще се примириш ли със съдбата си? Или ще избягаш? Ще си събереш багажа, ще седнеш в колата и ще изчезнеш? Ще опиташ да започнеш пак отначало?

Или пък малкото момче вътре в теб, сега надарено с мъжка сила, ще намери друг изход? В края на краищата някога си убил. Колко трудно ще бъде да убиеш отново?

Тя погледна часовника си. Детективът бе казал, че ще дойде до час, а той рядко закъсняваше. Покрай прозореца прелетя нещо, сянката му влезе за кратко в стаята и мина през тялото ѝ, преди да си тръгне. Чу пляскане на криле и почти усети докосване на пера. Видя как гарванът кацна на клон от брезата, надвиснал над малкия паркинг. Гарваните я объркваха. Със своя мрачен вид, с интелигентността си, с това как понякога отвеждат вълците и кучетата при тяхната плячка. Това бяха птици ренегати: инстинктът ги караше да издават на глутницата присъствието на уязвимите. Но този не беше сам. Имаше още един, кацнал по-нависоко. На фона на преплетените клони не бе забелязала появянето му. Долетя и трети. Настани се върху стълб от оградата, за момент протегна крило, после замря неподвижно. Всичките приличаха на статуи. И всичките бяха обърнати към пътя.

Странно.

После забрави за гарваните. Засега. Появи се кола, стар мустанг. Никога не се беше интересувала особено от автомобили и не можеше да различава старите модели, но видът на този изкара на лицето ѝ лека усмивка за пръв път този следобед.

Детективът и неговата играчка.

Той слезе от колата. Както винаги, Ейми го наблюдаваше с дълбоко любопитство: и той всяваше безпокойство, както черните птици, които се бяха събрали тук; интелектът и инстинктите му ѝ се струаха не по-малко странни от техните. Носеше тъмен костюм с тясна черна вратовръзка. Това бе необичайно за него, защото обикновено предпочиташе по-всекидневното облекло, но костюмът му стоеше добре.

Беше еднореден, по тялото, панталонът много тесен при подгъва. Със своите бледи черти и леко прошарена тъмна коса той приличаше на едноцветен образ, сякаш изпаднал в есенния пейзаж от някоя стара фотография, от някое отминало време.

През годините, откакто го познаваше, често се беше питала защо я тревожи толкова. Отчасти това се дължеше на неговата склонност към насилие. Не, така не бе честно; по-точно щеше да е да каже „неговата готовност да използва сила и видимото му удовлетворение от това“. Той беше убивал и Ейми знаеше, че ще убие отново. Обстоятелствата щяха да го принудят, защото привличаше злите мъже и жени и ги ликвидираше, когато няма друг избор. А понякога и когато има, както подозираше тя. Не знаеше каква бе тази негова притегателна сила, но когато мислеше за това, откриваше несвързани фрази, които се въртяха в съзнанието ѝ. Кон, използван от ловците като прикритие. Козата на Юда^[2]. Примамка. В отделни моменти в него имаше нещо не от този свят, събуждаше същото чувство, каквото получаваш понякога привечер в църковния двор, когато зърнеш отдалечаващ се силует бавно да се стопява във вечерния здрач и не си много сигурен дали си видял просто друг опечален, който си тръгва, или някакво не толкова материално присъствие. Може би бе невъзможно да си ставал свидетел на толкова много болка и смърт, както този човек, без нещо от отвъдното да е оставило свой отпечатък върху теб — разбира се, ако сам вярваш, че има друг свят. Тя вярваше и нищо от срещите ѝ с детектива не я беше накарало да се усъмни в

тази си вяра. Сега бе използвал афършейв с дъх на тамян и тя си помисли, че ароматът му е много на място.

Но той умееше да навлиза в обстановката. Иначе би му било невъзможно да следва избраната от него професия. Това не бе само някакво лустро на нормалност, под което се крие. То му беше присъщо, както и странността. Дори и сега, облечен в своя елегантен черен костюм, носеше в дясната си ръка кафяв книжен плик. Сигурна бе, че в него имаше кифлички. Кифличките бяха нейната слабост. За подходяща кифличка в подходящ момент беше способна дори да измени на годеника си, а тя го обичаше силно. Забеляза, че си играе с годежния пръстен, сваляше го от пръста и пак го слагаше, и не можеше да си спомни дали мисълта за Бренан, мъжа, който ѝ бе дал пръстена, я накара да го докосне, или беше започнала да го върти, когато се появи детективът. Реши, че не желае да мисли повече за това, макар че щеше да го каже на детектива, друг път и на друго място. Той прекоси паркинга, тръгна по мократа пътека, която водеше към сградата, и на нея ѝ се стори, че черните птици обърнаха глави да проследят движението му, може би привлечени от чернотата на неговия костюм, разпознали в него един от своите. Искаше ѝ се да си тръгнат. Нагласи щорите на прозореца, така че да са извън зрителното ѝ поле, но усещането за присъствието им остана. „Това са просто птици, помисли си: големи черни птици. Не е филм. Ти не си Типи Хедрън^[3].“

Реши да прогони гарваните от ума си. Може би използваше тяхното присъствие, за да отклонява вниманието си и да не мисли за предстоящия разговор. Не искаше детективът да откаже да ѝ помогне, на нея и на клиента. Ако го стореше, щеше да го разбере, нямаше да промени мнението си за него, но чувстваше, че е важно той да се съгласи да се включи. Веднъж ѝ бе казал, че съвпаденията го безпокоят. Тук съвпаденията бяха извън всякакви граници.

Пригответи се да го посрещне. Време беше.

Минах през приемната, хвърлих бегъл поглед към чакация там мъж и влязох в кабинета на Ейми. Сложих плика пред нея и го отворих, за да може да надникне вътре.

— Чарли Паркър, ти си истински изкусител — възкликна тя и взе една от кифличките. — Праскова? Нямаха ли с къпини?

— Имаха и с къпини, но който плаща на пекаря, той избира вида.

— Да не искаш да кажеш, че не обичаш къпини?

— Нищо не искам да кажа. Това е кифличка. В нея има праскови. Примири се. Знаеш ли, разбирам защо Бренан не бърза да добави златна халка към камъка, с който си играеш. Понякога навярно се пита дали си пази квитанцията.

Видях как ръката ѝ бързо се дръпна от пръстена. Започна да чопли от кифличката, просто за да си намери друго занимание, макар изражението ѝ да показваше, че не е особено въодушевена от него. Обикновено беше готова да излапа една по всяко време на деня и нощта, но нещо разваляше апетита ѝ. Тя преглътна трохите, но повече не посегна. Изглежда ѝ беше сухо. Закашля се и протегна ръка към шишето с вода, което държеше винаги на бюрото.

— Разбера ли, че пази квитанцията, ще го убия — каза тя, когато се справи със сухотата в устата си.

— Един психолог би се запитал защо си играеш толкова с пръстена.

Тя се изчерви.

— Не е вярно.

— Значи се лъжа.

— Да, лъжеш се.

Бренан, нейният годеник, бе много опак човек, който обожаваше и земята под краката ѝ, но бяха стодени вече от толкова време, че свещеникът, който бе определен да извърши венчавката, междувременно се беше споминал. По пътя към олтара някой от двамата се беше запънал и аз не бях сигурен, че е Бренан.

— Не си ядеш кифличката. Очаквах досега да си я натрошила цялата.

— Ще я изям после.

— Добре. Може би все пак трябваше да купя с къпини.

Не казах нищо повече, чаках тя да започне.

— Защо си с костюм? — попита.

— Бях свидетел.

— В църквата ли?

— Много смешно. В съда. По случая „Дени Краус“.

Преди година и половина Дени Краус беше убил човек на паркинга до „Форест Авеню“ в спречкване заради куче. Жертвата,

Филип Еспвал, явно му беше продал животното, твърдейки, че е чистокръвен пойнтер, ловджийско куче, но още при първия изстрел то хукнало към баирите и никой повече не го видял, нито чул. Дени се беше вбесил от това и беше дошъл да търси Еспвал в „Голямата изчезнала мечка“, заведението, където по случайност работех от време на време, когато парите не ми достигаха или бях в подходящото настроение и където обслужвах бара в нощта, когато Дени дойде да търси Еспвал. Размениха се реплики, двамата бяха изхвърлени и аз се обадох на ченгетата, за всеки случай. Когато ги арестуваха, Еспвал имал дупка в гърдите, а Дени се бил надвесил над него, размахвал пищов и крещял нещо за бавно развиващо се куче.

— Бях забравила, че си свързан с това — каза Ейми.

— Онази нощ отговорях за бара. Поне не бяхме дали на Дени никакъв алкохол.

— Случаят изглежда съвсем ясен. Адвокатът му е трябвало да го посъветва да признае по-малкото престъпление, за да отърве присъдата за по-тежкото.

— Сложно е. Дени иска да пледира, че е бил провокиран, но собственият му адвокат се мъчи да го изкара душевноболен, който не може да бъде съден. Дени не вярва, че е луд, така че се налага да стоя там, издокаран в костюм, докато адвокатът опитва да убеди съдията в едно, а клиентът се мъчи да го убеди точно в обратното. Аз мисля, че Дени е луд, но не мога да го твърдя с положителност. Обвинението играе твърдо, обаче през последните десет години той непрекъснато влиза и излиза от психиатрията в Бангор.

— И въпреки това е притежавал оръжие.

— Купил го е преди да попадне в щатската психиатрична система.

Вниманието на Ейми беше отвлечено от пляскане на криле зад гърба ѝ. Един от гарваните опита да кацне на перваза, но не можа да се задържи и се върна при другите на брезата. Вече четири.

— Не ги обичам — каза тя. — А тези са наистина големи. Виждал ли си толкова големи гарвани?

Станах и се приближих до прозореца. Едва виждах птиците през пролуката в щорите, но не посегнах да я разширя с пръсти. На пътя зад тях видях да минават коли, всяка с поне едно дете вътре. Всичките идваха от Френското училище в Мейн малко по-нагоре по улицата.

Една от птиците обърна глава и изграчи, недоволна от присъствието им.

— Откога са тук?

— Отскоро. Появиха се малко преди да дойдеш. Знам, че са просто птици, но са наистина умни. Животните нямат право да бъдат толкова умни, а тези тук сякаш чакат нещо.

Загледах се в гарваните само още за миг, после се върнах на мястото си.

— Просто птици — повторих като ехо.

Тя се попремести напред. Преминавахме към дневния ред.

— Видя ли мъжа, който чака отвън? — попита.

— Да.

— Нещо у него направи ли ти впечатление?

Замислих се над въпроса.

— Неспокоен е, но се опитва да го скрие. Нищо необичайно за човек в адвокатска кантора, който не е адвокат, а той не прилича на адвокат. Обаче се справя добре. Никакво потрепване с крак, никакви тикове, никакво жестикулиране. По професионални или по лични причини е привикнал да крие добре какво чувства. Но то е там, то е в очите му.

— От бившата си приятелка ли се научи да правиш това?

— Отчасти. Тя ме научи да изразявам усещанията си с думи.

— Е, и двамата сте се справили добре. Онзи човек отвън крие истини за себе си от много време. Има история, която искам да чуеш.

— Винаги ми е приятно да слушам.

— Има едно усложнение. В миналото съм го представлявала като адвокат — обвинение за шофиране в нетрезво състояние, което отхвърлихме, и дребно спречкване със съсед. Съгласих се да го представлявам и в този случай, доколкото ми е по силите, обаче ми трябва човек с твоите умения за работа на терен.

— Значи изслушвам историята и решавам дали да приема работата.

— Искам да решиш, преди да чуеш историята.

— Аз не работя така. Защо искаш това от мен?

— Защото държа и ти да си обвързан от задължението за поверителност.

— Значи ми нямаш доверие?

— Имам ти доверие. Само че не съм сигурна как ще реагираш на определени елементи в историята му. И ако се намеси полицията, искам да можеш да кажеш, че работиш за мен, с произтичащото от това право да не разгласяваш получената информация.

— Но ако откажа да поема случая, какъв е проблемът? Как ще разберат полицаите?

Тя се позамисли, преди да ми отговори.

— Защото може да се почувстваш длъжен да споделиш с тях онова, което ще чуеш тук.

Сега бе мой ред да се замисля.

— Не, това не ми е в стила — отвърнах накрая.

— Имаш ли ми доверие?

— Да.

— Ще искаш да поемеш този случай. Може би ще имаш резерви по отношение на клиента, но ще искаш да поемеш случая. Онова, което е извършил, е станало много отдавна, но може да има последствия във връзка с едно разследване, което се води в момента.

— Какво е извършил?

— Ще поемеш ли случая?

— Какво е извършил?

Тя направи гримаса. После се облегна назад.

— Убил е момиче.

[1] Фирма за търговия със спортни облекла, обувки и всякакви други спортни принадлежности, първоначално спечелила популярност с поддържаното си и до днес производство на ботуши. — Б.пр. ↑

[2] Коза, която е дресирана да въвежда овцете в кланицата. — Б.пр. ↑

[3] Натали Кей Хедрън — Типи Хедрън, американска актриса, изпълнителка на главната роля в „Птиците“ на Хичкок. — Б.пр. ↑

Той влезе леко приведен, сякаш готов да бъде ударен, и във вида му имаше нещо едва ли не детинско. Приличаше ми на прегрешило момче, което е повикано в кабинета на училищния директор, за да обясни своите действия, но не мисли, че има приемливо извинение. Подобни мъже и жени бяха позната гледка за мен, както и за Ейми Прайс. Адвокатската кантора напомня донякъде изповедалня, между стените ѝ се разкриват истини, изричат се оправдания, обсъждат се покаяния.

Носеше очила с тъмни рамки, съвсем леко матирани. Лещите не изглеждаха дебели и увеличаваха едва забележимо очите му. Възприемах ги като своеобразно предпазно средство, елемент от неговата защитна броня. Представи се като Рандъл Хейт. Това бе името на служебната му карта и името, с което беше известен на съседите си, с които поддържаше, общо взето, не особено близки, но сърдечни отношения. Единственото изключение бе Артър Холдън, отсрещната страна в отдавнашния имуществен спор, оставил трайна горчивина, която беше надвиснала над двата съседски имота като зловонен облак. Според Ейми Хейт бе отстъпил преди разпратата да стигне до съда и да стане още по-мръсна, скъпа и публична. Публична. Това бе важната дума, защото Рандъл Хейт бе много потаен човек.

Той седна до мен, след като стисна много предпазливо ръката ми, държейки тялото си на разстояние дори докато подаваше своята — може би от страх да не съм онзи, който ще му нанесе отдавна очакван удар. Знаеше, че Ейми трябва да ми е казала достатъчно, за да си съставя неблагоприятно мнение за него, ако изобщо намеря за нужно да си съставям мнение. Опитах се да запазя изражението си неутрално, защото, честно казано, не знаех какво изпитвам към Хейт. Искях да чуя каквото имаше да разкаже, преди да стигна до някакъв извод, но когато, напук на всичките си усилия, взех да го преценявам, открих в себе си само смесица от любопитство и от враждебност и вероятно му бях предал някак си своето отношение. Забелязах погледа му, насочен нагоре и малко встрани, не право в очите ми. Вътре в него се бореха за

надмощие чувствата за достойнство и срам, а под тях клокочеха гняв и вина. Долових всичко това, видях всичко това и се запитах какво ли още може да крие този човек в заключеното чекмедже на сърцето си. За гнева бях сигурен: усещах гнева по същия начин, както се смята, че животните усещат миризмата на болестите у хората. Биваше ме да надушвам отровата, а гневът на Хейт бе като замърсител в кръвта, който трови целия организъм и се спотайва в очакване на момента, когато ще се надигне и ще потърси отдушник: комплексът, многоглавото чудовище, хидрата вътре в него. Това бе гняв към него самия заради онова, което бе сторил, подхранван от собственото му самосъжаление; гняв към момичето, което беше умряло, защото ролята му не е била пасивна — самото умиране е било своего рода действие; гняв към властите, които го бяха наказали и бяха попарили бъдещето му; и гняв към съучастника му в убийството, защото Ейми ме бе информирала, че Рандолф Хейт не е действал сам. В деня, когато момичето е умряло, с него е имало още някого и мнението на Ейми беше, че отношенията на Хейт с това лице са били много противоречиви. Гняв, гняв, гняв. Опитал се е да го затвори в себе си, да го изолира, като си е изградил нова самоличност и нов начин на живот, които не му позволяват да се проявява. Но с това само го е направил още по-опасен и непредсказуем, защото го е лишил от отдушник. Може да го е знаел, може и да не го е знаел, но така или иначе е избрал този начин, за да се справи с всичките си емоции. Боял се е, че ако позволи дори и най-нищожното истинско чувство да се покаже на повърхността, ще бъде пометен от вълната, която ще последва.

Всичките тези мисли ми минаваха през ума, докато той седеше до мен, издавайки лека миризма на сапун и евтин одеколон, и се готвеше да се разкрие пред своите безмълвни съдии.

— Споделих с господин Паркър само малка част от онова, което ми казахте — обади се Ейми. — Реших, че ще е по-добре да чуе останалото направо от вас.

Хейт преглътна мъчително. В стаята беше топло и лицето му лъщеше от пот. Понечи да си свали сакото, но когато го смъкна от раменете, забеляза петната от пот под мишниците и го нахлузи обратно. Не искаше да се чувства по-уязвим, отколкото вече се

чувстваше, затова устоя на желанието да се държи по-неофициално дори за сметка на собственото удобство.

В шкафа за документи в офиса имаше малък хладилник. Ейми извади от него две бутилки вода и подаде едната на Хейт. Аз взех втората, макар да не бях жаден. Хейт веднага започна да пие, но после забеляза, че нито Ейми, нито аз посягаме към водата, и по изражението му разбрах, че едновременно е и благодарен за нейното старание да облекчи жаждата му, и засрамен заради тази своя, макар и малка, проява на слабост. По брадата му покапа вода и той я изтри с лявата си ръка, мръщейки се на себе си и на нас. Хвърли ми още един кос поглед. Знаеше, че го преценявам и следя дори най-малките му движения.

— Несръчно от моя страна — каза.

Извади от кожената си чанта подплатен книжен плик. Вътре имаше няколко фотографии, вероятно препечатани на домашен принтер. Бяха общо пет. Нареди ги върху бюрото, така че всичките да се виждат. Темата навсякъде бе една и съща, макар отделните обекти да бяха различни: заснети бяха врати на плевни. Две червени, една зелена, една черна, а последната беше копие от черно-бяла снимка във вестник, но вратата бе толкова стара и избеляла, че бе невъзможно да разбереш дали изобщо е имала някакъв цвят. Боята приличаше на набръчкана кожа, ефект, засилван от дупките в горната част на двете крила и увисналото накриво мандало, напомнящо полуусмивка, така че цялостното впечатление бе за много стара рисунка на лице. Тази снимка Хейт сложи малко встрани от останалите, използвайки върховете на пръстите си. Сякаш му бе по-мъчително да я гледа.

— Започнаха да пристигат преди четири дни — каза той. — Червената дойде първа, после зелената. На третия ден нямаше нищо, после пристигна още една червена заедно с черната, всяка в отделен плик. Тази — посочи сивата врата — дойде днес сутринта.

— По пощата или предадена на ръка? — попитах.

— По пощата. Пазя пликите.

— Пощенски клейма?

— От Бангор и Огъста.

— Предполагам, че тези снимки ви говорят нещо?

Тялото му се напрегна. Той протегна ръка към водата и отпи още веднъж. Започна да говори бавно, но само в началото. Историята си

имаше собствена динамика и щом навлезе в разказа за онова, което бе извършил, Хейт загуби контрол над нея, както бе станало и при убийството, което описваше.

— През 1982 г., когато бях на четиринайсет години, Лони Мидас и аз заведохме момиче на име Селина Дей в една плевня в Дрейк Крийк, Северна Дакота. То също беше четиринайсетгодишно, малко чернокожо момиче. Носеше бяла блуза и пола на червени и черни карета, косата ѝ бе разделена на снопчета и сплетена на плитчици. С Лони я бяхме забелязали и бяхме говорили доста за нея. Имаше черква извън града, не много по-голяма от обикновена къща, и богомолците в нея бяха все цветнокожи. С Лони понякога минавахме оттам и ги гледахме през прозореца. Те имаха служби през седмицата и ги чувахме как повтарят, че Исус бил техният бог и спасител, и как викат амин и алилуя. Лони казваше, че било смешно всичките тези цветнокожи хора да вярват, че ще бъдат спасени от бял мъж, но аз изобщо не го намирах за смешно. Майка ми ми бе казвала, че Исус обича всички, все едно какъв е цветът на кожата им.

На това място от разказа си той сви целомъдрено устни и ни погледна, търсейки одобрение. Виждате ли? Аз не съм расист и знам кое е добро и кое лошо. Знаех го тогава, знам го и сега. Онова, което се случи, онова, което извърших, не ми беше присъщо. Не биваше да съдят за мен само по него, нали?

Ние запазихме мълчание, защото въпросите бяха само в очите му, и той продължи своя разказ.

— Дори още не бях целувал момиче. Лони беше. Веднъж отиде в гората с една от дъщерите на Бийл и после ми каза, че тя му е позволила да пипне едната ѝ гърда, но, разбира се, не ги наричаше гърди. Наричаше ги „цици“.

Целомъдреното изражение се появи отново. Мръсникът Лони Мидас с неговия просташки език и неговия Исус на белите хора.

— Но и двамата никога не бяхме виждали голо момиче и бяхме любопитни, а и всички говореха, че Селина Дей не носела нищо под роклята си. Затова я причакахме, когато се прибираще от училището за бедни деца, повървахме известно време с нея и после я заведохме в плевнята. Не беше трудно. Казахме ѝ, че вътре има котка, която се е окотила, че ще отидем да видим котенцата и да им оставим храна. Просто я попитахме дали иска да дойде, сякаш ни бе все едно дали ще

дойде, или няма да дойде, и тя се позамисли, но тръгна с нас. Когато стигнахме до плевнята, сякаш се разтревожи, ала ѝ казахме, че няма нищо нередно, и тя ни повярва.

Когато разбра какво искаме, започна да се съпротивлява и трябваше да легнем върху нея, за да ѝ попречим да стане и да избяга. Не спирахме да я опипваме и тя ни заплаши, че ще съобщи в полицията какво сме направили и нейните вуйчовци и приятелите им — защото нямаше баща, той беше изчезнал — ще ни хванат и ще ни отрежат топките. Разпищя се и Лони покри устата ѝ с ръка. Натискаше много силно, така че и ноздрите ѝ бяха запушени. Казах на Лони, че трябва да я пуснем да си върви, видях, че очите ѝ се разширяват и не може да диша. Но Лони не си махна ръката, когато му казах. Опитах се да го дръпна от нея, обаче той беше по-едър и по-силен от мен. После Селина започна да се мятта, Лони седна на гърдите ѝ и тогава тя съвсем престана да мърда, въпреки че очите ѝ бяха още отворени и виждах отражението си в тях.

Разревах се, но Лони ми каза да млъкна и аз млъкнах. Покрихме я с изгнила слама и я оставихме там. Беше стара плевня в изоставена ферма. Мислехме, че ще мине време, докато я открият. Заклехме се, Лони и аз, че няма да казваме какво сме направили, никога, дори ако ченгетата ни хванат, сложат ни в отделни стаи и ни разпитват, както правят във филмите по телевизията. Ако и двамата откажем да говорим, нямаше да могат да ни направят нищо. Трябваше само да се придържаме към своята версия: никога не сме виждали Селина Дей и не знаем нищо за никаква стара плевня.

Всичко това се изля наведнъж, като гной от инфектирана рана. Изговорено бе от глас на зрял мъж, но думите и интонацията бяха като на дете.

— Ала някой ни бе видял с нея. Работник във ферма, дошъл от друг щат. Чул, че е изчезнало чернокожо момиче, и си спомнил хлапаците, които видял с чернокожо момиче същия ден: малко момиче с пола на червени и черни карета, като в разпространеното описание. Отишъл в полицията и разказал какво е видял. Човекът имал набито око, помнел как изглеждаме, как сме били облечени, всичко. Дрейк Крийк не беше голям град и ни откриха още преди свидетелят да завърши своето описание. Хванаха ни и ни сложиха в отделни стаи, точно както в онези филми, и един як детектив ми каза, че Лони е

хвърлил вината върху мен: всичко било моя идея, опитал съм да изнася Селина Дей и съм я задушил, а той се е опитвал да ме спре. Каза, че ще ме съдят като възрастен и ще искат смъртно наказание. Каза, че за стореното от мен ще бъде осъден на смърт чрез инжектиране на отрова и да не си мисля, че ще е като да ме приспят, защото няма да е така. Ще усещам всичко — процеждащата се във вените ми отрова, болката, когато органите ми престанат да функционират — и няма да мога да говоря или да викам, защото другите вещества ще са ме парализирали. И ще съм сам, съвсем сам, без майка си и баща си. Каза още, че понякога нарочно обърквали медикаментите, за да боли повече, че може би щели да направят това и с мен, за да ме накажат за стореното, за това, че съм се опитал да изнася малко момиче и че съм го убил, когато е оказало съпротива.

Но това не беше вярно, идеята бе изцяло на Лони и той бе този, който се опита да стигне твърде далече, той бе този, който запуши ноздрите и силно затисна с ръка устата ѝ, за да не може да диша. Аз исках да я пуснем да си върви, но той се уплаши от онова, което тя каза, уплаши се, че ще му отрежат топките.

Хейт се бе върнал изцяло в миналото. Гласът му бе станал потънък, смъкнал се бе по-надолу на стола, така че изглеждаше съвсем дребен. Дори костюмът му сякаш бе твърде голям за него. В очите му имаше сълзи и той не се опита да ги изтрие, когато се затъркаляха по страните му. Гледаше само навътре в себе си и мисля, че беше забравил за нашето присъствие в стаята, забравил бе дори за самата стая и за причината да е тук. Отново беше на четиринасет години, върнал се бе в другата стая, която миришеше на пот, на урина и на повръщано, и набитият полицаи с петна от храна по вратовръзката му шептеше за болката, която ще изпита, когато му забият иглата.

— Вцепенен бях от страх, че ще умра, и напълно забравих, че в Северна Дакота смъртното наказание е отменено още през 1973 г.

На устните му трепна призрачна усмивка и после отново се скри на мястото, където държеше всичките свои стари призраци.

— Така че му казах какво бяхме сторили, но държах той да знае, че идеята не бе моя. Отначало я бях приел, но вече съжалявах. Изобщо не биваше да го правя и ми се искаше Селина Дей да е още жива. Разказах му как се бях опитал да спра Лони. Дори му показах как го бях хванал за китките и се бях мъчил да го откъсна от нея. Спомням

си, че детективът ме потупа по гърба, когато свърших, и ми донесе газирана вода. После дойде адвокат и ме попита дали са ми прочели правата, а аз не можах да си спомня. Двамата с детектива започнаха да говорят и въпросът за правата ми повече не беше повдигнат. Позволиха ми да се видя с мама и тате и мама ме прегърна. На баща ми му беше трудно да ме погледне, дори и когато му казах, че не съм виновен и не съм я убил аз. Тогава той бе вече болен. Не можеше да върви без бастун и кожата му бе станала сива. Живя още три-четири години, но аз така или иначе винаги съм бил по-близък с майка си.

Хейт допи последните глътки вода и грижливо затвори празната бутилка. Хванал я бе между коленете и върховете на пръстите му натискаха капачката, сякаш беше бутон, който може да накара миналото му да изчезне, като заличи всичките спомени, всичките грехове.

— Двамата с Лони бяхме съдени като възрастни и прекарахме по осемнайсет години в различни затвори, първо за непълнолетни, после за възрастни. Съдията нареди материалите да бъдат засекретени — за да можем да продължим живота си след евентуалното си освобождаване, както и заради нашата сигурност, защото се говореше, че вуйчовците на Селина Дей били свързани с Армията за освобождение на чернокожите, макар да не знам доколко бе вярно. Като се връщам към онова време, си мисля, че може просто да са ги унищожили, та прокурорът да се скрие от отговорност, в случай че нещо се обърка. Каквато и да беше причината, постигнато бе споразумение, докато излежаваме присъдите си, да ни бъде дадена нова самоличност и тази самоличност да е известна само на шепа хора. Но ние разбрахме за това едва по-късно. Спомням си, че съдията ни каза, че сме извършили нещо ужасно, но той вярва, че всеки може да се поправи, и най-вече децата. Трябвало да ни бъде даден шанс, след като изтърпим наказанието.

След дванайсет години ни преместиха в извънщатски затвори, за да протекат по-гладко промените в самоличността ни. Аз съм роден като Уилям Лагенхаймър, но между държавния затвор в Бисмарк и Северния щатски изправителен дом в Нюпорт, Върмонт, се превърнах в Рандъл Хейт. След няколко години ме преместиха в Бърлин, Ню Хампшър, където излежах последната година от присъдата. Не ми казаха новото име на Лони, но аз и бездруго не исках да го знам. Не

искаха да го виждам никога повече, след всичките неприятности, които ни беше докарал. По-късно дойдох в Мейн.

Хейт посочи фотографията на старата врата.

— Това беше плевнята, където умря Селина Дей. Тази снимка излезе в няколко вестника. Останалите не са ми познати, но тази е в Дрейк Крийк. Още я виждам в сънищата си.

Погледна адвокатката, за да види нейната реакция на повторния му разказ за случилото се. Тя опита да му се усмихне окуражаващо, но се получи по-скоро нещо като гримаса. Хейт се обърна към мен. Отвори уста и разпери ръце, сякаш за да добави нещо — извинение или пояснение, че всичко това вече е минало — но, изглежда, си даде сметка, че няма какво повече да каже, затова затвори уста, скръсти ръце и зачака безмълвно да чуе какво ще му кажем ние.

— Значи някой е открил кой сте — рекох аз.

— Да. Не знам кой и как, но да, за това става дума.

— Може да е прелюдия към изнудване — отбеляза Ейми.

— Имало ли е заплахи с цел изнудване? — попитах.

— Все още не — отвърна тя.

Повдигнах рамене. Светлината на залязващото слънце се отразяваше в очилата на Хейт и вече не можех да виждам очите му.

— Мисля, че засега господин Хейт има две възможности — казах. — Да остане където е и да се справи с последствията, ако този човек реши да оповести публично онова, което знае, или пък да напусне дома си и да отиде някъде другаде. Може евентуално да се свърже с властите в Северна Дакота и да провери дали не биха му дали нова самоличност, обаче предполагам, че тогава ще трябва да докаже, че евентуалното му разкриване ще го изложи на опасност, ала дори да успее, новите самоличности не се раздават току-така. Виж, в края на краищата, каквото и да е естеството на престъплението му, той е излежал присъдата си. Бил е дете, когато е убита Селина Дей, не е бил пълнолетен. Освен това, ако разсъждаваме трезво, престъплението е извършено много отдавна, и то в друг щат. Ако самоличността му бъде разкрита, в Мейн навярно ще има хора, които ще реагират зле, но е възможно и да се изненадам от толерантността на повечето си съграждани.

— Всичко това е вярно — отвърна Ейми, — но има една подробност, която господин Хейт още не е споделил с теб. Отнася се за

мястото, на което живее. Защо не кажете на господин Паркър къде се намира домът ви?

Веднага се досетих, че това е примамката, малката подробност, която Ейми преднамерено ми беше спестила, и когато Хейт заговори, почувствах как капанът щракна и разбрах, че няма да мога да се измъкна от всичко това.

— Живея на три километра от къщата на Ана Кор — каза Хейт.
— В Пастърс Бей.

Рандъл Хейт се бе върнал отново на мястото си в приемната. Секретарят, който посрещаше клиентите на Ейми, както и посетителите на другия офис в сградата, си беше отишъл, така че той бе оставен сам с мислите си. Докато излизаше, изглеждаше неудовлетворен. Пролича си по неговото държане, по малкото забавяне, преди да затвори вратата след себе си, по усещането, което създаваше, че има още нещо за казване, още нещо, което би следвало да се каже, и то не от него. Нашата реакция, или по-точно моята реакция на казаното от него, не го беше удовлетворила. Помислих си, че може би е очаквал да получи някакво успокоение, не по проблема със снимката, а по отношение на онова, което представлява като човек.

Навън се беше здрачило и продължаваше да вали. Фаровете на преминаващите коли осветяваха паркинга и хвърляха нови сенки в офиса, в който седяхме двамата с Ейми. В клоните на дървото продължаваха да се виждат тъмни петна. Гарваните не бяха помръднали и не издаваха никакъв звук. Изпитах желание да взема шепа камъни и да ги прогоня от там.

Птици предатели. Вероотстъпници.

— Е? — каза Ейми.

Не бяхме разменили нито дума, откакто Хейт бе излязъл от офиса по нейна молба, за да обсъдим насаме всичко, което ни беше казал. Фотографиите останаха на бюрото. Разместих ги с показалеца на дясната си ръка и промених реда им, сякаш цветовете представляваха код, който можех да разгадая и по този начин да стигна до прозрението, до увереността, която ми беше необходима.

Чудех се къде бе лъжата. Може би в течение на годините бях станал по-циничен или просто ставаше въпрос за атавистичен инстинкт, който се бях научил да не пренебрегвам, но някъде в разказаното от Рандъл Хейт имаше скрита лъжа. Може да беше директна лъжа или лъжа чрез премълчаване, но я имаше. Знаех, защото винаги има лъжа. Дори човек като Хейт, който като момче беше участвал в ужасно престъпление и който току-що бе признал това пред

двама непознати, унижавайки се пред тях, със сигурност бе запазил поне една важна подробност за себе си. Ако не по други причини, то защото човешката природа е такава. Човек не се разкрива напълно пред никого; ако го стори, нищо няма да му остане. Има хора, които застъпват мнението, че самопризнанието действа освобождаващо, но те обикновено са сред слушащите, а не сред онези, които признават. Единствените пълни самопризнания се правят на смъртния одър; всички останали са частични, префасонирани. Лъжата в разказа на Хейт навярно беше вече използвана от него: пренареждане или изпускане на елементи, които сега са станали изключително важни за неговата интерпретация на събитията, може би дотолкова важни, че е престанал да ги разпознава като лъжа. В признанията му имаше признаци на отрететираност, но не бях сигурен, че се е подготвил само заради нас.

— Той лъже — казах.

— За какво?

— Не знам. Наблюдавах го, докато говореше, имаше нещо в начина, по който разказваше своята история. Говореше твърде гладко, сякаш от години я е подготвял в главата си, в очакване на възможност да я представи пред публика.

— Възможно е. Това е било преломна точка в живота му — най-лошото нещо, което е вършил или е щял някога да извърши. Нищо чудно да се е връщал отново и отново към него и да си е изградил собствена версия за престъплението и последствията от него. В края на краищата може от години да се опитва да го обясни на самия себе си, след като не е успял да го обясни на полицаите и психиатрите.

— Версия — рекох.

— Какво?

— Нарече го „версия“. Действително не е нищо повече. Единствените, които знаят какво се е случило в онази плевня, са Рандъл Хейт, Лони Мидас и Селина Дей, и единственият, от когото сме чули какво се е случило, е Рандъл Хейт, който твърди, че вината не е негова, че се е опитал да предотврати убийството, но Лони Мидас е бил твърде силен.

— Единодушни ли сме по въпроса, че трябва да мислим за него така — като за Рандъл Хейт, а не Уилям Лагенхаймър?

— Интересен въпрос. Той как се възприема?

— Забелязах, че не го попита.

— Не го попитах, защото не мисля, че това има значение засега. За твоите цели и в очите на своите съграждани той е Рандъл Хейт. Струва ми се, че най-често и сам се възприема по този начин. За да оцелее, е трябвало да приеме реалността на своята нова самоличност и измислената история, която върви с нея.

Тя отбеляза нещо в адвокатския си бележник и изостави темата.

— Възможно е да казва истината за онова, което се е случило в плевнята. Съмненията ти са по отношение на подробностите, а не по същество. Рандъл Хейт не отрича частичната си вина за случилото се със Селина Дей.

— Да, може би казва истината, но ако аз бях замесен в убийство на младо момиче и можех да прехвърля част от вината на някой друг, бих го сторил.

— Не, нямаше — каза Ейми. — Някой друг може би, но ти не.

— Защо говориш така? Не мисля, че съм чак толкова почтен.

— Почтеността е само част от цялото. Останалото е самоизтезание.

Каза го с усмивка, но от това думите ѝ не прозвучаха по-малко искрено. „Опазил ме Бог от евтини психолози — помислих си аз, — особено от такива, облечени в адвокатска тога.“

— Бил е на четиринайсет — казах. — Аз не съм убивал никого, когато съм бил на четиринайсет. Ако бях, не знам със сигурност каква щеше да е реакцията ми след това.

— Всичко това няма връзка с нашия случай.

— Няма ли?

— Знаеш, че е така. Някой дразни Рандъл Хейт, показвайки му, че знае какво е извършил като момче. По същото време в Пастърс Бей изчезва четиринайсетгодишно момиче. Сходствата са обезпокоителни.

Представих си вдигнатите към мен очи на дъщеря си и я чух как ме моли да намеря Ана Кор. Погледнах ръцете си и усетих допира на кръста, направен от клечки и клонки. На врата ми висеше по-малък вариант на същия символ, византийски бронзов пилигримски кръст. Понякога трябва да ни бъде напомняно за нашите задължения към останалите, дори в ущърб на спокойствието ни.

— Защото ако онзи, който е разкрил самоличността на Рандъл Хейт, беше загрижен за Ана Кор, щеше да отиде в полицията с онова,

което знае: осъждан убиец на четиринайсетгодишно момиче живее в същото селище, където наскоро е изчезнало друго четиринайсетгодишно момиче. Вместо това той му изпраща снимки с врати на плевни и чака да види каква ще бъде реакцията му.

— Все още си мисля, че може да е прелюдия към опит за изнудване.

— Тогава Хейт трябва да отиде в полицията.

— Ако отиде в полицията, ще стане заподозрян.

— Или ще го изключат от разследването — ако има алиби и ако не го е извършил.

Ейми посрещна със стон всяко мое ако.

— Хайде, няма как да не си обмисляла тази възможност.

— Да речем, че ми е минавало през ума, но ти наистина ли мислиш, че може да е отвлякъл Ана Кор?

— Не, освен ако не играе вабанк, като замесва нас, в който случай трябва да е необикновено умен или пък луд.

— Не ми прилича нито на едното, нито на другото. Хитър е, но ако е луд, трябва да го прикрива добре. Какво?

Не бях успял да сдържа скептичната си гримаса.

— Може би „луд“ е пресилено, но е човек, който живее с мисълта, че някога е убил дете. Наложено му е било да приеме друга самоличност и се е установил в затънтено градче далеч от някогашния си дом. Мисля, че живее под огромно емоционално и психическо напрежение, направо бръмчи от натягане. Знаеш ли дали е поддържал някакъв контакт със семейството си?

— Казва, че не е. Знаем, че баща му е починал. Не му е известно къде е майка му. Каза ми, че след освобождаването си от Бърлин е живял известно време с нея, но е имал чувството, че се задушава от присъствието ѝ. Освен това е смятал, че за да свикне със своята нова самоличност, ще е по-добре да прекъсне всякакви контакти със семейството. Това не е необичайно. Отдавна се е научил да живее без тях, а и на много затворници им е трудно да се приспособят към семейните отношения, след като излязат на свобода. За Рандъл е щяло да бъде още по-трудно, защото официално вече дори не е бил член на семейството си.

— Било е някакъв социален експеримент, в който са били включени той и Лони Мидас.

— Не го ли одобряваш?

— Не, просто не разбирам напълно идеята, заложена в него.

— Трябва да научим повече.

— Да.

— И приемаме, че не е луд, но е под напрежение и може да се огъне.

— Съгласен съм — потвърдих неохотно.

— Ако отиде в полицията, старият му живот в Пастърс Бей ще приключи. Той не иска това. Исква да остане където е и да изживее там дните си. Както сам казваш, изтърпял е наказанието си. Законът и обществото не могат да имат други претенции към него по този въпрос.

— Значи да си кротува и да се надява момичето да бъде намерено?

— Такъв ще бъде моят съвет засега. Междувременно ти ще се поогледаш кой може да му изпраща тези снимки, защото знаеш, че е важно.

Беше ме хванала натясно. Рандъл Хейт не бе извършил никакво престъпление в щата Мейн, за което да знаем. Хейт бе клиент на Ейми, а аз се бях съгласил да работя за нея по случая. Обвързан бях донякъде със задължението да спазвам поверителността на информацията за клиента и това донякъде ме предпазваше от натиска на полицията да разкрия подробности за своя ангажимент, ако се стигне дотам. Обаче ситуацията, в която се бяхме озовали, не ми харесваше. За да предпазим Хейт, скривахме важна информация, която можеше да е свързана с разследването по изчезването на Ана Кор, въпреки че нямахме никакви сведения, които да говорят за пряка връзка между Хейт и престъплението, освен географската близост и сходството във възрастта на двете момичета. Това бе най-мрачната от всички мрачни територии и чувствах, че Ейми задълбава в нея.

— Смуцава ли те? — попита тя. — Онова, което е извършил Рандъл, смуцава ли те?

— Разбира се, че ме смуцава.

— Повече, отколкото би трябвало ли? Изпитваш ли лична неприязън към него заради загубата на собствената си дъщеря? Длъжна съм да попитам. Нали разбираш?

— Разбирам. Не, не изпитвам прекомерна неприязън към него. Убил е дете, когато той самият е бил дете. Но имам усещането, че е мръсник, макар да не ми е ясно защо. Знаеш, че бих могъл да си тръгна отгук, нали? Нищо, с което се съгласих в този офис, не е обвързващо.

— Да. Но знам също така, че няма да си тръгнеш.

— Ако си права, няма ли да ми кажеш защо?

— Защото всичко това има връзка с друго дете. Защото Ана Кор е някъде там и може да е още жива. Докато има надежда за нея, ти няма да си тръгнеш. Разбирам, че си притеснен, задето няма да идем в полицията. Ще го пообработя още, да видя дали няма да размисли и да се яви доброволно, но ако ти не успееш да откриеш никаква неоспорима връзка между Ана Кор и онова, което се случва с нашия клиент, лично ще извикам ченгетата, ще седна върху него и няма да мръдна, преди да дойдат.

Докато се мъчех да си представя тази картина, тя добави:

— Защото това е другата причина да приемеш този случай: и ти като мен се чудиш дали човекът, който си прави шегички с Рандъл Хейт, не е същият, който е отвлякъл Ана Кор.

Пътувах обратно към Скарбъро, като се вирах напрегнато в мрака, докато дъждът плющеше по предното ми стъкло. В такова време фаровете на мустанга не вършеха много работа, но обичах да изкарвам колата при всяка възможност, а и когато потеглях, не беше толкова зле. Мустангът ми беше слабост, макар че ми бе приятно да живея с мисълта, че съм човек със сравнително малко слабости. На седалката до мен имаше разпечатка с имената на всички участници в делото за Селина Дей, които Хейт бе успял да си спомни. Той не бе много сигурен как се пишат някои от тях и твърдеше, че няма представа къде са сега тези хора. Когато го попитах дали не е бил изкушен да разбере нещо повече за тях, той отговори, че Уилям Лагенхаймър може и да е бил изкушен, но Рандъл Хейт не е.

Случаят „Хейт“ ме притесняваше, обаче щях да го поема дори и ако не се ръководех от интереса към отвличането на Ана Кор. В края на краищата парите щяха да ми дойдат добре, както и откъсването от ежедневието, което ми обещаваше този ангажимент. В момента нямаше много работа. Фирмите и частните лица не разполагаха с излишни средства, които да харчат за частни детективи, не и ако не ги грозеше опасност да загубят много пари или доброто си име, а в тези

случаи те така или иначе се обръщаха към по-големите агенции. Пресъхнали бяха дори бракоразводните дела, от които обикновено, ако не течеше, поне капеше по мъничко. Съпрузите и съпругите, които подозираха брачните си партньори в измяна, провеждаха свои собствени разследвания, проверяваха джиедеми, разписки от банкомати, резервации за хотели. Дори проследяваха сами своите половинки или караха някой приятел да свърши това вместо тях, ако успееш да намерят такъв, на когото да се доверяват напълно и да са сигурни, че той не е третият. При все че мнозина просто продължаваха съвместното съществуване, защото дори да докажеха, че подозренията им са основателни, какво биха могли да сторят? Всеки се бореше да оцелее. Достатъчно трудно им бе да плащат за общия покрив над главите си, камо ли пък за два. Понякога самото икономическо положение стигаше, за да държи мъжа и жената в правия път или ги принуждаваше да живеят със съмненията си.

Затова приемах всяка работа, която ми се предлагаше, главно проверки по застраховки и проследявания за фирми, обезпокоени от проявите на свои служители. Бях започнал да се занимавам дори с възстановяване на откраднатата собственост, но то бе само стъпало по-нагоре от това да прибираш телевизорите и пералните на хора, пропуснали поредната вноска, и парите се изкарваха трудно. В най-добрия случай трябваше да се ровя из заложените къщи за препродавани стоки и след това да съобщавам на собственика, че може да пострада заради тези сделки, при условие че той е почтен човек, и че съм в състояние да докажа, че продава крадени вещи. В най-лошия случай ми се налагаше да тропам по вратите на разни вехтошари, мошеници и професионални крадци, които са склонни да гледат на сътрудниченето като на последна възможност, когато лъжите, заплахите и старото надеждно насилие не са били достатъчно убедителни.

След като се разбрахме, че ще поема случая „Хейт“ и тя, както му е редът, се опита да ме праметне с полагащите ми се проценти, а аз се изсмях и почаках да стане отново сериозна, Ейми предложи да види какви документи по делото за убийството на Селина Дей могат да се намерят. Ако те бяха засекретени, както твърдеше Рандъл Хейт, тогава достъпът ѝ до материалите, които може да ползва, щеше да е ограничен. Междувременно Хейт бе потеглил обратно към Пастърс

Бей, където щеше да седне в своя домашен офис и да направи списък на всички хора наоколо, с които е влизал в допир, включително деловите контакти и всичките си познанства, колкото и бегли да са били, като наблегне особено на пристигналите наскоро в този район и на новите си клиенти. След ден-два аз щях да отида у тях, да поговоря с него и да опитам да разбера дали в града има човек, който е започнал да се държи по-различно с него, или новодошъл, който може да е свързан по някакъв начин със Северна Дакота, с някой от затворите за малолетни, в които Хейт е излежал първите години от присъдата си, или с щатския затвор. Трябваше също така да потърся възможни допирни точки между затворите в Нюпорт и Бърлин, макар да не изглеждаше особено вероятно те да са слабите звена, ако прехвърлянето му под новата самоличност бе протекло гладко. След това оставаше само да се направят справки в публичните и частните архиви, за да се установи местонахождението на тези хора, да не би някой от тях да е дошъл в Източен Мейн и тук да се е натъкнал на Рандъл Хейт.

Докато шофирах, си мислех каква ли може да е причината за сплашването на Хейт. Изнудването бе очевидният отговор, но това би означавало, че въпросният човек не е отговорен за отвличането на Ана Кор. Защо ще привлича вниманието към себе си, ако е извършил сериозно престъпление, включващо отвличането на младо момиче?

Втората възможност беше садизъм: на някого да му е приятно да гледа как Хейт се гърчи от безпокойство — от чиста отмъстителност или пък защото е загубил дете при сходни обстоятелства и измъчването на мъж, извършил престъпление спрямо друго дете, го доближава най-много до измъчването на онзи, който е посегнал на неговото дете.

Третата възможност бе тази, която ме интересуваше най-много, макар да се опитвах да не ѝ отделям специално внимание, за да не разсъждавам предубедено и така да пропусна решаващи доказателства в полза на другите две. Както бе казала Ейми, тази възможност бе Рандъл Хейт да е взет на мушка от човека, отвлякъл Ана Кор, като прелюдия към превръщането му в изкупителна жертва за престъплението. Ако случаят беше такъв, тогава щеше да е необходимо Хейт да изпадне в паника, да избяга и информацията за неговото минало да бъде разкрита анонимно пред полицията и пресата,

така че посоката на разследването да се отклони от човека, отговорен за изчезването на Ана, и да се насочи към него. Дори и ако Хейт не избяга, нищо не пречеше информацията да изтече и разследването да тръгне в друга посока.

Но пък Хейт можеше да не устои на напрежението и посъветван от адвоката си, да отиде в полицията, да признае истината за своето минало и така на теория да обезвреди единственото оръжие на своя мъчител: тайната, в която бе пазено някогашното му престъпление.

Обаче Хейт нямаше алиби за деня, в който бе изчезнала Ана Кор, и това бе сериозен проблем. Той ни бе казал, че си е бил вкъщи и е преглеждал документацията на мебелна фирма, базирана в Нортпорт. Счетоводните книги и фактурите били в пълен безпорядък и той възнамерявал да прекара целия ден, опитвайки да въведе някакъв ред. За беда бил поразен от двайсет и четири часов грип и през повечето време повръщал или лежал на дивана в замаяно състояние. Затова не бил включвал компютъра, нито пък бил използвал телефона или интернет. Няма никакви посетители и каквото успял да хапне, било от домашния му хладилник. Никакви доставки на храна, нищо, което да потвърди присъствието му в къщата. Така че ако се обърнеш към полицията, Рандъл Хейт щеше да се превърне в заподозрян дори и да е напълно невинен. Онова, което щеше да последва, щеше неминуемо да промени неговия живот, а желанието му бе да живее както досега — ако това изобщо беше възможно. Той беше напълно наясно, че никой повече няма да му даде нова самоличност, и се боеше, че ако миналото му стане известно, при наличието на интернет истината ще го преследва навсякъде. Рандъл Хейт беше изтерзана душа. Ейми бе опитала да го успокои, че двамата с нея ще направим всичко по силите си, за да го защитим, но виждах в очите му, че той не го вярваше. Грижливо изграденият му живот се разпадаше и маската, която бе носил, се смъкваше от кожата му, лющеше се и падаше, за да открие отново лицето на убиеца Уилям Лагенхаймър.

Дъждът валеше, нощта бе паднала и топлината на баровете примамаваше минаващите по хлъзгавите улици мъже и жени като зов на сирени, макар че онези, които се отзоваваха, навярно биха намерили и сами пътя към подобен род заведения или поне към дупките като този бар в Уобърн. Мъжете и жените, които се събираха тук, нямаха особено желание да се прибират в дома си, а онези, които делеяха този дом с друг, знаеха, че не са очаквани с нетърпение.

Наричаше се „Уондърър“^[1] и най-много му подхождаше да бъде определен като еволюирал, посвоему, при все че еволюцията му можеше да се оприличи само на тази при примитивно животно, което е сменило хрилете си с бели дробове, изпълзяло е от морето на сушата и след това не се е развивало повече, отказало се е от всякакво намерение за по-нататъшно усъвършенстване, задоволявайки се с усъвършенствания примитивизъм. Специфичното му развитие бе протекло в следния ред: пияница подава бутилка на друг пияница; двамата пияници намират пейка, на която да сложат бутилката; трети пияница, но по-малко пиян, идва и им помага да си наляят пиячката; някой вдига стена около тях, за да имат на какво да се облягат, докато се троят с алкохол; добавя се покрив, та дъждът да не пада в чашите; отвън се окачва табела, прогласяваща пред целия свят, че „Уондърър“ е отворен и работи. Край.

Подът беше покрит с евтини зелени плочи, напомнящи за болнична лавка, които бяха почернели от фасовете, стъпквани върху тях през годините. В далечния ъгъл имаше джубокс, но никой не си спомняше някога да е бил използван. Той оставаше включен и привидно на разположение на клиентите, но само пияните и случайните посетители опитваха от време на време да пуснат някоя песен и тогава той просто гълтеше парите им и продължаваше да мълчи. Барманът посрещаше всяко оплакване от своенравното поведение на автомата с повдигане на раменете. Той информираше недоволните, че джубоксът бил взет под наем, че поддръжката му била работа на фирмата собственик и че само на нейните служители било

разрешено да бърникат из чарковете ѝ, но всичко това бяха лъжи, толкова нагли, че бе цяло чудо как езикът му не се превръщаше в пепел и не се изсипваше от устата му още преди да е изрекъл последната. Ако жалващият се действително държал толкова много на своите петдесет цента, продължаваше той, можел да напише писмо до фирмата, стига да успеел да изрови отнякъде името ѝ — което би било трудно, защото такава фирма не съществуваше. Автоматът бе собственост на бара още откакто отговорната за присъствието му тук компания бе излязла от бизнеса. Барманите не забогатяваха кой знае колко от постепенно трупащите се центове, но поне имаше с какво да се развличат. Понякога някой от посетителите започваше да блъска джубокса, за да го накара да свири или поне да му върне парите, и тогава, ако имаше късмет, получаваше предупреждение, а ако нямаше, го изхвърляха. Ако ли пък късметът съвсем го бе изоставил и човекът се бе държал като идиот още преди да се захване с джубокса, тогава го изхвърляха през задната врата и никак не беше изключено да се препъне по пътя, да удари главата си и да се нарани, което не будеше у никого чувство на разкаяние, освен у него самия.

Ала до подобни действия се прибъгваше рядко. Местните бяха наясно с естеството на бара, а външни хора почти не го посещаваха. Името му не беше неподходящо, тъй като той не се отличаваше с нищо и привличаше хора без особени национални, спортни или расови пристрастия, заради които да се нервират. Собственикът му беше поляк, управителят — италианец, а барманите бяха все със смесена кръв и единствената им обща особеност бе, че са бели, защото Уобърн, Масачузетс, беше деветдесет на сто бял, пет на сто азиатски и пет на сто всичко останало, при което не-белите десет процента предпочитаха да стоят настрана от „Уондърър“. Просто нещата стояха така и никой не си правеше труда да ги коментира. Декорацията на „Уондърър“ бе неутрална, главно защото нямаше никаква декорация, ако не броим единственото пукнато огледало. Столовете бяха различни и не стояха стабилно на пода. Масите бяха черни и червени, с покритие от фалшив мрамор. Столовете край бара бяха от потъмняла стомана с черни винилови седалки, тапицирани за последен път, когато мениджър на „Ред Сокс“ бе още Джон Макнамара и те едва кретаха, точно преди да го заменят с Джо Морган и отборът да спечели общо деветнайсет от двайсет игри и да щурмува купата на източната дивизия, събитие,

което в „Уондърър“ мина относително незабелязано, тъй като по онова време там нямаше телевизор, а и до днес няма. „Уондърър“ се интересуваше от спорт не повече отколкото от политика, изкуство, култура, филми и всякаква друга страна на живота, която не е свързана с наливането на алкохол и получаването на пари срещу него. Имаше редовни посетители, но освен че ги поздравяваха по име, когато бяха в настроение за това, никой от барманите не си правеше труда да се запознава по-обстойно с подробностите от битието им. В по-голямата си част редовните клиенти на „Уондърър“ идваха тук, за да бъдат оставени на спокойствие. Не се интересуваха особено от другите хора, както не се интересуваха и от самите себе си, така че поне бяха последователни.

Но и след повече от четирийсет години барът продължаваше да работи, защото познаваше своя пазар. Този пазар се състоеше от пияници, които пребиват съпругите си.

Състоеше се от жени само на стъпка от проституирането, които се продаваха срещу пиене, компания и различно легло от толкова време, че бяха успели някак да убедят сами себе си, че краткотрайните свалки са равнозначни на истински връзки. Състоеше се от новопристигнали, представящи се само с малките имена, които търсеха работа, но не казваха каква точно е тази работа, дали се изисква номер на социална осигуровка и дали е напълно законна. Състоеше се от работници с износени ботуши и карираны ризи, които оставяха зад бара бележки за други мъже, и от бизнесмени с евтини костюми и ризи без вратовръзки, тръгнали за „някъде другаде“, които се отбиваха пътьом, „за да се срещнат с един човек“, или по друга, също толкова мъглява причина, която да оправдае краткото им спиране в „Уондърър“.

И от индивиди като двамата мъже, които седяха на бара близо до грамофонния автомат с вдигнати догоре ципове на якетата, въпреки че вътре бе топло и че бяха вече на втората бира, с гръб към зарешетения прозорец, който гледаше към „Уин Стрийт“. Пред единия имаше сгънат „Бостън Хералд“, но вестникът нямаше вид на четен. Никой от двамата не изглеждаше едър и ги делеше цяло десетилетие, въпреки че лицата им бяха еднакво сурови и уморени. По-младият имаше светла къдрава коса и не носеше бижута: нито пръстени, нито часовник, нито верижки. Дългото му кожено яке бе от онези, които бяха модерни през

осемдесетте, ала бе купено много по-късно. Дънките му бяха в избелено синьо с изкуствени петна от боя. Маратонките му носеха емблемата на „Найк“, макар дори да не бяха минавали покрай фабрика на въпросната фирма. Пред него имаше бутилка „Будвайзер“, но бирата бе почти недокосната.

Придружителят му бе по-набит, с дълга черна коса, пригладена с лак назад от челото, но къса отстрани и отзад, което му придаваше леко туземски вид. Лицето му бе обрасло с двудневна брада, лявата му ръка обръщаше непрекъснато пакет „Кемъл“: нагоре, настрани, надолу, настрани, нагоре, настрани, надолу, настрани. На дясната си ръка носеше два златни пръстена и на малкия пръст на лявата — още един.

Дебела златна верижка обвиваше дясната му китка, друга бе праметната на врата му и от нея висеше златен кръст. И на двете му ръце имаше татуировки, в по-голямата си част скрити от ръкавите на черното кожено яке, а в основата на тила му се подаваха тъмните краища на друг шедьовър, разположен върху гърба му. Носеше ботуши на дървесекач, силно протрити, и тъмносини дънки „Ливайс“. Около палеца и показалеца на дясната си ръка имаше белег. Приличаше на старо изгаряне. Втората му бира бе на свършване и той се чудеше дали си струва да си поръча още една. Името му бе Мартин Демпси и акцентът му издаваше скитнически живот. В ирландските барове, сред имигрантите, в гласа му се долавяха следи от някогашния живот отвъд Атлантика. Тук те не се забелязваха толкова, макар че все още присъстваха в ритъма на речта му.

Другият мъж се казваше Франсис Райън и акцентът му бе бостънско-ирландски, с много лек намек за още нещо зад него.

Те не бяха постоянни клиенти на „Уондърър“ и никой от познатите им не идваше тук. Демпси знаеше само, че ирландците не са сред етническите групи, които посещават бара, и това му беше достатъчно. Заведението се намиреше извън града, встрани от обичайния му маршрут. Беше „на друго място“. Тъкмо затова го бяха избрали, защото вече бяха останали малко места, където бе истински безопасно да показват лицата си. Умората около очите и бръчките от напрежение около устните им се бяха появили наскоро. Това бяха преследвани хора.

— Искаш ли още една? — каза Демпси.

— Не, не мисля. Едва ще допия тази.

— Защо я поръча тогава?

— От учтивост. Не искам да гледам как пиеш сам.

— Обаче пия сам, защото ти изобщо не пиеш. Какво ти става?

— Не обичам да пия много, когато ми предстои работа.

— Както забелязвам, не обичаш да пиеш и след това. Ти изобщо не обичаш да пиеш.

— Не се справям с това като теб. Никога не ми е понасяло. Махмурлукът ме убива.

— Не можеш да се напиеш с две бири. И дете не може да се напие с две бири.

— Все пак имаме работа.

— Работа ли? Ние нямаме работа. Ние сме момчета за всичко, които предават съобщение. Работата е нещо друго. Работата има цел и предвидим резултат. И работата се възнаграждава накрая. Това е пропиляване на способностите ми. — Поправи се: — Извинявай, на нашите способности.

— Върви да изпушиш една цигара. Аз ще убия тук малко време.

— Мъча се да ги откажа.

— Тогава защо носиш пакета „Кемъл“ със себе си?

— Казах, че се мъча да ги откажа. Не че съм ги отказал. Впрочем виждаш ли ме да пуша? Не. Аз не пуша. Просто си играя с кутията.

— Това е нещо, което се нарича пренасочващо занимание.

— Къде, мамка му, си научил думи като пренасочващо занимание?

— Опитвам се да се образовам.

— Нагоре и само нагоре.

— Просто изпуши една, хайде. Престани да си играеш с пакета.

— Извинявай — каза Демпси, каза го искрено, но продължи да премята кутията.

Райън погледна часовника над бара.

— Мислиш ли, че този часовник е верен?

— Ако е верен, тогава ще е единственото нещо тук, което е наред. Дори джубокът е изкривен и в цялото заведение няма един прав ръб. Пълна трагедия, това представлява то.

— Старо е.

— Не е старо. Замъците са стари. Франция е стара. Този бар не е стар. Просто е лошо построен. Дупка. По-лошо от дупка. Дупката поне

е празна. Това тук е дупка, пълна с боклуци и безделници, които се подпират на стените.

— Стар е за тези места — каза Райън.

— Да нямаш акции от него?

— Нямам.

— Да не е на баща ти?

— Не.

— Майка ти да не върти бизнес в мъжката тоалетна?

— Не, тук не би изкарала и колкото да си плати таксито.

— Тогава какво те засяга, като го критикувам, и при това съвсем основателно?

— Изобщо не ме засяга.

На масата зад тях двойка около трийсетте се смееше високо на някакъв виц за Харвард и Масачузетския технологически институт. Изглеждаха твърде добре облечени за „Уондърър“ и дори без вица бе очевидно, че са влезли само за да сменят обстановката за една вечер. Жената не изглеждаше зле, но лицето ѝ беше въздългичко и белите зъби бяха твърде много за размерите на устата ѝ. Мъжът носеше раирано поло „Ралф Лорън“ и сиво-кафяв спортен панталон. Косата му бе прекалено спретнато вчесана и прибрана с продукт, който по мнението на Райън не беше създаден за ползване от мъже. Ако питаша него, този тип приличаше на идиот, но макар да беше поне с шест години по-млад от Демпси, отношението му към света не беше така войнствено и бе стигнал до извода, че ако вземе да се дразни от всеки идиот, с когото се сблъсква по пътя си, ще умре от аневризма още преди да е навършил и трийсет години.

Демпси погледна намръщено отражението на двамата в огледалото зад бара и стомахът на Райън се сви. Понякога не се знаеше каква ще бъде реакцията на Демпси дори на най-невинната ситуация. Но засега той се задоволи само да ги погледне свирепо.

— Ти го каза: ние нямаме нищо общо с този бар — поде Демпси.
— Тук не е нашето място. Това не са нашите хора. Можем да говорим за тях каквото си искаме.

— Знам — каза Райън. — Мислиш ли, че този часовник е верен?

— Не сменяй темата. Ти къде си роден?

— Шампейн, Илинойс.

— Връщал ли си се някога там?

— Не. Баща ми е работил в Шампейн, когато съм се родил. След по-малко от месец сме се преместили на юг. Никога не съм се връщал там.

— Правилно. Недей да сантименталничиш заради град, който си напуснал като дете. Спомни си какво е казал Оскар Уайлд.

— Кой е Оскар Уайлд?

— Господи. Бил е писател.

— Не съм го чувал. Този часовник трябва да е верен. Имам чувството, че е верен.

— Казал е, че сантименталността е неприсъственият ден на цинизма.

— Не знам какво означава това.

— Означава, че ако си сантиментален, в действителност дълбоко в себе си си циник. Ти не искаш да си циник. Щях да го забележа.

— Не съм сантиментален. Просто мисля, че има и по-лоши места от това.

— Има по-лоши места от всяко друго. Това не означава нищо, освен ако не живееш на най-лошото място в света, в който случай то може само да стане по-хубаво.

— Африка.

— Какво?

— Мисля, че най-лошото място е някъде в Африка, някоя от онези страни, където измират от глад и се бият, и режат крайници. Виждал съм снимки: жени без ръце, малки деца. Животни, това са те.

— Както и да е. И ние си имаме доста такива. Няма нужда да ходиш в Африка, за да ги откриеш.

— Може ли да погледна часовника ти? Искам да проверя дали този е верен.

— Остави часовника. За какво се тревожиш толкова?

— Не искам да го изпуснем.

— Няма да го изпуснем. Всъщност колкото по-дълго чакаме, толкова по-малко е вероятно да го изпуснем.

— Ей. — Райън махна на бармана. — Този часовник верен ли е?

Барманът тръгна ребром към него, като бършеше ръце в кърпата за съдове, която висеше от колана към чатала му. Беше слаб и плешив, с развалени зъби, и обслужваше бара в „Уондърър“ почти от двацет години. Говореше се, че дори помнел времето, когато джубокът още

работел. Носеше зелена тениска с името на бара отляво на гърдите. Тениските не се продаваха. Но пък и никой досега не бе проявявал желание да си купи от тях.

— Да, грижа се да е верен. Не искам да прекарам тук и минута по-дълго, отколкото съм длъжен.

— Това е най-важното — обади се Демпси. — Да накараш клиентите да се чувстват желани.

— Ако ги накарам да се чувстват желани, няма да си тръгнат оттук — отвърна барманът. — Ще опитват да говорят с мен. Аз не искам клиентите да говорят с мен.

— Дори и аз ли?

— Дори и ти.

— Човек би си помислил, че не искаш да печелиш пари — каза Демпси.

— Да, спестявах, за да си купя яхта от бакшишите, но тази мечта угасна.

— Часовникът е верен — каза Райън. — Трябва да тръгваме.

— Да, да, добре. Господи, ти си като някоя баба.

Двойката зад гърба им отново избухна в смях, този път още пошумен. Демпси ги погледна през рамо. Смяхът престана, но бе последван от тихия кикот на жената, докато мъжът ѝ говореше нещо. Демпси извади цигара от пакета и я пхна между устните си, но не я запали.

— Познаваш ли ги? — попита той бармана.

— Не. Но не познавам и вас.

— Трябва по-добре да подбираш клиентите си.

— Тук разчитаме само на естествения подбор.

— Така ли? Е, на път си да видиш дарвинизма в действие.

Демпси се нахвърли върху мъжа, преди Райън да успее да реагира. Когато Райън стигна до масата, той вече подпираше с лакът брадата на провинилия се, забил бе коляно в топките му и с цялата си тежест опитваше да го провере през стената.

— Каза ли нещо по мой адрес — рече Демпси. — А, каза ли?

Част от плюнката му се лепна върху лицето на мъжа, което бързо ставаше все по-тъмночервено. Човекът опита да поклати глава, но почти не можеше да я движи. От устата му се изтръгна хриптене.

Жената до него посегна, сякаш за да дръпне ръката на Демпси. Той завъртя глава към нея и каза:

— Недей.

— Моля — каза жената.

— Моля какво? — попита Демпси.

— Моля, остави го на мира.

— Сега не се смееш, а, кучко с конска физиономия. Отговори ми. Отговори ми!

— Не, не се смея.

Сякаш за да го потвърди, тя се разплака. Райън предпазливо докосна Демпси по рамото.

— Хайде, остави това. Нямаме повече работа тук.

Демпси бавно разхлаби хватката.

— Връщайте се в шибания си Кеймбридж, там ви е мястото — каза той. — Само да ви видя още веднъж тук, ще я изнася, а теб ще те накарам да гледаш.

Демпси се изправи и се отдръпна. Дишаше тежко. Жертвата му бе така стъписана, че дори не беше помръднала. Така се постъпваше със слабаците: ако им налетиш внезапно и ги стреснеш достатъчно, нямаше нужда истински да ги нараняваш.

Барманът наблюдаваше Демпси внимателно. Дори не се беше опитал да прекрати инцидента, защото бе виждал всичко това неведнъж и беше готов, преди да се намеси, да остави за известно време събитията на естествения им ход. Видяното сякаш не го впечатли. Но повече нямаше да са добре дошли тук, не че имаха намерение да идват отново.

Демпси хвърли двацетачка на плота и каза на бармана:

— За яхтата ти.

— Ще я кръстя на теб — отвърна му той. — Гъз със „с“ ли се пишеше?

— Пиши го със „с“. Така ще знаем, че е твоята, когато я подпалим.

Взе си пакета цигари и го пусна в джоба на якето.

— Хайде, идвай — каза на Райън. — Да свършваме с това.

[1] The Wanderer (англ.), „Скитникът“ — Б.пр. ↑

Къщата беше обикновена във всяко отношение, просто поредната неотличаваща се с нищо кутия на улица в покрайнините на Бедфорд между многото други такива кутии, всяка със своя кола на алеята и трепкаща светлина от телевизионен екран в предната стая. Имаше украса за Хелоуин: надгробни плочи и плашила и започнали да загиват тиквени фенери, които привличаха последните нощни насекоми. Райън усети как тежестта на бирата опъва пикочния му мехур. Можеше да отиде в тоалетната на „Уондърър“, ако не беше Демпси с неговите щуротии. Ето го и сега, ругае живота на хора, които дори не познава, сякаш собственият му живот върви по мед и масло.

— Погледни всичките тези боклуци по моравите — каза той, докато паркираше колата. — Как мислиш, колко от тези хора имат собствени деца?

— Какво имаш предвид?

— Не мислиш ли, че има нещо нередно, когато самотен възрастен мъж изважда навън тези хелоуински боклуци, за да привлича децата?

— Не, не мисля, че има нещо нередно — поде Райън, но се усети и замълча.

Не изглеждаше много умно да твърди, че е редно да използваш украса за Хелоуин, за да привличаш децата, защото това неизбежно водеше до въпроса защо ще искаш да ги привличаш. Опита отново.

— Както го казваш, звучи сякаш в това има нещо лошо, а няма. Не е така. Просто хората зачитат духа на празника, както по Коледа.

— Не ми говори и за Коледата — каза Демпси.

— Знаеш ли, ти си едно жалко копеле.

— А ти си прекалено доверчив. Това ще те убие.

Демпси проверяваше пистолета си и това му попречи да види погледа, който му хвърли Райън. Ако го беше видял, може би щеше да промени своето отношение към по-младия мъж. Ала пропусна да го забележи. Когато вдигна очи, само челото на Райън бе леко навъсено.

— От нас се искаше просто да поговорим с него — каза той.

— Ще поговорим. Обаче искаме да сме сигурни, че ще ни слуша с цялото си внимание. И кога си станал толкова чувствителен?

— Той не е опасен. Виждаш съм го. Няма да ни трябва пистолет.

— Искаш ли да направим един експеримент? Ето ти един експеримент. Затвори очи.

Райън не затвори очи. Не искаше да ги затваря. Не му беше приятно да седи редом с Демпси със затворени очи. Вече бе близо до извода, че не му е приятно да седи редом с Демпси дори и с широко отворени очи.

— Защо да си затварям очите?

— Просто искам да ти покажа нещо. Хайде, затвори ги.

Райън затвори очи и зачака. Минаха пет секунди и Демпси каза:

— Добре, отвори ги.

Когато Райън погледна, дулото на пистолета бе на два сантиметра от лицето му и макар да бе очаквал нещо такова, шокът беше достатъчно силен, за да накара сфинктера му да се отпусне, и той с големи усилия си възвърна контрола над него, преди да се беше изложил.

— Видя ли? — каза Демпси. — Опасен или не, това нещо ще го накара да слуша внимателно.

Райън преглътна. Не проговори, докато не се увери, че в устата и гърлото му има достатъчно влага.

— Свърши ли? — каза накрая.

— Просто се шегувам с теб. — Демпси свали пистолета. — Ти наистина си прекалено чувствителен.

Райън поклати глава. Искаше му се да поеме дълбоко въздух. Искаше му се да опре глава в студения прозорец и да чака, докато вълните на ужаса престанат да пулсират в него. Искаше му се да престане да бяга и да се крие. Започнал беше да мисли, че страхът от опасностите, които го дебнат, е по-ужасен от всичко, което може да му се случи.

— Не ми клати глава — каза Демпси. — Какво?

— Нищо.

— Ей, съжалявам, доволен ли си?

— Да бе.

— Хайде, не ставай такъв.

— Почти ме накара да се подмокрям.

Демпси потисна усмивката си.

— Вината е моя.

— Заради цялата тази бира е, която ме накара да изпия.

— Цялата тази една бутилка?

— Бирата просто минава през мен. Не знам какво има в нея. Може да съм алергичен.

Демпси слезе от колата, скрил пистолета в гънките на палтото, и Райън го последва. Наоколо нямаше жива душа, по улицата не минаваха коли. Далеч от Бостън се чувстваше малко по-добре. Последната им подобна работа бе в Евърет, който първоначално е бил част от Чарлстаун, и дори историческата му връзка с града, където се бяха подвизавали преди това, го бе карала да се изпотява. Ако си покажеха физиономиите в Чарлстаун, щяха да са мъртви още преди да са се сменили светлините на най-близкия светофар.

Тръгнаха по късата алея към входната врата и докато вървяха, Демпси оглеждаше неподдържаната моравата и буренака в цветните лехи.

— Безобразие — каза той.

— Зимата приближава — възрази Райън. — Бурените ще замръзнат. Тревата няма да расте. Какво значение има?

— Показателно е за състоянието на духа. Човек или изпълнява всичките си задължения, или не изпълнява никое от тях. Точно така си е навлякъл тези неприятности.

— Защото не си е косил моравата ли?

— Да, защото не си е косил моравата. Какво ти става тази вечер?

Демпси натисна звънеца, но вниманието му бе насочено към неговия партньор.

— Дават бейзбол. Бих предпочел да го гледам.

— Ами, и тук се играе бейзбол. Той плаща сметките ти. Ти си с бухалката. Не внимава ли, правиш грешки.

— Този човек кара такси. Какво ще ни направи, ще ни надуе сметката ли?

Зад заскреженото стъкло се появи сянка и Демпси успя само да вдигне предупредително пръст, после вратата се откряна и се показа женско лице. Райън видя, че предпазната верига беше на мястото си, но му се стори хлабава. Това и фактът, че жената бе отворила вратата след мръкване, означаваше, че съпругът ѝ навярно още не се е

прибрал. Сега Демпси щеше да има още нещо, заради което да мрънка, защото Райън бе настоял да тръгнат от бара толкова рано.

— Госпожа Нейпиър? — поде Демпси.

Жената кимна. Изглеждаше уморена и много износена, също като дрехите си, но Райън си помисли, че може пък да чисти добре. Малката част от тялото ѝ, която се виждаше през пролуката, изглеждаше в добра форма.

— Търсим съпруга ви.

— Той е на работа.

Райън виждаше как жената опитва да прецени ситуацията. Минаваше девет, пред вратата ѝ стояха двама непознати мъже, които вече знаеха, че съпругът ѝ не е у дома. Разполагаше с две възможности: първо, да каже, че в къщата има още някого, или...

Тя избра втората.

— Но очаквам да се върне скоро, мога да му пратя съобщение, ако желаете.

— Предпочитаме да почакаме и да му го предадем лично, ако нямате нищо против — рече Демпси.

Устата на госпожа Нейпиър се отвори и се затвори. Явно започваше да се безпокои. Може би знаеше, че съпругът ѝ работи допълнително, или просто се беше досетила, когато парите бяха потекли по-изобилно. Райън се питаше дали е от жените, които задават въпроси. Но и да беше, Нейпиър едва ли бе от мъжете, които биха ѝ отговорили. Той винаги му се бе струвал мрачен и мълчалив, а и тя нямаше вид на жена, глезена с излишно съпругеско внимание. Но каквото и да знаеше или да подозираше, то навярно ѝ беше достатъчно, за да свърже появяването им пред вратата на къщата с всяко едно от съмненията си за състоянието на нещата около него. Райън бе убеден, че той самият е в състояние да се слее с тълпата и да изглежда като обикновен човек, но Демпси носеше със себе си миризмата на улицата. В най-добрия случай можеха да очакват, че тя ще се обади на мъжа си и ще го предупреди. В най-добрия.

— Ами, не съм сигурна кога ще си дойде.

— Скоро — рече Демпси. — Казахте, че ще се прибере скоро.

— Това се променя. Никога не знам. Той кара такси. Ако вечерта е добра, понякога остава до късно.

— Тази вечер е тихо навсякъде. Не очаквам да закъснее.

— Очевидно не мога да ви попреча да чакате в колата си — каза госпожа Нейпиър. — Студено е. Ще затворя вратата.

Опита се да го стори, но Демпси бе пъхнал крак в отвора. Райън видя как лицето ѝ пребледня.

— Моля, дръпнете си крака — каза тя.

— Бихме искали да чакаме вътре — отвърна Демпси. — Както казахте, навън е студено.

— Ако не махнете крака си, ще извикам полиция.

— Това решава въпроса — каза Демпси. — Ръката му се стрелна през пролуката и сграбчи госпожа Нейпиър за косата, дръпна я към себе си и лицето ѝ бе притиснато между вратата и рамката като в сандвич. Остави я да види пистолета.

— Махни веригата.

— Моля ви...

Той притисна силно дулото в челото ѝ.

— Няма да повтарям.

— Не мога да я махна, без да затворя вратата.

— Няма нужда да я затваряш съвсем.

— Трябва малко да я притворя.

— Добре. Дай ми лявата си ръка.

Жената се поколеба. Демпси натисна дулото още по-силно в главата ѝ. Тя извика от болка.

— Спокойно — каза инстинктивно Райън и Демпси оголи зъби предупредително.

— Дай ми ръката си — повтори той.

Тя направи каквото ѝ бе казано. Китката ѝ бе много тънка и крехка като на пиле. Демпси обърна дланта ѝ така, че пръстите ѝ легнаха върху рамката на вратата. Подаде пистолета на Райън, после извади от джоба си нож. Освободи острието и го притисна силно под горните стави на пръстите. След секунда потече кръв.

— Ако се будалкаш с мен, ще ти отрежа върховете на пръстите — каза Демпси. — Затвори вратата до ръката си и свали веригата.

Тя затвори бавно вратата. Чуваха я как опипва веригата.

— Още не може да се отвори — каза накрая.

— Постарай се повече.

Тя натисна вратата, опитвайки се да я притвори още малко, и кръвта потече по-силно.

— Боли.

— Можеш да спреш болката.

Демпси започваше да става нетърпелив. До този момент улицата бе празна, но сега от изток се задаваше мъж, разхождащ кучето си преди лягане.

Веригата падна. Вратата се отвори и те влязоха вътре.

— Прекрасно. Съпругът ти ли купи това?

Демпси бе застанал до телевизор с плосък екран, от онези, които бяха толкова големи, че човек трябваше да върти глава, за да види цялата картина. Изглеждаше като току-що изваден от кутията. Под него имаше блурей плейър, декодер за кабелна телевизия и усилвател за домашно кино. Всичко това бе грижливо подредено, впечатлението се разваляше единствено от прането, проснато на сушилка отзад до радиатора.

Госпожа Нейпиър кимна. Още бе бледа и трепереше от преживения ужас. Райън бе намерил чиста кърпа в кухнята и ѝ я беше подал да превърже наранената си ръка. Ножът бе срязал кожата и без да се упражнява особено силен натиск и през кърпата се процеждаше доста кръв.

— Нов ли е? Изглежда нов.

Госпожа Нейпиър си върна гласа.

— Съвсем нов е.

— Карането на такси трябва да е по-доходно, отколкото съм си мислил — каза Демпси. — Ако знаех, че могат да се изкарват такива пари, и аз щях да карам такси. Ти как мислиш, дали и ние да не се захванем с този бизнес?

Райън не отговори. Струваше му се, че госпожа Нейпиър всеки момент ще повърне. Първият етаж на къщата представляваше отворено пространство само с една декоративна арка, която отделяше кухнята от дневната. Тръгна към умивалника.

— Къде отиваш?

— Тя е в шок. Отивам да ѝ донеса вода.

Демпси погледна госпожа Нейпиър.

— В шок ли си?

За момент тя запази мълчание, после каза:

— Не знам. Повдига ми се.

— Значи си в шок — рече Демпси.

На плота за отцеждане на съдовете имаше чаши. Райън напълни една с вода и я занесе на госпожа Нейпиър. Тя взе чашата, но не каза благодаря. Не че го бе очаквал, но все пак щеше да е учтиво.

— От какво си шокирана? — попита Демпси. — Защото си наранена ли? Или защото ние сме тук? Или си шокирана, защото, както изглежда, твоят шофьор на такси може да си позволи домашно кино като на самия Доналд Тръмп?

Госпожа Нейпиър пийна вода и продължи да гледа надолу.

— Как се казваш? — попита Демпси.

— Хелън.

— Е, Хелън, мъжът ти купувал ли е още нещо, за което трябва да знаем? Напоследък да си получавала нова рокля? Или пък да сте вечеряли в хубави ресторанти? Можеш да ни кажеш. Любопитно ни е.

— Само телевизора.

— Само телевизора? — Демпси се засмя.

Отиде до библиотеката, в която нямаше много книги — няколко романа с меки корици, книга за домашното счетоводство и комплект енциклопедии, толкова стари, че в тях навярно имаше снимки на самолети с витла, — но цяла лавица бе отделена за нови блуреи дискове, повечето още в пластмасовите си опаковки. Той прегледа заглавията, като прокарваше пръсти по тях, после отиде в кухнята, провери бялата техника, надникна в чекмеджетата. Когато свърши, каза на Райън да наглежда жената, докато се качи на горния етаж. Скоро чува шум от захлопващи се врати на стенни гардероби и звън като от счупване на дребен предмет от фино стъкло. Хелън Нейпиър се опита да стане, но Райън сложи ръка на рамото ѝ и я накара да седне отново на стола.

— Защо правите това? — попита тя.

— Съжалявам.

— Не, не съжалявате.

Опитваше се да не заплаче и успя. Видът ѝ върна Райън към притеснителния спомен за жената в „Уондърър“.

Когато се върна долу, Демпси държеше в ръката си кутия от обувки. Той клекна пред госпожа Нейпиър и ѝ показа съдържанието ѝ. Банкнотите бяха грижливо надиплени и вързани: само дваисетачки. По преценка на Райън някъде към две-три хиляди.

— Нямате ли доверие на банките? — попита Демпси.

— Не знам какво е това — каза госпожа Нейпиър и Райън ѝ поварва.

— Пари, ето какво е.

— Не съм знаела, че са горе.

— Съпругът ти има тайни от теб? Лоша работа. Започнат ли тайните, това е краят на брака. — Наклони се напред, почти завря лице в нейното. — Искаш ли да знаеш как са се озовали там? Ще ти кажа. Мъжът ти не само превозва пътници до посочените адреси. Наред с това той взема и предава пратки. Извършва редовни куриерски услуги, като пренася пари от рекет, кокаин, марихуана, а може би и малко хероин. Не е дилър, но работи за дилъра. Нашият проблем е, че мъжът ти може би е решил, че в крайна сметка и той самият е нещо като дилър, независим оператор. Само мъничко. — Демпси доближи палеца и показалеца си на милиметър. — И мислейки си така, пощипва от стоката: колкото да си докарва малко допълнителни доходи. Ние трябва да поговорим с него и да разберем колко е взел и колко е спечелил, и да постигнем споразумение за възстановяване на щетите. Разбираш ли?

— Моят съпруг не употребява дрога — каза госпожа Нейпиър.

— Моля? — Демпси изглеждаше искрено учуден.

— Казах, че съпругът ми не употребява дрога.

— Някой да е говорил за употреба? Съпругът ти превозва дрога. Това не включва правенето ѝ. Ако крадеше от нея и после консумираше откраднатото, щеше да е още по-тъпо и ти щеше да гледаш „Американ Айдъл“ на скапан телевизор с антена като закачалка за палта. Знаеш ли, ти май не си много умна. Наистина е жалко, защото моят опит показва, че тъпите кучки са тези, които влачат мъжете надолу, а не обратното. Твоя ли е вината, че всичко това се е случило? Може би ти си го врънкала за скъпия телевизор и за по-хубави дрехи, и за пътувания до Флорида, за да си оправяш тена. Така ли беше?

— Не — каза тя. — Аз не искам никое от тези неща.

— Какво искаш тогава?

Жената преглътна мъчително.

— Това да се уреди.

Демпси я потупа по голия крак и задържа ръката си там няколко секунди по-дълго от необходимото.

— В крайна сметка може изобщо да не си тъпа.

Демпси погледна часовника си.

— Обади се на съпруга си. Разбери къде е.

Госпожа Нейпиър поклати глава.

— Вие ще му направите нещо.

— Не, няма. Дошли сме само да го плеснем през пръстите.

— Тогава защо носите пистолет?

— Господи, и ти ли? Омъжила си се не за когото трябва. — Демпси вдигна палец към Райън. — Дватамата с него трябва да се съберете. Нося пистолет, защото хората често са раздразнителни, и знам от опит, че показването на пистолета им помага да се успокоят. От друга страна, хората понякога не схващат колко сериозна е ситуацията и в този случай пистолетът върши отлична работа за съсредоточаване на вниманието. Направи каквото ти казвам. Обади се на съпруга си и скоро всичко това ще свърши.

Госпожа Нейпиър се изправи, триейки сълзите. Демпси остана плътно зад нея, докато отиде да вземе чантата си и извади джиесема от нея.

— Какво ще му кажеш? — попита.

— Не знам. Какво искате да му кажа?

Демпси се усмихна.

— Сега знаеш за какво става дума. Попитай го кога ще се прибере. Кажи му... — Усмивката на Демпси стана още по-широка. — Кажи му, че новият му телевизор се е развалил. Включила си го и отзад е започнал да излиза пушек, затова отново си го изключила и сега се безпокоиш. Схвана ли?

— Да, разбирам.

Просто за да е сигурен, че наистина го е разбрала, Демпси отново ѝ показа ножа и ѝ позволи да види отражението си в него. Тя вече знаеше какво може да причини ножът и какво е способен да ѝ направи с него Демпси. В нейния случай това бе по-ефикасно от заплашване с пистолет. Пистолетът бе оръжие за в краен случай, но хладното оръжие можеше да въздейства по-силно с болката, която бе в състояние да причини.

Госпожа Нейпиър натисна бутона и името на съпруга ѝ излезе на екрана. Демпси държеше главата си близо до нейната, така че да чува и двамата участници в разговора, но телефонът се включи направо на гласова поща. Той сръга госпожа Нейпиър и тя малко неохотно предаде

лъжата за телевизора и помоли мъжа си да се обади и да ѝ каже кога да го очаква. След това се върна на стола си.

Райън отиде отново в кухнята и направи кана кафе. Тримата седнаха и зачакаха в мрачно мълчание завръщането на изгубилия се Хари Нейпиър. След половин час Демпси започна да става нетърпелив. Разходи се из стаята и разгледа поставените в рамка фотографии, прерови документите в чекмеджетата и шкафовете, а госпожа Нейпиър, гневна и унижена, през цялото време го следеше с очи. Демпси намери фотоалбум и запрелиства страниците. Спря, когато стигна до снимка на госпожа Нейпиър по бански костюм. Навярно бе правена преди четири-пет години и показваше фигурата ѝ в много добра светлина.

— Нямате деца, нали? — каза Демпси.

В очите на госпожа Нейпиър зейна мрак, като рана, открила се само за миг, но Райън я видя.

— Не, нямаме деца.

Демпси извади снимката от албума и я вдигна, за да я види госпожа Нейпиър.

— Което означава, че все още изглеждаш така, нали?

— Господи — каза Райън. — Ти...

— Млъквай — сопна му се Демпси, без дори да го погледне. Погледът му бе прикован в очите на госпожа Нейпиър. — Попитях те нещо. Още ли изглеждаш така?

— Не знам. Тази снимка е правена много отдавна.

— Колко отдавна?

— Десетина години?

— Това въпрос ли е или отговор?

— Отговор.

— Лъжеш. Тази снимка не е отпреди десет години. Може би пет, но не и десет.

— Не помня. Не гледам често старите снимки.

Демпси остави албума на един стол, но задържа снимката. Отново клекна пред госпожа Нейпиър, като поглеждаше ту към снимката, ту към нея.

— Нали помниш защо сме дошли, госпожо Нейпиър. Или Хелън? Може ли да те наричам Хелън?

Госпожа Нейпиър не отговори на втория въпрос, а само на първия.

— Казахте, че сте дошли, за да плеснете съпруга ми през пръстите. — Тя започна настървено да чеше левия си крак малко над коляното. Мястото бе силно зачервено и Райън се чудеше дали има някакво кожно заболяване, или чесането е нервен тик.

— Точно така — каза Демпси. — Дошли сме да му предадем съобщение колко е лошо да се краде и да му дадем да разбере какви са последствията от действията му. Знам, че си мислиш, че искаме да го убием, но не е така. Убийствата се отразяват зле на бизнеса. Привличат внимание. Ако го убием, тогава ще трябва да убием и теб и изведнъж ще изпаднем в положението да търсим чаршафи и чували и да предприемаме нощни пътувания до тресавища и гори, а, честно казано, не разполагаме с толкова време. Също така вече ми писва да чакам в твоя прекрасен, но скучен дом. Трябва да предадем това съобщение на съпруга ти, но ми се струва, че и ти можеш да му го предадеш вместо нас. Или по-точно вместо мен.

Демпси погледна към Райън. Райън поклати глава.

— Не.

— Не те моля за разрешение. Намеквам ти, че трябва да излезеш и да ме чакаш отвън.

— Хайде, човече, това не е редно. Тя е достатъчно изплашена. Нейпиър ще си вземе бележка. Няма друг избор.

— Чакай в колата, Франки.

Райън чу предупреждението в гласа му, стана му ясно, че ако настоява, Демпси ще се нахвърли върху му, ще последва сблъсък, който може би ще изисква сериозни действия, а не бе време за това, още не. Госпожа Нейпиър отвори уста и се разтрепери.

— Моля ви — каза тя. — Направих всичко, каквото искахте.

Погледна към Райън, търсейки помощ, но Райън нямаше да ѝ помогне. Искаше, наистина искаше, ала не можеше.

— Съжалявам — каза отново.

— Не — промълви госпожа Нейпиър. — Не, не, не...

Демпси се изправи. Протегна ръка и помилва госпожа Нейпиър по косата.

— Затвори вратата след себе си, Франки — каза той и последното нещо, което Райън видя, бе как той хвана госпожа Нейпиър

за ръката и я поведе към кушетката, а тя тътреше крака, опитвайки да се съпротивлява, извърнала очи от Демпси и все още умоляваща с поглед за помощ, каквато никога нямаше да получи.

Райън затвори вратата и тръгна към автомобила, с ръце в джобовете и наведена глава.

Това не можеше да продължава. Всичко се разпадаше.

Мислеше си, че може би скоро ще се наложи да убие Мартин Демпси.

Още нямаше девет. Седях в офиса вкъщи и слушах как дъждът ромоли по покрива — странно успокояващ звук. Облаците бяха угасили луната и никаква изкуствена светлина от прозореца не разкъсваше мрака отвън. Имаше само нюанси на сянката: дървета върху тревата, суша, очертаваща контурите на черна вода и океан, който чака зад нея. До себе си имах чаша кафе и дадения ми от Рандъл Хейт списък с имената на хората, свързани с процеса. Изведнъж се хванах, че мисля за Селина Дей. Искаше ми се да видя нейна снимка, защото днес тя бе всичко друго, но не и забравена. За Хейт тя бе призрак от минало, призован в настоящето от неприятните шегички на неизвестно лице. Историята на живота ѝ беше написана и ѝ бе сложен край. Ако Селина имаше някакво значение, това се дължеше на обстоятелството, че е била на възрастта на Ана Кор, и можехме само да се надяваме, че двете не делят и обща съдба.

Затова започнах да ровя в интернет за подробности около убийството на Селина Дей. Имаше по-малко информация, отколкото би ми се искало, може би защото убийството ѝ бе станало в славните дни, преди всичко да започне да влиза в интернет като факт или като спекулация. Накрая натрупах малка купчина печатни страници, повечето от архивите на местния „Бикън & Експлейнър“, описал подробно намирането на тялото, началото на разследването и след това разпитите, обвиняването и осъждането на двама неназовани непълнолетни. Репортерите никога не пропусаха да споменат расата на убитото момиче и историята бе стигнала до първите страници едва когато в съдебната зала бяха възникнали спорове във връзка с възрастта на момчетата.

Обаче намерих онова, което търсех: снимка на убитото момиче. На нея то беше по-малко, отколкото когато е загинало, може би с три или четири години. Носеше косата си на плитки и имаше забележима пролука между горните предни зъби, която може би по-късно е била коригирана с помощта на шини. Облечено бе в карирана рокля с дантелена яка. Снимано бе отстрани, така че бе извърнало леко глава,

за да е с лице към камерата. Позата не бе официална и Селина изглеждаше весела и спокойна. Изглеждаше такава, каквато е била: хубаво малко момиче на път да се превърне в хубава млада жена. Запитах се защо ли не е използвана по-нова снимка, после си помислих, че това навярно е снимката, която майката е избрала, за да представи Селина. Искала бе дъщеря ѝ да бъде запомнена така, като нейното малко момиченце, но с един цял живот пред себе си. Човек не можеше да погледне това лице, без да изпита тъга за близките и гняв заради жестоката смърт, сполетяла момичето.

Статиите във връзка с убийството не съдържаха обичайното вайкане, предизвиквано от случаи като този, което се излива най-често в двете противоположни посоки на мислене: „Какво става с децата ни и какво можем да сторим, за да ги направим по-добри хора, не толкова склонни да убиват тийнейджърки?“ и „Какво става с децата ни и можем ли да ги направим по-добри хора, като ги тикнем в затвора завинаги или ги съдим като възрастни и ги осъдим на смърт?“. Вместо това изложенията бяха преднамерено фактологически, дори след издаването на присъдата от минимум осемнайсет години затвор за всяко от момчетата. Веднага след като бе приключило, делото сякаш беше забравено окончателно.

Мисля, че това не е изненадващо. Онова малко градче едва ли е искало някой да отваря отново раната: убийство, извършено от две техни, на вид нормални момчета, на чернокожо момиче, което не беше тяхно, но все пак си беше само момиче. Ситуацията се усложняваше още повече от факта, че черната и бялата общност в тази част на Северна Дакота бяха обвързани помежду си посредством бейзбола. Северна Дакота, наред с Минесота, беше един от малкото щати, където черни и бели винаги бяха играли заедно почти без проблеми. Фреди Симс и Чапи Грей бяха първите чернокожи спортисти в Северна Дакота, играли полупрофесионален бейзбол, скоро последвани от Арт Ханкок, черния Бейб Рут^[1] и неговия брат Чарли. След време отборът на град Бисмарк привлече великия Сачел Пейдж и Пейдж за пръв път игра заедно с бели мъже именно в Северна Дакота. След оттеглянето си от бейзбола доста от чернокожите играчи бяха решили да прекарат остатъка от живота си в Дрейк Крик и в града още имаше малък музей, посветен на техните постижения. С други думи, свързаното със секс убийство на чернокожо момиче от две бели момчета бе

застрашило поддържаното от толкова време крехко расово равновесие в тази част на Северна Дакота. Считали са, че е по-добре да се справят със случилото се, да го оставят зад гърба си като нещо необичайно и да продължат нататък. И може би хората, които са разсъждавали по този начин, са били прави: убийствата на деца от деца са ужасно изключение. Всеки пример заслужава да бъде разследван, дори и само за да се постигне известно разбиране за обстоятелствата около индивида, но в случаите като убийството на Селина Дей като че ли не е особено вероятно това да послужи за урок на цялото общество.

Все пак към края на търсенето бях потвърдил някои от имената в списъка на Хейт: двамата адвокати, назначени да защитават момчетата, прокурора (който бе един и същ и за двамата) и съдията. Показанията на свидетелите бяха несъществени, тъй като и двете момчета бяха признали вината си още преди процеса, така че пренията бяха само около присъдата. Никъде не се споменаваха споразумението, което Рандъл Хейт твърдеше, че е постигнато — социалния експеримент, който е трябвало в крайна сметка да позволи на него и Лони Мидас да избягат от сянката на своето престъпление поне в публичното пространство. Това също не е било много необичайно; до известна степен успехът на начинанието е бил обвързан с положителното развитие, което момчетата е трябвало да претърпят, докато са в затвора, и никой трезвомислещ прокурор, адвокат или съдия, който се е надявал да напредне в света на правораздаването, не би си позволил да подкрепи публично подобно споразумение непосредствено след процеса.

Започнах да работя по четирите имена. Единият от служебните адвокати, Ларейн Уокър, вече не бе между живите, беше загинала при злополука с мотоциклет през 1996 г. Вторият, Кори Фендър, се беше загубила и не открих името ѝ да се споменава някъде след 1998 г. Прокурорът бе мъж на име Р. Дийн Бейли. Името ми звучеше познато. След още едно-две кликания се оказа, че Р. Дийн Бейли няколко пъти е правил неуспешни опити да бъде номиниран от републиканците като кандидат за Конгреса. Възгледите на Бейли за имиграцията, социалната политика и изобщо за управлението бяха, меко казано, колоритни дори по стандартите на някои от най-злостните критикари, които непрекъснато изникват от крайно консервативното крило на Републиканската партия. Всъщност неговото, както и на другите като

него виждане за федералното управление можеха да се обобщят най-добре като „дръжте го колкото е възможно по-свито, освен ако аз и приятелите ми не пожелаем това да се промени и докато все още мога да участвам в него и да лапам от федералната ясла“ — с други думи, всичко е прахосничество, с изключение на онова, което е в моя изгода.

Впрочем с възгледите си по расовия въпрос, с отношението си към всички религии, в които не фигурира Исус Христос, към всички хора, чийто майчин език не е английският, и бедните като цяло той би си спечелил коси погледи дори на нацистки конгрес. За щастие някъде в ръководството на Републиканската партия здравият разум все още се грижеше Бейли да не получава достъп до национален форум за своите излияния, граничещи с насаждане на омраза и противодържавна дейност. Дори не можех да си представя какъв път трябва да бе изминал от прокурор, готов да даде шанс за нормален живот на две момчета, осъдени за непредумишлено убийство, до човека, който сега защитаваше становището, че бедните трябва да бъдат оставени да измират от глад, и предлагаше да се въведат ограничения на религиозните свободи, но не ми се струваше вероятно да се зарадва, ако му бъде припомнено за случая на Селина Дей. Бейли понастоящем беше партньор в адвокатската фирма „Йънг Грантам Бейли“. Кратко търсене ме снабди със списък на дела, които по правило изправяха един срещу друг изключително богатите и влиятелни клиенти на ИГБ срещу общности и индивиди, чието качество на живот според подадените жалби бе пострадало сериозно, понякога дори и фатално от действията на онези, за които Бейли и неговите партньори са действали като адвокати, пожарникари и наемни бандити. Те, изглежда, бяха особено вещи в прилагането на забавящи тактики, благодарение на които делата са се влачили с години, изцеждайки парите и силите на опонентите им, докато в някои от особено противните случаи ищците просто бяха умирали, а заедно с тях и заведените дела. Отбелязах си на сутринта да се обадя в „Йънг Грантам Бейли“, дори и само за да видя как би ми отговорил Бейли, после задрасках написаното. Рандъл Хейт си имаше достатъчно неприятности и без да привличам към него вниманието на човек като Р. Дийн Бейли, особено на един Р. Дийн Бейли, претърпял такава внезапна и пълна промяна на възгледите.

Следователно ми оставаше само съдията, Морис П. Боуенс. Според Хейт Боуенс бе инициаторът на предложението на момчетата да бъдат предложени нови самоличности, преди да бъдат освободени. Намерих кратка онлайн биография на Боуенс, написана след пенсионирането му като съдия.

Той бе започнал юридическата си практика в Пенсилвания, но впоследствие се бе преместил в Северна Дакота и след време бе станал съдия във федералния съд там. Пенсионира се през 2005 г. с намерението да се установи за постоянно в своята къща край Бисмарк и както сам се бе изразил, да гледа „как могъщата река Мисури тече покрай портите му“.

В телефонния указател на Бисмарк бе вписан само един Морис П. Боуенс. Поради липса на по-добри занимания набрах номера и на третото позвъняване се обади жена. Казах ѝ името и професията си и попитах дали това е жилището на бившия съдия. Тя отговори утвърдително и поясни:

— Аз съм дъщеря му Анита.

— Бих ли могъл да поговоря с баща ви? Във връзка с едно от старите му дела.

— Съжалявам. През последните осемнайсет месеца баща ми прекара поредица от инсулти. В резултат на това се чувства много слаб и говори с големи усилия. В момента аз се грижа за работите му.

— Съжалявам да го чуя. Ще съм ви благодарен, ако споменете на баща си, че съм се обаждал. Става дума за Рандъл Хейт или Уилям Лагенхаймър, зависи как предпочита да си го спомня баща ви. Аз работя за господин Хейт. Моля ви, кажете на баща си, че доколкото ми е известно, господин Хейт не е извършил нищо нередно, но е в трудна ситуация и всяка информация, която баща ви би могъл да ми предаде, ще ми бъде от полза.

— Каква информация търсите? — попита тя.

Споменах делото за Селина Дей и споразумението, сключено с Р. Дийн Бейли. Помолих за всякакви сведения относно споразумението, каквито баща ѝ би могъл да даде, както и за други подробности, които счете, че имат някакво отношение към него. Честно казано, опипвах почвата в тъмното, но на този етап всяка светлинка, която съдията можеше да хвърли върху случая, щеше да е нещо повече от пълния мрак.

Ако имената, които дадох на Анита, означаваха нещо за нея, тя не го каза. Съгласи се да вземе номерата на телефона и на факса ми, както и моя имейл адрес. Дадох ѝ и данните на Ейми Прайс и ѝ казах, че съм нает от нея за случая на Хейт и по тази причина съм обвързан от задължението да спазвам поверителността на информацията за клиента. Тя каза, че баща ѝ спи, но щом се събуди, ще му съобщи за моето обаждане. Благодарих ѝ, затворих и веднага се обадох на Ейми Прайс да ѝ съобщя, че съм установил нещо като контакт с Боуенс. След това, понеже засега не можех да направя нищо повече, си приготвих проста вечеря от макарони със сос песто и я изядох, докато гледах новините на портативния телевизор в кухнята. Изчезването на Ана Кор беше втората тема след голямата автомобилна катастрофа северно от Огъста, но ми бе ясно, че телевизиите вече губеха интерес. В края на краищата не разполагаха с друго, освен с многото начини да кажат, че не е постигнат напредък. Ана Кор щеше да се върне начело на новините само ако бъдеше намерена, жива или мъртва.

Когато новините приключиха, взех роман от Уили Влотин^[2] и легнах на опърпания диван в офиса да почета, но онази снимка на Селина Дей все не ми позволяваше да се концентрирам и докато прехвърлях в ума си подробностите около историята на Рандъл Хейт, трябва да бях задрямал за малко. Реалността се смеси със съня, както се случва, когато човек заспи неочаквано, и ми се стори, че виждам как Хейт стои отвън пред прозореца и ме гледа. Кожата му бе много бледа, по скалпа и лицето му имаше бръчки, които преди не бях забелязвал, сякаш черепът му бе започнал да се смалява. Той вдигна дясната ръка, заби я в плътта си и лицето му се отдели. Онова, което остана, бе кърваво и жълто като восък, но все пак се познаваше, че е той. Заповтаря същото действие отново и отново, като редуваше ръцете и хвърляше остатъците в краката си като паяк, който отърсва своята външна кожа, за да порасне, докато там, където преди бяха чертите му, остана само бяло петно. Очните орбити — празни и въпреки това продължаващи някак да ронят сълзи. Разбуди ме бръмченето на компютъра. В пощенската ми кутия имаше писмо от Анита Боуенс, което се състоеше от кратко съобщение и едно приложение.

Писмото гласеше:

Баща ми се надява, че Рандъл е добре, че се е възползвал от възможността да остави миналото зад гърба си, без да престава да се разкайва за стореното, и му изпраща своите най-сърдечни поздрави. При все това не желае Рандъл или вие да го търсите повече във връзка с процеса. Всичко, което има някакво отношение към интересуващите ви въпроси, можете да намерите в приложените документи.

Ваша:

Анита Боуенс

П.С. Знам малко за историята около този случай, защото в миналото баща ми е споменавал „несъвършеното споразумение“, постигнато с прокурора господин Бейли. Приложените тук документи би трябвало да посочват причините за неудовлетвореността на баща ми. Засега е достатъчно да се разбере, че той е искал момчетата да бъдат съдени като непълнолетни, не като възрастни. Министърът на правосъдието и областният прокурор не са били съгласни, както и господин Бейли, така че предпазливостта на прокурорите е надделяла. Вместо да остави момчетата изцяло на съмнителното благоволение на системата, баща ми е предпочел да даде съгласието си срещу споразумението, което им е осигурявало добър старт в живота след излежаване на присъдата. И струва ми се, все още мисли, че е продал принципите си твърде евтино.

А.Б.

Отворих приложението. То се състоеше от сканирано копие на писмото от Морис Боуенс до върховния съд в Пенсилвания, в което той обявява решението си да прекрати работата си в щата в знак на протест срещу упоритото поддържаната практика деца да се съдят като възрастни хора и да им бъдат определяни доживотни присъди без право на помилване; както и негова статия, публикувана в юридическо списание, в която разглежда надълго и нашироко същата тема. Според тази статия, в която поясненията под черта бяха по-актуални, а становищата и статистиките — осъвременени, Пенсилвания бе

посочена като един от двайсет и двата щата, заедно с окръг Колумбия, които позволяват дори деца на седемгодишна възраст да бъдат съдени като възрастни, и един от четирийсет и двата щата, които допускат деца да получават доживотни присъди без право на помилване за първо криминално престъпление. Пенсилвания бе отговорна за повече от двайсет на сто от децата в Съединените щати, изправени пред перспективата да умрат зад решетките след получаването на такива присъди. Статията на Боуен защитаваше тезата, че като осъжда „ентусиазирано“ тринайсет-четиринайсетгодишни, че и по-малки деца да умират в затвора, както за убийства, така и за други престъпления, щатът е отговорен за налагането на „жестоки и необичайни“ наказания и следователно нарушава осмата поправка в конституцията, международните правни норми и, на теория, Конвенцията за правата на детето, която, както изтъкваше Боуенс, Съединените щати така и не бяха ратифицирали, което правеше нас и Сомалия единствените държави в света, които са отказали да го сторят. Той отбелязваше още, че подобно прилагане на закона не е съобразено с уязвимостта на децата, с различията в развитието и правата на децата и възрастните, с капацитета за растеж, промяна и изкупление на децата. „Фактът, че разрешаваме в затворите да бъдат държани деца без всякаква надежда за помилване, говори, че не оправдаваме доверието и отговорностите, вложени в нас като законодатели — пишеше в заключение Боуенс. — Ние объркахме наказанието с възмездието и заменихме справедливостта с несправедливост. Но най-лошото е, че допуснахме да ни ръководят жестокостта и опортюнизмът, че си позволихме да забравим хуманизма. Нито една страна, която се отнася към най-уязвимите от младите си хора по този начин, не заслужава да се нарича цивилизована. Ние не успяхме да изпълним дълга си като законодатели, като родители, като защитници на децата и като хора.“

Изпратих имейла на Ейми, после принтирах писмото и статията и ги сложих в папката по случая. Не знаех за Конвенцията за правата на детето, но това, че бяхме в един кюп със Сомалия, не ми прозвуча като нещо, с което можем да се гордеем. Не бе трудно да се досетиш защо сомалийците не бяха подписали — от страна, която попълва редиците на войската си с деца войници, не се и очакваше да подписва друго, освен разписки за нови доставки на оръжия, но американската армия не беше така закъсала, че да е принудена да набира войници от

началните училища. Обаче все пак ставаше ясно, че някой някъде в правителството на САЩ бе възразил срещу подписването на споразумение в защита на детето. Който и да бе той, сигурен съм, че децата му са се гордели с него и сомалийците са му изпратили картичка за Коледа.

И така, Боуенс бе напуснал Пенсилвания, издигнал се бе в съдебната йерархия на Северна Дакота и по някое време се бе видял в ролята на съдия в дело, което отново бе подложило на изпитание неговите принципи. Но вместо отново да вдигне ръце пред прокурорската непреклонност, той бе сключил споразумение, гарантиращо на момчетата ново начало, макар това да е означавало да погази своите принципи, защото е било за предпочитане да се задоволи с малка победа, вместо да не постигне нищо. Ако можеше да се вярва на дъщеря му, естеството на този компромис продължаваше да го измъчва и до днес.

Погледнах отново писмото на Боуенс. Съжалявах, че не бях имал възможност да поговоря лично с него и че един нов опит да се свържа с него нямаше да бъде посрещнат добре. Ако ми се представеше удобен случай, бих го попитал за третия човек, замесен в това убийство, извършено преди десетилетия, последния връх на свързващия три живота триъгълник: Лони Мидас. Хейт бе представил Мидас като инициатор на случилото се, но както бях казал на Ейми, това можеше да е просто видът, в който Хейт бе предпочел да ни представи събитията. И отново си спомних как докато ни описваше убийството и случилото се след това, от време на време изпадаше в смущаващо детинско състояние. Това бе реакция на притиснато в ъгъла дете, което се бои от предстоящото наказание за извършена пакост: да прехвърли другиму по-голямата част от вината. Искаше ми се да науча нещо повече за Лони Мидас, но, изглежда, трябваше да разчитам единствено на разказаното от Рандъл Хейт, освен ако не успееш да открия Лони и да го разпитам очи в очи за смъртта на Селина Дей. Обаче, когато описваше неговата роля, Хейт в най-добрия случай бе снизходителен към себе си, а в най-лошия — потенциален лъжец.

Бях започнал да си драскам, докато мислех, но спрях, когато видях, че бях очертал грубо контурите на детска глава — глава на момиче, обрамчена от вързани с панделки плитчици. Лъжец.

Непрекъснато се връщах към тази дума. Защо бях толкова сигурен, че разказът на Хейт за убийството не беше просто подправен, но и съдържаше елементи на активно прикриване? В края на краищата какво заслужаваше да бъде прикривано? Той бе признал участието си в ужасно престъпление. Твърдението му, че Лони Мидас е удушил Селина, бе важно само защото бележеше кулминацията в поредица от събития, в които беше участвал и за които двамата с Мидас бяха еднакво виновни. Може накрая наистина да се беше борил с Мидас, но беше ли се опитал да го дръпне от Селина, когато е започнал да я изнасилва? Или и сам се беше присъединил? Кой е бил моментът, когато е осъзнал, че са стигнали твърде далече, ако изобщо го е осъзнал?

Тогава разбрах, че проблемът ми с Рандъл Хейт не бе само, че не вярвах на историята му като цяло; аз не го харесвах. Не бях сигурен дали е заради онова, което бе сторил, и заради смъртта на собственото ми дете, в който случай трябваше да изхвърля това от ума си, ако исках да продължавам да работя за него, или беше някакво по-дълбоко вкоренено отвращение, усещане за него като за покварена душа, прикриваща се под лустрото на нормалност.

И заспах, сънувайки безлики мъже.

[1] Бейзболист от началото на ХХв., считан за най-добрия в САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Willy Vlautin — американски кънтри певец, автор на песни и писател. — Б.пр. ↑

Райън не обичаше да седи сам в колата. Това бе квартал, където на някого можеше да му дойде наум да извика полиция, когато сам мъж чака в непозната кола на тиха улица, където чуждите коли се набиват в очи; или същият този някой можеше да реши, че няма нужда да намесва полицията и че за да се изяснят нещата, ще е достатъчно да почука по прозореца и да попита дали има някакъв проблем, може би с един-двама приятели зад гърба си, за да е сигурно, че на никого няма да хрумне неуместна идея. Опитва се да си спомни кога е ял за последно: не грабнатото тичешком парче пица, нито мазните пържени картофи час по-късно в бара, чието име не можеше да си спомни, а истинска храна, която е консумирал сам или с приятели. Най-малко преди седмица. Дори не бе сигурен дали още има приятели. Най-добрите от тях нямаше и да искат да го видят, защото ако не им се мяркаше пред очите, нямаше как да кажат нещо, което не знаят, когато започнат да го търсят разни любопитни типове. Останалите биха го изпели на полицията без всякакво колебание. Можеше да си тръгне, разбира се. Винаги му оставаше този избор. Но имаше своя роля в онова, което се случваше, и искаше да види какво ще стане накрая. Колкото и да бе странно, в момента Демпси бе най-близкото подобие на приятел, с което разполагаше. Не бяха особено близки и дори не се харесваха много, но зависеха един от друг. Нуждата ги свързваше, но докога? Пясъчният часовник отмерваше безмилостно времето и Райън не знаеше колко песъчинки са останали. Погледна към къщата на Нейпиър. Пердетата бяха спуснати и вътре не се забелязваха никакви признаци на движение. Удари с длан по таблото, после още веднъж и още веднъж, докато колата не се разлюля и ръката не го заболя. Не биваше да оставя жената сама. Знаеше какво ще направи Демпси. Наведе се и вдигна крачола на панталона си. Малкият револвер лежеше спретнато в своя калъф. Той го извади, сложи го на бедрото си и се втрени в него. Започнал бе да го носи отскоро, въпреки че имаше друг пистолет, затъкнат в колана на панталона. Никой не знаеше за револвера, най-малко пък Демпси. Всъщност Демпси бе основната

причина да започне да го носи. Поведението му ставаше все по-изменчиво. Досега Райън бе срещал само наркомани и алкохолици, които се държат по този начин — в един момент са дружелюбни, а в следващия стават агресивни и единственото предсказуемо нещо у тях остава непредсказуемостта им. Но Демпси не бе нито наркоман, нито пияница. Придържаше се към двете бири, когато влезеше в бар, и Райън не го бе виждал да дръпне дори веднъж от цигара с марихуана. Може би имаше нужда от лечение, но той не беше човекът, който ще го съветва да иде на психиатър. Затвори очи, но бързо ги отвори отново, когато в съзнанието му изплува дуло на пистолет и измести всичко друго от там. В мига, в който бе погледнал в онова черно немигащо око, бе усетил колко лесно може да се прости с живота и фактът, че е смъртен, бе оставил своя отпечатък върху него. Чудеше се дали ще види куршума, който ще го убие, дали в онази последна част от секундата окото от черно ще стане сребристосиво, ще бъде запълнено от куршума и после изпразнено, а куршумът ще влезе в него и ще излезе, вземайки със себе си неговия живот. „Просто се шегувам с теб.“ Така бе казал Демпси. Ала не се шегуваше, ни най-малко. Сякаш беше надникнал дълбоко в сърцето му и бе видял, че е способен да го предаде. Пистолетът беше предупреждение. Виж, Франки, аз съм по-възрастен от теб — по-възрастен, по-корав и по-мъдър. Знаем как мислиш, защото и аз бях като теб — едно време. Това е разликата между нас: аз някога съм бил като теб, но ти никога не си бил като мен. Имам малкото предимство, което човек получава от възрастта, утешителна печалба за загубата на бързината, забавените рефлексии. Знаеш как мислят младите, но те не знаят как мислиш ти. За хора като нас това е важно. Постоянно си една-две стъпки пред младия, така че когато той се обърне срещу теб, когато посегне към пистолета, ти вече държиш своя в ръката си, защото си го очаквал.

Познавам те, Франки.

Познавам те.

Райън потръпна. Гласът бе прозвучал така отчетливо, сякаш Демпси седеше до него с пистолета в ръката. Но Демпси не беше толкова умен, колкото си въобразяваше, и Райън не бе толкова млад и неопитен, за каквото го смяташе. Ако продължаваше да му върти гадни номера, както с пистолета по-рано същата вечер, щеше да е принуден да потърси свое решение за неговите психически проблеми, каквито и

да бяха те. Мина му през ума да се върне отново в къщата, да опре собствения си пистолет в тила му, докато е зает с жената на Нейпиър, и да натисне спусъка. Картината бе така примамлива, че усети как пръстът му се плъзна по предпазителя и се лепна за спусъка, подготвяйки се инстинктивно да стреля.

Когато телефонът му иззвъня, така се стресна, че едва не натисна спусъка.

Нямаше нужда да проверява кой се обажда. Също както Демпси, и той носеше два джииесема: един за лично ползване и за дребния личен бизнес, който водеше тайно, и друг, който сменяше всяка седмица. Обажданията до втория телефон винаги идваха от едно и също място. Райън отговори на второто позвъняване.

— Къде сте?

Този глас с характерна дрезгавина, гласът на мъжа, който ги бе докарал до това състояние, който ги бе довел до просяшка тояга. Съдбите им бяха свързани с неговата и те все още го чакаха да намери решение, да поправи грешките си. Нито Райън, нито Демпси го бяха изричали гласно, но и двамата бяха започнали да подозират, че могат да си умрат, докато чакат това да се случи.

— Историята с таксиджията. Още не се е появил. Обаче намерихме пари.

— Пари ли? Добре. — Дотам бяха стигнали: да тършуват за пари, колкото да не изпукат от глад. — Забравете го. Друг път ще се разправяме с него. Знаете ли къде е „Братъл Стрийт Тиътър“?

— Киното ли? Разбира се.

— Намерете къде да паркирате. Възможно най-близо до него.

— Сега ли?

— Не, другия месец. Дай ми Демпси.

— Той не е тук. Аз съм в колата. Той е вътре.

— Защо?

— В случай че човекът се върне, нали разбираш.

— Кой е вътре с него?

— Една жена. Съпругата.

В другия край на линията се възцари тишина и Райън разбра, че онзи е схванал. Той поначало умееше да преценява хората, или поне така му се беше струвало. Само че бе загубил тази своя способност, когато трябваше да се справи с враговете си.

— Изкарай го от там. Важно е.

Затвори. Райън държеше телефона в едната ръка, а пистолета в другата. Пъхна пистолета обратно в калъфа на глезена, после бързо прекоси улицата. Мина мъж с вестник под мишницата и в ръката с кутия бира, скрита в кафяв хартиен плик. Мъжът кимна и той му отвърна с кимване. Не го изпусна от поглед чак до къщата на Нейпиър, но човекът не погледна назад.

Когато излезе, бе оставил входната врата незаключена. Отвори я твърде бързо, тя се блъсна в стената и той извика, да не би Демпси да изпадне в паника и да изскочи, размахвайки пистолет или нож.

— Аз съм! Трябва да тръгваме.

Почука на вратата на дневната, преди да влезе. Видя Демпси да закопчава колана на дънките си. Хелън Нейпиър бе на колене на дивана. Чорапите и гащите ѝ бяха хвърлени на пода. Тя оправяше роклята си, дърпаше я надолу да покрие бедрата, обърната с гръб към вратата. Раменете ѝ се тресяха. Не се обърна да го погледне.

— Тя добре ли е? — попита Райън.

— А ти как мислиш? Ако това е утеха за теб, бях внимателен с нея. Обаче влизаш точно навреме. Това ти го признавам. Няколко минути по-рано можех да се ядосам, че ни смущаваш.

Демпси огледа стаята да се увери, че не е изтървал нещо, после се обърна към госпожа Нейпиър.

— Хелън...

Тя се скова, но не се обърна да го погледне.

— Имаш избор — продължи той. — Можеш да кажеш на съпруга си какво се случи тази вечер. Както съм чувал, подобно нещо може да го вбеси и да го накара да тръгне да ме търси. Ако го стори, ще го убия. Той сам ти навлече това, но няма да погледне нещата по този начин. И знаеш, че ако му кажеш, едва ли ще си помогнеш. Познавах един, чиято приятелка бе изнасилена. След това вече изобщо не можеше да я приема по същия начин. Сигурно си е мислил, че вече е развалена стока. Каквато и да е била причината, те скъсаха. И край на историята. Помисли за това, преди да си отвориш устата и да изтропаш всичко на мъжа си. Ако бях на твое място, щях да му кажа, че сме дошли, че сме те изплашили до смърт и че той трябва да си оправи нещата, преди да дойдем втори път. — Демпси взе кутията от обувки. — Междувременно ще взема парите като частично плащане за

причинените загуби. Сега си тръгваме. Така че се оправи. Нали не искаш да те завари в този вид, когато се върне.

Той профуча покрай Райън на път към вратата.

— Идваш ли?

Райън още гледаше госпожа Нейпиър.

— Искаш да ѝ се извиниш още веднъж ли? — попита Демпси. — Можеш, ако мислиш, че ще помогне.

Но Райън само поклати глава. В онова, което виждаше, нещо не беше наред: не беше само изнасилването, имаше още нещо, което бе станало след това. Опита се да разбере какво бе то, но не можа, а после Демпси го дръпна навън, тръгнаха към колата и докато му разказваше за обаждането, забрави за момент изнасилването.

— Превърнахме се в истинско 911 — каза Демпси. Той броеше парите в кутията, като прехвърляше с пръст вързаните банкноти. Извади четиристотин на двайсетачки, раздели ги на две равни половини, после пхна двеста в портфейла си и двеста в джоба на Райън.

— Джобни пари. Ако ти даде още, просто ги вземи и си затваряй устата.

— Колко имаше там? — попита Райън.

— Вече две и двеста, плюс малко дребни.

Райън се разсмя. Другата му възможност бе да отбие встрани и да започне да блъска с юмруци по тротоара от отчаяние.

— Всичко това за някакви скапани три хиляди долара?

— Ей, аз си прекарах добре.

Сега вече Райън отби, като накара шофирация зад тях да надуе възмутено клаксона. Завъртя се на седалката, готов да свали предпазния колан и да изтръгне гръкляна на Демпси, но ръката на Демпси вече беше на пистолета. Другата бе вдигната със сочещ предупредително показалец.

— Какво, ще ме убиеш ли? — попита Райън. — Този път ще натиснеш спусъка?

— Не, обаче ще ти счупя носа с него, ще стигна и по-далеч, ако ме накараш. Искаш ли да ти причиня това?

— Ти изнасили жена само заради две-три хилядарки.

— Не, не съм. Хилядарките така или иначе вече бяха в ръцете ми.

Райън едва не изпусна нервите си отново, но пистолетът пред очите му го накара да се опомни. Раменете му увиснаха и той опря чело на волана. Чувстваше се като болен. Лицето му бе плувнало в топла лепкава пот.

— Две хиляди долара — прошепна. — Две хиляди и малко дребни.

— Може би не си следил развитието на събитията, Франки, но господин Морис е зле. Две хиляди тук, хиляда там, няколко стотачки от наркоманите — малко по малко парите се трупат. Това го държи в бизнеса, а нас ни държи на работа. Или по-точно, държи ни живи. В момента не се котираме много високо и банката на доброто желание е затворена.

— Той се дави — каза Райън. — Потъва.

— Не казах това и ако бях на твое място, не бих говорил гласно подобни неща. Може да бъде прието като нелоялност. Нещата се обръщат и се въртят в кръг. Всички страдат при тази икономика. Той отново ще се оправи. Просто му трябва време.

Райън вдигна глава. Лицето на Демпси беше безизразно. Невъзможно бе да се разбере дали вярва и дума от онова, което говори.

— Сега ще потеглиш отново, Франки, нали?

— Добре.

— Сдобрихме ли се?

Райън кимна.

— Нека те чуя да го казваш.

— Сдобрихме се.

— Така. Сега да видим какво иска той.

Пътуваха към Кеймбридж в мълчание. От време на време Демпси опираше глава на прозореца, вперил поглед в далечните светлини. Райън пушеше цигара и си мислеше за Джош Тейлър, който се удави в езеро по време на един от летните училищни лагери в Ню Хампшър, когато кануто му се обърна. Джош можеше да плува, но момчето с него не можеше, или поне не плуваше достатъчно добре. То бе изпаднало в паника и го бе повлякло със себе си под водата. Беше ритало, един от ритниците бе попаднал в слепоочието на Джош и той бе загубил съзнание. Момчето бе успяло някак си да се добере до кануто и да се хване за него, но дотогава Джош Тейлър е бил вече мъртъв. „Давещият се ще те повлече надолу със себе си, ако му

позволиш — мислеше си Райън. — Понякога трябва да го оставиш да потъне, за да оцелееш.“

Намериха място недалеч от входа на „Братъгъл Стрийт Тиътър“, облегнаха се назад и зачакаха.

— Какво дават там? — попита Райън.

— „Приятелите на Еди Койл“ — отвърна Демпси. — Четох за него във вестника.

— Не го знам.

— Какво искаш да кажеш с това „не го знам“?

— Казах, че не го знам. Не съм го гледал, не съм и чувал за него. Сигурно е нов.

— Не, не е нов. Стар е. От хиляда деветстотин седемдесет и трета. Робърт Мичъм и онзи — артистът, който играе във „Всички обичат Раймънд“. Бойл, Питър Бойл. Той почина. Много е добър в този филм. Не мога да повярвам, че не си чувал за него, след като си израсъл в Бостън и прочие.

— Като малък не ходех много на кино.

— Все пак би трябвало да го знаеш.

— За какво става дума?

— За донос.

Демпси не каза нищо повече. Райън усети, че той го гледа, но си замълча, просто го изчака да продължи. След известно време Демпси рече:

— Еди, тоест Мичъм, решава да предаде приятелите си, за да не го осъдят. Стар е. Не иска да се връща в пандиза.

— И?

— И какво?

— Как свършва?

— Няма да ти казвам как свършва. Иди и го вземи някой път.

— Няма да го взема.

— Е, аз пък няма да ти кажа как свършва.

— Добре.

— Да, добре. Голям задник си, знаеш ли?

— Ти си задникът, след като не ми казваш как свършва.

— Искаш да разбереш как свършва, нали?

— Не, вече не ме интересува.

— Искаш ли да ти кажа?

— Не.

— Искаш да ти кажа. Знам, че искаш да ти кажа.

— Точно така, кажи ми.

— Свършва с един тип, вързан за стол, и друг, който го принуждава да гледа шибания филм, ето така свършва.

Райън замълча за момент.

— Не мисля, че свършва така.

За пръв път тази вечер Демпси се усмихна на нещо, което не бе свързано със страданията на друг.

— Задник.

— Да — каза Райън и си спомни защо понякога нямаше нищо против да е в компанията на Демпси. Това не би му попречило да го убие, ако му дойдеше времето, но щеше да го направи бързо.

— Най-важното тук е какво търси той в киното?

— Обича да гледа филми. Казва, че те му помагали да мисли поясно. Винаги ходи на кино, когато не може да се справи с някакъв проблем. Когато филмът свърши, вече е намерил решението. Предполагам, че това има нещо общо със седенето в тъмното и картините, които го заливат. Дори да не стигне до някакво решение, има нужда да поседи известно време скрит в тъмнината. По-лесно е, отколкото да се скрие в дневната светлина.

— С това съм съгласен.

— Да. Наоколо виждам доста хубави жени.

— Колежанки.

— Те нямат време за мъже като нас, освен ако не ги хванеш пияни.

Думите му върнаха Райън към изплашеното изражение на момичето в бара и начина, по който Демпси бе започнал да унижава мъжа, поставяйки го пред избор, който не бе никакъв избор: той можеше да го удари, след което Демпси щеше да го пребие, или да преглътне отровата му и да си тръгне с непокътнато тяло, но с гордост, превърната в дрипа. Приятелката му бе принудена да моли Демпси да ги остави на мира. Райън бе наблюдавал това и преди. Често бе виждал как нещо в очите на жената угасва. Приятелят ѝ бе слаб човек и слабостта му беше показана публично. Дълбоко в себе си жената винаги искаше партньорът ѝ да отвърне на удара, да победи или да си получи боя. За да се спечели подобна битка, се искаше сила, но се

искаше сила и за да не позволиш да бъдеш превърнат в кучка на друг мъж, да спечелиш или загубиш, без да му позволиш да те пречупи, или да докосне приятелката ти и това да му се размине.

Онова, което Демпси бе сторил в бара, го беше настроило за другото, което по-късно бе причинил на Хелън Нейпиър. Кръвта му бе кипнала и жената беше пострадала от това.

— Излиза — каза Демпси и Райън проследи погледа му до изхода, през който Томи Морис се изниза от кинотеатъра, навел глава, скрил косата си под плетена шапка. Томи Морис, който носеше със себе си противната миризма на провала, смрадта на смъртта.

Томи Морис, давецът се.

Томи Морис бе израсъл в семейство на бедни бостънски ирландци. Водени от стремежа към по-добър живот, те бяха напуснали Уест Бродуей, един от трите жилищни комплекса на „Д-Стрийт“ в южен Бостън, и се бяха преселили в по-здравословната според тях среда на триетажна сграда в Самървил, при все че съседите се присмиваха на амбициите им. Ирландците от работническата класа в Бостън се отнасяха с недоверие към успеха, като се изключи политическият успех, защото според практиките на бостънската школа това бе просто друго название на престъпността. Обаче успехът изобщо караше останалите да се чувстват нещастни заради собственото си състояние, защото техните амбиции за напредък в живота не стигаха по-далеч от печалба в негърските залагания.

Така че за семейство Морис се говореше с пренебрежение просто защото те не искаха да останат затънали в блатото. Когато бащата на Томи, който бе собственик на цветарски магазин, купи нов ван за разнасяне на доставките, не мина и седмица преди придобивката му да бъде залята с черна боя. Томи никога не забрави това и нанесе своето отмъщение на южен Бостън години по-късно, като помогна на Уайти Бългър да го залее с кокаин, наред с останалите квартали в града. За Томи се говореше, че мрази своите, което е отличителен белег на хората, които тайно мразят себе си. Това го правеше уязвим, въпреки че той предпочиташе да не признава тази си уязвимост и вместо това вярваше, че като укрепи своето положение и действа умело, ще може да преодолее някак си разлома в основите на живота си.

Томи беше започнал с кражби и грабежи на стоки от камиони, както повечето момчета от неговата среда, и скоро бе преминал към

банкови обири, преди да си даде сметка, че изнудванията се планират по-лесно, откриват се по-трудно и носят по-малък риск да ти лепнат сериозна присъда или да ти пръснат главата. Казваха, че Томи Морис винаги е бил умен. Той не беше като другите плъхове от комплексите. Истинските хищници, онези като Уайти и неговия приятел Стиви Флеми, му се присмиваха. Наричаха го Евтиния Томи, а понякога и Мери Морис заради това, че предпочиташе да избягва насилието. Не го възприемаха като сериозна заплаха за себе си, така че той преживя благополучно неуморните преследвания, на които бяха подложени конкурентите им, куршумите в главата и бавните удушавания — това изведе Уайти до позицията на куче водач. Помогна му и петгодишният престой в затвора „Сидър Джънкшън“, който съвпадна с периода на най-жестоките убийства, по време на който държеше главата си наведена и устата затворена.

Когато излезе, кокаиновият бизнес на Уайти бе поставен на колене от Агенцията за борба с наркотиците, разкриваха се продължавали десетилетия съглашения между корумпирани агенти на ФБР и Уайти и толкова много хора ставаха федерални свидетели, че нямаше достатъчно магнетофони, за да се записват показанията им. Междувременно италианците се бяха превърнали в сянка на онова, което бяха преди, съсипани от вътрешни дразги и от готовността на Уайти да ги продава на федералните. Томи Каси и Ал Зи, вече покойните тартори на бостънската мафия, бяха опитали да се реструктурират, но в пазара се бе отворила празнина, вакуум, който трябваше да бъде запълнен. Томи и приятелите му успяха да се възползват от това, особено след като изправеният пред заплахата да му бъде повдигнато обвинение Уайти избяга от правосъдието. Томи — солиден, предпазлив, надежден — преуспяваше.

Но вече не бе първа младост, а имаше гладни младоци, начело с Оуени Фаръл, най-безскрупулния от всички, които считаха, че е дошло тяхното време. Бързо, толкова бързо, че Томи почти не бе имал време да забележи заплахата, преди тя да го бе връхлетяла, бизнесът му започна да се разпада.

Онзи разлом, чието съществуване бе отричал толкова дълго, се разшири и целият негов свят рухна в него. Изолираха го и шушукането започна. Томи Морис вече не е непоклатим. Томи Морис вече не е благонадежден. Томи Морис представлява заплаха, защото знае твърде

много. Хора, на които се бе доверявал, започваха да се отдръпват от него, за да не ги улучи някой заблуден куршум, когато настъпи краят. Парите изчезваха, а заедно с тях и съдружниците му. Томи знаеше какво ще стане с него. Помнеше Доналд Килийн, който бе главатарят в Саути, докато през 1972 г. Уайти реши, че неговото царуване е приключило, и нареди да го застрелят на партито по случай четвъртия рожден ден на сина му. Сякаш за да подчертае лекотата на прехода и да създаде чувство за приемственост, впоследствие Уайти превърна бившата главна квартира на Килийн, кафене „Транзит“, в своя база, като го преименувал на „Трите О“.

Томи нямаше намерение да свършва като Килийн.

Обаче те не спираха да го ядат — ченгетата, федералните, другите като него. Принуден бе да поиска среща и се уговориха за един бар в Челси след работно време. В деня на срещата Томи получи анонимно обаждане, в което го съветваха да не отива.

И тогава Томи Морис се срина.

Томи се качи и се сгуши на задната седалка.

— Карай — каза той.

— Накъде да карам? — попита Райън.

— Няма значение. Просто карай.

Райън потегли по посока на най-близкия изход от града. Демпси подаде пълната с банкноти кутия. Томи ги преброи и даде по още двеста долара и на двамата.

— Можете да ги добавите към онова, което вече сте взели.

— Засегнат съм, Томи — каза Демпси.

— Ще бъдеш, ако още веднъж те хвана с ръка в меда. — Демпси не каза нищо, но повдигна едната си вежда към Райън.

— Имаш ли новини? — попита Демпси.

— Да, имам новини.

— За Оуени ли?

— Не — каза Томи. Изглеждаше отнесен и объркан. — Може би. Не знам.

Демпси погледна възрастния мъж в огледалото за обратно виждане.

— Какво има, Томи? — попита той и в гласа му имаше искрена загриженост.

— Лично е — отвърна накрая Томи. — Касае семейството ми.

II

*Недейте ни пита
какво е в мига,
когато тялото ти побегне
от онова глупаво облаче дъх
с форма на агне.*

*Тук, долу, никой не пита.
Всички умряхме
с ботуш на гърлата.
Всички угаснахме,
крещейки нечие кърваво име.*

*Даниел
Пафунда,
„Мъртвите
момичета
говорят в един
глас“*

По крайбрежието на Мейн има места, които са изумително красиви, често от типа на онези по пощенските картички, които привличат туристите и наркоманите. Тези участъци от бреговата линия са осеяни със скъпи къщи, замаскирани като летни вили, и в магазините за хранителни стоки на градовете, които ги обслужват, се предлагат деликатеси, а собствениците и персоналът на претенциозните ресторанти живеят с чувството, че предлагат услуги, костващи много усилия, на хора, които не ги заслужават.

Но има и други места, които показват суровия нрав на океана, селища, сгъдени зад защитни стени от черни скали, самотни плажове, върху които вълните се хвърлят като обсаждащи армии и от векове рушат малко по малко преградите по пътя си, уверени, че един ден океанът ще победи и ще залее сушата. На тези места дърветата са превити от вятъра, а обрулените от бурите къщи са мрачни и примирени като кучетата, които обикалят в дворовете им. В градовете туристите не са добре дошли, защото няма какво да им се предложи, а и не могат да дадат нищо, освен да послужат на местните жители като огледало на собствените им разочарования. Животът там е труден. Онези, които са млади и амбициозни, напускат, а младите, които нямат амбиции, остават или за известно време се запияват нанякъде и после се връщат, защото малките градове имат своите примамки и умеят да забиват въдиците си дълбоко в кожата, плътта и душата. Но на тези места има равновесие, което трябва да бъде поддържано, и в единението на жителите им има сила. Новопристигналите са добре дошли, докато играят своята роля в голямата схема на всекидневието, намирайки нивото и ролята си в общата машинария, която движи живота в града само ако в началото дават достатъчно, за да покажат добра воля, но не толкова много, че да изглеждат сервилни; ако слушат повече и говорят по-малко; и ако не възразяват, защото тук несъгласието може да бъде изтъкувано като несговорчивост, а човек трябва да си спечели правото да бъде несговорчив, и то само след дълги години на предпазливи, тривиални и добре подбрани

аргументи; и ако разбере, че градът е установена даденост, но също и разтегливо понятие, нещо, което трябва да е отворено за малките промени, внасяни от ражданията и женитбите, обществените настроения и смъртността, за да си остане в крайна сметка същото.

И така, по мейнското крайбрежие имаше селища като Пастърс Бей, всяко едно различно, всяко едно подобно на другите. Ако Пастърс Бей се отличаваше с нещо, то бе относителното отсъствие на красота — като природни условия и изобщо. Там нямаше плаж, само назъбени скали, които заобикаляха острова от източния му край. Това правеше доближаването му с малки лодки рисковано, ако не познаваш приливите и отливите. От брега тръгваше път, който водеше през смесена гора от стари и млади дървета, покрай стари къщи и нови къщи, изоставени къщи и възстановени къщи (включително и онази, в която майката на Ана Кор седеше със зачервени очи, стряскащо, ужасяващо неподвижна, докато въображението ѝ редуваше картини от хиляди смърти на изчезналото дете е хиляди други картини на благополучното му завръщане, и всичките завършеци на историята се бореха за надмощие) и накрая стигаше до града, чиито сгради бяха едва ли не надвесени над главната улица, щорите на прозорците бяха леко спуснати в знак на тъга, небето отгоре бе ниско и натезало от облаци, целият живот бе помрачен от загубата на едно момиче. Накрая, оставил града зад себе си, пътят се издигаше и спускаше вълнообразно по неравната скалиста земя, преди да стигне до моста към сушата, на малко повече от половин километър южно от издигнатия път от камъни, кал и суха трева, който преди построяването на първия мост е бил единствената възможност за онези, които са искали да заминат, временно или завинаги, и са предпочитали да не плащат за ферибота.

Първият мост, старата дървена конструкция, издигната от Хърдингови през 1885 г. с парите от данъка, с който е било обложено местното население, трябвало завинаги да сложи край на плащането за ферибота, но Хърдингови забили пилотите^[1] си неправилно и през 1886 г. голяма буря разлюляла моста така, че хората го чули как стене в агония и започнали отново да ползват стария път за придвижването пеша и ферибота за транспортирането на стоки и на добитък. Хърдингови били принудени да проверят още веднъж моста, а по време на ремонта фериботът поел изцяло обслужването на населението. Докато забият отново пилотите и убедят хората в

здравината на моста, бизнесът им фалирал, защото били загубили доверието на съгражданите си. Затворили склада за дървен материал и заминали за Бангор, където започнали бизнес под ново име и отричали дори да са чували за мостове, за нестабилни пилоти или за Пастърс Бей. При все това техният мост издържал осемдесет години, когато трафикът от коли и камиони започнал да си казва думата и стоновете му зазвучали отново. Тогава край него и около него започнал да се оформя нов мост. Сега от стария са останали само пилотите, защото, ако не друго, на Хърдингови трябва да се признае, че макар първия път да са оплескали работата, втория път са я свършили както трябва. Просто не им е провървяло, че са попаднали в град, където хората предпочитат нещата да бъдат свършени както трябва от самото начало, особено когато се касае за собствената им безопасност, и най-вече когато става дума за мостове и вода, защото имат страх от удавяне, което е нещо естествено, когато живееш в близост до океана.

Рандъл Хейт живееше югоизточно от града. Беше ми дал ясни указания, а и бях запомнил колата му от посещението му в офиса на Ейми. Той отвори вратата, когато спрях в двора. Бледорозовата му риза бе разкопчана на шията. Носеше презрамки вместо колан. Панталонът със стесняващи се надолу крачоли бе вдигнат високо на кръста. Във вида му имаше елемент на старомодност, но не бе преднамерено. Не беше маниерничене. Рандъл Хейт просто бе мъж, който намира успокоение в по-старите неща. Не слезе да ме посрещне, а ме почака да стигна до вратата. Едва тогава извади ръце от джобовете, за да се ръкува с мен. Дъвчеше вътрешната страна на долната си устна и дръпна ръката си, след като едва бе докоснала моята. Неохотата му да ме допусне в дома си бе осезателна, както и още по-голямото му притеснение от онова, което ставаше с него.

— Случило ли се е нещо, господин Хейт?

— Получих още една пратка — каза той. — Намерих я в пощенската кутия тази сутрин.

— Снимка?

— Не, друго. По-лошо.

Чаках да ме покани в къщата, но той не го стори и тялото му продължаваше да прегражда вратата.

— Ще ми го покажете ли? — попитах.

Той се мъчеше да намери подходящите думи.

— Аз нямам много посетители — каза накрая. — Затворен човек съм.

— Разбирам.

Сякаш се канеше да добави нещо. Вместо това отстъпи встрани, протегна лявата си ръка и ме покани с жест на работ.

— Моля, заповядайте вътре.

Но го каза с примирение, без всякаква следа от гостоприемство.

Ако беше затворен човек, както твърдеше, тогава онова, което не желаше да сподели с други хора, не беше много. В жилището му имаше толкова индивидуалност, колкото в мебелна къща: подбрана с вкус, но безлична мебелировка; дъсчени подове, покрити с килими, които може и да бяха персийски, но по-скоро не бяха; лавици от черно дърво, които не бяха взети от най-евтините магазини за домашно обзавеждане, а от някоя от по-добрите разпродажби на средни цени, по всяка вероятност от същото място, от което бяха взети диванът, столовете и библиотеката, на която бе сложен телевизорът — сиво чудовище „Сони“, DVD плейър с подобен дизайн и кабелна кутия отдолу. Единствената нотка на индивидуалност внасяха двете картини на стената. Те бяха абстрактни и оригинални, напомняха двор на кланица, целите в червено, черно и сиво. Имаше една над дивана и още една над камината, така че бе трудно да си представиш къде може да седнеш, за да не виждаш нито едната от двете. Хейт проследи посоката на погледа ми и забеляза неволния ми спазъм на отвращение.

— Не са по вкуса на всеки — каза той.

— Несъмнено носят послание — отвърнах. Послание, което гласеше: „Убих го, полицаи, и пръснах вътрешностите му по платното“.

— Те са единственото нещо във и извън тази къща, чиято стойност се е покачила през последните няколко години. Всичко останало се обезценява.

— И при това сте счетоводител. Очаквах да сте били по-добре подготвен за рецесията.

— Предполагам, че е както при лекарите, които се опитват да поставят диагноза на собствените си заболявания. По-лесно е да откриеш какво не е наред при другите, отколкото да разбереш какво ти има на теб самия. Мога ли да ви предложа някаква напитка или кафе?

— Нищо, благодаря.

Погледнах книгите по рафтовете. Бяха предимно документални, предимно за европейската история.

— Да не сте неосъществен историк? — попитах.

— Историята е бягство от онова, с което си изкарвам прехраната. Интересуват ме стратегиите и лидерството. Честно казано, в света на бизнеса не виждам много убедителни примери и за двете.

Тръгнах към дивана, който бе срещу телевизора, но Хейт като че ли се притесни и ми предложи един от фотьойлите; почака, докато се настаних, и после седна на своя стол. Това бе единственото нещо от мебелировката, което показваше някакви признаци, че е употребявано. На дясната странична облегалка се виждаха вдлъбнатини от фаянсови и стъклени чаши и платът бе леко потъмнял там, където Хейт бе седял през годините.

Известно време никой от двамата ни не проговори. Имах неприятното усещане, че съм с някого, който наскоро е загубил близък човек. Къщата говореше за отсъствие, но не знам дали впечатлението идваше от относителната липса на характерни особености, или от нещо по-дълбоко. Защото, разбира се, тук не живееше никой; Рандъл Хейт бе неин собственик и окачваше по стените лоши картини, но Рандъл Хейт бе изкуствено създание. Може би Уилям Лагенхаймър минаваше през стаите от време на време, но Уилям Лагенхаймър също не съществуваше. Той бе изчезнал от света и сега бе само спомен.

През цялото време усещах нервността на Хейт, въпреки че той се опитваше да я скрие. Ръцете му се тресяха и когато стискаше пръстите, за да спре треперенето им, напрежението просто преминаваше в десния крак, който започваше да потропва по килима. Предполагам, че ако някога бях убил дете и сега чувствах, че съм под прицел във връзка с изчезването на друго дете, и аз щях да съм неспокоен.

Хейт ми подаде отпечатан списък с имена на лицата, за които е започнал да работи като счетоводител в последно време, и на всички новопристигнали в Пастърс Бей. Хвърлих му един поглед и го оставих настрана. Засега тези имена не ми говореха нищо. Попитах:

— Какво са ви изпратили, господин Хейт?

Той преглътна мъчително и премести орфания албум с репродукции на масата за кафе между нас. Под него лежеше нов кафяв плик с отпечатан адрес на етикета.

— Вътре имаше диск, оставих го в лаптопа, за да го видите, макар че той не е най-лошото, което намерих.

Побутна с пръсти плика към мен. Аз го отворих с върха на химикалката си, за да не го замърсявам повече, в случай че в даден момент се наложи да бъде използван като доказателство. Вътре се виждаха късчета хартия с различна големина, повечето гланцирани. Приличаха на нови копия от фотографии. Казах:

— Сега се връщам.

Отидох до колата и взех от багажника кутия найлонови ръкавици за еднократно ползване. Хейт не беше помръднал, докато ме нямаше. Светлината в стаята леко се промени, когато облаците отвън се преместиха, и тогава забелязах колко блед беше. Освен това видът му беше такъв, сякаш всеки момент щеше да се разплаче. Бръкнах в плика и извадих снимките. Всичките бяха от еднакво естество и показваха малки момичета, никое не беше на повече от четиринайсет-петнайсет години, а някои бяха и много по-малки. Фотографирани бяха голи на легла, на килими и на подове. Някои се мъчеха да се усмихнат. Повечето не се и опитваха. Фотографската хартия бе стандартен „Кодак“. Възможно беше компютърен специалист да разпознае типа принтер, на който са правени копията, но това щеше да е от полза само в случай че бъдеше повдигнато обвинение, при положение че индивидът, отговорен за размножаването на тези снимки, е запазил принтера до момента на задържането си.

— Не обичам такива неща — каза Хейт. — Не съм обратен, но те са само деца. Не искам да гледам голи деца.

Ето я пак: тази превзета благочестивост, която трябваше да убеди слушателя, че убийството на младо момиче е било временно отклонение. Че не е пренесъл тийнейджърското влечение към млади момичета в живота си на възрастен. Че е нормален мъж с нормални сексуални наклонности.

— А дискът? — попитах.

— Той пристигна в същия плик, увит в плат.

Лаптопът бе на пода до стола му, включен и в режим на готовност. След секунда вече гледах врата на стара плевня, но не същата като предишния път. Тази бе боядисана в яркочервено. Когато камерата се приближи, ръка в ръкавица се пресегна и я отвори. Вътре бе тъмно, докато не се включи прожекторът на камерата. На каменния

под имаше слама и от двете страни се виждаха празни прегради за говеда.

Камерата спря някъде към средата на пътеката помежду им и се обърна надясно. На пода в една от преградите бяха разстлани момичешки дрехи: бяла блуза, пола на червени и черни карета, бели чорапи и черни обувки. Разположението им отговаряше приблизително на размерите на детско тяло както родител би подредил облеклото за деня на малко момиче, но същевременно създаваше смуцаващото впечатление, че момичето, което ги е носило, някак си е изчезнало, в един миг се е изпарило, потънало е в пространството, както си е лежало неподвижно в плевнята, втречено в дървените греди, паяжините и гълъбите, защото от тъмнината на заден план сякаш долиташе тихо гугукане.

Екранът угасна. Това бе всичко.

— Как беше облечена Селина Дей, когато умря, господин Хейт?

Той помълча малко, преди да ми отговори.

— Бяла блуза, пола на червени и черни карета, бели чорапи, черни обувки. Това беше училищната ѝ униформа.

Подробностите за нейното облекло вероятно са били включени във вестникарските репортажи по случая. Дори и да не са споменавани, положително са били известни в района, при положение че е умряла в униформата си. Така или иначе едва ли би представлявало трудност някой да събере същите дрехи като онези, с които е била облечена, трябвало е само да се направи малко проучване. Не е било необходимо да се познават местните условия.

— Знаете ли, все пак бих изпил чаша кафе — казах аз.

Хейт ме попита как го пия и аз помолих за мляко, без захар.

Докато бе в кухнята, изгледах видеото още веднъж, като се опитвах да открия някакви ориентири за местоположението на плевнята, които да съм пропуснал първия път: чувал за фураж от местен доставчик, къс хартия с адрес, който може да се увеличи, каквото и да е. Но нямаше нищо. Плевнята бе сцена, подредена за отсъстващ актьор.

Хейт се върна с моето кафе и с нещо, което миришеше на ментов чай, за себе си.

— Разкажете ми за Лони Мидас, господин Хейт — казах аз.

Той пийна от чая. Направи го внимателно, дори изискано.

Движенията му бяха преднамерено женствени. Във всичко, което го бях виждал да върши до този момент, той сякаш се опитваше да създаде впечатлението, че е слаб, незначителен и не представлява опасност. Беше от хората, които полагат всички усилия да останат на заден план, да не привличат вниманието на другите, но не чак дотам, че желанието му да се слее с фона и да стане толкова очевидно, че да го направи забележим. Той беше млад хищник, превърнал се в стара плячка.

Защото във всичко, което последва, във всичко, което ми разказа онзи следобед, оставаше фактът, че той и Лони Мидас бяха действали заедно при издебването и убийството на Селина Дей. Мидас можеше и да е бил подбудителят, но Хейт бе останал до него до самия край.

— Лони не беше лошо момче — поде той. — Хората казваха, че е лош, но не беше. Майка му и баща му са били стари, когато се е родил. Е, казвам „стари“, но имам предвид, че майка му е била някъде към края на трийсетте, а баща му към края на четирийсетте. Брат му Джери бе с десет години по-голям, ала не си спомням много за него. Вече бе напуснал дома им, когато... ами, когато се случиха всички онези лоши неща. Майката и бащата на Лони обаче бяха не само стари; бяха старомодни. Баща му бе искал да стане проповедник, обаче не мисля, че беше достатъчно умен. Не че трябва да си умен, за да бъдеш проповедник, не, но трябва да си способен да поведеш другите след себе си, да ги убедиш, че заслужаваш да бъдеш следван и слушан, а бащата на Лони нямаше такова въздействие върху обикновените хора. Той работеше в склад и четеше Библията си вечер. Майка му винаги беше на втори план — готвеше, чистеше или шиеше. Но сляпо обичаше Лони. Предполагам, че след като по-големият син вече ги бе напуснал, а съпругът ѝ бе вечно потънал в Добрата книга, Лони бе всичко, което ѝ беше останало, и тя му даваше цялата любов и нежност, за които, струва ми се, сама копнееше. В това отношение много приличаше на моята майка, въпреки че прие онова, което извършихме, много по-тежко и беше по-малко склонна да му прости. Не знам колко опрощаваща щеше да е, ако бе още жива, когато го пуснаха от затвора. Мисля, че за него бе по-добре, че и двамата починаха още докато беше на топло.

Но тя бе толкова благодарна, когато отивах у тях да играя с Лони или когато ни виждаше заедно на улицата. Лицето ѝ светваше, защото

си мислеше, че още някой харесва Лони почти колкото нея.

— Искате да кажете, че е имало и такива, които не са го харесвали много? — попитах аз.

— Е, когато си малък, винаги има деца, с които се разбираш, и други, с които не се разбираш. При Лони можеше да се каже, че вторите бяха повече от първите. Лони бе избухлив, но можеше да се владее. Това е лоша комбинация. Беше любопитен и смел, но ако се изпречиш на пътя му или се опиташ да му попречиш да получи каквото иска, би се нахвърлил върху теб. Разказваше ми, че баща му го биел и за най-малкото провинение, ала това само го караше още повече да му прави напук. Баща му не можеше да го контролира. Никой от двамата не можеше. Струва ми се, че накрая Лони и сам не можеше да се контролира.

Аз не бях такъв, исках да се придържам към правилата.

Не, не е вярно: инстинктът ме караше да се придържам към правилата, но както много тихи и плахи деца тайно завиждах на лонимидасовците на този свят. И още им завиждам. Мисля, че станахме приятели, защото в постъпките си бях толкова различен от него, но обичах да си мисля, че по дух съм малко като него. Той ме караше да излизам от черупката си, а аз понякога успявах да го укротявам, когато имаше опасност езикът или юмруците да му навлекат неприятности. Господи, не знам колко пъти съм изпадал в затруднено положение заради него, а моите родители не бяха като неговите. Не бяха много помлади от майка му и баща му, но в сравнение с тях сякаш приемаха белите ми по-спокойно. Бащата на Лони го биеше, когато се провини, а моят баща беше винаги в сянката на майка ми и когато започнах да създавам проблеми, майка ми просто се връщаше към книгите за родители, сякаш те бяха сгрешили, а не аз. Те мислеха, че Лони ми влияе зле, но не беше толкова просто. Никога не е просто.

— От колко време се познавахте, когато убихте Селина Дей?

За пръв път Хейт не се сепна при споменаването на името ѝ. Беше унесен в мисли за миналото. Виждах го в очите, в изражението му. Дори бе започнал леко да се отпуска на стола. Върнал се бе във времето, преди да стане убиец, когато двамата с Лони са били просто хлапаци, вършещи същите пакости, както поколения момчета преди тях.

— Бяхме приятели от началното училище. Неразделни. Като братя.

Усмихна се, очите му се навлажниха. Уилям и Лони. Малките убийци.

— А момичетата? — попитах. — Някой от двама ви срещаше ли се с момиче?

— Тогава бях едва на четиринайсет. Можех само да си мечтая за момичета.

— А Лони?

Той се замисли.

— Момичетата го харесваха повече отколкото мен. Не мисля, че е било, защото е бил много по-хубав, но в държането му имаше нещо. Ако не се лъжа, в офиса на госпожица Прайс споменах, че беше целувал две момичета и може би беше опипвал едно-две, но нищо по-сериозно.

— А преди Селина Дей някой от двама ви предлагал ли бе да намерите момиче и да го отведете някъде?

— Не, никога.

— И защо Селина Дей?

Той отново отпи от чая, отлагайки отговора. Някъде на горния етаж часовник отмери половин час. Отвън светлината започваше да помръква и в стаята стана по-тъмно. Промяната бе така внезапна, че за една-две секунди престанах да виждам Рандъл Хейт, или така ми се стори. Също както камерата се бе адаптирала трудно към тъмнината в плевнята. И тогава разбрах с хладна увереност, че тук се играе игра, но по-различна от онази, която бях очаквал в началото. Никоя истина не бе абсолютна, особено когато се отнасяше за човек, който на младини е убил дете, и Хейт съзнателно изграждаше разказ, който вярваше, че ще ме задоволи. Но това беше разказ, който винаги оставаше отворен за промени и адаптации, затова се беше придържал към теми от своята младост, които можеше да разработва в изпълнението си като възрастен, защото му позволяваха да се разтвори в миналото и се превърне в Рандъл Хейт.

— Защото беше различна — каза накрая и аз усетих полъх от онази решителност, която подсказваше, че може би дълбоко в себе си двамата носят еднакъв дух и че навярно тъкмо това е била причината Лони Мидас да го избере за приятел. — Беше чернокожа. В нашето

училище нямаше чернокожи момичета, някои момчета говореха, че чернокожите момичета били лесни, а Селина Дей била по-лесна от всички. Лони разказваше, че брат му познавал момче, което изнасило чернокожо момиче и това му се разминало без всякакви последствия. Може би тогава времената са били различни, но едва ли чак толкова. Законът има едно ухо за черните и друго за нас и не чува с двете еднакво добре.

Предложи го Лони, но аз се съгласих. О, в началото се опитах да го разубедя. Боях се, но също така бях възбуден, а когато започнахме да я опипваме, сякаш кръвта нахлу в мозъка ми и единственото, което исках, бе да разкъсам дрехите ѝ, да се отъркам о нея и да намеря нейното тъмно място. Това ли искахте да чуете, господин Паркър? Че ми е харесвало? Е, вярно е: харесваше ми, чак до момента, когато Лони покри носа и устата ѝ, за да ѝ попречи да вика. Но това не му се удаде напълно. Чувах я през ръката му как мяучи като котенце и това бе моментът, когато кръвта започна да се оттича от главата ми и всичко промени цвета си от червено на бяло. Опитах се да издърпам Лони от нея, но той ме блъсна назад, препънах се и си ударих главата; лежах там и държах очите затворени, защото беше по-лесно да лежа, вместо да се боря с него, по-лесно, отколкото да гледам как тя се мята и драпа с изблещени очи и ритаци крака, по-лесно ми беше така, докато тя спря да се движи и усетих по миризмата какво ѝ бе сторил, какво я бе накарал да стори.

Донякъде се зарадвах, когато дойдоха да ме приберат. Бездруго щях сам да си кажа накрая. Някой ден щях да вляза в участъка на връщане от училище, щяха да ми дадат нещо газирано за пиене и аз щях да им разкажа какво бяхме направили. Нямаше да им се наложи да ме заплашват. Щях да поискам само да ме изслушат, а не да ми крещат. Не бих могъл да го държа в себе си. Мисля, че Лони разбра това. Знаеше, че ще го разочаровам, още когато я скрихме в ъгъла на плевнята и той ме накара да обещавам, че няма да казвам. Ако бе по-голям, мисля, че може би щеше да убие и мен и да се опита да избяга, но той беше само на четиринайсет и къде можеше да избяга? Това бе последният път, когато говорихме. Не говорихме дори на процеса. Какво можехме да си кажем?

— Мислите ли, че Лони ви се е сърдил за самопризнанието?

— Той не би проговорил, никога. Призна едва след като аз издадох и двама ни.

— Но дори и никой да не ви е видял, на местопрестъплението сигурно е имало някакви следи. След време със сигурност са щели да разберат, че сте вие.

— Възможно е. Не знам. Лони мислеше, че ще обвинят някой чернокож. Черните мъже винаги убивали черни жени. Баща му казвал така. Техният живот бил по-тежък от нашия. Сигурен беше, че ако гледаме да не се набиваме на очи и кротуваме, ще ни се размине. Ние бяхме четиринайсетгодишни момчета. Четиринайсетгодишните момчета не убиват малки момичета. Големите мъже убиват малки момичета. Такъв и ще търсят: голям мъж със слабост към малки момичета. Като онзи, който е пратил тези снимки.

Кафето ми изстиваше. И без това не го исках. Просто се бях опитал да накарам Хейт да се отпусне и да говори по-открито. Получило се беше в известен смисъл, макар че сега ми се искаше да си тръгна и да го оставя на неговите тревоги. Представях си как Селина Дей умира на мръсния под в плевнята и не исках в главата ми да нахлуват и други картини на умиращи деца.

— И оттогава не сте виждали повече Лони?

— Казах ви. Материалите по делото бяха засекретени. Името му бе променено. Дори не съм сигурен, че ще мога да го позная.

— А родителите ви? Знам, че баща ви е починал малко след като сте влезли в затвора, а майка ви?

— Мама поддържаше връзка с мен известно време след като ме освободиха и ми осигури жилище, но не издържах начина, по който ме гледаше. Обърнах ѝ гръб. Доколкото знам, вече и тя не е между живите. Сам съм. Останах само аз.

— А как мислите за себе си, господин Хейт?

— Не ви разбирам. В морален смисъл ли, след онова, което сторихме?

— Не, питам с кое от имената се идентифицирате? Уилям Лагенхаймър ли сте или Рандъл Хейт?

Той отново помълча, преди да ми отговори.

— Аз съм... Не знам. Преди много години изхвърлих Уилям Лагенхаймър от съзнанието си. Мисля, че това направи живота ми по-лек. Уилям извърши онова ужасно нещо, не Рандъл Хейт. Рандъл Хейт

е просто един счетоводител, който живее в малко градче. Той никога не е правил нищо лошо. Струва ми се, че тази самоличност е по-лесна за обитаване.

— А Уилям?

— Той вече не съществува. Има само Рандъл.

— Всъщност като се позамисли човек, Рандъл Хейт също не съществува.

Той ме погледна и почувствах, че ме преценява отново и започва да проумява, че макар все още да не съм схванал добре правилата, вече съм наясно поне с естеството на играта.

— Да, не съществува. Понякога не съм сигурен кой съм и дали изобщо съм някой. Не искам да съм Уилям, защото Уилям уби малко момиче. Не искам да съм Рандъл Хейт, защото Рандъл се стряска от собствената си сянка, не спи много добре нощем и прекарва целия си живот в очакване някой да събере две и две и да го принуди да бяга. Когато погледна в огледалото, очаквам то да е тъмно или празно. Винаги се изненадвам при вида на лицето си, защото не е лице, което познавам. Онова, което е вътре, и онова, което е отвън, не си съответстват и никога няма да си съответстват.

Намръщи се. Може да беше казал повече, отколкото бе искал, или толкова му бе непривично да говори за предишния си живот и своята самоличност, че това го объркваше и му причиняваше болка.

— Господин Хейт, какво искате да направя за вас?

Той махна към своя лаптоп, към снимките.

— Искам да прекратите всичко това. Искам да откриете кой върши всичко това и да го накарате да престане.

— „Него“?

— Него, нея, няма значение. Искам само това да свърши.

— И как предлагате да го сторя?

Той изглеждаше изненадан, после ме погледна ядосано.

— Какво искате да кажете? Аз ви наемам да сложите край на това.

— Аз пък ви казвам, че то няма да спре. Ако открия човека, който го прави, как да реагирам? Да го заплаша? Да го убия? Това ли искате?

— Ако ще ми позволи да живея на спокойствие, тогава да.

— Не върша такива неща, господин Хейт.

— Напротив, господин Паркър, точно това вършите. Както вие трябва да сте се информирали за мен, така и аз се информирах за вас. Убивали сте. Прочетох имената.

— Опитвам се да не разширявам повече този списък. Искате ли да бъдем сериозни, господин Хейт, или трябва просто да си тръгна и да ви оставя на вашите сложни фантазии?

Той се изправи.

— Не можете да говорите така с мен.

— Седнете.

— Това е моята къща и...

— Седнете.

Той почака няколко секунди, после седна.

— Необходимо ми е да помислите сериозно върху онова, което ще ви кажа — подех аз. — Или ви тормози някой, който мисли, че е забавно да ви гледа как се потите, или ще бъдете шантажиран. Човекът, който се е прицелил във вас, има само една карта, която може да изиграе, едно оръжие, което може да използва срещу вас, и това е фактът, че сте държали миналото си в тайна толкова дълго. Най-ефикасният начин да се неутрализира заплахата е да отидете в полицията...

— Не.

— ... е да отидете в полицията, да им разкажете всичко, което се случва с вас, и да ги оставите да поемат нещата от тук нататък.

— Но не е само до полицията — каза Хейт. — Представете си, че този човек реши да съобщи подробности на вестниците? Представете си, че реши да разпрати известия из цял Пастърс Бей, да разкаже на всички за убиеца на дете, който живее между тях? А дори и да не го стори, мислите ли, че полицаите тук ще могат да запазят мълчание, дори ако предположим, че ще искат? Това е малък град. Сутринта ви лепват някакъв етикет и по обед в пощата вече се разказват вицове за това. Животът ми ще бъде съсипан и няма да е достатъчно, ако само напусна Пастърс Бей или Мейн. Името и снимката ми ще са из целия интернет. Няма да мога да работя и дори да живея на спокойствие. Вие искате от мен да извърша професионално самоубийство, след което няма да ми остане друго, освен да премина и направо към истинското.

Той скри лице в дланите си и остана така.

— Забравяте нещо — казах аз.

— И по-точно?

— Моментата, в който става всичко това.

Той смъкна ръцете до горната част на носа и очите надникнаха над оформената от тях пирамида.

— Имате предвид Ана Кор.

— Да. Ако това се разчуе против волята ви, вие ще се превърнете в заподозрян. Нека се върнем отново към онзи ден. Какво си спомняте за него?

— Защо?

— Защото искам да знам. Започнете от началото.

— Онази сутрин бях във от града. Тръгнах малко след девет.

— Среци ли имахте?

— Само една. Тя беше в Нортпорт. Знаете това.

— Какво правихте после?

— Обядвах, върнах се вкъщи. Не се чувствах добре. Казах ви го, когато се видяхме първия път.

— Срецихте ли някого, имахте ли някакви посетители, обаждате ли се по телефона?

— Не. И повтарям, казах ви го: легнах на дивана. Заспах.

— Кога се събудихте?

— Не си спомням.

— На дивана ли прекарахте нощта?

— Не, преместих се на леглото.

— Тъмно ли беше тогава?

— Така мисля. Не съм сигурен. Моля ви, престанете!

— Това са въпросите, които ще ви зададат полицаите, господин Хейт, ако миналото ви излезе наяве. Добре е да имате добри отговори и за тях, особено ако някой ги е информирал анонимно, че местният счетоводител е осъждан убиец на дете.

— Господи. Боже господи.

Той се облегна назад, очите му бяха затворени.

— Говорите за изпреварване на нещо, което може и да не се случи — каза той.

— Преследва ви някой, който знае за Селина Дей. Този човек вече засилва кампанията срещу вас, като ви изпраща порнографски снимки на деца, притежанието на каквито е престъпление. Не вярвам,

че ще спре дотук. Следващата стъпка е да започне да намеква за миналото ви пред по-широк кръг от обществеността.

— Трябва да помисля върху това — каза накрая той.

— Направете го, но на ваше място не бих мислил прекалено дълго. Има и още нещо.

— Какво? — Звучеше уморено.

— Трябва да имате предвид, че може да не ви изнудват или тормозят само заради минало престъпление.

— Тогава защо?

— Възможно е да ви подготвят капан, за да ви уличат за изчезването на Ана Кор — казах аз.

След това го оставих да си помисли за своето бъдеще, за краткото бъдеще, което му бе останало.

[1] Пилот — вертикален или наклонен стълб, който се поставя за устойчивост при нестабилна земна основа. — Б.пр. ↑

Полицейският участък на Пастърс Бей заемаше част от сградата на общината, а както се разбираше от табелата пред вратата и кратките погледи, които хвърлих през прозорците на минаване, под нейния покрив бяха подслонени също така градският архив, пожарната команда, градската служба по чистота, помещения за срещи и за събрания, картотеки, незаети бюра, затрупани с камари книжа, и колекцията на Пастърс Бей от костюми за Хелюин, глави на плюшени животни, шапки и бради на Дядо Коледа. С изчезването на Ана Кор претенциите към сградата явно се бяха увеличили значително и на паркинга ѝ сега можеха да се видят множество щатски полицейски коли, тъмни джипове без отличителни знаци и фургон на звеното за работа на местопрестъплението, които бяха паркирани редом с единствения поочукан експлорър на полицейското управление в Пастърс Бей. Там бе и караваната „Уинебейго“, която Централният следствен отдел използваше понякога като мобилен команден пункт, но около нея не се забелязваше никакво движение.

Бях искал да видя Рандъл Хейт в обстановката, в която живее, сякаш като го сторех, щях да започна да го разбирам по-добре, но единственият извод, който си бях направил от срещата ни, беше, че Хейт си остава заблудена душа, дълбоко объркан и изпълнен с противоречия човек. Все повече започваше да ми се струва, че при цялата си добронамереност социалният експеримент на съдия Боуенс видимо е завършил с дълбоки екзистенциални последствия за младия мъж, на когото се е опитал да помогне. Това на свой ред повдигаше въпроса дали и Лони Мидас бе преживял, или не бе преживял подобна криза на идентичността.

В Пастърс Бей нямаше много места, където хората да запълват свободното си време, ако разполагат с такова: няколко магазина, два бара, банка и поща. Местната аптека не беше част от верига и се помещаваше в стара къща от червени тухли в края на „Мейн Стрийт“. Написан на ръка надпис на вратата предупреждаваше: **НЯМАМЕ В НАЛИЧНОСТ ОКСИКОНТИН**. В щата бе имало множество грабежи

на аптеки и дрогерии, повечето от които извършени от потящи се и треперещи млади хора, които не се интересуват почти от нищо друго, освен от възможностите да задоволят своите пристрастявания с помощта на оксикодон, викодин и ксанакс. Повечето от тях предпочитаха ножовете пред пистолетите и бяха достатъчно отчаяни, за да нападнат клиентите и аптекарите, които не им се подчиняват. Обаче трябваше да са доста тъпи да бият целия път до Пастърс Бей, за да си набавят дрога. Дори ако успееш да се измъкнат от самия град, до най-близкото по-голямо шосе имаше още 7–8 километра тесен път с две платна, което означаваше, че щом тревогата бъде вдигната, ще ги заловят с лекота.

Тръгнах обратно към сградата на общината. Експлоръра го нямаше. Не бях забелязал да тръгва. Страхотен детектив бях, няма що. Все още няха усещане за Пастърс Бей като за град, нито пък някаква реална представа как да подхвана проблема на Рандъл Хейт. Ако се помотаех наоколо достатъчно дълго, може би някой щеше да почувства нужда да си признае. На отсрещната страна на улицата имаше кафене, наречено „Халоуд Граундс“^[1], така че поради липса на по-добър избор влязох и си поръчах сандвич с пуешко филе и бутилка вода.

— Неприятности ли имате с дрогериите наоколо? — попитах момчето зад тезгяха, което прие поръчката ми.

— Засега не — отвърна ми то. — Грабеж ли подготвяте?

— Просто видях надписа на вратата на аптеката, че нямат в наличност оксиконтин.

— Предпазни тактики — каза той. — Предполагам, че ще трябва да пазарувате другаде за опиатните си нужди.

— Странно, толкова си сух, че човек може да те използва като подпалка.

Седнах до прозореца да гледам кой идва и кой си отива, докато момчето изпълни поръчката ми. То беше в началото на двайсетте, а вече имаше доста пиърсинги и татуировки, което говореше, че гледа на тялото си само като на произведение в процес на създаване, платно от доста скучна колекция идеи, кръжащи около културата на маорите, будизма, келтската митология и скандинавския дед метал, доколкото можеше да се съди по фланелката му, на която бе изобразен един от изгонените от „Кис“ — ако не ме лъжеше паметта, пратен в затвора заради убийството на друг изгонен от „Кис“ и междуременно

подпалил една-две църкви. Каквото и да се говори за Джийн Симънс, най-лошото, което можеше да очакваш от него, бе да се залюби с дъщеря ти. Много шумната музика бе пусната много тихо по уредбата в заведението и барманът тръскаше мазната си коса над кафето и сладкишите в такт с нея. Моят сандвич с пуешко филе бе приготвен и опакован в полиетиленово фолио, така че лично аз нямах възражения, стига да не го беше правило това откачено момче. Питях се даваше ли си сметка как ще се отрази гравитацията на кожата и мускулния му тонус след години. Когато станеше на петдесет, някои от тези татуировки щяха да са някъде към коленете му.

По дяволите, помислих си, аз самият скоро щях да навърша петдесет, а вече говорех като старец. Нека момчето се забавлява. Ако Дженифър беше жива, и тя щеше да е близо до пубертета, да мисли за пиърсинги и момчета, а аз щях да започвам изреченията си с „Моята дъщеря никога няма да излезе облечена като...“.

Но тя не бе жива и ми оставаха още една-две години, преди да започна да се тревожа по този начин за Сам. Тя може би щеше да ме държи млад, но едва ли щях много да си помогна, като отправям мислено долнопробни нападки към младеж от градче като Пастърс Бей, който само се мъчи да не позволява на това затънтено място да го повлече към дъното. Накрая щях да стана като бащата на Лони Мидас — неразбиращ и нежелаещ да разбере.

Момчето ми донесе сандвича заедно с пакет чипс като безплатна добавка.

— Всичко е част от обслужването — каза. — Няма да съм доволен, докато и вие не сте доволен.

Любезността му ме накара да се почувствам още по-гузен. И сякаш само за да ми го натякне, музиката се промени. Китарите бяха сменени от пиано и женски глас с чуждестранен акцент запя кавърверсия на песен, която ми прозвуча някак познато, макар че ми отне няколко секунди, докато се сетих откъде. Погледнах отново към бара, където тялото на момчето следваше ритъма и на тази мелодия, макар и по-кратко.

— Ей, това... „Абба“ ли е? — попитах.

Той заподскача към стереоуредбата и взе кутия от компактдиск.

— Сузана, ъ-ъ, мисля, че се произнася Уолъмрод, със странна черта през „о“-то. На приятелката ми е, но мога да я пускам само в

определени часове на деня, обикновено когато тук е спокойно. Въпрос на мениджмънт е. Някои хора я намират за малко потискаща.

Не беше потискаща. Беше нежна, тъжна и натрапчива, но не и потискаща.

— Това е кавър на „Абба“ — казах. — На песента „Дай ми цялата си любов“. И, моля те, не ме питай откъде знам.

— Така ли, „Абба“? Не мисля, че ги познавам.

— Шведи. От същия край, горе-долу, както този норвежки граф Еди-кой си на фланелката ти. Не са такива велики подпалвачи на черкви обаче, или поне аз не помня да съм чувал такова нещо.

— Да, графът е гадно копеле. Аз просто обичам музиката. Музиката си е музика. Тиха и шумна, тя или е добра, или лоша. — Той смени кафето в машината и я включи. — Полицай ли сте?

— Не.

— ФБР?

— Не.

— Репортер?

— Не.

— Румпълстилтски^[2]?

— Нещо такова.

Той се засмя.

— Частен детектив съм.

— Без майтап? Дошъл си заради малката Кор?

— Не, само заради един досаден клиент. Защо, познаваш ли я?

— Познавах я по физиономия. — И се поправи: — Познавам я по физиономия. Изглежда сваятна. Движи с по-млада компания, но тук няма чак толкова много хлапета, че да не знаеш всички по име.

— Имаш ли някаква представа какво може да се е случило с нея?

— Не-е. Ако беше малко по-голяма, щях да кажа, че може да е запитвала към някой от големите градове. Бостън или Ню Йорк може би, но не Бангор и Портланд. Те не са много по-различни от тук, само са по-големи. Ако ще бягаш, бягай надалече, иначе този град веднага ще те върне обратно.

— Ти още си тук.

— Опитвам да променя системата отвътре, водя добрата битка, всичките тези глупости.

— Ако не ти, кой тогава?

— Точно.

— Значи не вярваш Ана Кор да е избягала?

— Не. Не че момичетата на нейна възраст не бягат, но тя не приличаше на такова момиче. Всички казват, че била сваятна.

— Това не звучи добре за нея.

— Да, така ми се струва.

Той замълча, Сузана Уолъмрод пееше за няколкото си кратки любовни истории. Звучеше така, сякаш бе уморена от тях.

— Имаше ли си гадже?

— Струва ми се, каза, че не си дошъл заради нея.

— Не съм. Просто проявявам професионално любопитство.

Той скръсти ръце и ме измери с поглед.

— Началникът на полицията Алън каза да му съобщя, ако някой дойде да разпитва за нея.

— Сигурен съм, че ти е казал. Мисля, че много скоро ще поговоря с него. И така: тя имаше ли си гадже?

— Не, майка ѝ я пазеше... пази много, или поне така се говори. Държи я изкъсо, нали ме разбираш, като самотна майка и прочие. След време вероятно щеше да поомекне.

— Да. Е, ако ѝ провърви, може би все пак ще има тази възможност.

— Дано.

Момчето ми обърна гръб и се зае да пренарежда останалите сладкиши. Аз продължих да се храня и да гледам как хората от Пастърс Бей си вършат работата. Въпреки че училището бе свършило за деня, не виждах никакви млади хора по улиците.

— Благодаря за сандвича — казах. — Пак ще се видим.

— Разбира се. Приятен ден засега.

Потеглих към моста, слънцето отдавна бе отминало своя зенит. Мислех си за Селина Дей и Лони Мидас. Питам се къде ли е сега Лони. Хейт ми бе казал, че родителите на Лони са починали, докато е бил в затвора, но още не можех да изключа от сметката неговия по-голям брат Джери. Възможно бе Лони да е поддържал връзка с него след освобождаването си, но дори и да беше така, какво от това? Лони можеше ли да ми каже нещо повече от онова, което знаеше Хейт? Но пък изхождах от предположението, че Хейт е единственият, чиято тайна е била разкрита. А ако информацията идваше от човек, който е

бил свързан с двамата в периода на подготовката за освобождаването им, тогава не беше изключено и Мидас да е бил взет на мушка.

Но помнех и още нещо, което Хейт ми бе доверил: предположението си, че ако е бил по-голям, Лони Мидас е щял може би да убие и него, за да е сигурен, че ще мълчи за онова, което са сторили. Възможно ли бе през цялото време, докато са излежавали присъдата си, Лони Мидас да е хранил в себе си жажда за мъст и след освобождаването им да е започнал да го издирва, за да провали новия му живот? Възможно ли бе дори да е отвлякъл Ана Кор, за да постигне целта си? Скокът, който правех, беше голям, твърде голям. Това бе симптом за моята безпомощност и част от мен искаше да си тръгна и да оставя Рандъл Хейт да потъне или да изплува, в зависимост от това как ще се развият събитията. Онова, което не ми даваше да хвърля случая обратно в скута на Ейми Прайс, бе нищожната възможност отвлечането на Ана Кор да е свързано по някакъв начин с миналото на Хейт, но до този момент не бях открил никаква пряка връзка.

Мостът се появи пред погледа ми, изгниващите лека-полека останки от предишния мост до него приличаха на материализирана сянка. Бях някъде по средата, когато черно-белият експлорър се появи със святкаща сигнална лампа иззад група дървета на отсрещния край и прегради пътя. Очаквах да го видя още откакто момчето в кафенето спомена за полицейското разпореждане. Прекрачил бях чертата и грешката беше моя.

Продължих нататък, докато излязох от моста, после спрях и сложих ръце на волана. Мъж, приближаващ четирийсетте, по-нисък от мен, но с телосложение на плувец или гребец, слезе от експлоръра откъм страната на шофьора с ръка на пистолета, полицейската кола оставаше между нас. Косата му беше черна и имаше мустаци. Началник Алън изглеждаше на живо по-стар, отколкото по телевизията, и мустаците не го разкрояваха. Той тръгна бавно към мен. Почаках, докато ме доближи достатъчно, за да вижда цялото ми тяло, след това предпазливо преместих лявата си ръка, за да сваля прозореца.

— Книжката и талона, моля — каза той.

Ръката му не бе мръднала от дръжката на пистолета. Не изглеждаше неспокоен, но човек никога не знае какво да очаква от

полицай в малко градче. Подадох му документите. Той им хвърли един поглед, но не ги прибра.

— Каква работа имате тук, господин Паркър?

— Аз съм частен детектив — отвърнах.

По погледа му разбрах, че името ми му говореше нещо. Мейн е голям щат в географски смисъл, но социално е малък, а аз бях вдигнал достатъчно шум, за да бъда държан на радарата от повечето служители на реда и закона, дори в периферията.

— Кой е клиентът?

— Работя за адвокат Ейми Прайс. Всички въпроси ще трябва да зададете на нея.

— Откога си в града?

— От няколко часа.

— Трябваше да ни уведомиш.

— Не знаех, че имам това задължение.

— Можеше да го приемеш за жест на учтивост при създадените обстоятелства. Знаеш ли къде е полицейското управление?

— Да, където е и всичко останало. Вляво от службата по чистотата, вдясно от градския архив и после все направо до сутринта.

— Вдясно е от службата по чистотата, но си достатъчно близо. Искам да се върнеш и да ме чакаш там.

— Може ли да попитам защо?

— Може да попиташ, но единственият отговор, който ще получиш, е, че защото аз казвам така. Следващата стъпка ще е да те натикам отзад в моята кола и сам да те закарам там.

— Мога да се обзаложа, че белезниците ви убиват.

— Освен това са ръждиви. Свалянето им може да отнеме доста време.

— В такъв случай тръгвам към града със собствената си кола.

— Ще карам след теб.

— Това е много успокояващо.

Той ме почака да обърна и едва когато благополучно се озовах отново на моста, се качи в своя експлорър. Следваше ме неотлъчно по целия път, при все че прояви любезността да угаси сигналните светлини. Когато спрях на общинския паркинг, момчето с татуировките стоеше на вратата на кафенето. Махнах му с ръка и то сви рамене. „Не ти се сърдя — помислих си. — Направи каквото трябваше.“

Началникът на полицията спря до мен. Слязох от колата и го почаках да дойде. Той ми махна да вляза. Вътре, непосредствено до вратата, имаше бюро, зад което седеше весела на вид жена около шейсетте, заобиколена от спретнато подредени купчини папки, два компютъра и диспечерско радио. Когато влязох, тя се усмихна любезно и ми предложи курабийка от чинията на бюрото. Стори ми се неучтиво да ѝ откажа, затова взех една.

— Носиш ли? — попита ме Алън.

— Отляво — отвърнах.

— Свали го и го остави при госпожа Шей.

Хванах курабийката между зъбите си, свалих сакото и връчих на госпожа Шей презрамката с кобура и пистолета.

— Благодаря — каза тя, намота ремъците около кобура и го сложи в картонена кутия, към която прикрепих карта за игра, деветка спатия. На мен подаде друга деветка спатия и заръча:

— Гледайте да не я загубите.

— Вие също — отвърнах аз.

— Вземете си още една курабийка. За всеки случай.

— За в случай че какво? — попитах, но тя не успя да ми отговори.

Защото Алън посочи наляво, макар че офисът му беше надясно. Отведе ме в една от градските стаи за срещи, толкова малка, че само аз бях достатъчен, за да изглежда претъпкана.

— Настани се удобно — каза той. — Ще поръчам на госпожа Шей да ти донесе кафе.

Затвори вратата след себе си и освен това я заключи. Аз седнах, доядох първата курабийка и оставих другата на масата. Имаше прозорец, който гледаше към задния паркинг, и виждах как мъж в комбинезон работи по втората полицейска кола, форд „Краун Виктория“, която очевидно бе купена на старо от друго полицейско управление — по вратата ѝ имаше следи от отлепените стикери. Трудни времена в града, трудни времена край океана.

Госпожа Шей пристигна с кафе, захар и нова курабийка, макар че още не бях изял предишната. Измина цял дълъг час.

И в Пастърс Бей слънцето клонеше към залез.

Рандъл Хейт седеше до кухненската маса с длани на евтиното дърво и гледаше отражението си в прозореца. Не познаваше мъжа срещу себе си. Не познаваше Рандъл Хейт, защото у него нямаше нищо, което да бъде запомнено. Не познаваше Уилям Лагенхаймър, защото Уилям бе изличен от живота. Лицето в стъклото представляваше Другия, блед образ, загубен в мрака, и една Другост, сфера на съществуване, обитавана от свободни души. Залязващото слънце палеше огънове в небето около образа му. Дневникът му лежеше пред него, страниците му бяха изпълнени със ситен, почти нечетлив почерк. Започнал бе да записва своите мисли скоро след освобождаването си от затвора. Беше установил, че това е единственият начин да запази разума си, да държи двете си самоличности разделени. Криеше дневника под облицовката в долната част на дрешника в спалнята. В затвора беше научил колко е важно да имаш скришни места. Сложил бе ключалки на прозорците и вратите. По това време обикновено приготвяше вечерята си, но днес не му се ядеше. Откакто започнаха да пристигат снимките, вече нищо не му доставяше удоволствие, а последните направо бяха преобърнали стомаха му. Какъв човек можеше да причини това на дете? Благодарен бе на детектива, задето ги бе отнесъл със себе си. Не ги искаше в своя дом. Момичето можеше да получи грешна представа за него, а той не желаше това да се случи. Равновесието помежду им и без това бе достатъчно крехко.

Сега разбираше защо детективът бе реагирал така остро в офиса на адвокатката. Не му бе харесало чувството на отвращение, което струеше от Паркър на първата им среща, видимото му безразличие към заплахата, която представляваха пратките за неговото душевно спокойствие, за живота му в Пастърс Бей. Това го бе накарало да потърси повече информация за него и онова, което научи, бе интересно, можеше да го нарече дори трогателно. Детективът бе загубил дете, станало жертва на убиец, а в случая работеше за друг убиец на дете. Помъчи се да влезе в положението му. Но защо бе приел подобна задача? Дълг? Паркър не му дължеше нищо, не дължеше нищо нито на него, нито на адвокатката. Любопитство? Желание да поправи неправдите? Справедливост?

Досети си: Ана Кор.

На чиния до умивалника се размразяваше пилешко бяло месо.

Независимо от липсата на апетит, трябваше да се храни. Иначе щеше да отслабне и да се разболее, а трябваше да е силен. Нещо повече, трябваше да запази главата си бистра. Заплашено бе самото му съществуване. Тайните му бяха изложени на риска да бъдат разкрити.

Всичките му тайни.

Телевизорът в дневната зад гърба му бе включен. Анимационни филми, винаги анимационни филми. Като че ли те бяха единствените програми, които я държаха спокойна. Чу звук зад себе си, но не се обърна.

— Върви си — каза той. — Върни се към своите филмчета. И момичето стори каквото му беше казано.

[1] Hallowed Grounds — Светите места. — Б.пр. ↑

[2] Герой от едноименна приказка на Братя Грим (в оригинала Румпелшилцхен), джудже, което криело името си. — Б.пр. ↑

На онези, които чакат, понякога им се случват хубави неща.

Този път не беше така.

Малко преди осем часа вечерта, когато бях висял там толкова дълго, че краката ми бяха изтръпнали, чух вратата да се отключва и в стаята влезе масивен човек. Името му беше Гордън Уолш, който бе преди всичко специалист по убийствата в Централния следствен отдел. Пътищата ни се бяха кръстосвали в миналото и аз още не бях успял да го настроя съвсем срещу себе си, което можеше да се счита за не помалко чудо от възкръсване на мъртвец. Преди работеше в Бангор, в едно от доскоро трите звена на Централния следствен отдел в щата, но реорганизация на отдела ги беше свела до две, в Грей и Бангор. Бях чул, че Уолш се е преместил в Грей и базата му е в офиса на областния прокурор. Това не го затрудняваше особено. Живееше в Оукланд, на практика еднакво далече и от Грей, и от Бангор. Пастърс Бей попадеше в юрисдикцията на звеното в Грей, тъй като се намираще в северната част на окръг Нокс, въпреки че в случаи като този териториалните определения бяха променливи и личният състав в Грей, възлизащ на шестнайсет детективи, можеше при необходимост да бъде допълнен от неколцина техни колеги от Бангор.

Сега Уолш имаше вид на човек, който току-що е вдигнат от дълбок сън, за да спаси покатерила се на дърво безстопанствена котка. Той погледна черния ми костюм и тъмната ми вратовръзка и каза:

— Обади се собственикът на погребалното бюро. Искане си дрехите.

— Детектив Уолш — отвърнах му аз, — още ли проверяваш на терен якостта на полиестера?

— Аз съм честен държавен служител. Нося каквото мога да си позволя. — Потри между пръстите си подгъва на самото и тихо изстена.

— Статично електричество ли?

— Аха.

— Въздухът е наелектризиран.

Той още се подпираше на стената и нямаше признаци настроението му да се подобрява. Напротив, с всяка изминала секунда сякаш ставаше все по-кисел. Уолш не беше от хората, които крият чувствата си. Сигурно плачеше от умиление, когато види календар със снимки на кученца, и виеше срещу луната, когато „Ред Сокс“ загубят мач.

— Изпратиха те да ме размекнеш ли?

— Да, надяваме се да ти подейства по-благият тон.

— Искаш ли курабийка? Хубави са.

— Хапнах една. Хубави са. Обаче трябва да внимавам за линията си. Жената иска да живее достатъчно дълго, за да стигна до пенсия. Но не и по-дълго. Само докато чекът мине по сметката.

Отдръпна се от стената, преди да бе започнала да се изкорубва, и се тръшна на стола от другата страна на малката маса. Отвън мъжът в комбинезон бе приключил работата по форда. Беше продължил дори когато взе да се мръква, като бе включил осветлението в гаража, за да може да свърши. Събираше инструментите и фенерите си, когато Алън излезе да говори с него. Механикът извади пакет цигари от джоба на комбинезона и двамата изпушиха по една, докато обикаляха автомобила, при което механикът явно сочеше недостатъците му. Много скоро щях да науча какво е състоянието на машината.

— Какво мислиш за него? — попита Уолш.

— За Алън ли? Не знам нищо за него.

— Би трябвало да е някъде другаде, а не тук, в девета глуха. Умен е, отдаден е на работата. Добре се справя със случая „Ана Кор“ засега.

Остави името да виси като кука. Аз не ухапах, или поне не толкова силно, че да се закача.

— Ти ли ръководиш разследването?

— Позна. Ако си се облякъл за погребение, малко си подранил.

— Кой е наблюдаващият старши полицай?

Във всяко разследване имаше главен детектив, който на свой ред докладваше на наблюдаващ старши полицай.

— Мат Прейгър.

Познавах Прейгър. Беше добър, макар да имаше необяснима слабост към попа и музикълите. Разумно беше, че бяха избрали него и Уолш да работят по случая „Кор“. Те бяха двама от старшите

детективи в Мейнската щатска полиция и се сработваха, общо взето, добре с останалите.

— И така — продължи той, — макар да съм сигурен, че си ужасно вбесен, задето си принуден да висиш тук и да гледаш как навън се смрачава, вместо да си си тръгнал и да въздаваш запазената си марка справедливост някъде другаде — или пък да почистваш зад бара, в който работиш, когато времената са тежки и на света временно му е писнало от герои, — трябва все пак да признаеш, че тук е центърът на провеждащо се в момента разследване за изчезнало младо момиче и Алън е постъпил правилно, като те е заключил и те е оставил да се пържиш тук известно време.

— Не му се сърдя за стореното.

— Добре. Тогава да се върнем към случая. Случая на твоя клиент, предполагам?

— Може би.

— Нужно ни е да знаем.

— Ще трябва да се обадите на Ейми Прайс и да отправите исканията си към нея. Аз работя за нея. Не мога да ви кажа нищо, ако тя не ми разреши.

— Говорихме с нея. В сравнение с нея ти изглеждаш благоразумен.

— Тя е адвокат. Адвокатите са благоразумни само когато това им изнася.

— Е, значи поне по този въпрос сме на едно мнение. Познавам те: ако някъде има неприятности и ти се появиш, значи имаш някакво отношение. Когато става дума за теб, съвпаденията отпадат. Не знам защо е така и ако бях на твое място, бих се замислил, но засега това ми говори само, че причината да си тук най-вероятно се пресича в някоя точка със случая „Ана Кор“ и искам да ми кажеш къде точно е тази точка.

— Този разговор се върти в кръг. Нает съм от Ейми Прайс, което означава, че всяка информация за клиента е поверителна.

— Заложен е животът на младо момиче.

— Разбирам това, но...

— Няма „но“. Касае се за дете.

Той повиши тон. Чух шум пред вратата, но никой не влезе.

— Слушай, Уолш, искам не по-малко от теб Ана Кор да бъде върната вкъщи здрава и невредима. Всичко, което мога да ти кажа, е, че засега не вярвам клиентът ми да има нещо общо с изчезването ѝ и не съм открил никакви доказателства за връзка между моето проучване по молба на клиента и вашето разследване.

— Това не е достатъчно. Няма да ти позволим да се обадиш по телефона.

— Тук ръцете ми са вързани. Ейми е сериозен човек, аз я харесвам и ѝ вярвам, но знам, че ако пристъпя правилата за поверителност, ще ме направи на нищо, да не говорим за действията, които може да предприеме клиентът. Отново ти казвам: доколкото знам, случаят на клиента няма отношение към отвличането на Ана Кор, но съм го посъветвал да се свърже с полицията във връзка с въпроса, с който се занимаваме, просто за да няма недоразумения.

— И как реагира клиентът ти на този твой благороден жест?

— Клиентът мисли върху това.

Уолш вдигна ръце.

— Е, това е направо чудесно. Това много ме успокоява. Твоят клиент размишлява дали да изпълни дълга си и да сподели информация, която може би има отношение към течащо разследване. Изчезнало е четиринайсетгодишно момиче, а моят опит показва, че онези, които отвличат четиринайсетгодишни момичета, не са много склонни да вземат присърце интересите им. А ти, ти, копеле безгръбначно, прехвърляш своите морални отговорности на адвокат. Сега вече достигна самото дъно на блатото, Паркър, оваля се в жабуняка и паразитите. А би трябвало повече от всички да си наясно, че не бива да постъпваш така. Гледа ли новините? Видя ли как плаче Валъри Кор за детето си? Знаеш през какво преминава тя, а ще стане и още по-лошо, ако не открием дъщеря ѝ навреме. Искаш ли това да тежи на съвестта ти, ти, който си загубил собствено си дете и разбираш...

Споменаването на Дженифър свърши работа — то и фактът, че Уолш беше прав. Моментално скочих на крака, Уолш също скочи. Чух се да му крещя, загубил контрол над себе си, и дори нямах представа какви думи изричам. Уолш също ми крещеше, от устата му хвърчаха слюнки, показалецът му беше забит в лицето ми. Вратата зад нас се отвори и Алън влезе заедно с друг, по-възрастен униформен полицай,

когото не бях виждал до този момент; зад тях имаше тълна хора, които ни зяпаха: госпожа Шей, механикът, партньорът на Уолш, Соумс, двама от щатската моторизирана полиция и още двама в костюми.

Дори в своя гняв и самосъжаление, в самоувереността си, която използвах, за да прикрия срама, разпознах единия от тях и разбрах, че играта е взела нов обрат. Отдръпнах се от Уолш и от най-лошите си инстинкти.

— Искам телефон — казах. — Искам да се обадя на адвокатата си.

Вратата отново беше заключена и отново останах сам. Не бях арестуван и не ми беше повдигнато никакво обвинение. Нито пък се бе появил телефон. Може би щяха да ме задържат за възпрепятстване на следствието, но Ейми щеше да разчисти хоризонта от това обвинение само с едно махване на ръката. Проблемът беше в това, че докато седях в стаичката и се пържех на бавен огън, усещах, че Уолш е прав. Знаех, че не е редно да се държа така, както се бях държал. Знаех това, защото носех спомена за детето си, където и да отидех. Болката от нейната загуба тежеше като камък в сърцето ми и никому не бих пожелал, не бих могъл да пожелаая подобно страдание. По закон бях в правото си да премълча онова, което знаех за Рандъл Хейт; в морално отношение заслужавах презрение, защото правото на поверителност, което имаше Хейт, не бе толкова важно, колкото правото на живот на детето. Но макар да чувствах, че Хейт преиначава и манипулира истината в своя изгода, все пак не бях убеден, че е замесен в случилото се с Ана Кор, каквото и да бе то. В същото време, въпреки твърденията си пред Уолш, не можех да бъда сигурен, че няма връзка между неговите неприятности и изчезването на момичето, само защото все още не бях открил доказателства за обратното. Но дори и да имаше някаква връзка, не бих повярвал, че лицето, което изпраща на Хейт снимки и дискове, може да е било дотолкова небрежно, че да остави улики по съдържанието на пликите или дори по самите пликите. Ала това не бе моя работа. Аз нямах в мазето си лаборатория по криминалистика и не се знаеше какви следи от ДНК могат да бъдат открити, ако пликите и съдържанието им бъдат подложени на изследване.

Безпокоеше ме и човекът, когото видях да се обръща и да ме поглежда от вратата на офиса на полицейски началник Алън. Никога не бяхме се срещали, но лицето му ми беше познато: виждал го бях да се навърта около процеса по закона за борба с организираната

престъпност, който бе воден в Огъста по-рано тази година, и докато ме интервюираха след операцията против контрабандата, за която писаха вестниците през лятото. Името му бе Робърт Енгъл и имаше мъглявата титла заместник-надзорник по операциите в звеното за борба с организираната престъпност при Бостънския отдел на ФБР. На практика работата му бе свързана с много пътувания, той изпълняваше ролята на канал за информация и взаимопомощ между отделите в Ню Ингленд и трите отделения за борба с организираната престъпност към централата на ФБР във Вашингтон: Коза Ностра и рекет; Престъпност от Евразия и Близкия изток; Азиатски и африкански престъпни организации. Работеше също така съвместно с Обединените отряди за борба с тероризма по откриването на потенциални източници за финансиране на тероризма в средите на организираната престъпност. Енгъл бе опитен дипломат, който внимателно си проправяше път в безпощадния свят на самото ФБР с неговите битки на живот и смърт и нестихващи ежби със сродните служби — особено с Бюрото по алкохола, тютюна, огнестрелните оръжия и експлозивите. Освен това беше работил за възстановяване на репутацията на ФБР в Бостън след разкритията за тайни споразумения между някои агенти и водещи фигури от организираната престъпност в града.

Нямаше никаква видима причина Енгъл да е в този забутан полицейски участък по време на разследване за изчезване на младо момиче. Обаче той беше тук и неговото присъствие обясняваше някои от странностите в случая, включително и времето, което бе минало, преди майката на Ана Кор да направи публично обръщение. Това говореше за конфликт на становища, а присъствието на Енгъл означаваше, че в разследването участват поне два клона на ФБР. Плюс това, щом Енгъл беше намесен, федералните или знаеха за някаква дейност на организираната престъпност в Пастърс Бей, или търсеха някого в периферията — някой с връзки, простиращи се извън рамките на града.

Трябваше да говоря с Ейми, за доброто на двама ни. Сега беше по-важно от всякога да убедим Рандъл Хейт в необходимостта да се яви и разкрие естеството на посланията, които му се изпращаха, и причината да му бъдат изпращани, дори с риск да разруши своето грижливо пазено съществуване. Едно беше да дразниш Мейнската щатска полиция, а аз имах солидни причини да върша това колкото е

възможно по-рядко. Лицензът ми като частен детектив веднъж вече бе анулиран заради това, че бях ядосал Мейнската щатска полиция, и всяка нова наказателна мярка срещу мен можеше да завърши с отнемането му завинаги. Но да се бъркаш с ФБР беше съвсем друго нещо. Ченгетата можеха да ми повдигнат обвинение или да ме пуснат, но федералните имаха право да ме тикнат зад решетките за колкото време поискат. На Ейми вероятно щеше да ѝ се размине, защото дори ФБР не обича да опандизва адвокати без сериозна причина. Аз, от друга страна, бях само някакъв си частен детектив и макар да знаех, че в Бюрото има хора, които се интересуват от мен и, по свои съображения, са готови да ми предложат известна протекция, бях напълно наясно, че те биха го сторили по-скоро от чувство за дълг, отколкото от някакви особени лични симпатии, и идеята да ме приберат за някое време в ареста — окръжния или някой по-мрачен — можеше да им се види привлекателна като начин да ми бъде напомнено, че толерантността им си има граници.

По някое време, след като бе изтекъл още почти цял час, ключът отново се превъртя. Този път влезе Алън и вратата остана отворена. Зад гърба му сградата бе относително тиха. Енгъл и придружителите му, Уолш и щатските — всички бяха отишли някъде другаде. Виждаха се само по-възрастният полицай с фуражката под мишница и хубава млада жена с долнище на анцуг и стара фланелка на „Блекбеърс“, която, изглежда, бе сменила временно госпожа Шей, но вече обличаше палтото си, готвейки се да си тръгне.

— Свободен си да си вървиш — каза той. Не изглеждаше много доволен.

— И това е всичко?

— Това е всичко. Решението не беше мое. Ако зависеше от мен, досега щеше да си ни казал всичко, което знаеш.

— Няма да ми повярвате, но не бих ви съдил, ако бяхте тръгнали по трудния път.

— Спести си това. По един или друг начин ще открием с кого си говорил. Вече започнахме да разпитваме за колата ти. Селището е малко и хората са нащрек. Все някой ще е видял къде си паркирал и ще започнем оттам. Не забравяй да кажеш това на своя „клиент“. Можеш да вземеш от Беки пистолета и телефона си.

Подадох на Беки моята карта. Тя не беше така любезна, както госпожа Шей, и нямаше вид на жена, която яде много курабийки, но така или иначе ѝ благодарих. Щом стигнах до колата си, включих телефона и набрах номера на Ейми. Тя се обади още на първото позвъняване.

— Благодаря ти, че ми се притече на помощ — казах.

— Боях се да не решиш, че заплашвам мъжествеността ти. Пуснаха ли те да си ходиш?

— Неохотно. Не искам да ти го казвам по телефона, а съм твърде уморен за разговор тет-а-тет. Можеш ли да ми отделиш време утре сутринта?

— Преди всичко останало. Ще съм тук в осем. Междувременно говорих с нашия клиент.

— И?

— Мисля, че след разговора ви днес започва да вижда накъде отиват нещата, но още не е готов да говори.

— Извий му ръцете. Или скоро ще проговори, или ще го издам.

Прекъснах връзката. Бях уморен, почти бях склонен да потърся място за преспиване в Пастърс Бей, но един поглед по пустата главна улица ме накара да взема друго решение. По някое време може би щеше да се наложи да се навъртам по-близо до този град, но няхах желание да оставам в него. Може да бе от умората след часовете, прекарани в малката стая, и от сянката, която изчезването на Ана Кор бе хвърлило върху града, но имах чувството, че дори и без травмата от нейното изчезване пак щях да бързам да се махна от Пастърс Бей. Като го гледах сега, без жива душа навън, ме обземаше усещането, че тук има нещо много нередно: това място не бе подходящо за град, или поне за този град. Още първият камък бе положен неправилно, първата къща бе построена на лош терен и с неприветливо изложение и заради тези първоначални грешки всичко от там нататък се бе получило изкривено и небалансирано. Джиесемът ми изписука. Имах съобщение, но то идваше от блокиран номер. Така или иначе го отворих. То гласеше: НАЧАЛНИК АЛЪН ЛЪЖЕ.

Затворих съобщението и отново погледнах тъмната, грозна улица, сякаш очаквах изпращащият го да се окаже сянка сред дълбоките сенки, но нищо не помръдваше. Проклетата умора. Желанието ми да напусна Пастърс Бей вече беше неудържимо.

Завъртях ключа за запалването и чух само глухо тракане. Опитах отново, но този път нямаше дори тракане. Акумулаторът ми бе сдал багажа. Още не бях успял да прокълна бога, който ме бе довел на това място, когато някой почука на прозореца ми. До мен стоеше механикът, стиснал нова цигара между устните. Свалих прозореца.

— Имаш ли нужда от помощ?

— Във всяко едно отношение — отвърнах.

Камионът му беше паркиран наблизо и той се върна с резервен акумулатор. Вдигна капака, закрепил клемите и ми каза да опитам. Колата веднага запали. Без да свалям крак от педала на газта, бръкнах в портфейла си за двайсетачка. Той видя какво правя и поклати глава.

— Няма нужда да ми плащаш. Това и курабиите на майка ми може би ще помогнат да не си тръгнеш оттук с толкова лоши впечатления.

— Госпожа Шей ти е майка?

— Да, и не предлага тези курабии на всеки. Казвам се Патрик Шей, но всички тук ме наричат Пат. И знам кой си; навярно целият град вече знае.

Ръкувахме се и той махна резервния акумулатор от мустанга.

— Хубава машина. Сам ли я поддържаш?

— Донякъде.

— Харесвам тези стари коли. Каквото и да им се повреди, може да се оправи лесно. Не ти трябва компютри. Само грес и майсторлък.

— Видях те да работиш по онази „Краун Виктория“ отзад. Предполагам, че имаш договор да ремонтирате градските автомобили?

— Да, и ако съм късметлия, ще го имам и утре, след като шефът разбере, че съм ти помогнал. Той не е от онези, които прощават. За предпочитане е да не го ядосваш.

Каза го небрежно, но в тона му се долавяше по-остра нотка. Не започнах да го разпитвам. Той каза довиждане и после добави:

— Мисля, че ще се виждаме пак, нали?

— Защо го казваш?

— Защото имаш вид на човек, който не бяга, когато някое куче го залае, дори куче със зъби като на шефа.

— Струва ми се, че е добър в онова, с което се занимава.

— Добър е, но за полицейската работа в малък град с малки проблеми. — Отвори вратата на камиона. — Работата е там, че сега

имаме по-голям проблем.

— Ана Кор.

— Точно така.

— Не вярваш, че ще може да я открие?

— Не е моя работа да преценявам това.

— ФБР затова ли е тук?

Той поклати глава и се усмихна.

— Добър опит, господин Паркър. Аз само поправям коли.

Карах след него два-три километра и той ми светна с мигачите, когато отби от главния път. Продължих нататък, като си мислех за съобщението по джиесема. Алън почти не бе разговарял с мен и в няколкото думи, които си разменихме, не можех да открия нищо, което да буди съмнение, а това означаваше, че лицето, изпратило анонимния текст, вероятно използвайки блокирана уебстраница, говори за нещо, което не ми беше известно. Но пък можеше и да е просто опит да се размъти водата, също както и пратките до Рандъл Хейт, в който случай беше възможно и зад двете да стои едно и също лице или група лица.

Започваше да ми се иска никога да не бях чувал за Ейми Прайс и да не бях срещал Рандъл Хейт, дори да ги нямаше допълнителните усложнения от присъствието на ФБР в лицето на агент Енгъл. Енгъл бе тежка артилерия. Щом като беше напуснал леговището си в Бостън, за да дойде в Пастърс Бей, то бе, защото в обстоятелствата около изчезването на момичето имаше нещо, което го интересува. Но онова, което действително интересуваше Енгъл, бяха организираната престъпност и тероризмът, а аз няхах желание да се изправам срещу гангстери и терористи без подкрепление.

Край Белфаст спрях на една бензиностанция и се обадох още веднъж, този път от обществен телефон, защото джентълмените в Ню Йорк, на които звънях, не обичаха обаждания от джиесема. А и джентълмените в Ню Йорк изобщо не бяха джентълмени.

Апартаментът бе на втория етаж в мрачна сграда на Четвърто авеню в Бруклин. Не беше най-грозният блок на улицата, но можеше да претендира за почетно място в класацията. През 2003 година Четвърто авеню беше прекатегоризирано с надеждата да се направи бруклинско „Парк Авеню“ с модерни жилищни сгради на мястото на автомобилните сервиси. За нещастие Градско планиране бе окастрило програмата още в началото и вместо за магазини долните етажи на блоковете, построени след прекатегоризацията, бяха отделени за безистени и закрити гаражи. Проектантите бяха осъзнали грешката си след време, но вече бе късно тя да бъде поправена, така че Четвърто авеню сега представляваше смущаваща смесица от бутици, ресторанти и бруталистки^[1] фасади.

На човека, който гледаше номерата на интеркома до входа на сградата, му се струваше, че единственото общо нещо между Четвърто авеню и неговото любимо „Парк Авеню“ бе нестихващият трафик по всичките шест ленти. Ако можеше да избира, той без колебание би се спрял на Пето или Седмо авеню. Но това предполагаше поне минимален интерес към заселване в Бруклин, какъвто той нямаше. Хората можеха да говорят колкото си искат, че тук била новата Бохемия, само че той не се хващаше на тази въдица; не си бе падал особено и по старата Бохемия, пък и на остров Манхатън можеше да намери всичко, от което имаше нужда. Ако питаха него, другите четири района можеха да бъдат отрязани с голям нож и изхвърлени в океана горе до Гренландия, с изключение на ивицата от Куинс, където се намирал аерогара „Кенеди“ — до там можеше да се пусне ферибот. Колкото до Джърси, неслучайно Манхатън бе отделен от него с вода. В по-мрачните му моменти неговото предложение за преразглеждане на отношенията на Манхатън с Ню Джърси включваше запълване на тунелите и взривяване на моста „Джордж Вашингтон“, след което на запад да бъдат насочени големи оръдия, в случай че останалите отгатак си наумят нещо. Вярно, после трябваше

да се търси друго място, където да се изхвърлят телата, но в живота на всеки трябваше да има и малко дъждовни дни.

В панела на интеркома до входа нямаше вградена камера и до звънците не бяха написани имена. Натисна номера, който му беше даден, женски глас попита за името му и той го каза, или поне каза някакво име. Всъщност в този бизнес никой не очакваше да използваш истинското си име — нито посредниците, нито сутеньорите, най-малко пък момичетата. Личният му опит в това отношение беше ограничен, но придобит благодарение на собствената преценка и способността му да се ориентира, а не продиктуван от някакви наивни представи за живота.

Автоматът за отваряне на вратата избръмча и той тръгна към апартамента по стълбите, избягвайки асансьора. Докато се качваше, се включваха лампи, малка отстъпка пред екоориентацията в сграда, която бе толкова зле построена, че през замазката между панелите можеше едва ли не да се види как се сменят сигналите на светофара отвън. От повечето апартаменти, покрай които минаваше, не се чуваше никакъв шум. Данните за сградата, с които се бе запознал по-рано, показваха, че заетостта ѝ е около шейсет на сто, а по подовите настилки и облицовката вече се забелязваха признаци на износване.

Апартаментът, който търсеше, беше в края на коридора. Почука на вратата, видя как шпионката потъмня и после му отвори. Жената носеше червен пуловер и тъмносини дънки. Краката ѝ бяха боси и миришеше на цигари. Косата ѝ беше платиненоруса с червени кичури, сякаш скоро някой ѝ бе пукнал главата и още не се бе съвзела достатъчно, за да отмие кръвта. По негова преценка беше някъде към средата на трийсетте, състарена от труден живот. Професията ѝ бе такава, беше я изхабила. Сега или се беше издигнала в йерархията до активно сводничество, или бе влязла в ролята на прислужница за част от парите.

— Здравсти, скъпи — каза тя. — Насам.

Отляво имаше баня и затворена врата, но тя го покани в дневната вдясно. Оттук излизаха още две врати, едната отворена, другата не. Първата водеше към тясна кухничка. На плота имаше пакет чипс и наполовина изяден сандвич до стъклена чаша със следи от мляко. Другата врата бе затворена, но му се стори, че чува зад нея звука на пуснат тихо друг телевизор.

— Да не си от полицията? — каза тя.

— Не, не съм.

— Длъжна съм да попитам.

— Знам как е.

Говореше се, че всеки полицай под прикритие е длъжен да се легитимира като такъв, ако бъде попитан, при все че дори човек с половин мозък можеше да се досети, че подобно изискване би нанесло унищожителен удар на самата идея за операция под прикритие, ала за негова изненада много хора от бизнеса, с който се занимаваше тя, все още намираха, че си струва да вярват в този мит. На теория адвокатът можеше да оспори подобно въвеждане в заблуда, но пък дефиницията на „заблуда“ беше малко мъглява, особено в ситуации като тази, където намерението да бъде извършено престъпление е очевидно от самото начало. В крайна сметка излизаше, че това са само празни приказки. Повечето престъпници бяха тъпи и той беше на мнение, че цялата криминология по принцип е сбъркана, тъй като голяма част от теорията се опираше на наблюдения върху поведението на престъпници, които са заловени и следователно са или глупави, или жертви на лош късмет, вместо да бъдат изследвани онези, които не са залавяни и следователно са умни и са имали малко, поне съвсем малко късмет.

Той извади от джоба на самото си плик и го сложи на масата, точно както бе инструктиран, когато се обади по телефона първия път. Жената надникна вътре, прехвърли набързо банкнотите с пръсти, после сложи плика в чекмедже под телевизора.

— Ще имаш ли нещо против да те претърся?

Той повдигна вежди.

— Защо трябва да ме претърсваш?

— В миналото е имало неприятности — не при нас, уверявам те, при други в същия бизнес. Случвало се е разни типове да вадят ножове, въжета. Грижим се за безопасността — за вашата, както и за нашата.

Не бе много убеден, че е точно така, но й позволи да го опипа неопитно.

— Благодаря, че проявяваш такова разбиране. Ще си прекараш добре.

— Сега може ли да видя момичето?

— Разбира се. То е отгътък. Ще ти хареса. Точно каквото поръча. Последва жената по коридора и покрай банята до затворената врата.

Тя почука и едновременно с това отвори. Влязоха в приятно обзаведена и слабо осветена спалня. И тук имаше телевизор, с подскачащ по екрана надпис DVD. Стаята бе силно ароматизирана, но недостатъчно, за да се замаскира застоялата миризма на секс. Момичето на леглото беше облечено в кукленска нощница. Дори гримът не успяваше да скрие факта, че доскоро самото то е играло на кукли. Дванайсет или тринайсетгодишно — помисли си той. Под платиненорусата коса се показваха тъмни корени.

— Това е Аня — представи я жената. — Аня, кажи здрасти на Фредерик.

— Здравей — каза Аня и дори само в тази единствена дума се долавяше чужд акцент. Едната страна на устата ѝ се повдигна, но никой не би нарекъл това усмивка.

— Здравей — отвърна посетителят, но в гласа му прозвуча колебание.

— Някакъв проблем ли има? — попита жената.

— Тя не е това, което поръчах.

Жената веднага смени тона, но се стараеше да не излиза от рамките на учтивостта.

— Говорихме по телефона — каза тя. — Лично съм си записала подробностите. Поиска блондинка.

— Тя не е блондинка. Боядисва си косата. Виждам корените.

Аня местеше поглед от единия към другия, опитвайки се да следи разговора. Разбираше, че посетителят е недоволен, но нищо повече. Не обичаше, когато са недоволни от самото начало. Тогава онова по-нататък ставаше още по-неприятно. Прибра колене до тялото си, прегърна ги и опря брадичка на тях. Така изглеждаше още по-малка. На масичката до нея имаше презервативи и кутия хартиени кърпички.

— Съжалявам — каза жената, — но се споразумяхме. Когато лампите угаснат, едва ли ще виждаш разликата, не и там, където е важно. — Усмихна се вулгарно. — А сега, ако искаш да вземеш душ...

— Не искам душ — каза той. — Искам си парите обратно.

Цялата престорена любезност на жената се изпари. Горната ѝ устна се изви и оголи зъбите като на куче, което дава последно предупреждение, преди да ухапе.

— Няма да стане. Платил си за този час. Можеш да играеш с нея на не се сърди човече, да ѝ разказваш как си прекарал деня или просто да излезеш през вратата и да отидеш някъде другаде. Изборът си е твой, обаче парите остават тук. — После направи последен опит за помирение: — Виж, скъпи, защо да се караме и да разваляме такава хубава среща. Ще си прекараш добре.

— Това ми го каза вече.

— Тя е мило момиче. Ще ти хареса.

— Не ми пука дори да е мис „Америкън Пай“. Не е това, което поръчах. — Извади джиесема си. — Може би трябва да се обадя в полицията.

Жената се дръпна от него и викна:

— Руди! Имаме проблем.

Затворената врата в края на коридора се отвори и той чу телевизора по-ясно. Предаваха хокеен мач. Не знаеше кой играе. Не се интересуваше от този спорт. Само белите харесваха истински хокея, и то защото не знаеха, че има и нещо по-хубаво.

Мъжът, който се появи, носеше анцуг, гуменки и твърде голяма за него фланелка на „Янките“. Беше към трийсетте и в поддържана фитнес кондиция. Тъмната му коса бе спретнато подстригана, приличаше на колежанче в пролетна ваканция, ако не се брои „Ламата“, затъкната отпред в анцуга му. Тя имаше седефена дръжка и хромирана повърхност, която блестеше на светлината.

Руди тръгна с рамото напред по коридора и спря пред вратата на банята. Пъхна десния палец под ластика на анцуга, до дръжката на револвера и се облегна на рамката. Изглеждаше отегчен. Посетителят реши, че Руди не е особено умен. Умният човек щеше да е нащрек за възможна опасност. Руди бе свикнал да сплашва малолетни момичета и клиенти с наднормено тегло. Той не беше нито едното от двете.

— Какво има? — попита Руди. Очите му лениво се обърнаха към жената.

— Казва, че момичето не било такова, каквото поръчал.

Руди се изсмя злобно и насочи цялото си внимание към него.

— Ти за какви ни смяташ бе, за глупаци ли? Ние не приемаме откази и не връщаме пари. Значи, можеш да останеш и да си прекараш добре с Аня, или да вземеш такси до Хънтс Пойнт^[2] и да видиш дали там няма каквото търсиш. Парите обаче остават тук.

— Искам си парите.

Руди смени тактиката.

— Какви пари? Не виждам тук никакви пари. Пише ли ти името на тези пари? Федералният резерв специално за теб ли ги прави? Искам да кажа, че имам пари, но не мисля, че са твои. Не си носил тук никакви пари. Дошъл си просто на гости, да се поразвлечеш малко. Не си спомням някакви пари да са минавали от ръка в ръка. Братче, да се дават пари за жени — това е незаконно. Трябва да внимаваш какво говориш. Виж, времето ти тече. Ако бях на твое място, щях да стана далтонист през останалата част от часа и просто да се позабавлявам. Е, какво ще кажеш?

За момент посетителят като че ли се позамисли.

— Все пак май ще трябва да се обадя на някого — каза той. — Това наистина никак не ми харесва. — Пръстът му се задържа върху клавиатурата на обемистия черен джиесем.

Жената се отдалечи още от него и застана зад Руди.

— Ей, мухльо — каза тя, — голям кретен си, знаеш ли? Идваш тук и ни губиш времето. Заслужаваш да бъдеш сритан по задника.

— Предупреждавам те — намеси се Руди. — Прибери този телефон и веднага се омитай от тук.

Премести ръката си по-близо до пистолета, ала не го извади. Посетителят си помисли, че все пак може да не е толкова глупав. Дойде му наум старата аксиома „не вади пистолет, ако нямаш намерение да го използваш“. Руди или се готвеше да го убие, в който случай нерешителността му бе свързана със съзнанието за необратимостта на подобно деяние, или не беше готов да стреля и се колебаеше, защото го беше страх. Посетителят предполагаше, че е по-скоро второто, макар че ако се окажеше първото, тогава... Е, можеше да се справи и с това.

— Знаеш ли какво е казал генерал Патън за пистолетите със седефени дръжки — поде той. — Казал е, че само нюорлиънски сводник би носил пистолет със седефена дръжка. Мисля, че не е бил прав. Очевидно ги носят и скапаните нюйоркски сводници.

Сега вече Руди посегна към пистолета и посетителят намести джиесема в дланта си. От върха му излетяха две остри стрелички, пробиха фланелката на Руди и се забодоха леко в кожата на гърдите му, при което през тялото му преминаха петдесет хиляди волта. Той падна на пода, като се мятеше бясно. Жената побягна към дневната, крещейки за помощ, а посетителят взе сводническия пистолет на Руди.

На вратата на спалнята се появи втори мъж, по-едър от Руди, но облечен по същия начин. Главата му беше обръсната и имаше груби славянски черти. За разлика от Руди, той беше достатъчно съобразителен да държи пистолета в ръка, но не бе проявил предпазливостта да не се превръща в толкова открита мишена. Двамата изстрела от пистолета на Руди го улучиха в гърдите. Той се хвана за рамката на вратата, после се свлече на колене. Вдигна отново пистолета и третият изстрел го хвърли назад, с подвити колене и мятачо се в конвулсии тяло, също както при Руди, но този път завършекът беше различен.

Посетителят ритна настрана пистолета на мъртвия и продължи да се движи. Дневната беше празна, но чу жената в кухнята. Намери я да рови в чекмеджето с приборите. Ритна чекмеджето, опитвайки да го затвори заедно с ръката ѝ, но жената бе твърде бърза. Нахвърли се върху него с нож за обезкостяване на месо, който бе вдигнат високо, острието на равнището на лицето ѝ, върхът извит надолу. Той пристъпи към нея и използва лявата си ръка, за да избута стисналия ножа юмрук към стената, а с дясната стовари пистолета върху слепоочието ѝ. Удари я два пъти и тя се свлече на пода, стенойки. Провери дали няма още някого в апартамента, върна се в коридора и видя, че Руди бе изпъзлял в банята. Приблужи предпазливо до отворената врата. Когато надникна вътре, Руди вече беше извадил втори пистолет трийсет и осми калибър изпод умивалника.

— Недей — каза посетителят.

Руди стреля, но още трепереше от токовия удар. Куршумът отнесе част от мазилката на трийсетина сантиметра вдясно от посетителя, който му отговори с два изстрела и после хвърли „Ламата“.

Влезе в спалнята. Момичето, наречено Аня, се бе свило в ъгъла до прозореца, затиснало с ръце ушите си.

— Одевайся — каза той. — Бистро.

Момичето не помръдна. Трепереше силно и го гледаше, без да мига, сякаш се боеше, че в мига, в който затвори очи, той ще го довърши. Посетителят опита да си спомни думата за „приятел“ и успя да изрови нещо от паметта си.

— Друг — каза той, след това се поправи: — Друзья.

Това сякаш постигна желанния ефект. Момичето спря да трепери, макар все още да изглеждаше уплашено. Той повтори нареждането да си сложи някакви дрехи. То кимна, отиде до гардероба и извади чифт дънки и блузон с котка, общита в пайети. Посетителят не се извърна, докато момичето се обличаше, но то сякаш нямаше нищо против това: след всичко, през което беше преминало, да стои полуголо пред непознат за него навярно бе само дребно неудобство. Обу гуменки без връзки и той му махна да върви пред него, после го последва в дневната.

Стори му се, че чу някакъв звук откъм коридора навън, като от врата, която се отваря и след това бързо се затваря отново. Стрелбата бе неприятна, но не и неочаквана и посетителят не изпадна в паника. Претърси апартамента, при което намери два айфона и едно „Блекбъри“, както и четири хиляди долара в брой, без неговите хиляда. Жената бе престанала да стене и бе изпаднала в безсъзнание. Дишането ѝ бе плитко, кожата ѝ имаше синкав оттенък, от едното ѝ ухо течеше кръв. Не беше сигурен, че ще оживее, но това изобщо не го вълнуваше.

Той хвана момичето за ръката и го дръпна в банята, принуждавайки го да прекрачи тялото на Руди. Чу приближаващите сирени, когато отвори прозореца, от който се излизаше на аварийната стълба. Накара момичето да тръгне първо и скочи долу след него. До бордюра спря „Лексус“, той сложи момичето на задната седалка и после се настани на мястото до шофьора отпред.

— Е, как мина? — попита шофьорът. Беше нисък и тъмнокос, носеше стари дънки и изтъркано кожено яке. Не приличаше на човек, който може да си позволи да кара „Лексус“, освен ако не го е откраднал. Името му бе Ейнджъл.

— Шумно, мръсно — отвърна неговият партньор в професионален и в личен смисъл. Казваше се Луис и беше облечен като директор в някоя от онези дискретни фирми в сянка, които управляват парите на другите, и ги управляват добре. Косата му беше

подстригана много ниско, по кожата му нямаше почти никакви бръчки. Би било трудно да се каже на каква възраст е, ако не беше прошарената комбинация от несвързани помежду си козя брадичка и мустаци, която бе започнал да си отглежда, известна в бранша като „балбо“, но наричана от партньора му „онази шибана растителност по лицето ти“.

— Много ли? — попита Ейнджъл.

— Двама мъртви и една на път.

— Ти пострада ли?

— Не.

Луис извади телефоните и провери номерата и обажданията.

— Има много полезни неща — каза той. — Много имена. — Измъкна изпод седалката ноутбук, включи захранването и започна да прехвърля на компютъра данните за обажданията.

— Виж — каза Ейнджъл, — трябва да те попитам: на кръстоносен поход ли сме?

— Да, освен ако не предложиш някое по-подходящо название — каза Луис. — Понякога ми се иска да не ме бе запознавал с Чарли Паркър. Подозирам, че ме е заразил с идеализъм.

— Мислиш, че си се променил много. А аз само крадах това-онова. — Ейнджъл погледна в огледалото за обратно виждане. Момичето също впери поглед в него. Очите му бяха като на войник в посттравматичен шок.

— Добре ли си, скъпа? — попита.

— Не мисля, че е много добре с английския. — Луис разрови паметта си за още някоя от малкото руски думи, които знаеше. — Ти в порядке?

Момичето кимна.

— Ти в безопасности. Друзья.

— Какво каза? — поинтересува се Ейнджъл.

— Казах й, че е в безопасност и че ние сме приятели. Само това знам. За нещо повече ще трябва да се отбием в Брайтън Бийч и да накараме някой келнер да ни превежда.

Почувства натиск върху ръката си. Момичето бе сложило своята бледа длан върху нея.

— Дина — каза то. — Не Аня. Дина.

— Дина — повтори Луис. Взе ръката й в своята и я държа, докато пътуваха.

Приютът се намираше в Канарсий, почти се виждаше от Джамейка Бей. Когато бяха на една пряка от него, Ейнджъл позвъни по единия от откраднатите телефони. Каза на жената, която се обади, че ще ѝ предадат младо момиче, жертва на секстрафиканти, както и телефоните, използвани от престъпниците. Угасиха осветлението в колата и посочиха приюта на момичето. Дадоха ѝ телефоните и парите.

— Ще те наблюдаваме, Дина — каза Луис. Докосна с два пръста очите си, после ги обърна към нея и към приюта. — Друзья.

Ейнджъл ѝ отвори вратата. Тя стъпи навън с единия крак, после спря и каза:

— Я нищо не видела.

Луис вдигна безпомощно ръце и поклати глава.

— Съжалявам, не разбирам.

Тя се намръщи, после проговори отново, този път на английски.

— Аз не видяла нищо. — Произнесе го внимателно и после си тръгна.

Проследиха я с погледи до самия приют, като същевременно оглеждаха улицата за нежелани свидетели. Когато приближи, вратата се отвори и отвътре излезе жена, която сложи нежно ръка на рамото ѝ и я въведе.

Дина не погледна назад и господата от Ню Йорк потеглиха.

[1] Брутализъм — модернистичен стил в архитектурата, отличаващ се с груби бетонни конструкции. — Б.пр. ↑

[2] Квартал в южен Бронкс, известен с престъпността и проституцията си. — Б.пр. ↑

Демпси и Райън седяха в кафене на бостънския „Скълей Скуеър“. Ако имаше по-стерилна част на Бостън от „Скълей“, Демпси още не я беше открил. О, имаше места, където престъпността бе по-голяма, жилищни комплекси за бедни, пустеещи места и сметища, но „Скълей Скуеър“ беше сърцето на търговския център, редица от строги фасади, които оформяха административния център, доминиран от кметството и сградата на Федералното управление „Джон Фицджералд Кенеди“. През осемнайсети век „Скълей“ приютявал бостънския елит. През деветнайсети век се появили сградите със закръглени еркери и внушителните долепени една до друга къщи, а след това пристигнали имигрантите, елитът си тръгнал и „Скълей“ станал център на търговската дейност и развлеченията в града — последните, групирани около величественния „Хауърд Атенеум“, театъра, по-късно станал известен като „Стария Хауърд“. През шейсетте години на двайсети век било решено, че старото е лошо, а грозното добро, и „Скълей“ бил набелязан за събаряне. Присъствието на „Стария Хауърд“ представлявало единствената истинска пречка за осъществяването на този план. Група загрижени граждани настоявали за неговото реставриране, кампания, която станала напълно безсмислена, когато през 1961 г. „Хауърд“ изгорял до основи, без причината да бъде установена, въпреки че мнозина били готови да споделят предположенията си във връзка с това. Демпси знаеше много добре, че в Бостън не липсват хора, които знаят как да драснат клечката. От разрухата на стария „Скълей“ по-късно се бяха родили стриптийз баровете и порнокината в Лоуър Уошингтън, макар че ексцесиите в Комбат зоун^[1] днес вече са само спомен.

Но за тях „Скълей Скуеър“ още бе безопасна територия, доколкото в настоящото им положение можеше изобщо да се намери такава, защото трябваше да си луд, за да очистиш някого на място, което се вижда от кметството и от сграда, пълна догоре с федерална полиция. Демпси не беше сигурен дали има обявена награда за главите на всички им и срещата бе уредена тъкмо заради това. Личното му

убеждение, което не бе споделил с Райън, но подозираше, че и той мисли така, бе, че е само въпрос на време да бъде произнесена окончателната присъда, ако вече не е била договорена в тяхно отсъствие. Ликвидирането им трябваше да бъде санкционирано; несанкционираните убийства водеха до незабавна смърт за замесените, или поне така бе на теория. На практика, освен при изключителни обстоятелства, такава присъда получаваше само човекът, натиснал спусъка, но не и онзи, който му е казал накъде да насочи оръжието. Но ако бяха решили да закопаят Томи Морис, едва ли щяха да им се досвидят няколкото допълнителни патрона за хората, които му бяха останали верни докрай. Както всеки добър комарджия, Демпси искаше просто да си изясни до каква степен са изложени на опасност, преди да изиграе картите си. Те седяха лениво отпуснати край масата с кафетата си и Наблюдаваха минаващите туристи и бизнесмени. Пред един от ресторантите бяха изсипали куп престоляни понички и гевречета и чайките се боричкаха с гълъбите за своя дял от тях. Демпси бе поръчал кафе за Райън, който гледеше подозрително чашата.

— Какво е това? — попита той.

— Лате.

— Какво е лате?

— Кафе. Лате е кафе. Нали искаше кафе?

— Да, но нормално кафе.

— Това е нормално кафе. Просто му добавят мляко.

— Искам сам да си слагам млякото.

— Изпий го. Трябва да си поразшириш хоризонта.

Райън предпазливо сръбна от чашата.

— Има вкус на мляко.

— Честна дума, хич не ми пука колко ченгета има наоколо. Ако не млъкнеш и не си изпиеш кафето, ще те оставя да лежиш на пода с разбита муцуна.

Райън се нацупи. Ръмеше ситен дъждец, толкова ситен, сякаш валеше само за да лъсне паважа и да предизвика онова кисело изражение по лицата на минавачите, което Райън наричаше „бостънска дъждовна физиономия“ — нещо като гримаса, която говореше за дълбоко възмущение от бога и от природните стихии. Демпси си изпи кафето. В моменти като този му се искаше да не беше отказвал цигарите и само да разнася пакета „Кемъл“, за да му напомня какво не

бива да прави, макар и сам да признаваше, че е глупаво да се пуши. Цигарата намаляваше донякъде напрежението, но тревогата си оставаше.

На скута му имаше брой на „Бостън Финикс“. Вътре бе пистолетът и дясната му ръка през цялото време го стискаше. Поуспокои се едва когато се зададе Джоуи Туна, заровил дълбоко ръце в джобовете на палтото си. Дори започна да се отпуска. Джоуи бе собственик на рибен пазар в Дорчестър, който носеше добри приходи; освен това имаше малък страничен бизнес, включващ дрога, оръжия, протекции, проститутки и лихварство, който носеше още по-добри приходи; в добавка имаше и връзки нагоре-надолу по североизточното крайбрежие. Чичото на Джоуи, който беше по-млад от него, което Демпси така и не успя да проумее съвсем, и имаше дори повече връзки, което му беше напълно понятно, излежаваше десетгодишна присъда в „Сидър Джънкшън“, затвора, който всички от неговото поколение продължаваха да наричат „Уолпол“. Джоуи беше човекът, с когото да се срещнеш в ситуация като тяхната, когато доверието е на първо място, тъй като се разбира от само себе си, че единственият, който може да вади оръжие в присъствието на Джоуи Туна, бе Джоуи Туна. Джоуи сам по себе си беше гаранция за сигурност, но въпреки това Демпси беше нащрек и не му харесваше мисълта, че някой може само да чака той да си тръгне, за да покаже по-различно отношение към тях. Така че бе по-добре да се срещнат тук, на място, което е безопасно и многолюдно, и пълно с ченгета, стига същите тези служители на реда и закона да не гледаха твърде строго през затъмнените стъкла.

Истинското име на Джоуи бе Джоуи Туми, но повечето от хората, които го познаваха, го наричаха Джоуи Туна. Имаше и още едно име, сред отрепките, име, което никога не се произнасяше гласно в негово присъствие, а когато го нямаше, се произнасяше само шепнешком.

Наричаха го Джоуи Тюми^[2].

Джоуи влезе в кафенето и си придърпа стол. Вече трябва да приближаваше седемдесетте, но изглеждаше добре за възрастта си. Косата му бе побеляла още на трийсет и няколко години — зад гърба му хората се шегуваха, че това се е случило, когато клиент му поиска заем, — което преждевременно му беше придало солиден вид и ни най-малко не беше попречило на издигането му до сегашното

авторитетно положение. Имаше масивната фигура на човек, прекарал по-голямата част от живота си, занимавайки се с тежка физическа работа, и жените на определена възраст все още го намираха за хубав, поне докато не отвореше уста: Джоуи Туна никога не си бе правил труда да поддържа зъбите си, така че усмивката му напомняше разнебитена ограда от колове. Демпси знаеше, че има жена, въпреки че никой не я бе виждал. Също както съпруга си, и тя не си падаше много по ненужното общуване.

— Ужасно време — каза Джоуи. Всичките тези години в Бостън почти не се бяха отразили на акцента му, все едно че току-що бе слязъл от кораба с торба на гърба. Демпси не беше единственият, който понякога трудно разбираше казаното от него. — Дори не виждам дъжда, а съм мокър до кости.

Демпси и Джоуи се ръкуваха. Райън получи кимване при опита да го поздрави.

— Какво да ви взема, господин Туми? — попита Райън.

Демпси обърна внимание, че той винаги бе любезен с по-възрастните мъже. Беше умен. Проявяваше уважение. Ако нещата бяха се развили по-различно, можеше да стигне далеч.

— Мислиш ли, че тук имат чай? — каза Джоуи. — Аз никога не посещавам подобни заведения. С парите, които тук искат за чаша кафе, човек може да си купи дял от плантация.

— Имат чай, но няма да ти хареса — отговори му Демпси. — Използват водата от бойлера. Вкусът му няма да е какъвто трябва да бъде. Водата никога не е достатъчно гореща за чай.

Джоуи обърна очи към небето. Тук беше извън зоната, където се чувства в свои води, което напълно съвпаднаше с намеренията на Демпси. Джоуи Туна харесваше ресторанти, където името му беше известно и ламинираното меню не беше променяно от Деня на победата над Япония. Джоуи Туна не пиеше, не вземаше наркотици и не посещаваше барове. Ядеше сандвичи шест пъти в седмицата на разхвърляно бюро в офис, който мирише на риба, и пиеше запарен чай от очукан метален чайник, подгръван на котлон с едно колело. Джоуи Туна беше традиционалист, добре платен член на старата школа, умеещ да потупва рамене и да стиска ръце. Джоуи Туна бе майстор на кривите усмивки, честен брокер на нечестни хора, регистратор на

стари, затрупани с прах дългове и дадени прибързано неразумни обещания. Джоуи Туна беше студен, безмилостен вакуум.

— Тогава нека да е кафе — каза Джоуи. — Черно с малко мляко. Само да не е от онзи боклук, мока ли, що ли.

Райън стана да даде поръчката.

— Как си, Джоуи? — рече Демпси. Гърбът му бе обърнат към стената, дясната му ръка оставаше скрита под вестника.

— Добре съм. Но артритът ми се обажда. От времето е и от сезона. От сега до април ще съм разпнат на кръст като Христос. — Извади от джоба носна кърпа и си издиха носа. — Има ли ти нещо на ръката, Мартин?

— Абсолютно нищо, радвам се да го кажа. Реагира все така бързо.

— Да се надяваме, че никой няма да счупи чаша.

— Времената са неспокойни, Джоуи.

— Имало ли е някога други? — Джоуи прибра носната кърпа, но бавно, като внимаваше само върховете на пръстите му да влязат в джоба. — Не можа да намериш място, където не е толкова горещо, нали? Федералните няма да бият много път, ако решат да ни хванат. Могат просто да заключат вратата и да ни оставят тук.

— Много хора ме мразят. Реших, че няма да навреди, ако полицията е на моя страна.

— Нямах ли ми доверие?

— На теб ти вярвам — каза Демпси, като внимаваше лъжата да не проличи в изражението му. — Но не съм достатъчно сигурен в другите и не мога да се крия под палтото ти до края на деня.

Джоуи извърна очи.

— Както вървят нещата, ще ти се наложи да стоиш там по-дълго време.

— Това е причината да сме тук. Томи е загрижен.

— Така и трябва. Всички сме така.

— И какво трябва да се направи?

— Той трябва просто да си отиде. Казах му го.

— Не може да си позволи да си тръгне. Той иска да възстанови положението си.

— Всичко е загубено или можете да го считате за загубено. Ще го погребат под руините на онова, което е останало.

— Ами, виж, Джоуи, той се опитва да разбере къде точно се е объркало всичко. Мисли, че ако открие това, ще може да оправи нещата.

— Несполучливи инвестиции. Лош късмет. Може да се случи на всекиго. Тръгне ли веднъж надолу, върви все по-бързо. Като камък, който се търкаля по склона. Когато е достатъчно тежък и ускорението е достатъчно голямо, не може да бъде спряно. Търкаля се и мачка всичко по пътя си. Опитах да му кажа това, но той не искаше да ме слуша.

— Обаче на Томи му се струва, че някои хора са се наговорили да насочат камъка точно към него. Мисли, че са му устроили клопка.

— Некадърният занаятчия се оправдава с инструментите си. Знаеш това. Той направи грешки и сега търси на кого да прехвърли вината. Разбираемо е, но това не означава, че е правилно. Има дългове, които трябва да бъдат уреждани. Ако не спечели джакпота от тотото, ще трябва да забрави своите бизнес интереси и да покрие дълговете си.

— Той няма нищо друго, Джоуи. Ако си тръгне, ще остане с празни ръце.

— Ще запази живота си.

— Докога?

— Какво трябва да означава това?

— Знаеш какво означава.

— Не, не знам.

— Хайде, Джоуи, твърде стар си, за да се правиш на девственица.

Райън се върна с кафето.

— Има ли мляко? — попита Джоуи.

— Казахте, че го искате черно.

— Черно и отделно мляко. Не искам да се бъзикат с него зад тезгяха, да цвъркат разни боклуци вътре.

— Ще ви донеса каната.

— Не, ти го сипи. Не много. Само колкото бузите му да добият мъничко цвят.

Райън погледна към Демпси. Нямахше представа какво означава това.

— Да стане кафяво — обясни Демпси. — Като азиатско момиче.

Райън тръгна, още по-объркан от преди.

— Твърде стар, за да се правя на девственица, а? — каза Джоуи.
— Много си цапнат в устата. Би трябвало да показваш повече уважение. — Но се усмихваше.

Райън донесе кафето, Джоуи го погледна, опита го и кимна.

— Добро момче. Сега излез навън за минутка. Да вземеш въздух.

— Вали — каза Райън.

— Полезно е за кожата. Изчезвай.

Райън въздъхна и излезе навън с кафето си. Застана с гръб към тях, хванал с едната ръка чашата, а с другата пистолета в джоба на черното кожено яке. Беше изрязал подплатата точно за случаи като този, трик, на който го беше научил Демпси.

— Той е свестен — каза Демпси. — Можеше да му позволиш да остане.

— Млад е и нямам представа какво знае и какво не знае. Освен това е слушател, а аз не обичам хората да ме слушат, ако не съм им казал да слушат. Не е в нрава ми да издавам каквото ми е било доверено. Колкото до Томи и неговите неприятности, въпросът е тъкмо в това. Едва ли искаш да го усложняваш още повече.

— Тъкмо това го тревожи, че въпросът вече е усложнен.

— Говориш за момичето.

— Да. Това не е по правилата.

— Момичето няма нищо общо.

— Тук сме заради момичето. Томи иска да е сигурен, че то не е при Оуени.

— Не е. Питам го. Не е при него. Така ми каза.

— С цялото ми уважение, какво друго би могъл да ти каже?

— Внимавай, Мартин! — Джоуи размаха мазолестия си показалец. — Винаги съм бил много толерантен към теб. Ти си по-умен от десетима от тях, взети заедно, но не мисли, че можеш да ме подценяваш. Казвам ти, момичето не е при Оуени. Ако беше, отдавна щяхте да сте разбрали. Какъв смисъл би имало да го вземе и да не се възползва от него, за да постигне своите цели? Господи, не вярвам дори да е знаел за момичето, преди ти да ми го бе споменал. — Джоуи отпи от кафето. — Не е лошо — каза. — Радвам се, че не го плащам аз, но не е лошо.

Кафето сякаш го накара да поомекне или, както подозираше Демпси, му послужи като оправдание да промени своя подход, да

приеме друга линия на поведение. Ако залозите не бяха така високи, може би щеше дори да му бъде приятно да гледа това представление.

— Ужасно е — каза Джоуи. — Да отвлекат така малко момиче. Накъде отива светът, Мартин?

После смени отново маските и Демпси почувства как цялото му все още запазило се уважение към стария шарлатанин се изпарява, както толкова много други заблуди.

— Кой знае какво са му сторили, знаеш за какво говоря. Навъдили са се разни извратенци, които могат да се нахвърлят на дете, без да им мигне окото, да го изнасят и после да го оставят да умре в канавката. Ако момичето беше мое, не знам какво щях да направя. Мисля, че бих опитал всичко, абсолютно всичко, за да му помогна.

Събра ръце и палците му се срещнаха, оформяйки знака на кръста, както всяка неделя, когато коленичеше да се моли в „Сейнт Франсис де Салз“ на литургията в единайсет часа, навел глава и затворил очи, сякаш Бог би пожелал да чуе молитвите на човек като него.

— Ние познаваме някои хора горе на север, Мартин. Имаме връзки. Ако Томи постъпи както е редно, можем да му помогнем. Ще наемем хора да претърсват храсталаците. Ще притиснем всеки извратен тип отгук до Канада. Можем да му помогнем, Мартин, но само ако и той иска да си помогне.

И Демпси започна да се пита дали те действително не стоят зад това отвличане и дали то не е част от играта: да подмамят Томи, когато е слаб, и да приключат с него, преди да пуснат момичето. Защото щяха да пуснат момичето. Дори човек с окаляна репутация като Джоуи Туна нямаше да иска на съвестта му да тежи смъртта на дете.

— Непременно ще му предам това — каза Демпси.

— Направи каквото намериш за добре. Аз съм тук, за да помагам, когато съм нужен.

— Дори и момичето да не е при него — продължи Демпси. — Томи иска Оуени да отстъпи. Държи се така, сякаш Томи вече е в гроба и в завещанието си е оставил всичко на него.

— Томи умира, Мартин. Просто не иска да го признае. Когато някой умира, лешоядите започват да кръжат.

— Оуени не кръжи, Джоуи, къса живо месо от костите му. Томи не просто умира; Оуени го убива.

— Тук има и друг проблем, Мартин. Ти сам го каза. И ти не си девственица. Щом е отчаян, Томи е уязвим. Отдавна е между нас. Може да назове сума имена. Може да навреди на мнозина. В миналото сме имали доста случаи като този.

— Томи не е такъв, Джоуи. Знаеш това. Надежден е.

— Лежал ли си някога във федерален затвор, Мартин?

— Не.

— Е, ако беше лежал, щеше да знаеш, че половината хора там са зад решетките, защото са се доверили на някого, когото са смятали за надежден. Всеки е надежден, докато не настъпи моментът, когато престава да бъде надежден, когато залогът е собственото му съществуване и е принуден да склучи сделка, за да оцелее. Ако бях на мястото на Томи, вече щях да търся начин да се измъкна. Една от възможностите е на хвърлей от тук. — Той посочи с палец групата федерални агенти зад гърба си.

— Щях да знам, Джоуи. Ако мислите му вървяха в тази посока, щях да знам.

— Не бъди глупав. Няма да се усетиш, докато не почукат на собствената ти врата със заповед за арест. Тогава ще разбереш, но ще е твърде късно да предприемеш нещо. В този град живеят хора, които нямат намерение да умират в затвора, и аз съм един от тях. Ти също не си мисли, че си в безопасност. Ще издаде и теб заедно с всички останали. Така действат тези негодници. Искат всичко, всяко име, което си в състояние да изплюеш, всеки мъж и всяка жена, които са ти правили някаква услуга, откакто си се родил. При тях важи правилото всичко или нищо, всичко или нищо.

— Томи не се опитва да склучи сделка. Казвам ти.

— Аха, ти го казваш, ти го казваш. — Джоуи махна към него с пренебрежение. — Чуй ме, единственото, което имаш да казваш, е да кажеш на Томи да се яви. Ще направим съвещание. Ще обмислим нещата. Ако е надежден, както твърдиш, тогава няма от какво да се плаши.

Джоуи сложи месеста лапа върху китката му и я стисна толкова силно, че пръстите му започнаха да изтръпват. По устните му имаше

капчици слюнка и Демпси усети упоритата миризма на риба, която винаги съпровождаше този човек.

— Разбра ли ме, Мартин? — каза Джоуи и вонята му заля Демпси отвсякъде, кожата му пламна, сякаш бе алергичен към този противен човек. — Кажу ми да дойде или пък ми звъни да ми кажеш къде можем да го намерим. Това е всичко, което трябва да сторим. Ще се погрижим за теб, за него също. Обещавам ти. Всичко ще бъде направено както е редно.

И двамата знаеха за какво става дума. Това щеше да е предателство, след което щяха да му останат само две възможности: да отиде в заточение или да се преструва, че животът му в Бостън е все още възможен, да приема всяка работа, която му пуснат, докато не решат да му пуснат куршума, защото не може да се вярва на човек, който е предал своя шеф.

Демпси издърпа ръката си и погледна часовника. Представителят на Оуени закъсняваше вече петнайсет минути. Уговорката беше Джоуи да дойде пръв; присъствието му на срещата трябваше да послужи като гаранция, че всички спорове ще останат цивилизовани, само че човекът на Оуени още не се бе появил. Отвън Райън беше допил кафето си и пристъпяше неспокойно от крак на крак.

— Момчето на Оуени трябваше да е вече тук — каза Демпси, но Джоуи бе станал и закопчаваше палтото си. — Къде отиваш, срещата още не се е състояла.

— Състоя се — отвърна Джоуи и Демпси почувства как въздухът му секна, сякаш някой го бе ударил в корема. Момчето на Оуени нямаше да дойде. Изобщо не е било предвидено да идва. Джоуи бе говорил от името на Оуени. Говорил бе от името на всички им, на всеки от тях, всеки един, който не бе Томи Морис и не бе свързан с Томи Морис, всеки, който искаше Томи да замлъкне завинаги, да бъде заровен някъде с куршум в тила, сред миризмата на покриващата тялото и изгаряща очите му вар, заедно с чука, с който са избили зъбите му накрая. Присъдата бе произнесена. Оставаше само екзекуцията да бъде изпълнена.

— Момчето? — каза Демпси. — Кажу ми истината. Той иска да знае. Ти каза, че не е при Оуени. При теб ли е? То инструмент ли е в тази игра?

Но мислите на Джоуи вече бяха другаде. Само тялото му още не бе пристигнало там.

— Кажи му да се яви, Мартин. Не ни принуждавай да идваме да го търсим. Харесвам те. Харесвам и момчето отвън. Не искам на никого от двамата ви да се случи нещо. Затова говори с Томи. Убеди го. Ти си умен човек. Ще намериш нужните думи. И внимавай.

Излезе от кафенето и в движение потупа Райън по гърба. Райън го проследи с поглед, а после се обърна и погледна втрещено Демпси, отворил уста и вдигнал едната ръка в безмълвно „Какво става, мамка му?“, докато другата продължаваше да стиска пищова в джоба.

„Браво, момче, помисли си Демпси, продължавай да държиш пистолета.“ Сега бе благодарен, че е уредил тази пропаднала среща тук, а не някъде в Дорчестър или Чарлстаун, както бе предложил в началото Джоуи. Ако се бе съгласил, вече щеше да е проснат на пода в склада и някой щеше да забива пирони в дланите и ходилата му, за да го накара да говори.

Запъти се към вратата, държейки непохватно вестника върху пистолета. Отвън влизаше някаква жена и той я блъсна, докато минаваше покрай нея. Тя каза нещо, но не я чу. Вниманието му бе насочено към света отвън, към площада, който изведнъж му се стори по-празен от преди, към лицата, които изведнъж сякаш станаха по-съсредоточени, по-заплашителни. През времето, откакто бе влязъл в кафенето, сферата на съществуването му се беше превърнала в по-безнадеждно, по-безмилостно място.

Каза на Райън да тръгва и двамата заедно нагазиха във враждебния свят.

[1] Combat zone, буквално бойна зона, в разговорния език — название на районите с „развлечения за възрастни“. — Б.пр. ↑

[2] Tomb — гроб. — Б.пр. ↑

Ейми беше принудена да откаже срещата ни сутринта заради случай на домашно насилие, който бе оставил петдесетгодишен мъж със счупена ръка, разбита глава и няколко пукнати ребра. Нападателят беше четирийсет и три годишната му съпруга, която с мокри дрехи тежеше по-малко от четирийсет кила и говореше толкова тихо, че я чуваха само прилепите. Очевидно съпругът я беше пердашил през първите деветнайсет години от брака им и тя бе решила да отбележи двайсетата, като го поощри да обърне нова страница, благоразумно използвайки тежък чук, докато той си отспивал след пореден запой. От приюта за жени, на който Ейми правеше безплатни услуги, я бяха повикали да говори с жената, поради което тя бе отложила срещата ни за следобеда.

Когато стигнах до „Сейнт Максимилиан Колби“ в Скарбъро, утринната литургия бе вече започнала, но на нея присъстваха само неколцина енориаши. Настаних се тихо на една от задните пейки и през цялото време стоях с наведена глава. Вече не ходя толкова често на черква; ходех, когато ми бе нужна утеха или просто пространство, където да подишам известно време. Там намирах покой, покоя, който идва, когато се дистанцираш от земното, макар и за кратко, и приемеш, че покоят в отвъдното е възможен. Никога не можех да кажа кога ще ме обземе потребността да посетя това пространство, но тя ме връхлетя тази сутрин, след като Ейми отложи срещата ни, и аз ѝ се подчиних. Луис веднъж ме беше попитал дали вярвам в Бог след всичко, което съм видял и което съм преживял, най-вече след като загубих Сюзън и Дженифър. Аз му дадох три отговора, което навярно беше поне с два повече, отколкото бе очаквал. Казах му, че намирам за по-лесно да вярвам в Бог, отколкото да не вярвам, защото, ако не вярвах в нищо, смъртта на Сюзън и Дженифър щеше да е безсмислена и безпричинна, а аз предпочитам да се надявам, че тяхната загуба е част от някаква закономерност, която още не съм проумял. Казах му, че Богът, в когото вярвам, понякога извърща поглед от мен. Че той е Бог, който се обърква, Бог, затрупан от нашите искания, защото ние сме толкова

малки и сме толкова много. Казах му, че разбирам как може да се случи това. Моят Бог беше като родител, който винаги се старае да бди над децата си, ала никой не може да бъде непрекъснато до децата си, колкото и усилия да полага. Аз не бях до Дженифър, когато тя се нуждаеше най-много от мен, и отказвах да виня за това моя Бог.

Казах му още, че вярвам в Бог, защото съм виждал неговата противоположност. Виждал съм всичко онова, което той не е, докосван съм от злото и затова не мога да отрека, че безкрайната доброта е в състояние да се противопостави на тази поквара, също както не мога да отрека, че дневната светлина следва мрака и нощта следва деня.

Казах му всичко това и той остана безмълвен.

Когато литургията свърши, се качих в колата и отидох да закуся в ресторант „Палис“ в Бидфорд. Някои хора може да кажат, че е глупаво да се бие толкова път заради една закуска, но те едва ли са закусвали някога в „Палис“. Изпих си бавно кафето, прочетох си вестника и тъкмо когато се почувствах спокоен и готов да се изправя пред новия ден, телефонът ми изписука, известявайки ми, че имам ново съобщение. Прочетох го, запазих го и почувствах как доброто ми настроение се изпарява.

Върнах се вкъщи и започнах да работя по списъка на Рандъл Хейт, като използвах разграничаваща информация, за да проследя движението на хората в него през годините, в случай че някой от тях е работил нещо, което може да е имало връзка със затворите, сравнявах насрещно имената и адресите с регистрите на затворите, като се опитвах да разбера дали някой от Пастърс Бей е излежавал присъда в Северна Дакота, Върмонт или Ню Хампшър, или има близки роднини, излежавали присъди в тези щати. Ударих на камък при всичките, но това бе едва първата фаза от разнищването на плетеницата от десетки потенциално взаимосвързани животи, което можеше да се окаже продължителен процес.

Малко след един часа отидох в южен Фрийпорт и оставих колата на паркинга до сградата на Ейми. Днес нямаше гарвани по дърветата. Бяха някъде другаде и аз нямах нищо против това. В миналото бях видял големи черни гарвани да клечат по дуварите на стария затвор в Томастън и те ми се бяха сторили чудовищни, същества, които мутират, докато ги гледаш, пратеници от друг, по-покварен от нашия свят. Тази представа никога не ме беше напускала и видех ли гарвани,

се питах какви ли са истинската им природа и истинските им намерения.

Усетих аромата на прясно кафе още с влизането си в офиса и чух Ейми да ме поздравява от кухничката до приемната. След секунди тя се появи с поднос, на който имаше кана, две тортили с пилешко и две лилави богородички във ваза.

— Съвсем по домашному — казах аз. — Може пък все пак да те вземе накрая.

— Интересът ти към моите брачни перспективи не спира да ме удивява — отвърна тя. — Ако не те познавах достатъчно, щях да реша, че ревнуваш и искаш да заемеш неговото място.

— Мисля само за безплатната правна помощ.

— Благодаря. Ако продължаваш да се поддаваш на изкушението да задаваш неудобни въпроси, ще трябва да пътуваш навсякъде с правен съветник до себе си в онази мъжка играчка, която караш.

— Това е просто кола.

— Камрито е просто кола. Твоята е криза на средната възраст на колела.

Седнах зад нейното бюро. Тя наля кафе, аз взех едната тортиля и започнахме.

— Е, докъде стигнахме? — поде тя.

— Доникъде.

Информирах я за разговора ми с Рандъл Хейт, за срещата с Алън и разправиите с Гордън Уолш след това. Премълчах, че той използва убийството на дъщеря ми, за да събуди моята съвест, както и избухването, което последва. Казах си, че това не е важно, което бе вярно само отчасти. После й дадох последния плик, изпратен на Хейт. Докато разглеждаше фотографиите, лицето й не издаваше никакви чувства. Не направи никакви коментари и по краткия филм с подредените в плевнята дрехи, изгледа го мълчаливо. Когато свърши, каза само:

— Атаката ескалира.

— Да.

— Снимките у тебе ли бяха, когато те задържаха полицаите?

— Бяха в багажника.

— Имаш късмет, че не са претърсили колата ти. Можеше да си навлечеш маса неприятности. Засега ще ги държа тук и ще ги

маркирам като доказателства по дело. — Сложи плика в пластмасова папка, запечати я и я прибра в сейфа.

— Какво още? — попита.

— Започнах да проучвам имената от списъка, който ми даде Хейт, с надеждата да намеря някаква връзка, но засега няма нищо. Ако скоро не попадна на димящ пистолет, очаква ни ровене в личния живот на много хора, което може да отнеме седмици и дори месеци. Но ако се окаже, че проблемът на Хейт е свързан с отвличането на Ана Кор...

— При положение че е отвличане — прекъсна ме Ейми. — Децата на тази възраст бягат.

— Нямам впечатлението, че тя е такова дете.

— Аз също не получих такива сигнали от Уолш. Разтревожени са. Нека приемем, че е отведена против волята ѝ.

— Съгласен съм. Но не съм убеден.

— Тогава нашият проблем остава следният: все още не сме намерили начин да разберем засега дали неприятностите на Хейт са свързани с изчезването ѝ.

— Което, така или иначе, е твърде смело предположение.

— Виж, ще бъда искрена с теб. Разговорът ми с Уолш ме накара да се почувствам гузна. Не беше приятно и си разменихме някои грубости, но той беше прав, а не аз. Не знам имаме ли право да решаваме дали проблемът на Хейт е от значение за разследването. Лично на мен съпадението тук продължава да не ми се нрави. Едно момиче изчезва и мъж, осъждан за убийството на друго момиче на приблизително същата възраст, става мишена на заплахи от неизвестен източник. Защото това са заплахи: че ще бъде разкрит, че ще бъде изнудван, дори може би и че ще бъде физически атакуван в даден момент.

— Като оставим това настрана, наш дълг е да съобщим на полицията каквото знаем. Премълчаваме сведения, които може да са свързани с извършването на престъпление. Е, признавам, че от гледна точка на закона това е мъглява територия и не е много вероятно някой от двамата ни да се озове зад решетките, но не искам на съвестта ми да тежи убито момиче, както и ти не искаш.

Ейми довърши половината от своята тортиля и започна втората. Аз бях изял само една-две хапки от моята, обаче внимавах да не говоря с пълна уста. Ейми нямаше подобни притеснения. Веднъж тя ми бе

казала, че един от проблемите на адвокатите е, че или имат твърде много за казване и твърде малко време, за да го кажат, или пък твърде малко за казване и твърде много време за запълване.

— Говорих отново с Хейт преди час — рече тя, без да спира да дъвче.

— И?

— Той предложи компромис.

— Който е?

— Предава чрез мен на полицията всичките материали, които са му изпратени до този момент, за да бъдат изследвани, но аз не разкривам кой е.

Помислих върху това.

— Няма да мине. Първо на първо, ще трябва да обясниш връзката на снимките и диска с разследването. След като го направиш, те ще искат да го разпитат и той ще влезе в списъка на заподозрените, а както знаем, той няма алиби за периода от време, през който е изчезнала Ана Кор. Дори ако по някакво чудо се постигне съгласие, че не е заподозрян, все пак ще трябва да се яви в полицията, за да му вземат пръстови отпечатъци и ДНК проби и да го изключат от уликите, които биха открили по пликите и снимките.

— Аз също не мисля, че ще се получи — каза Ейми. — Той е наясно, че възможностите му стават все по-ограничени, но не вярвам да отстъпи, докато не бъде притиснат в ъгъла. Ти сериозно ли си решил да отидеш в полицията, ако не се съгласи?

— Не искам да съсипвам един човешки живот, но част от мен има усещането, че последствията от явяването му в полицията може да не са така ужасни, както си мисли той.

— Така ли? — Въпросът ѝ прозвуча скептично.

— Ще са тежки, но някои хора са преживявали и по-лоши неща.

— Ще има нужда от охрана — каза тя.

— Мислил съм за това. Можем да пратим братята Фулси да пазят къщата.

Лицето на Ейми преbledня.

— Не говориш сериозно. Те са... — Помъчи се да намери подходящата дума, но изборът беше твърде голям. Накрая се спря на „луди“.

— Не са луди — отвърнах. — Вземат лекарства. Хапчетата ги държат на границата на нормалността. Е, ако не вземаха лекарствата си, навярно щях да се съглася с твоята диагноза, но с цялото ми уважение, ти не си член на медицинската колегия. Не съм сигурен, че е добре да подмяташ насам-натам думи като „луд“, особено когато става дума за братята Фулси. Те са много чувствителни мъже. Освен това са много едри чувствителни мъже.

— Вярно ли е, че единият от тях е нападнал съдия с чукчето му?

— Не.

— Слава богу.

— Беше адвокатът. Техният адвокат. Но това беше много отдавна, когато бяха още млади и глупави; и между другото, не беше особено добър адвокат, иначе нямаше да го удрят със съдийско чукче. Виж, може и да не са умни, но ще попарят желанието на всички идиоти, обърнали няколко питиета, които биха решили, че Хейт заслужава сурово наказание. Той вероятно ще може да върши доста от своята работа от дома си, ако искаме да го държим настрана. Може дори да реши, че иска да напусне града за известно време. В такъв случай можем да му намерим място, където да отседне. Не е задължително да е стая в мотел. Можем да го настаним в доста приятна квартира. Не мисля, че господин Хейт би приел да се лиши от някои удобства.

— Като че ли вече сме решили, че ще отиде в полицията, макар той да повтаря упорито, че няма да го направи.

— Само въпрос на време е. Дори Ана Кор да се появи здрава и читава, това няма да реши проблема на Хейт. Вчера се опитах да му го обясня, но той е странен човек, и при това егоист.

— Какво имаш предвид?

— Единствената му грижа е да продължи своето съществуване като Рандъл Хейт. Сякаш изобщо не му минава през ума, че младо момиче може да е в опасност.

— Не всеки е самопожертвователен като теб.

— Спести ми сарказма си.

— Не бях саркастична — каза тя. Пропусна няколко секунди, после продължи: — Трудно ли ти е да общуваш с нашия клиент? Не е нужно да го харесваш, но трябва да си в състояние да работиш с него, без да позволяваш антипатията ти да проличава.

— Мога да работя с него и мога да крия неприязнените си чувства — отвърнах аз. — Но трябва да си наясно, че той гледа само собствения си интерес и че единственият начин да го накараме да действа, както ние желаем, е да го убедим, че съветите ни преследват неговите цели. За да отиде в полицията, ще трябва да го накараме да проумее, че ако нещо лошо се случи на момичето и разследването се превърне в разследване на убийство, ченгетата най-вероятно ще разберат кой е и какво е направил и след това всичко останало също ще излезе наяве. Ако между двата случая има връзка, най-доброто — най-най-доброто, на което може да се надява — е да стане известен като човека, позволил едно момиче да умре, защото е отказал да даде показания, които са можели да го спасят. Също така не е изключено да влезе в затвора, което едва ли би му допаднало. Като осъждан убиец на дете, при това свързан с убийството на друго дете, престоят му там със сигурност ще е труден. Няма да преживее дори година.

Тя кимна.

— Казах му, че ще се срещнем и че ще му се обадя, когато свършим. Заплахата да го върнат в затвора, колкото и малка да е тази вероятност, може би ще го убеди да говори с полицията. Това като че ли е единственото нещо, от което се бои повече, отколкото от разкриването на миналото му. Има ли още нещо, което трябва да знам?

— Май да. Може би трябва да го знаеш, но не съм сигурен, че много ще те зарадва. Ситуацията е по-неприятна, отколкото изглежда на пръв поглед.

— Трудно ми е да го повярвам.

— Две неща. Първото е, че докато седях в онзи килер за метли в Пастърс Бей, видях федерален агент на име Робърт Енгъл да се спотайва зад другите.

— Е, и? Щатската полиция е поискала помощ от ФБР. Не е необичайно в случаи като този.

— Отвлеченията на деца не са в ресора на Енгъл. Той се занимава с организираната престъпност: италианци, руснаци, ирландци. Не твърдя, че контингентът му се гнуси от отвлеченията, но за кой дявол престъпници ще отвлечат дете от Пастърс Бей, Мейн?

— Какво знаем за семейството на Ана Кор?

— Не много. Обаче възнамерявам да разбера повече.

— А второто нещо?

Показах ѝ джиесема си с анонимното съобщение относно началник Алън.

— Мамка му — изруга Ейми. — Пастърс Бей е истинско гнездо на усойници. Никой ли не им е казал, че клюкарстването е вредно за душата? И за какво лъже началник Алън, ако изобщо има такова нещо?

— За да разбереш, ще трябва да видиш второто съобщение. Пристигна тъкмо когато приключвах със закуската.

Подадох ѝ телефона. Съобщението се състоеше от седем думи:

НАЧАЛНИК АЛЪН Е ПЕДОФИЛ.
ПРЕСЛЕДВА МЛАДИ МОМИЧЕТА.

— Господи — каза Ейми. Бутна телефона настрани, сякаш беше заразен.

Направо я виждах как изследва мислено ситуацията и преценява възможностите. Аз самият бях сторил същото сутринта и нито един от резултатите не ме беше зарадвал.

— Може да е просто някой от местните, който му има зъб — казах аз. — Той е началник на полицията в малък град, така че можеш да бъдеш сигурна, че откакто заема тази длъжност, е успял да настрои поне неколцина от местните срещу себе си. Глобил е не когото трябва, накарал е някого да умъртви куче, което хапе когато не трябва, не е позволил да се размине някой арест за притежание на наркотици. Не е нужно да е кой знае какво.

— Но ако е вярно? Господи, четиринайсетгодишно момиче е изчезнало от неговия район. Ако е замесен, значи манипулира разследване, в центъра на което може да е самият той.

— Изпреварваме себе си — казах ѝ аз. — Обаче ми трябва помощ, и то не помощта на братята Фулси. Необходимо ми е да следя Алън, но той ме познава, а и ако Хейт отиде в полицията, ще бъде популярен между ченгетата, колкото конска муха на сватба, поне за известно време. Безпокои ме и Енгъл. Той си има работа с някои доста неприятни личности и ако това е свързано с мафията, ще трябва да действаме внимателно заради нашата и на Хейт безопасност.

— Какво предлагаш?

— То вече е в ход. Помолих едни приятели от Ню Йорк да дойдат. Утре ще бъдат тук.

Ейми знаеше за кого става дума. Чувала бе историите.

— Знаеш ли — каза тя, — ще ми е много любопитно да се запозная с тези приятели.

Говорих с Хейт малко след като Ейми приключи втория си разговор с него за деня. Той звучеше като замаян и не толкова сигурен, че е разумно да си мълчи за онова, което се случваше с него. Стана ми ясно, че скоро ще се изправим пред полицаите в някоя стая за разпити. Хейт може би още не го беше разбрал, но това вероятно бе най-доброто, което можеше да предприеме при дадените обстоятелства. Единственото нещо от нашия разговор, което, изглежда, го разгневи, беше последният ми въпрос.

— Господин Хейт, в течение на своята работа имали ли сте някога вземане-даване с криминални елементи?

— Какво искате да кажете? — сопна се той. — За какво намеквате?

— За нищо не намеквам. Питам само дали, съзнателно или несъзнателно, сте влизали в контакт с фирми, които може да са били свързани с организираната престъпност? Говоря за стриптийз барове, игрални клубове, лихвари или дори привидно законни дейности, които са се оказали недотам законни, когато сте проверили счетоводната им документация.

— Не — отговори той, и то много категорично. — Работя предимно с малки предприятия и никое от тях не ми е давало повод за безпокойство. Те също са наясно, че не съм човек, на когото може да се предлага участие в незаконни дейности.

— Добре, господин Хейт. Просто исках да съм сигурен.

— Обичам работата си — каза той. — Някои хора може да я намират досадна, но не и аз. Обичам усещането за ред, което създава. Не искам да губя работата си, господин Паркър. Не искам да губя клиентите си, приятелите си. Не искам да губя този живот.

— Разбирам.

— Не, мислите, че разбирате, но не разбирате нищо.

И затвори.

Джоузеф Антъни Туми, или Джоуи Туна^[1], както беше известен на клиентите си в Централния дорчестърски рибен пазар, име, което съдържаше намек за пренебрежителното отношение към рибните пазари в Дорчестър, сякаш те вече излизаха от мода, седеше в своя офис, пресмяташе печалбите за деня и планираше поръчките си за идната седмица. Пазарът около него бе тих. Работата беше приключила към седем часа вечерта и на практика нямаше причина да седи тук след работното време, но му беше приятна тишината на старата сграда, нарушавана само от тихото бръмчене на хладилниците и капещата вода. Всяко време на деня имаше свой собствен ритъм и след всичките тези години, откакто държеше пазара, тялото му бе влязло в хармония с циклите на бизнеса. Затова му бе ясно, че никога няма да се оттегли: свързан бе с този пазар като с пъпна връв. Без него щеше да залинее и да умре. Обичаше го, обичаше усещането за него, звуците, миризмата му. Носеше го навсякъде в сърцето и мислите си, както и върху дрехите и кожата си. Съпругата му, любимата му Айлийн, обичаше да се шегува, че в океана живеят същества, които не миришат толкова силно на сол и на риба, колкото нейният Джоуи. И какво от това, че мирише? Всички сме дошли от океана и вкусът му още се усеща в потта ни. Океанът бе дал живот на Джоуи и продължаваше да го храни. Никога не беше опитвал да се отдалечава от него и винаги бе живял на разстояние, от което се чува шумът на разбиващи се вълни.

При все това идваше тук заедно с първите работници, обработващата бригада, която пристигаше в шест часа сутринта, за да започне да реже рибата — предимно треска, тон и риба меч. В течение на целия ден Джоуи бе едно ненаатрапчиво присъствие, защото бе сигурен, че неговите служители правят каквото е нужно за гладкото протичане на обработката; в края на краищата всички бяха при него от дълги години и вече се бе убедил, че дори най-внимателната намеса от страна на работодателя само ги притеснява. Всеки от тях имаше своя сфера на отговорности, работеха добре заедно и когато шефът си пъхаше носа, успяваше единствено да обърка всички. По-добре бе

само да се грижи всяка сутрин да има риба за продан, сейф, в който да прибира парите вечер и в края на седмицата да му остават достатъчно средства, за да плаща надниците на всички.

И така, 7,45 ч. сутринта Джоуи Туна правеше бегла проверка, преди да тръгне да обикаля с каната чай в ръката и да си бърби с клиентите, да проверява дали са доволни, да се интересува как върви бизнесът им и дали близките им са здрави, да им предлага помощ, когато е нужна, и грижливо да отбелязва в умствената си счетоводна книга всяко приемане на подобни услуги за длъжници и кредитори, защото не всеки дълг можеше да се изчислява в долари и центове. Джоуи знаеше имената на всички важни мъже и жени, които прекриваха прага на Дорчестърския централен рибен пазар, както и на много от не толкова важните. От направените поръчки успяваше да добие представа дори за най-малките промени във финансовото състояние на определен ресторант и внимателно наблюдаваше всички признаци на нестабилност, както за да си гарантира, че и при най-неблагоприятно развитие на нещата сметките му няма да останат неизплатени, така и защото неприятностите на едни означаваха късмет за други. Откриваха се възможности за даване на заеми, подписване на споразумения, придобиване на дялове от фирми почти без пари, а седнеха ли веднъж на масата, Джоуи и неговите съдружници лапаха, лапаха и лапаха. За онези, които бяха уязвими или достатъчно глупави, протегнатата за помощ ръка на Джоуи Туна бе потенциално опасна като злокачествено раково заболяване.

След като фургоните с доставките поемеха към ресторантите, Джоуи често изчезваше за няколко часа, за да се погрижи за други неща, които не бяха свързани с покупко-продажбата на морски продукти, и се връщаше късно следобед, за да направи счетоводния баланс, да преброи парите и да се занимае с дребните проблеми, които може да са възникнали през деня. Напоследък те все по-често бяха свързани с отложени плащания по кредитите или просрочени полици. Това бяха засега временни неуспехи на хора, фигуриращи от десетилетия в счетоводните книги на Джоуи, хора, които бяха наясно с неговите похвати, но също така го познаваха като почтен търговец, като мъж, който държи на думата си и не подвежда честните. Вярно, имаше страна от характера му, която трябваше да бъде избягвана, но той в никакъв случай не бе уникален в това отношение и част от

клиентите му бяха не по-малко сурови от него. Джоуи не мамеше. Не смесваше замразено месо от омари с прясното. Не накисваше мидите през нощта, знаейки, че количеството вода, което ще поемат, ще е равно на собственото им тегло и всеки килограм ще се превърне в два килограма; същото нещо можеше да се направи и с треската, макар тя да не поемаше толкова много. Ако бъдеше принуден да замразява риба, замразяваше само по-тлъстите видове — тон, риба меч, съомга — и въпреки че смъкваше цената, предупреждаваше купувача, че е замразявана и вкусът ѝ няма да е така добър. При Джоуи Туна човек знаеше какво купува.

Рецесията бе тежка за всички и Джоуи им съчувстваше, но позволеше ли съчувствието да застане на пътя на здравия разум, и той, и хората, които работеха за него, щяха да влязат в списъка на американската благотворителна фондация „Юнайтед Уей“. Всичко беше въпрос на баланс. Джоуи имаше своите конкуренти, както всеки друг, и те с радост биха приели недоволните му клиенти. В този град тамтамите на джунглата не замлъкваха нито за миг; само час след като споменеш, че не си доволен от цената за килограм, телефонът ти със сигурност ще звънне и ще ти бъде предложена по-добра. Самият Джоуи не се гнусеше от подмамването на чужди клиенти, така че защо другите да не го правят? Обаче не обичаше да губи своите, а от лятото на три пъти се бе виждал принуден да прави леки предупреждения на ресторантьори, които се изкушават да пренесат бизнеса си другаде, като правеше заплахите по-лесни за преглъщане с помощта на временни бонуси. Трудни времена за честните хора, както и за някои нечестни.

Тази вечер в офиса на Джоуи бе запалена само лампата на бюрото му. Чаят в каничката на електрическия котлон се бе запарил до наситено жълто-кафяв цвят и вкусът му бе станал толкова силен, сякаш смучеше самите листа, но той не обръщаше внимание на това. Чашата чай беше до дясната му ръка и грееше кокалите му. Джоуи не близваше алкохол. Не бе вманиачен на тази тема и нямаше нищо против другите да пият, но бе видял бедите, които пиенето бе причинило на приятели и роднини, и бе решил, че това не е за него. Взел си беше поука от бандата в Уинтър Хил, защото бе наблюдавал как нейните членове затъват в същите онези пороци, които поощряваха у другите. Освен това познаваше собствената си природа: подозираше, че е склонен към

пристрастяване, и се боеше, че ако започне да пие или да играе комар, или да ходи по курви, може никога да не спре. Така че пиеше чай, стоеше настрана от конете, оставаше верен на съпругата си и онези, които съдеха за него само по външността му и го чуваха да се шегува със своя страх от пристрастяването, навярно се чудеха каква причина би имал човек като него, който е толкова наясно със себе си и своите недостатъци, да се тревожи, че след като започне да върши нещо, няма да може да се откъсне от него.

Но те едва ли бяха виждали неговите юмруци в действие, защото Джоуи Туна обичаше да работи с ръцете. Веднъж започнеш ли да удря, Джоуи не спираше, не можеше да спре, защото светът му потъваше в мрак и оставаше само ритъмът на юмруците, млатещи чуждата плът, отново и отново, методично, но без всякаква мисъл, прогонвайки удар след удар живота от тялото. И когато накрая светлината пронизваше мрака, червен лъч като зора — предупреждение за овчаря^[2], и той, с болки по цялото тяло, мускулите на гърба и корема пред скъсване, съзираше онова, което ръцете му бяха свършили — онази купчина кървава плът.

Затова Джоуи оставяше побоите на други хора, като се опитваше да ги ограничава само до случаите, когато са абсолютно необходими. Наказанията от по-необратим характер също се контролираха. Разбира се, не се налагаше толкова често да се прибегва до тях, а и подобни действия не бяха препоръчителни дори в краен случай. О, все още имаше безразсъдни младоци, готови да размахат оръжие в лицето на някого, на които им беше приятно да усещат пистолетите под коланите си; квартални бабаити, които искаха да покажат кои са, като пуснат куршум зад ухото на някой нещастник. Но повечето такива млади мъже не доживяваха до старост, а оцелелите посрещаха старостта с трайно ограничено зрително поле, набраздено от вертикалните линии на затворнически решетки. Самият Джоуи беше лежал в затвора, когато бе безразсъден младок и умът му още не беше дошъл, но годините вътре го бяха поохладили и когато излезе, вече бе друг човек. Той бе от онази рядка порода: мъж, който се учи от грешките си и не ги повтаря. Още по-рядко се срещаше престъпник, който да мисли по този начин. По това си приличаха с протежето му Томи Морис, наред с обстоятелството, че и двамата бяха чисти ирландци, заради което толкова дълго време бяха белязани като аутсайдери.

Обикновено тези моменти в тишината на офиса бяха приятни на Джоуи. Доставяше му удоволствие да прави балансите, като знаеше, че бизнесът му върви успешно и носи печалби. Той обичаше реда, винаги го беше обичал, дори още като момче. Беше прибран и никога не губеше нищо. Тази вечер обаче беше разсеян. Историята с Томи Морис му тежеше, но едва ли можеше да очаква Томи просто да легне и да умре. Още се мъчеше да определи точно кога Томи беше започнал да губи контрол над работите си и защо, но нещата лека-полека се скапваха и вече се бяха появили мнозина, готови да се възползват от слабостта му. Джоуи ги бе окуражавал безмълвно, а впоследствие и активно. В бизнеса нямаше място за сантименталности, но му се искаше отношенията му с Томи да не бяха завършили по този начин. Той имаше слабост към Томи, винаги бе имал слабост към него, ала сега бе останал излъган в очакванията си, а надбягванията продължаваха. Накрая Оуени Фаръл щеше да ги спечели, защото бяха нагласени от самото начало, но Томи трябваше да бъде отстранен бързо заради риска пистата да се покрие с мъртви ездачи. Дори може би щяха вече да са го пипнали, ако не беше Мартин Демпси. Демпси бе хладнокръвен, не допускаше грешки. Джоуи почти щеше да съжалява да види и него сред мъртвите.

Но Томи Морис. Какво да правят с Томи Морис?

И сякаш повикан от мрака, Томи му отговори:

— Как си, Джоуи?

Джоуи вдигна очи от книгата. От лявата му страна имаше складово помещение. Там пазеше архивите си заедно с купища компютърна хартия, канцеларски материали и всичко друго, което не искаше да бъде замърсено от влагата и миризмите от долния етаж. Вратата винаги беше отворена, защото неговите служители знаеха много добре, че не бива да влизат без негово разрешение, и той заключваше само вратата на офиса. Сега Томи Морис се появи от складовото помещение, малкото коса, която му беше останала, беше късо подстригана, лицето небръснато, увисналият като блед език над колана корем надничаше изпод ризата, космат и някак си неприличен. Носеше син работен комбинезон от рибния пазар, разкопчан до чатала. Трябва да бе стоял тук почти час, чакайки търпеливо, докато пазарът утихне, докато останат само те двамата.

— Томи — каза Джоуи, — изплаши ме до смърт. — Какво те е прихванало да се завираш в разни килери? Да не си ми хвърлил око? Да не си станал обратен?

Усмихна се на собствената си шега и Томи му отвърна с усмивка. Сякаш бръчките му бяха повече отпреди и набождащата брада беше изцяло бяла. Неуспехът действа така на мъжете, помисли си Джоуи, неуспехът и съзнанието за заплашващата го смърт.

Само че Томи не беше единственият, който усещаше дъха на онази с косата. Той държеше в дясната си ръка пистолет. От заглушителя оръжието изглеждаше по-лъскаво и по-грозно, отколкото беше. Не че му трябваше заглушител. Тук нямаше кой да го чуе, а стъклата и стените бяха дебели. Но за Томи беше типично да обръща внимание на дребните подробности и да изпуска от поглед пошироката перспектива. Затова бе разорен и бягаше, затова с него бяха останали само Демпси и Райън.

— Ти ме познаваш добре, Джоуи. Винаги съм харесвал момичетата.

Така си беше. Томи никога не оставаше без поне две жени, които да върти едновременно. Джоуи бе хвърлял големи усилия да открива кои са момичетата във временните му хареми, с надеждата да го хване със смъкнати панталони.

— Трябваше да си създадеш семейство като мен — каза Джоуи. — То премахва нуждата от всички тези глупости, или поне от повечето, ако си го направил както трябва. Защо не си дръпнеш стол, та на подметките ти да им олекне?

Томи остана на мястото си. Пистолетът не беше помръднал. Все още беше насочен към Джоуи, който не беше въоръжен. В чекмеджето на бюрото му нямаше пистолет. Не бе имал желание да притежава такъв. Той бе Джоуи Туна, посредникът. Когато бе нужно, ставаше Джоуи Тюми, въздаващият справедливост, но справедливост, която бе договорена предварително, определена от мъдри глави. Тя винаги беше това, което бе редно да се направи.

— Това място не се е променило — каза Томи. — Имам чувството, че и книжата на бюрото ти са същите.

— Няма причина да се променя онова, което винаги е работило, Томи. Аз печеля пари. Преди рецесията дори имахме известен растеж всяка година. Тук вършим нещата точно по правилата. Толкова сме

чисти, че данъчните са убедени, че сме мръсни. Така беше, когато поех бизнеса от чичо ми, така ще бъде, ако е рекъл Бог, и след като си отида.

Дори не трепна, когато изрече тези думи. Нямаше да достави на Томи това удоволствие. Така или иначе краят още не беше дошъл. Все още можеше да разубеди по-младия мъж. Попита:

— Помниш ли, когато ти дадох първа работа тук?

— Помня — отвърна Томи. — Да чистя вътрешностите, люспите и слузта. Ненавиждах миризмата им. Никога не успявах да я отмия от ръцете си.

— Чистата работа винаги мирише мръсно. Честната работа.

— Понякога мръсната работа също мирише мръсно. Мирише на кръв и лайна. Мирише като това място. Мисля, че си седял тук толкова дълго, че си започнал да се объркваш. Вече не виждаш разликата.

Джоуи изглеждаше оскърбен.

— Знаеш ли, ти винаги си бил мързеливо копеле. Не обичаше тежката работа.

— Не съм имал проблем с тежката работа, Джоуи. Моят баща работеше на доковете, а майка ми миеше подове в офисите. Те ме научиха да уважавам честния труд. Ти беше този, който ме подмами с по-лекото, с обещанието за лесни пари.

— Значи обвиняваш мен за онова, в което си се превърнал? Това са думи на страхливец.

— Не, не те обвинявам. Не би имало значение, който и да ми го беше предложил, щях да приема. Бях още хлапак. Кражбите от камиони, разбиването на складове — всичко това беше моя втора природа. Но все пак ти отвори вратата. Ти ми посочи пътя.

Лицето на Джоуи пламна. При други обстоятелства вече щеше да е запретнал ръкавите на ризата и да свива месестите юмурици.

— Но се и грижех за теб — каза. — Не го забравяй. Когато прекриваше линията, когато се надценяваше, ги спирах да не ти направят нещо. Имаше хора, които искаха да ти счупят ръка, крак. Онова животно Бруган искаше да те ослепи, задето работеше настрани, но аз се застъпих за теб. Казах им, че си амбициозен, че можеш да постигнеш нещо, ако бъдеш насочван правилно. Отърва се леко, с малко бой, а можеше да бъде много по-зле. И когато ги убиха, ти дадох района да го обслужваш. Това те създаде. Аз те създадох. Когато Уайти реши, че ти си заплаха, аз го успокоих. Ако не бях аз,

щеше да гниеш някъде под Тениън Бийч или в плитък гроб край река Непонсет. Казах му, че може да ти се има доверие. Казах на всички им, че може да ти се има доверие. Дадох им думата си, че е така, а може ли да се иска нещо повече от думата на Джоуи Туна? Винаги съм бил стабилен. За човека се съди по неговата стабилност, Томи. Знаеш това.

— А сега грижиш ли се за мен, Джоуи? Взимаш ли присърце моите интереси?

— Ти си загазил. Уязвим си. Изкушенията чукат на вратата тъкмо когато си уязвим. Има хора, които искат да знаят, че си благонадежден, това е. Благонадеждният мъж няма от какво да се страхува. Затова дойдоха при мен. Те винаги идват при Джоуи Туна. Аз не тая лоши чувства към никого и никой не храни лоши чувства към мен. Двете страни винаги могат да седнат заедно и да се чувстват в безопасност, когато участва Джоуи Туна. Така е от четирийсет години.

— Както сам каза, защо да променяме онова, което винаги е работило добре?

— Точно така. Нищо по-вярно не е изричано някога.

— Тогава защо са тези промени сега? Тук не виждам човек, който е неутрален.

— Аз взимам присърце интересите на всички, Томи. Искахме само да поговорим с теб, да разведрим атмосферата.

— Затова ли ме търсят момчетата на Оуени, за да разведрят атмосферата? Никога не съм ги вземал за много приказливи.

— Ти се криеше, Томи. Хората бяха разтревожени. Не знаеха къде си. Можеше да лежиш мъртъв в някоя крайпътна канавка.

— Можеше да седя в сградата на федералното управление, искаш да кажеш, с изсипани вътрешности, като някоя от рибите на твоите маси.

— Хората бяха загрижени. Искаха просто да бъдат сигурни.

— Че може да ми се вярва.

— Точно така, че може да ти се вярва. Аз знаех това, Томи. Казах им го. Казах им: Томи Морис е благонадежден. Ще ви го докажа. Ще го доведе тук, ще поговорим и ще видите какъв човек е: сериозен човек. Дойдох да те търся, Томи, но не можах да те намеря. При това положение не можеш да се сърдиш на хората, че са загрижени.

— Затова си мобилизирал момчетата на Оуени да ти помагат.

— Оуени си има свои въпроси към тебе. Иска да откупи твоите дялове. Иска да постъпи както е редно.

— Нима?

— Ти знаеш. Оуени също е човек, на когото може да се разчита. Винаги е бил такъв. Също както и ти. Двама надеждни мъже.

— Оуени надежден? Той винаги е бил продажен малък негодник. Знаеш ли, че момчетата на Оуени изкъртиха с ритници вратата на моя приятелка? Преди две вечери. Пребиха я. Избиха ѝ няколко зъба. Искали да разберат къде съм, но тя не могла да им каже. Не бях ходил при нея от седмици. Стоях настрани, за да я предпазя, а виж какво стана.

— Съжалявам да чуя това — каза Джоуи. — Един мъж би трябвало да вдига ръка на жена само в краен случай.

— Странното е, че не допусках Оуени да знае за нея. Бях много внимателен. Обаче се обзалагам, че ти си знаел. Ти знаеш какви връзки има всеки от нас. Затова ти си човекът, към когото да се обърнат, човекът, който държи пръст на пулса.

Джоуи сложи показалец на бюрото, пръста, който държеше на пулса, и започна да чука силно по дървото, подчертавайки всяка своя дума:

— Хората. Бяха. Загрижени! Ти нямаше да дойдеш по собствена воля. Трябваше да бъдеш накаран да дойдеш.

— Затова ли отвлякоха племенницата ми?

— Не знам за какво говориш. Казах същото и на твоя човек Мартин.

— Тя е дъщеря на сестра ми. Живее в тих малък град, далече от всичко това. Ти ли я откри? Оуени ли я откри?

Докато говореше за своята племенница, в тона му се появи нещо, някаква лудост, която накара стомаха на Джоуи да се свие, пронизан от мъчителен страх. Съзнавайки, че самият той е обречен, Томи сякаш се беше вкопчил в момичето като в единствено избавление. Джоуи бе виждал това и преди — хора, на които им предстои да умрат, да бъдат обсебвани от натрапчиви мисли за приятел, родител, снимка в портфейла, чудотворен медальон с лика на Светата дева и какво ли не друго, надявайки се то да прогони надвисналата жестока реалност.

— Ние не отвличаме малки момичета, Томи. Това не е в стила ни.

— Ами? Откога?

— Господи, Томи, за какви ни мислиш, за педофили ли? За извратени? Тя не е при Оуени. Хората не постъпват така, не и със своите, не и нормалните хора. Те искаха само да поговорите. Ако момичето беше при тях, щяха да ти го кажат. Щяха да ти изпратят съобщение и после щяха да й позволят да се прибере вкъщи — след като ти се явиш. Нашите хора не биха се държали по друг начин. Ние не сме като руснаците. Не сме животни.

Томи кимна. Пистолетът в ръката му трепна. Джоуи видя, че е спечелил предимство, и побърза да се възползва от него.

— Хайде, Томи. Прибери пистолета и ще забравим за всичко това. Ще се обадя на този-онзи. Ще кажа на всички, че могат да бъдат спокойни. Ще им кажа, че Томи Морис е непоклатим както винаги.

Томи започна да закопчава комбинезона. Той беше твърде тесен за него и копчетата му се изплъзваха, ала не поглеждаше надолу.

— А срещата? Съвещанието, на което Оуени не се появи, но ти се появи? Мартин, изглежда, мисли, че това е било съобщение.

— Съобщение ли? Разбира се, Томи, винаги има съобщение. Съобщението беше, че трябва да се явиш и да разчистиш всичките подозрения, да успокоиш хората. Сега го чуваш от първа ръка.

— Не — каза Томи, — съобщението, получено от Мартин, изобщо не беше такова.

— Е, сбъркал е. Моята съвест е спокойна.

— Чудесно — рече Томи. — Тогава и тялото ти може да се присъедини към нея.

Държеше пистолета ниско, до корема си, така че комбинезонът пое отката. Първият куршум улучи Джоуи в корема. Той каза „Ох!“. Звучеше разочаровано, сякаш бе хванал Томи да върши нещо срамно. Подпря се на бюрото и Томи го простреля отново. Джоуи се свлече на пода, взел със себе си шепя фактури. Чашата му падна до него и се счупи. Лежеше редом с парчетата разбит фаянс, чайт се стичаше в цепнатините между дъските. Поемаше въздух на кратки задъхани вдишвания, в устата му имаше кръв. Държеше ръцете си над раните, защото не се решаваше да ги докосне. Примигваше непрекъснато като човек, който се бои от ярката светлина.

— Ох — изпъшка отново. — Ох, не.

Томи стоеше над него.

— Впрочем аз никога не съм те харесвал — каза той. — Никога не си бил човек, на когото може да се разчита.

И остави Джоуи Туна да умре на онова място, с лице до студените дъски, чиято миризма се просмукваше в последните глътки въздух — прощален дар за стария гангстер, който го бе създал.

[1] Туна — риба тон. — Б.пр. ↑

[2] „Червен залез — хубаво време, червена зора — предупреждение за овчаря“, стара английска поговорка. — Б.пр. ↑

Студена нощ в Бостън, дъждът вече плющеше с всичка сила. Валеше от сутринта, променяше се само силата на дъжда, сякаш небето беше решило да залее света, за да го измие добре. Светлините на по-високите сгради, винаги не на място в Бийнтаун, сякаш разгонваха облаците отгоре, като ги пронизваха и позволяваха на дъжда да се излива през дупките. Тази вечер това бе град на прогизнали дрехи, на обувки, които пропускат влагата, на слепнали ситни къдрици и хладни целувки на дъждовните капки по вратове и гърди, на размити неоновы отражения в локвите, напомнящи цветни водовъртежи, на едва пъплещ трафик и нетърпеливи пешеходци, притичващи опасно близо пред колела и брони, без да обръщат внимание на клаксоните и светлините на фаровете. Дори тръгналите към клубовете и баровете момичета се принуждаваха да покриват краката и ръцете си от страх да не настръхнат и разочарованието от това бе изписано по лицата им. По-късно онези, които не бяха намерили партньори за през нощта, щяха да вдигнат ръце и да оставят дъжда да съсипва прическите и да размазва грима им, щяха да ругаят и да се кикотят, опитвайки се да хванат такси, а шофьорите на таксите щяха да си напълнят джобовете тази нощ. Но студът... Господи, това бе най-ужасното. Той хапете и гризеше, забиваше своите бели зъби в пръстите на ръцете и краката, носовете и ушите, както лешояд човката си в труп сред снега. Зимата бе друго нещо: зима със сняг по земята и ясно синьо небе. Човек знае какво да очаква от зимата. Но това, това скапано време, с него не можеше да се постигне никакъв компромис. По-добре беше да не излизаш изобщо, обаче това означаваше да капитулираш пред него, да му позволиш да господства над града, да пожертваш една нощ навън, защото природните стихии са в заговор против теб, особено когато си млад — на възраст за женене — и имаш пари в джоба. За по-възрастните, които имат да показват и да доказват по-малко неща, лошото време можеше да означава почивка, но не и сега. Не, нощите като тази бяха безценни и трудно спечелени. Нека дъждът да вали; нека студът да хапе. Топлината и компанията стават

двойно по-приятни заради усилията, които са били нужни, за да ги намериш, и малко удоволствия могат да се сравнят с това да гледаш леещия се дъжд в мрака отвън от удобен стол, с чаша в ръката и глас, който тихо шепти на ухото ти усмихнати думи.

Демпси и Райън седяха в колата на „Ийст Бродуей“ в Саути, чакаха да настъпи техният час и наблюдаваха минаващите край тях местни хлапаци. Благодарни бяха за дъжда, защото той държеше главите наведени и не позволяваше на минавачите да ги виждат през замъгленото предно стъкло. Никой от двамата не бе гологлав: Демпси беше с черна плетена шапка, Райън с шапка на „Селтик“, с която не изглеждаше по-различен от десетките глупаци, движещи се с походка на горили по най-оживената по това време на денонощието улица. Те изглеждаха много еднакви, тези момчета, със своите татуировки и прекалено големи фланелки, с неуместната си любов към един остров, който в действителност не означаваше нищо за тях, място, което можеха да разпознаят на картата само заради формата му. Демпси и Райън познаваха добре хората като тях. Те пазеха наследствени недоволства, предавани им от родителите и родителите на родителите. Расизмът им беше вроден, но нелогичен. Мразеха черните, но аплодираха играчите на „Селтик“, между които почти нямаше бяла физиономия. Имаха по-възрастни братя, които още помнеха програмата от средата до края на седемдесетте за превозване на децата в училища във кварталите им с цел постигане на расова интеграция, когато Гарити и неговите така наречени експерти пренебрегнаха предупрежденията, идващи както от самия южен Бостън, така и отвън, и събраха бедния бял Саути с бедния черен Роксбъри, двете части от бостънската имигрантска общност, които бяха най-тежко пострадали от последствията на лошото градско планиране; помнеха непреклонността на съставения само от бели Бостънски училищен комитет, който използва страховете от интеграцията и съществуващото разделение по гета, включително и крайно несполучливия експеримент В-BURG^[1], който затвори чернокожите в предишните еврейски квартали Северен Дорчестър, Роксбъри и Матапан. Вярно, в Саути и Чарлстаун беше пълно с расисти и фанатици, но преместването наля вода във воденицата на най-крайните и дори успя да обедини воювалите преди това помежду си ирландски и италиански общности против всеки общ враг с различен цвят на кожата. По

дяволите, бащата на Райън, който беше по-умен от всичките си съседи накуп и членуваше в бостънския клон на Международната социалистическа организация, се бе озовал сред получаващите заплахи от кретените в тактическия патрулиращ отряд, понеже бе свикал събрание, за да осигури безопасност на чернокожите ученици в гимназията на сина си. Тогава Райън не му бе благодарен за либералните възгледи, защото беше отнесъл боя, задето баща му е „привърженик на чернилките“, но сега го уважаваше още повече заради онова, което бе сторил.

Годините бяха променили Райън, ала той държеше в тайна повечето от тези промени.

Сега седеше зад волана и се питаше в какво се беше превърнал. Кутията от обувки, която бяха взели от къщата на Нейпиър, лежеше в краката на Демпси, но вече не бе пълна с пари. Устройството, което съдържаше, бе недодялано, но ефикасно: килограм пентаеритритол тетранитрат, или РЕТН, и детонатор от оловен азид. Поразяващата сила на бомбата бе увеличена посредством кабарчетата за килими, щедро насипани от Демпси в сместа. Райън го бе наблюдавал с ужас, докато я сглобяваше в мотелската стая. Попитал го бе:

— За какво са?

— Увеличават поразяващата способност.

— Но те ще... — Гласът му заглъхна. Устата му беше пресъхнала. Това беше нередно. Трябваше да се прекрати.

— Какво ще направят? Ще наранят хора ли? Ще им оставят белези? Каква мислиш, че е целта на всичко това, Франсис?

Райън събра малко слюнка.

— Да се отстрани Оуени Фаръл.

— Не, да се отстрани Оуени Фаръл заедно с всички около него. Да не остави на крака никого от вътрешния му кръг. Целта е да се изпрати съобщението, че Томи Морис не е убит, не е извън играта и източниците на неговите приходи не са на разположение за разграбване.

— Те няма да се откажат. Не могат.

— Ще се откажат, ако не им оставим друга възможност. Те стояха настрана и чакаха да видят какво ще направи Оуени и как ще реагира Томи. Това е отговорът на Томи. Това е неговото завръщане.

Райън се извърна. Пръстите му трепереха. Запали цигара, за да се успокои.

— Не е редно, Мартин. Ние не правим така. Там ще присъстват хора, които нямат нищо общо с това. — Опита да си представи щетите, които би причинила градушката от кабарчета в затворено помещение, и почувства, че му се повдига. Томи ли бе казал на Демпси да го направи, или той сам бе стигнал до тази идея? Демпси беше човекът, който приемаше разпорежданията на Томи, освен ако не бе зает с друго, както в случая с Хелън Нейпиър. На Райън не му оставаше друго, освен да приеме на доверие, че му е предал истинското съдържание на техния разговор. Ако Томи наистина бе одобрил този начин на действие, тогава всичко беше загубено и каузата му вече не бе справедлива.

— Виж — каза Демпси, — нямаме избор. Или това, или Томи престава да се съпротивлява и умира.

Изнизаха се секунди.

— Може да е за добро — каза Райън. Изрече го толкова бавно и толкова тихо, че Демпси трябваше да се наклони напред, за да е сигурен, че го чува добре. Лицето на Райън все още беше извърнато. Цигарата беше в лявата му ръка, но дясната вече не се виждаше. Според наклона на рамото трябва да беше някъде до колана му. Демпси замря. Пистолетът му бе на масата до него. Той небрежно сложи ръка на сантиметри от оръжието и каза:

— Мисля, че вече сме водили този разговор, Франсис. — Изненадан бе колко спокойно звучеше гласът му. Пръстите му докоснаха дръжката.

Раменете на Райън трепереха, сякаш всеки момент щеше да се разплаче. Когато заговори отново, гласът му също трепереше.

— Господи, погледни ни. Правим бомба. Готвим се да убиваме и осакатяваме. Аз не съм като теб, Мартин. Може би не съм корав колкото теб. Участвал съм в побои заедно с най-добрите от тях, но никога не съм убивал. Не искам да убивам никого. Дори Оуени Фаръл.

— Как мислеше, че ще свърши всичко това?

— Не знам: с общо събрание може би, с компромиси от страна на всички. Мислех, че Джоуи Туна ще разбере, че сме прави. Мислех...

— Какво, че си имаш работа с разумни хора ли? — В тона на Демпси нямаше насмешка, долавяше се само умора, долавяше се ужас

от онова, в което бе допуснал да се превърне.

— Не — каза Райън, — просто с хора. Просто с обикновени хора.

— Те никога не са били обикновени хора, Франсис. Обикновените хора водят обикновен живот, но не и те. Ръцете на всички им са изцапани с кръв, душите им също. И ние сме се изцапали просто защото сме се движили между тях.

— Ти убивал ли си, Мартин?

Райън се обърна и го погледна. Чува бе разни истории: Демпси работел сам и хората, за които трябвало да се погрижи, никога повече не се появявали. Където и да се намирали, били погребани надълбоко. Сега Райън искаше да получи потвърждение лично от него.

— Да — каза Демпси. Очите му не издаваха никакви чувства.

— За Томи ли?

— И преди Томи.

— Кого си убил, Мартин? Кого си убил преди това?

— Това няма значение.

Ала имаше. Имаше значение за Райън. Демпси бе роден в Белмонт, но бе дошъл при тях от чужбина. Шушукаше се, че е бил бомбаджия, че е залагал взривни устройства в Северна Ирландия за ИРА и в Мадрид за баските от ЕТА. Сега не можел да се върне в Европа, защото въпреки постигнатото примирие между страните и в двата конфликта имало хора с дълга памет и сметки за уреждане. Томи му бе предложил дом и роля, която да изпълнява, и когато се появяваха проблеми, които трябваше да бъдат решени, репутацията му винаги го изпреварваше.

Преди Райън да му зададе нови въпроси, Демпси рече:

— Казваш, че никога не си убивал, Франсис. Казваш, че не можеш. Но преди всичко това да свърши, може да бъдеш поставен в положение, когато ще трябва да натиснеш спусъка срещу някого, за да спасиш себе си. Мислил ли си за това?

— Да — отвърна Райън, — мислил съм за това. Дори съм го сънувал.

— И в съня си натисна ли спусъка?

Демпси чакаше отговора му, единствената светлина в кухнята, тази от лампата на масата, падаше върху острите проблясващи шипове на кабарчетата.

— Да — каза Райън накрая. — Натиснах спусъка.

— Тогава може би все пак си способен да убиеш. Кого уби в съня си?

— Безлики хора. Не знам кои бяха.

— Но въпреки това ги уби?

— Да.

— А мен? — попита Демпси. — Мен би ли убил в своите сънища? Убиваш ли ме в своите сънища?

Райън бе стигал дотук. Вече нямаше смисъл да се връща назад.

— Мислил съм за това.

— Не си го сънувал, а си го мислил?

— Да.

Демпси видя, че ръката на Райън е достатъчно близо, за да посегне към онова, което беше затъкнато в колана му, каквото и да бе то, а реалността на казаното от него висеше във въздуха помежду им като бяла кърпа, която чака да бъде пусната на мястото на дуела.

— Всичко е наред, Франсис — каза Демпси. — Знам, че си го мислил. Виждам съм го в очите ти. — Побутна леко кутията от обувки с лявата си ръка, за да закрие дясната. — Но не аз съм врагът тук. Каквото и да мислиш за мен, аз не съм този, от когото трябва да се боиш. Ако сега се обърнем един срещу друг, ще свършим тяхната работа. Трябва да си вярваме, защото си нямаме никого другого.

Въпреки казаното от него Райън не бе много сигурен.

— Понякога ме плашиш, Мартин. Стигаш твърде далеч. Онази жена миналата вечер, тя не заслужаваше това, което й стори. Никоя жена не го заслужава.

— Но не се опита да ме спреш.

— А трябваше. Проявих слабост.

— Не, ти не си слаб. Не е слабост да избегнеш битка, която не можеш да спечелиш. Това е просто здрав разум. Пък и какво беше тя за теб? Нищо. Никоя. Човек се грижи за своите и оставя другите да плуват или да се давят.

Дясната ръка на Райън още бе скрита.

— Е, докъде ни доведе това, Франсис? — каза Демпси. — Къде сме?

Цигарата в ръката на Райън трепна. По килима се посипа пепел. Това го отклони от мислите му и той инстинктивно протегна крак да я

стъпче. Демпси зърна дясната му ръка. В нея нямаше пистолет. Погледът му отскочи встрани и тогава видя пистолета до умивалника — Райън го беше оставил там, когато отиде да изплакне чашите, които бяха използвали.

Сега Райън погледна към него. Видя пистолета му, пръстите му, докосващи полираната стомана, и студената светлина в очите му.

— Господи — каза той.

— Нямаше нищо лично, Франсис. Просто казаното от теб ми прозвуча малко странно.

Райън изпусна дълга накъсана въздишка.

— Аз само говорех.

— Не виждах ръката ти.

— Щеше да ме убиеш.

— Ако бях имал това намерение, щях да съм те убил. Не искам да те убивам, Франсис. Харесвам те. И ти казах, трябва да се държим един за друг заради себе си и заради Томи. Ако не го направим, те ще се възползват от това. Не си мисли, че ще можеш да се споразумееш с тях, защото няма да можеш. Те никога няма да си отдъхнат или да застанат с гръб към нас. Винаги ще се питат, ще се съмняват и в един момент ще сложат край на тревогите си, защото така ще им бъде по-лесно. Всичко или нищо, така стоят нещата сега. Ако им пратим достатъчно убедително предупреждение, можем да ги накараме да размислят. Отстраняваме Оуени, отстраняваме неговия екип и изведнъж положението се променя.

— Те ще искат реванш — каза Райън.

— Не, не и ако пострадат само Оуени и неговите хора. Ще разберат, че са направили грешка, че е трябвало да подкрепят Томи, а не него. Става дума за демонстрация на сила. Трябва да е брутално и трябва да е окончателно.

Райън отиде до масата и погледна устройството. Взе едно кабарче, вдигна го към светлината и започна да го разглежда, както ентомолог би разглеждал някое непознато, но явно опасно насекомо.

— Джоуи Туна ми предложи възможност да се измъкна — каза Мартин. — Тази сутрин, когато говорихме, поиска от мен да предам Томи. Каза ми, че мога да се спася, ако им се обадя и им кажа къде могат да го намерят.

— А аз?

— Той не те спомена, Франсис.

Райън кимна. Разбра го. Щяха да го убият просто за да са сигурни.

— Ти какво му каза?

— Нищо. Тук съм, нали? С Томи съм и съм с теб. Ние двамата сме различни, ти и аз, но трябва да се държим един за друг в тази история. И помни, ти не убиваш никого. Аз направих това нещо и аз ще го занеса. Кръвта ще бъде по моите ръце, дамгата — на моята душа.

Райън завъртя кабарчето за последен път между пръстите си, после го пусна в кутията от обувки.

— Не — каза той. — И на моята.

И ето че сега бяха тук, дъждът барабанеше по покрива на колата, вътре нямаше запалени лампи, които да ги осветяват, взривното устройство лежеше на пода в краката на Демпси. Райън не можеше да не мисли за него като за живо същество, чудовище, което чака да бъде освободено. Трябваше да пробият дупки за въздух в кутията, за да може да диша.

Почти чуваше ударите на сърцето си.

В една идеална ситуация Демпси щеше да е заложил устройството по-рано, но барът бе седалището на Оуени и нямаше никакъв начин предварително да получи достъп до него. Барът бе малък и щеше да задържи разпространението на взрива. В затвореното помещение ефектът от бомбата щеше да е унищожителен. Проблемът беше в нейното внасяне. Той бе казал на Райън, че планира да подходи по най-простия начин. В едната ръка ще държи тухла, в другата — взривното устройство. Тухлата ще счупи прозореца и устройството ще я последва.

— С какво закъснение ще избухне? — попитал бе Райън и въпросът му бе сепнал Демпси.

— Откъде знаеш за закъсненията?

— Откъдето знам и всичко останало: от телевизията.

— Пет-шест секунди.

— Не е много. По-добре да не се спъваш или да чакаш да светне, когато я активираш.

От мястото, на което седяха, Райън виждаше голямата глава на Оуени дори през мокрото предно стъкло. Разпозна неколцина от

останалите. Имаше и две жени. Надяваше се те да отидат до тоалетната, преди Демпси да тръгне. Тогава може би нямаше да му е толкова трудно да живее с онова, което предстоеше да стане.

— Ти само включи двигателя веднага щом сляза — каза Демпси. — Бъди подготвен за експлозията, изчакай я, после потегляй. Не поглеждай към нея, не гледай и след това. Няма да искаш да видиш последствията, а аз не искам да се сковеш.

— Разбирам, Мартин.

— Добре.

Демпси взе кутията и тухлата и ги сложи в сгъвката на лакътя си. Под палтото беше облечен в суичър с качулка и когато слезе от колата, вдигна качулката да скрие лицето си. Райън понечи да му пожелае късмет, но се отказа. Едното от момичетата в бара се смееше с широко отворена уста и отметната назад глава. Беше хубаво, и то не с вулгарната хубост на повечето от момичетата, които се мотаеха с Оуени и хората му. Имаше изящни бледи черти и много тъмна коса. Не можеше да е на повече от деветнайсет-двайсет години. В повечето барове на Бостън щяха да й поискат лична карта и набързо да я изгонят, но не и тук, не и в бара на Оуени.

Щом се потопа в студения нощен въздух, Демпси повдигна единия край на кутията, за да активира устройството. По-голямата част от нея бе омотана със скоч, но беше оставил единия тъгъл скъсан и непокрит, за да стигне лесно до детонатора, който щеше да предизвика взрива. Демпси тръгна към бара, сложил пръсти на дупката в кутията и тогава в огледалото за задно виждане блеснаха фарове, прозвучаха сирени. Демпси забърза назад към колата, все още с устройството в ръка; тухлата бе изхвърлил на улицата. Райън запали двигателя и се включиха в движението зад камион за напитки тъкмо когато първата полицейска кола изскърца със спирачки пред бара. Зад нея идваха още и големият черен фургон на специалните части в средата на колоната беше досущ като царица на бръмбарите сред своите поданици.

— Леле — каза Райън, — става лошо. Става много лошо.

— Карай. Не търсят нас. Няма как да са знаели.

Райън продължи да кара направо, докато не стигнаха до кръговото движение край брега. Там зави наляво покрай статуята на Фарагът, покрай пързалката за кьнки „Франсис Мърфи“. Едва когато стигнаха до празния паркинг на Касъл Айлънд, Райън си даде сметка,

че ги бе вкарал в задънена улица. Изруга и започна да обръща несръчно, но Демпси го успокои.

— Спокойно — каза той. — Поеми си дъх. В безопасност сме.

Райън го послуша. Вдиша дълбоко веднъж, два пъти. Усети как чудовището в кутията до краката на Демпси се размърда. Може би и Демпси го усети, защото отвори вратата, отиде до края на паркинга и запрати кутията във водата. Върнаха се до кръговото движение и по „Фърст Стрийт“ напуснаха Саути.

— Защо бяха там? — попита Райън. — Защо дойдоха?

Но отговора на този въпрос получиша едва по-късно, когато Томи се обади на Демпси и му каза, че Джоуи Туна е мъртъв.

[1] Bostons Bank Urban Renewal Group — Бостънско банково сдружение за обновление на града. — Б.пр. ↑

III

*Когато изскърцаме под твоите
стъпки,
когато разбием твоята чаша,
когато чуеш нашето трак-
трак-трак,
това е кост,
това е единственото, което
имаме,
макар да сме много излъскани
и пълни с буболечки.
Направени сме само от кост.*

*Даниел
Пафунда,
„Мъртвите
момичета
говорят в един
глас“*

Рандъл Хейт почувства разликата в къщата още щом се върна от магазина, сякаш зарядът от статическо електричество в килимите и текстила беше изпразнен. Спря в коридора, усещайки през материята на пуловера студенината на сладоледа в книжния плик, който държеше в лявата си ръка. Взел бе също така шоколад и газирано, както и канелени бонбони. Тя обичаше аромата им, действаха ѝ успокояващо — не както на повечето деца, помисли си той, но пък и тя бе доста различна от другите деца.

Пътуването до града вече му бе поднесло една смущаваща случка. Бе видял на улицата Валъри Кор в компанията на мъж, когото не познаваше, но който по ръст и по стойка му заприлича на полицай. Госпожа Кендъл, която работеше в дрогерията на непълно работно време, бе сложила дясната си ръка на рамото ѝ, наклонила бе глава към нея и ѝ говореше нещо — утешителни и обнадеждаващи думи навярно. После Дани, странното, но свястно момче, което държеше кафене „Халоуд Граундс“, излезе и подаде на Валъри бял книжен плик, пълен с пасти и понички. При този неочакван малък жест нещо в нея се прекърши и тя си тръгна, следвана от ченгето. Рандъл я изпрати с поглед и се опита да определи нейните чувства, съдейки по вида ѝ. Тъга. Празнота.

Вина?

Полицаят забеляза, че я гледа. Рандъл обаче не реагира пресилено. Само се усмихна тъжно, както мислеше, че би постъпил обикновен човек, нормален човек. Той бе актьор, който се вживява в роля. Изпълни я добре, но щом жената се изгуби от погледа му, я прогони от мислите си. Започна да се вглежда в лицата на хората, с които се разминаваше, докато разменяше любезни поздравии с тях, и да наднича в прозорците на офисите по „Мейн Стрийт“, проверявайки дали някой няма да отвърне на погледа му, да задържи очи една идея по-продължително върху него и да се издаде.

„Кой от вас е? Кой от вас знае или мисли, че знае?“

Но не намери никакви отговори, никакви потвърждения на съмненията си и потегли обратно към дома си в мълчание, чудейки се дали пощаджията вече е идвал, боейки се от онова, което можеше да намери в пощенската кутия. За негово облекчение имаше само сметки и поредния брой на „Нешънъл Джиографик“, списанието, за което бе абониран. Нямаше снимки, нямаше филми, нямаше изображения на голи деца и той се опита да повярва, че може да е свършило, макар да го приемаше само като кратка отсрочка.

Сега, отново под закрилата на собствения си дом, Рандъл почувства някаква необичайна празнота, някаква липса. Тръгна от стая в стая, като надничаше в дрешниците и под леглата. Погледна в своята баня и банята за гости, която не бе използвана никога. Накрая слезе в мазето и застана пред вратата. Тя харесваше мазето, там бе тъмно и хладно. Понякога я чуваше как си пее там, долу. Когато беше ядосан или работеше, ѝ казваше да млъкне, но тя никога не го слушаше. Пееше популярни мелодии от телевизора и стари естрадни песни, които почти бе забравил, че съществуват, и песнички, които сама си измисляше, немелодични ритми, които влизаха в главата му и го дразнеха със своята произволност. Но мазето бе нейното скривалище, нейното убежище и той ѝ го предоставяше с удоволствие. Мъчеше се да не я безпокои, докато е там, защото нямаше как да предвиди каква ще бъде реакцията ѝ. Веднъж в гнева си тя се беше нахвърлила върху него, насочила нокти право към очите му, но най-често започваше да пици; тогава звукът отскачаше от каменните стени и се стоварваше върху него.

Държеше всички прозорци и външните врати заключени, макар че го правеше по-скоро за да държи хората отвън, отколкото нея вътре, защото живееше в страх от намеса в живота си. Засега момичето не показваше никакви признаци, че иска да го напусне. Чудеше се дали омразата му към него не се бе превърнала в нещо като любов, дали не изпитваше нужда от канал, който да свързва двете противоположни чувства. Тя му бе почти като дъщеря, непокорно, трудно, нуждаещо се от грижи дете, и той беше бащата, защото я бе направил такава, каквата бе.

През последните два дни не я бе виждал много. Тя се беше скрила, когато дойде детективът, както правеше винаги, когато идваше външен човек. По-рано същия ден я бе зърнал за миг да минава през

кухнята, докато работеше на компютъра. Не обичаше телевизорът да е включен, когато опитва да се съсредоточи. Тя бе научила бързо този урок и просто стоеше далеч от дневната, докато не мине пет. Всъщност последният път, когато бе говорил с нея, беше вечерта след посещението на детектива, за да ѝ каже да се върне към своите телевизионни програми.

Почука на вратата на мазето. Нямаше отговор.

— Хей — каза той, — там, долу, ли си?

Отвори и заговори в тъмното. Тя не обичаше внезапните влизания и неочаквания шум.

— Вече можеш да гледаш всичко, което искаш. Свърших работата си за деня. Ще поседя с теб, ако искаш.

Нощната лампа беше запалена и осветяваше отсрещната стена. В ъгъла имаше малка купчина книги, още непрочетени, и плюшено животно, което ѝ бе купил от „Трийхаус Тойс“, когато ходи по работа в Портланд. Стигна до първото стъпало, все още не му се искаше да нарушава спокойствието ѝ. В началото, когато едва бе започнал да опознава нейните навици, а тя неговите, бе влязъл в мазето и тя се беше опитала да го спъне и да го събори на земята. Едва бе успял да се задържи за перилата, за да не си счупи врата. Огромна треска бе пробола дланта му и въпреки че бе успял да извади повечето от нея, дребни частици бяха проникнали надълбоко и раната бе започнала да гнои. Отиде на лекар, който ги извади с местна упойка. След това заключи вратата на мазето и прибра дистанционното за телевизора. Лишаването от телевизия бе най-тежкото наказание, което можеше да ѝ наложи, и винаги водеше до сблъсък на характерите им. Той се беше научил да заключва дистанционното в сейфа, защото иначе тя го намираще, но периодите, през които телевизорът не беше на нейно разположение, бяха най-тежките помежду им. За отмъщение тя правеше всичко по силите си, за да го дразни, чукаше по стената нощем, когато той се опитваше да спи, пренареждаше книжката му, така че той губеше следите на сметките, или разливаше мляко в хладилника, когато го няма, изключваше го и той беше принуден да го изпразва и мие, за да премахне лошата миризма. Накрая се стигаше до компромис и правата над телевизора биваха възстановявани, но конфликтът винаги костваше много и на двамата и всеки от тях си беше направил извода, че е по-добре да избягва подобни сблъсъци.

Но отношенията помежду им невинаги бяха така враждебни. Понякога, особено в студените нощи, когато старата къща скърцаше и стенеше, вятърът откриваше пролуките в дъските и под вратите и клоните пукаха под тежестта на снега и леда, тя идваше неканена в неговото легло и се притискаше до него, крадейки от топлината му като в сбъднат сън.

Той слезе по-надолу, приклепна, за да вижда цялото мазе, и бе обзет от паника, страх и чувство за загуба.

Но най-вече изпита облекчение.

Тя си беше отишла.

Беше студена влажна нощ в края на дълъг мрачен ден. Отново бях призован от защитата по делото „Дени Крауз“ и после трябваше да чакам около четири часа близо до съда на „Федерал Стрийт“, докато адвокатът му се опитваше да запази самообладание в разправиите с прокурора, решен на всяка цена да докаже, че Дени е психически годен да отговаря пред съда, с което Дени се съгласяваше непрекъснато. Адвокатът бе млад и назначен от съда, той трябваше да понатисне Дени да си затваря устата, ала вината не беше изцяло негова. Щатът настояваше Дени да отговаря за убийството по причини, които ми бяха непонятни, но които навярно бяха свързани с политиката и амбициите на някого рейтингът му в края на годината да изглежда добре. Някой по-закален в битките адвокат би намерил начин да договори компромисно споразумение, което да задоволи всички, освен може би Дени, но желанията на Дени бяха на практика без значение. Той трябваше да помисли по-сериозно над своите планове за бъдещето, преди да убие човек заради куче.

Докато си губех времето, очаквайки своя миг на славата на свидетелската банка, продължих да се ровя в личните данни на хората от списъка с новите клиенти на Рандъл Хейт и новопристигналите в Пастърс Бей, но започвах да мисля, че това е задънена улица. Трябваше да продължа, защото беше възможно и да се лъжа, но не можех да се избавя от вътрешното усещане, че зад тези имена не се крие нищо, че там не може да бъде открито нищо полезно. Оттук произтичаше възможността лицето, което тормози Рандъл Хейт, да се е спотайвало дълго време и да е чакало удобен момент, за да се възползва от миналото му в негов ущърб. Ако случаят беше такъв, тогава бях изправен пред почти невъзможната задача да проуча миналото на всеки възрастен, който се е срещал някога с Хейт. А беше възможно и някой от миналото на Хейт да го е зърнал по улиците на Белфаст, на Портланд или Огъста или на минаване през самия Пастърс Бей, после да е открил адреса му и да е започнал да го преследва, без да е разменил и дума с него.

Обаче бях стигнал поне до едно решение: ако до следващата сутрин не получех потвърждение от Ейми, че Хейт е готов да бъде разпитан от полицията, щях да се обадя на Гордън Уелш и да го посъветвам да поговори с Хейт, дори с риск да разваля отношенията си с Ейми и да се изложи на потенциална опасност от съд и присъда, задето съм нарушил правото на конфиденциалност на клиента. Последния тласък ми даде прозрението, което трябваше да получа още когато Хейт ми показва снимките на голи деца. Човекът, който притежаваше снимки на малки деца, будещи сексуални асоциации, като нищо беше способен да отвлече дете, за да задоволи своите нужди. Това бе връзката, която ми беше нужна, за да успокоя съвестта си за всяко предателство към Ейми и Хейт, което би ми се наложило да извърша.

Името ми беше извикано малко след три часа следобед, но моето участие в кръстосания разпит се измерваше в наносекунди. Сякаш дори съдията губеше вече желание за живот след целодневните разпити, които само потвърждават онова, което отдавна бе станало известно на всички: Дени Крауз беше луд, защото в неговото положение само човек, който не е с всичкия си, би отричал, че е луд. След като свърших в съда, прескочих до „Нош“ на „Конгрес Стрийт“ и си побъбрих с Мат, един от партньорите, които държаха заведението. Ако преди две години някой ми беше казал, че Портланд се нуждае от още един бар, който продава бургери, щях да му си изсмея в лицето и нямаше да ме чуете заради всичките други хора, които също щяха да се изсмеят. После „Нош“ отвори, народът започна да опитва бургерите и бе постигнато всеобщо съгласие, че, да, може би бяхме имали нужда само от още един бар, който продава бургери, при положение че бургерите са толкова хубави. И понеже чувствах, че го дължа на себе си след такъв ден, хапнах в допълнение пържени картофки, после довърших започнатото, като сръбнах и един „Бруклин Лагър“, докато преглеждах вестниците, и денят постепенно започна да ми се струва не чак толкова лош. Докато карах към дома, каналите през солените мочурища в Скарбъро ми приличаха просто на по-наситеночерни откоси сред високите треви, подобни на дълги черни панделки, паднали от небето. Отбих по моята алея и фаровете ми блеснаха в прозорците на празната къща. Минах през задната врата, през която се влизаше в кухнята, и запалих лампата.

Големият прозорец, който гледаше на север, се бе изпотил от влагата и някой бе писал с пръст по стъклото, прокарвайки дълги, грижливо начертани линии. Почеркът беше детски, почерк, който ми беше познат, защото веднъж вече ми бе оставял съобщение в тавански прах. Беше толкова отдавна. Мислех, че са си отишли, но няма беше възможно да си идат наистина? Сега едната от тях се беше върнала, ехото от моята мъртва дъщеря, а където и да отидеше тя, с нея вървеше и нейната майка — по-странна, по-размита фигура. Ако дъщеря ми бе малка студена звезда, майка ѝ бе нощното небе, на което светеше тя.

Думите на стъклото гласяха: „момичето е сърдито“.

Приблжих до прозореца. Думите бяха написани едва неотдавна; от тях още се стичаха вадички влага като от рани, изрязани в плът, и посланието се отцеждаше от тях като кръв. През изтритите места в изпотяването видях горите.

Излязох отново навън и постоях в двора, вперил поглед в дърветата. Внушавах им да се покажат, но те не се появиха. Може би вече не бяха тук, ала необичайната тишина на нощта сякаш ми казваше, че трябва да бъда нащрек, дори тревата в мочурищата бе спряла да шепне. После вятърът се върна от океана, разлюля тревата и клоните и разпръсна някои от сенките. Изтрих думите с върховете на пръстите си, докосвайки местата, които тя бе докосвала, питайки се как е възможно човек да бъде преследван от миналото.

Стоях до прозореца, гледах в сгъстяващия се мрак и си представях как гласът на мъртвата ми дъщеря изрича тези думи, как дребният ѝ блед силует минава под дърветата и в следите от лунна светлина голите клони хвърлят кръстосаните си сенки върху тялото ѝ, омотават го в ивици тъмнина.

И се запитах, не за пръв път, дали със своята скръб не ги бях накарал да се върнат на този свят.

Легнах си в полунощ, след като мислих известно време за значението на думите върху стъклото. Те приличаха на предупреждение, но не бях сигурен за какво. За кое ли момиче се отнасяха? Така или иначе, спях дълбоко до три часа сутринта. Ако се бях опитал да обясня на психиатър как е било възможно това, след като мъртво дете е писало на прозореца ми, може би щях да започна с

аргумента, че когато човек се сблъска с достатъчно много странности, странното започва да му се струва нормално. Умът може да се приспособи почти към всичко, когато му се даде време: болка, скръб, загуба; дори да приеме, че е възможно мъртвите да говорят на живите. Също така бях разбрал, че тези неща са част от нещо по-голямо, пътепоказатели в пътуване, чиято крайна цел не ми е известна. Примирил се бях с онова, което предстоеше да се случи, каквото и да бе то, и примирението бе донесло със себе си известно спокойствие, така че спях и бях благодарен за съня. Когато загубех способността си да спя, щях да знам, че полудявам.

Събудих се в три и една минута. Чуваха се звуци, които идваха изпод спалнята ми: гръм и трясък, вихър от струнни инструменти. Отне ми известно време, докато разбрах, че телевизорът е включен.

Но не бях гледал телевизия, преди да си легна, а дори и да бях, никога нямаше да оставя телевизора включен.

Протегнах ръка към пистолета, като се стараех да вдигам колкото може по-малко шум, после станах от леглото. В стаята беше студено. Бях гол от кръста нагоре и кожата ми сякаш се стегна от мразовития въздух. Вратата на спалнята беше отворена и коридорът бе тъмен, но когато стигнах до стълбите, видях отразената светлина от екрана на телевизора да танцува по стената. Опитах да контролирам дишането си, кръвта бучеше в ушите ми. Пролуките между подпорите на парапета бяха широки и когато стигнех до третото стъпало от горе надолу, щях да бъда лишен от прикритие. Ако беше засада, бавното и предпазливо придвижване нямаше да ми бъде от полза. Щях само да стана по-лесна мишена.

Долу последва нова поредица от звукови експлозии и аз се възползвах от това. Слязох по стълбите бързо, като се движех покрай стената и държах пистолета с дясната си ръка близо до тялото, а лявата използвах за равновесие, но никой не ми се нахвърли от сенките и нямаше изстрели. Веригата на предната врата беше на мястото си. Вляво от стълбата бе офисът ми и вратата му бе затворена, както когато се качих да си легна. Вратата на дневната пред мен беше открената и през пролуката се виждаше телевизорът. Даваха анимационно филмче от поредицата за Койота и Бързоходеца. В стаята се влизаше само през тази врата. Нямах друг избор.

Вътре нямаше никого. Диванът и фотьойлите, които бяха обърнати към телевизора, не бяха заети. Дистанционното лежеше на лявата страна на дивана, близо до страничната облегалка. Оставих телевизора включен и се върнах в коридора. Най-напред проверих в кухнята, но тя също бе празна и задната врата беше заключена. Накрая отидох в офиса. Хванах дръжката, отворих рязко вратата и почаках, но нямаше никаква реакция. Погледнах през пролуката откъм пантите, но не можах да видя нищо. След това, когато не ми беше останал друг избор, влязох вътре с вдигнат пистолет, но офисът изглеждаше както го бях оставил предишния ден, дори суичърът с качулката лежеше напъряко на писалището, точно както го бях хвърлил преди два дни, когато се върнах от магазина за хранителни стоки.

Въпреки нощния студ вече бях плувнал в пот. Проверих бегло стаите на горния етаж, просто за всеки случай, но къщата беше празна. Върнах се в дневната и се загледах в телевизора. Койотът си беше отишъл и на негово място се бе появил Бъгс Бъни. Йосемити Сам го преследваше с големия си револвер. Сигурно бе имало токов удар. Изключих телевизора и за всеки случай прекъснах захранването от мрежата.

Бях стигнал докъм средата на стълбите, когато телевизорът загърмя отново.

Влязох, държейки пистолета до хълбока си. Стаята все още бе празна и дистанционното си беше на същото място, но щепселът бе включен отново в контакта.

По гърба ми се търкулна капчица пот. Усетих миризма, която по-рано липсваше или заради страха и адреналина не я бях забелязал. Беше следа от парфюм, но евтин и противно сладникав, какъвто голяма жена никога не би използвала...

момичето е сърдито

Думите не бяха изречени гласно, но въпреки всичко ги чувах в главата си, повторение на посланието, оставено на прозореца.

трябва да бъдеш предпазлив татко трябва да бъдеш предпазлив „Татко.“ Боже мой, боже мой, боже мой.

Но нямаше нищо, нищичко, което да мога да видя. Сложих ръка на телевизора и леко натиснах бутона On/Off. Екранът потъмня и индикаторът светна червено вместо зелено. Отстъпих назад и зачаках, броейки наум. Бях стигнал до пет, когато телевизорът се включи

отново, тъкмо навреме, за да видя как Бъгс Бъни изскача от тъпана, дъвчейки морков, и казва „И това е краят!“.

Ала не беше, защото се появи логото на телевизионната станция и Бъгс Бъни веднага се върна. Дори познавах филмчето. „Заешка опашка“. Помнех го от детските си години. Бъгс и Елмър си сменят самоличностите и накрая Елмър печели, но за да постигне това, му се налага да се превърне в Бъгс. Смял се бях до припадък. Дори в тийнейджърските години, след смъртта на баща ми, се смеех, когато попадах на него. То беше бягство от един свят в черно, сиво и много яркочервено, бягство от болката и скръбта, от спомена за страданието заради загубата на татко и тъгата на мама...

Болката, когато момче сложи ръка на устата ти, докато другата му ръка рови под полата ти, и второто момче се дръпва ужасено, когато разбира какво е сторило и какво още ще бъде сторено, но е твърде слабо, за да попречи това да се случи. Болка в устата и в дробовете ти, болка в гърба и зад очите, болка, която расте и расте, докато започне да ти се струва, че тялото ти е твърде малко, за да я побере цялата, че тя ще избухне от теб като въздуха от спукан балон, като смъртта на червена звезда, защото, когато дойде, краят идва в червено: червено зад очите, червени струи от устата и от носа.

И това е краят, само че не е, не и за теб, защото ти никога не си си отивала, защото ти си сърдито момиче и хората трябва да внимават, когато наблизко има сърдито момиче. Сърдитите момичета чупят разни неща, повреждат разни неща и чакат своя шанс.

И сърдитите момичета гледат анимационни филми, за да избягат за малко от своя гняв.

Приблжих до дивана и посегнах да взема дистанционното. Неприятната миризма се засили и усетих онова, което прикриваше тя: не разложение, а кръв и човешки екскременти, защото, каквото и да бе онова, което присъстваше в стаята, то беше останало такова, каквото е било в мига на смъртта си. Едновременно беше и не беше момиче. Най-доброто от него се намираше някъде другаде, спящо, несъзнаващо нищо. Онова, което бе тук, беше останалото.

внимавай татко внимавай внимавай

Тя бе на дивана; почти осезаемо присъствие. Не я виждах, не я чувах, но беше там. Очаквах ръката ѝ да ме хване, когато взех дистанционното и миризмата дойде с мен, но това не се случи.

Устройството беше влажно на пипане. Беше изпотено, макар че не би трябвало да е. Отдръпнах се от дивана с дистанционното в ръката и миризмата ме последва. Предпазливо вдигнах ръката си и усетих миризмата ѝ върху пластмасата.

Погледнах към телевизора. Светлината примигна, картината се промени и ми се стори, че зърнах отразено в екрана лице. Заобиколих дивана от страни, като внимавах да се държа на разстояние. Заставах зад него, вдигнах дистанционното и изключих картината.

не татко не това няма да ѝ хареса

И в същия миг я видях увиснала в тъмнината на екрана като дух, затворен в празно пространство: чернокожо момиче с разкъсана бяла блуза, седнало на дивана с ръцете от страни, дланите обърнати нагоре, коленете ожулени; кръв по брадичката и по устните, засъхнала кръв на вадички, които тръгват от ъгълчетата на очите като червени следи от сълзи. Тя отвори уста и изкрещя беззвучно, цялото ѝ тяло се разтърси от силата на гнева: отчаяно дете — дете, лишено от своята мечта, дете, изтласкано от света на светлината в света на болката. После изчезна и в иначе празната стая остана само моето отражение. Изключих за последен път телевизора и не спях повече тази нощ.

Въпреки че телевизионният кабел бе надеждно заключен в чекмеджето на нощното шкафче.

Беше ноември и скоро щеше да започне ловният сезон.

Не можех да кажа точно откъде идваха моите възражения срещу всичко онова, което минава за лов. Може би от факта, че от главата до петите бях градско чедо. Моят баща, който бе прекарал живота си, патрулирайки из градските райони на Ню Йорк, епизодично правеше набези сред природата в края на седмицата, за да проветрява дробовете си и да сменя гледките на високите сгради с гледки на високи дървета, но мисля, че приемаше това по-скоро като задължение, отколкото като удоволствие. Считаше, че трябва от време на време да усеща трева под краката си, без да му се налага да гази по смет, игли и използвани презервативи, защото така правят нормалните хора. Но в действителност се чувстваше по-добре в града. Когато се връщаше от тези разходки, обикновено имаше вид на човек, който се прибира от успешно и сравнително безболезнено посещение при зъболекаря в леко приповдигнато настроение.

Дядо ми, който бе полицаи в Мейн, не ходеше на лов. Обяснението му бе, че месото не му трябвало и не му доставяло удоволствие да преследва животни. Той прилагаше съвестно щатските ловни закони, но се случваше и да си затвори очите, когато някои граждани нарушаваха забраната да се ловува в неделя, особено хората, работили дълги часове, за да свържат двата края, за които неделните дни бяха единствената възможност да разнообразят донякъде семейното меню. В по-бедните части на Мейн отстрелването на голям елен и замразяването или консервирането на месото му можеше да спести на семейството четиристотин-петстотин долара от храна и хората, които ловуваха по тази причина, принадлежаха към една по-стара традиция. Само по себе си ловуването им доставяше удоволствие, но привързаността им към него бе също така и проява на практичност, която заслужаваше възхищение. Те не хвърляха нищо от животните, които убиваха, и когато уловът им бе особено богат, го деляха с онези, на които не им бе провървяло. Мен обаче ловът на лосове заради трофеите не ме вълнуваше, а и не бях срещал човек,

който да харесва вкуса на мечешкото месо. Не харесвах поведението на хората, които идваха от големите градове да ловуват: тяхното самохвалство, тяхното престорено мъжкарство, неприятното преобразяващо въздействие на пушките и камуфлажа върху тези иначе неотличаващи се с нищо мъже — защото според моите наблюдения по този начин ловуваха най-вече мъжете. Те внасяха пари в щата и това бе добре дошъл източник на доходи за водачите им в Каунти и в Големите северни гори, които иначе трудно намираха препитание. Въпреки това водачите считаха определен брой от тях за глупаци, и то глупаци с пушки, които са най-неприятните, а отношението им към останалите не можеше да се определи като нещо повече от снизходителна търпимост. Парите им бяха добре дошли, присъствието им — не чак дотам.

А как съвместявах това с факта, че отказвах да стрелям по животно, но бях стрелял по хора; че не бих насочил пистолета си към елен или мечка, но бях виждал как от ръката ми умират хора? Честно казано, не бях мислил много върху това. Така животът ми беше по-прост.

Животът е по-прост и когато не мислиш много за образи на мъртви момичета, отразени в тъмни телевизионни екрани. Можех почти да повярвам, че съм сънувал събитията от изтеклата нощ, ако в дневната не се бе задържала едва доловима следа от парфюма на момичето и ако отпечатъците от ръката ми не се виждаха на прозореца в кухнята, от който бях изтрил съобщението на дъщеря си. Излязох навън с чаша кафе в ръката и седнах на задното стълбище, загледан в гората и мочурицето зад нея. Те предпочитаха нощта, моята призрачна съпруга и моето скитащо се дете, взети от този живот от човек, носещ име на пътник. Още не знаех как да ги нарека: следи може би, или ехо?

Мисълта, че дъщеря ми се движи през осветени от луната гори, че понякога наблюдава баща си от мрака и му оставя съобщения по стъклата на прозорците (защото правеше така и когато бе жива, рисуваше сърца, лица или кучета по предното стъкло на колата ми, когато не бях наблизо, за да знам, че мисли за мен), ми донесе едновременно успокоение и дълбока обезсърчителна тъга. Ала не се боях за нея, докато обикаляше по онези пътеки между световите. Тя не беше сама. Майка ѝ вървеше до нея и нейната маска беше различна, защото, каквото и да я бе довело при мен, то не беше само любов.

Ако дъщеря ми бе призрак, то мъртвата ми жена беше сянка.

Започнах да работя по семейство Кор, да търся друга причина, която да не е свързана с предполагаемото отвличане на Ана Кор и може да обясни интереса на Енгъл и ФБР към тях. Майката на Ана, Валъри, се казваше по баща Валъри Мери Морис и бе родена в Дорчестър, Масачузетс. На двайсет и девет години се беше омъжила за Алекос Кор, сватбената им церемония се бе състояла в гръцката православна катедрала „Сейнт Джордж“ във Филадельфия на 8 юни 2007 г. И тъй като Ана Кор бе родена на 28 ноември 1995 г., или майка ѝ бе чакала твърде дълго, преди да се омъжи за баща ѝ, или Алекос Кор не бе кръвен роднина на Ана. Но къде се намираше сега Алекос и ако той не беше бащата на Ана, тогава кой? Според официалните изявления полицията все още се мъчеше да установи връзка с него, макар да не се бе стигнало чак до обвинение за изчезването на Ана.

Продължих да ровя. Молба за промяна на името на Ана Мери Морис, малолетна, подадена в пробационния съд в Нокс Каунти на 1 август 2007 г. Към нея беше приложена декларация за проведено щателно издирване, удостоверяваща, че са положени всички разумни усилия да бъде открит другият биологичен родител на детето, някой си Роналд Дохъни. Странно, съдията не бе поискал да се пусне специална обява в печата, нито пък да се направи проверка в регистрите на петте рода войски, какъвто беше редът в подобни случаи. Явно въпросният съдия се бе задоволил да приеме, че направените в миналото опити да се открие Дохъни са се оказали безрезултатни. Това бе интересно. Навеждаше на мисълта, че някой му е подшушнал нещо за Дохъни. Четейки между редовете, бях готов да се обзаложа на прилична сума, че са считали Роналд Дохъни за мъртъв. Ако е било така и не е имало официални доказателства за смъртта му, съдията не е трябвало да се задоволява само с думата на Валъри Кор или нейните адвокати, ако тя изобщо е потърсила юридическа помощ, тъй като при смяна на име това не бе задължително. Следователно, ако не е имало тяло и никой не е поискал Дохъни да бъде официално обявен за покойник — при положение че седемгодишният срок, откакто е престанал да приема обаждания, е бил изтекъл, — какво е било нужно, за да се убеди

съдията да не се задълбава в нещо, което може да причини неприятности?

Нужна е била думата на полицай, и то на старши полицай.

Още ровене. Ана Мери Морис бе родена в Дорчестър, Масачузетс. Потърсих Роналд Дохъни, Масачузетс. Не можеше да е осемдесетгодишният старец, починал от рак след дълъг щастлив живот с жената, която му е била съпруга петдесет и седем години. Нямаше как да е гимназиалната футболна звезда, усукала колата си около дърво две години преди Ана да се роди. Нито пък страдащият от хроническо затлъстяване търговец на коли втора употреба или изумително талантливото осемгодишно момче цигулар.

Оставаше Роналд Дохъни от Самървил, Масачузетс: бил на двайсет и една, когато през 1997 година, нарушавайки гаранционния срок, избягал след предсрочно освобождаване от затвора, където излежавал присъда за притежание с цел продажба или разпространение на вещество клас А, което към края на осемдесетте години в Масачузетс навярно бе означавало хероин. По-нататък: Роналд Дохъни, един от тримата мъже, заловени в апартамент в Уинтър Хил, Самървил, с три килограма хероин. Това означаваше, че са го очаквали задължителните петнайсет години, което е тежко за всеки, но особено за човек, който току-що е достигнал пълнолетието си.

Уинтър Хил означаваше Уинтърхилската банда, както я наричаха вестниците — рехава гангстерска групировка, предимно от лица с ирландски произход, примесени с малко италианци за колорит. Големите имена в началото са Бъди Макклийн и Хауи Уинтър, докато през 1965 г. Макклийн не е застрелян, оставяйки Уинтър да командва до края на седемдесетте години, когато редица федерални обвинения за уредени конни надбягвания разклащат ръководството и пращат него и повечето му съучастници в затвора, което позволява на някой си Джеймс (Уайти) Бългър да направи своя ход и да остане начело до 1994 г., когато бяга от федерално обвинение. Неговият помощник Кевин Уийкс впоследствие става свидетел на обвинението, но Уинтърхилската банда преминава благополучно през бурята и си остава действаща част от бостънския престъпен свят.

Потърсих Морис и Уинтър Хил и стигнах до Томи (Аш) Морис: няколко ареста, в средата на осемдесетте лежал в „Олд Кълъни“,

когато затворът бил още известен като „Бриджуотър“, за притежание на две заредени и нерегистрирани огнестрелни оръжия и известно количество кокаин, но иначе чист от десетилетия, което означаваше, че или е обърнал нова страница, нещо, което не бе особено вероятно, или просто се е усъвършенствал като престъпник. По-нататъшното търсене не ме доведе до пряка връзка между Валъри Мери Морис и Томи (Аш) Морис, но Томи бе по-възрастен от Валъри с осемнайсет години. Братовчеди или по-близки роднини? Залагах на по-близки роднини и основанието ми бе присъствието на специален агент Енгъл в Пастърс Бей.

Нататък: имена и истории, населени места и съдебни репортажи.

След това обаждания до Бостън: оставям съобщения, искам услуги и ми обещават услуги. И чакане. По обед пристигна имейл от бивше ченге в бостънската полиция, сега частен детектив във Фичбърг, изпратен от адрес, който няма да бъде използван никога повече.

Томи Морис бе по-голям брат на Валъри. Имаше линкове към множество статии, най-новата — от последната седмица, за убийството на някой си Джоуи Туми, Джоуи Туна, американец от ирландски произход, бизнесмен, обичан представител на търговията с риба в Бостън. Линк към рубрика в „Сънди Магазин“, озаглавена „Запознайте се със стария шеф, същият като новия шеф“ — размисли върху настоящото състояние на организираната престъпност в града. Материалът съдържаеше различни примери, илюстриращи борбите за власт в бостънския подземен свят и най-вече сред ирландските елементи, опитващи да запълнят вакуума, създаден след принудителното оттегляне на Уайти Бългър. Имейлът завършваше с едно-единствено изречение от информатора ми: „Томи Морис потъва“.

Изведнъж залозите се покачиха и се радвах, че Ейнджъл и Луис скоро ще бъдат тук. Междувременно се обадох на Ейми и ѝ казах какво съм открил. По-наложително от всякога бе да защитим Рандъл Хейт, ако и когато той се яви в полицията, защото имах усещането, че правилото кръв за кръв скоро щеше да влезе в действие. Енгъл бе в Пастърс Бей, защото считаше, че изчезването на Ана Кор може да е последствие от престъпната дейност на вуйчо ѝ. Дори и да не беше така, той явно очакваше вуйчото да се намеси въпреки всичко. Такова бе правилото на кръвното отмъщение: то беше най-важно от всичко. Освен това повторих на Ейми ултиматума си, който беше наложен от

изпратените на Хейт снимки с педофилски характер и възрастта на Ана Кор: Хейт трябваше да потвърди, че е готов да говори с полицията, и трябваше да направи това скоро. Ейми беше ядосана, задето бях опрял пистолет в главата ѝ. Поиска да ѝ дам няколко часа и аз се съгласих.

— Ами онези есемеси? — попита тя.

— Няма други — отвърнах.

— Ще кажеш ли на полицията за тях? Те съдържат сериозни твърдения за един от ръководителите на разследването.

Забелязах, че избягваше да споменава имена.

— Още не.

— Едни правила за клиента, други за тебе, така ли? — каза тя и затвори.

След като бе убил Джоуи Туна, Томи Морис бе взел автобус от Логан и бе прекарал нощта в една странноприемница в Хюбърипорт — хранил се бе в стаята си, гледал бе телевизия, мислил бе за онова, което бе сторил на Джоуи, за онова, което бе поръчал да сторят на Оуени Фаръл и как наказанието му се беше разминало. Недоумяваше как ченгетата бяха стигнали толкова бързо до Оуени, но това беше без значение. Джоуи Туна бе мъртъв и едва в тишината на странноприемницата си даде сметка колко огромни ще са последствията от онова, което бе сторил. Нямахше да има прошка, нито възможност за помирение. Беше вече обречен, те щяха да се обединят, за да го ликвидират. Чичото на Джоуи щеше да го изисква. Честта щеше да го изисква. Испитаната практика щеше да го изисква. Но племенницата му още не беше намерена. По някакъв начин всичко бе започнало от нея. Той не само бе мъж, чийто бизнес бе сринат и който беше принуден да се примири с факта, че ръководството ще премине в ръцете на враждебно настроения му конкурент. Нещо повече, не бе опазил дори собственото си семейство. Сестра му бе избягала от него. Той я беше прогонил. Обичаше я, обаче я бе накарал да се махне от очите му. Тя и дъщеря ѝ бяха единствените му живи кръвни роднини, които означаваха нещо за него. Нямахше да остави на ченгетата, нито на омразните федерални агенти да търсят племенницата му. Сега вече

знаеше, че Джоуи и Оуени нямат вина за изчезването ѝ. Тя не бе пионка в играта, която играеха те.

Томи обичаше шаха и тази аналогия му хареса. Само три от фигурите му бяха останали на дъската, но той отказваше да се признае за победен, макар всичките му възможности за придвижване да бяха ограничени от силите, разгърнати срещу него. Разполагаше с един кон, Демпси, един топ, Райън, и със самия себе си, притиснатия в ъгъла цар. Започна да разиграва различни комбинации от ходове на малкия туристически шах, който носеше навсякъде със себе си, като позволяваше умишлено фигурите му да бъдат изваждани от играта, докато му оставаха само тези трите — цар, кон и топ, — и приемаше невъзможността да постигне победа не като присъда, а като предизвикателство. Остана буден цялата нощ, като местеше фигурите и мислеше. Позволи си да заспи едва когато настъпи утрото.

Имаше телефон за временна употреба, с който поддържаше връзката с Демпси. Не му каза къде се намира, само го посъветва да вземе Райън и да се махат от града. Трябваше му още време за мислене, за игра, за проверка на ходовете. Вечерта повика Демпси и Райън при себе си и тримата поеха на север.

По същото време още двама мъже приближаваха своята северна цел. В колата звучеше музика — монотонно, но сложно класическо произведение, което на първо слушане изглеждаше построено от една и съща повтаряща се фраза, обаче когато човек го следеше внимателно, започваше да забелязва съвсем дребни, но важни разлики и нюанси. Това бе песен за смирението и възторга, ода без думи за божественото.

— Още колко остава? — попита пътникът на предната седалка. Тъмната къдрава коса на Ейнджъл бе сравнително слабо прошарена за възрастта му и по лицето си имаше по-малко бръчки, отколкото биха могли да издълбаят преживените от него страдания. Носеше фланелка, дънки, отрязани до над глезените, и дизайнерски гуменки в жълто и тюркоазено, поне с един номер по-големи от необходимото, които бе купил почти без пари от един аутлет. Гуменките имаха известна стойност като рядкост, главно защото веднага след излизането им на дневна светлина фирмата, отговорна за техния дизайн, бе забелязала ужасната грешка, която е допуснала, като ги е създала, и набързо бе

прекратила производството, тъй като станало ясно, че кръгът купувачи, на който ще може да се разчита, ще се състои само от душевноболни, слепци с жестоки приятели и от този мъж, когото трудно биха се сетили как да нарекат, защото не бе нито душевноболен, нито сляп, а само необикновен в изключително много отношения.

До него зад кормилото, почти затворил очи, седеше Луис, който вече от доста време бърснеше прошарените си къдрици до кожа, но ако се съдеше по брадата, не за да скрие процеса на стареенето. Костюмът му беше сив, ризата — бяла, плетената вълнена вратовръзка — черна. Обувките му блестяха.

— Още колко? — попита отново Ейнджъл.

Луис погледна таблото.

— Още час.

— Да слушам това? Сигурно се майтапиш с мен. Мелодията не се е променяла, откакто започна. Прилича на много тиха автомобилна аларма за нервни хора.

— Не, има още един час до Бостън.

— Чудесно. Може ли междувременно да пуснем нещо друго?

— Не.

— Скучно ми е.

— Да не си на девет години? Престани с тези глупости. Заспивай.

— Спах. Това ме приспа. После се събудих, а то продължаваше. Помислих, че съм умрял и съм попаднал в чакалнята на ада.

— Това не е същото парче.

— Звучи като същото. Този тип Артър Парт е мошеник.

— Казва се Арво Пярт. Ти си простак, човече.

— А, да, унгарецът.

— Естонец.

— Просто го изключи. Кълна се, онези южняшки боклуци бяха по-поносими.

— И от тях се оплакваше, че звучели еднакво.

— Вярно е, но поне имаха думи и бяха твърде досадни, за да са мрачни. Ако трябва да слушам това, предпочитам да си пускаме асансьорна музика^[1] в колата.

— Или да си окачим някоя от онези вдъхновяващи картини като в офис на компания, която е пред фалит — каза Луис. — Нали се

сецаш: „Остави въображението ти да се рее“, с фотография на орел, или „Работа в екип“, с онези гадинки, сурикатите.

— Торен бръмбар — каза Ейнджъл. — Картина с торен бръмбар и надпис „Яж лайна: съкратен си“. Мразя думата „съкратен“. „Излишен“ поне е честно. „Освободен“ е честно. „Изхвърлен“ е честно. „Съкратен“ е просто начин да се захароса хапът, както погребалните агенти отказват да използват „умрял“ и вместо това казват „издъхнал“ или „починал“.

— Почти свърши. — Прозвучаха финалните тонове. — Ето, видя ли? Имаш ли желание да развалиш още нещо?

— Защо, да няма и друго, което си струва да разваля?

— Заредих плейъра с дискове, преди да потеглим.

— Какво следва?

— Брайтън Иноу, „Музика за аерогари“.

— Не го знам. Шумно ли е?

— По-шумно от Арво Пярт.

— И тишината е по-шумна от Арво Пярт.

Музиката започна. Не беше шумна. Изобщо не беше шумна.

— Ти ме убиваш — изстена Ейнджъл. — Убиваш ме тихо...

Ловците се събираха.

Бостънската война се пренасяше на север.

Ловният сезон щеше да започне много скоро.

[1] Elevator music — ненатрапчива фонова музика за озвучаване на асансьори и магазини. — Б.пр. ↑

Луис и Ейнджъл пристигнаха в „Мечката“ малко преди затварянето. От известно време не бях работил там и Дейв Еванс, собственикът, като че ли се справяше добре и без мен, факт, който се опитвах да не приемам лично. Освен това Ейми ми плащаше добре и аз като добра катерица се бях погрижил да скътам достатъчно орехи, за да ми стигнат за зимата, че и за по-нататък. Но обичах гълчавата в заведението и никога не бях считал работата зад бара за унижителна, особено в ресторант като „Мечката“, където нямаше търпимост към кретените и сред клиентите имаше достатъчно ченгета, за да е сигурно, че всяко нарушение на добрия тон ще породви неодобрение и дори активни възпиращи действия при проявено упорство. Дори и да нямаше служители на реда, в редките случаи, когато възникваха неприятности, в „Мечката“ бяха напълно способни да се справят сами. Това бе квартален бар, убежище за няколко часа, и правилата, макар и неписани, бяха известни почти на всички.

— Как върви делото на Дени Крауз — попита ме Дейв, когато успях да измъкна отделни чекове от група развеселени нюйоркчани, които бяха оставили на щатската граница способността си да извършват действието деление.

— Продължава да отрича, че е луд.

— Запознали са се с него, нали? Дени Крауз е излязъл от майчината утроба с една допълнителна дупка в главата. Когато стои на течение, се чува как свири.

— Съдията знае, че е луд. Обвинението знае, че е луд. Дори собственият му адвокат знае, че е луд.

— Ти какво им каза?

— Че е луд.

— Значи всички са единомисленици.

— С изключение на Дени.

— Той пък какво ли разбира. Нали е луд. Слава богу, че не е застрелял някого тук.

— Защо, искаш да бъдеш първият, който ще го направи ли?

— Абсолютно. В деня, в който се пенсионирам, ще гръмна неколцина от готвачите. Ще пощадя келнерския състав. Тях винаги съм ги харесвал. — Погледна над рамото ми, докато подреждах сметките. — Отделни сметки?

— Да, пет на брой.

— Това са сто долара. Делят се без остатък.

— Знам.

Дейв погледна намръщено нийоркчаните.

— Нуждаем се от по-строг контрол на входа — каза той и тръгна да провери дали на някого от кухненския персонал не трябва да бъде напомнено как шефът им се надява да отбележи пенсионирането си.

Ейми бе оставила съобщение на джиесема ми, за да ме извести, че Рандъл Хейт най-сетне е решил да говори за своето минало и за неприятното му нахлуване в новия му живот. На другия ден той щеше да дойде в офиса ѝ и тя имаше намерение, преди да си тръгне тази вечер, да съобщи на щатската полиция, че клиентът ѝ е на тяхно разположение, макар да беше решила да не им посочва предварително името му. Съгласих се да се срещнем след като „Мечката“ затвори за клиенти, за да обсъдим плановете си за интервюто.

За мен решението на Хейт да говори с полицията си оставаше правилно дори и без да се вземат предвид съображенията, свързани с Ана Кор. Работех сам и нямах възможност да свърша онова, което искаше той от мен, не и при тези обстоятелства. Шумотевицата около Ана не ми позволяваше да върша онова, което вършех обикновено, да говоря, доколкото е възможно, дискретно с хората — включително с клиентите на Хейт, с местните жители, дори с ченгетата. Бих могъл да сторя това и без да им обяснявам точно на какъв вид тормоз е подложен клиентът ми, и бях сигурен, че след време щях да стесня кръга около лицето или лицата, които са в дъното на всичко това.

Както показваше случката в кафенето обаче, след изчезването на Ана всеки, дошъл да души около Пастърс Бей, незабавно попадеше в полезрението на полицията, която нямаше да допусне никакво независимо разследване. В известен смисъл беше възможно с явяването си пред полицията Хейт да ми осигури свободата да работя за него по-ефективно, стига да успееш да постигна споразумение със служителите на реда и закона, което би ми позволило да поразпитам

наоколо, като поема ангажимента да им подавам всяка важна за тях информация.

Ейнджъл и Луис пристигнаха малко след като приехме последните поръчки. Предупредил бях Дейв, че късно вечерта може да дойдат мои приятели, и той ми бе обещал да се погрижи да бъдат обслужени, но дори той изглеждаше малко стъписан, когато влязоха. Може би причината бяха гуменките на Ейнджъл или брадата на Луис, или пък комбинацията от двете, но Дейв замръзна за миг, сякаш му бяха възложили да поздрави първите извънземни посетители на нашата планета и той изведнъж бе осъзнал какви последствия може да има това за него. Ейнджъл вдигна ръка за поздрав и аз бях на път да му отговоря, когато някой застана пред бара. Прекъснах движението на ръката си на височината на шията, с два пръста насочени към рамото ми. Това бе знак, за който Ейнджъл, Луис и аз се бяхме разбрали малко след като започнаха да ми помагат: стой настрана. Те изчезнаха в една от задните стаи, но не преди Ейнджъл да бе пошушнал нещо на ухото на Дейв, навярно да не ми напомня, че са пристигнали, и да им занесе бира.

На бара се бяха освободили три стола и средният сега бе зает от специален агент Робърт Енгъл. Той носеше яке, дънки и разкопчана на врата бяла риза, блестяща от чистота.

— Ден на неофициалното облекло на „Сентър Плаза“ ли, агент Енгъл? — подхвърлих аз.

— Опитвам да се слея с местните.

— Мога да ви намеря портландска пиратска риза или шапка с рога от лос.

— Или просто да ми дадете едно питие: „Дюърс“ с лед.

Налях му щедра доза и той сложи двасетачка на бара.

— Аз черпя — казах. — Приемете го като подсецане за значението на думите елементарно гостоприемство.

— Мисълта за времето, прекарано в апартамента за гости на Пастърс Бей, още ли ви измъчва?

— Психически и физически. Онези столове не бяха направени за удобство.

— Можеше да бъде и по-зле, макар да чувам, че областният затвор бил приятен.

— Можем да организираме една обиколка.

— И без обиколка мога да ви уверя, че е по-приятен от щатска арестантска килия.

— Това заплаха ли е, агент Енгъл?

— Предпочитам специален агент Енгъл, макар да признавам, че е дългичко. И не, не е заплаха. Не мисля, че вие реагирате много добре на заплахите. При вас, предполагам, трябва винаги да е морковът, а не тоягата. Има ли място, където можем да поговорим?

Кимнах на Дейв да му съобщя, че приключвам. Клиентите вече се разотиваха. Посочих едно от сепаретата за двойки в ъгъла, възможно най-отдалеченото от Ейнджъл и Луис, после си налях чаша кафе от каната и се присъединих към него.

Той беше навярно на моята възраст, но по лицето му нямаше бръчки и ако в русата му коса имаше прошарени кичури, те бяха прикрити добре. Устните му бяха много тънки, хоризонтален срез в лицето, очите му — сивкавосини. При сблъсък би представлявал вдъхваща страх фигура. Не ми се вярваше да има много приятели.

Косите ти да настръхнат.

— Е — каза той, — началник Алън, изглежда, още не е открил кой е клиентът ви, макар да карате бърза и мощна кола в малко мейнско градче. Обаче е по следите му. Много скоро ще започне да лази на четири крака и да ги души.

Можех да му кажа веднага, че Рандъл Хейт ще се свърже с полицията, но това нямаше да ми донесе дивиденди. По-добре беше да слушам и да чакам, за да видя какво мога да изкопча от него срещу малка или никаква информация от моя страна.

— Тогава няхах никакво основание да считам, че затрудненията на клиента ми са свързани със случая „Ана Кор“. Обясних това по време на разговора ми с детектив Уолш и съм сигурен, че той ви е предал подробностите.

— Повечето от тях. Останах с впечатлението, че може да ви е казал нещо, за което впоследствие да е съжалил. Вие наистина умеете да влизате под кожата на хората, признавам ви го. Предполагам, че това е от полза за работата, която вършите, макар и да носи известен риск за личната ви безопасност. Обзалагам се, че през годините неведнъж сте отнасяли синини и рани от нож.

— Аз оздравявам бързо.

— Щастливец. Някои от хората, които са ви ядосвали, са имали по-малко късмет. Знаете ли, че фигурирате в нашата система?

— Да, знам. И вие знаете, че го знам, иначе нямаше да ми зададете този въпрос.

— Това е много интересно. Имали сте невероятен късмет.

— Нима? Знаете ли, понякога ми се струва, че не е точно така и че ФБР има известна заслуга за това.

Енгъл направи лека корекция на изражението си към нещо, наподобяващо съжаление.

— Подборът на думите бе неуместен. Извинявам се. Онова, което признавам, е, че като оставим настрана вашата понякога необузdana природа и погрешните ви преценки от време на време, общо взето, действията ви са помагали за отстраняването на някои нежелателни елементи от нашето общество. В това отношение ние с вас си приличаме, дори по необуздания понякога нрав и неправилните преценки. Имам и въпроси към вас. Те са общи и едва ли са в разрез с изискванията за поверителността на информацията за клиента, но ще ни позволят да напреднем в този разговор и, разбира се, в отношенията помежду ни.

— На всичките си гаджета ли говорите така?

— Да.

— И върши ли работа?

— Не бих казал.

— Не е за вярване.

— Нали?

Той отпи от уискито и оголи зъби като плъх, който опитва вкуса на въздуха.

— Разследването ви напредва ли? — попита.

— Напредва.

— Има ли изгледи в резултат на това да станете постоянно присъствие в Пастърс Бей?

— Вероятно е.

— Доколко сте убеден, че интересите на клиента ви не са свързани със случая „Ана Кор“?

Замълчах за момент. Пазарлъкът започваше.

— Не съм сигурен.

— Това не е същото, което сте казали на детектив Уолш. — На практика той ми размахваше пръст, а в добавка цъкаше и с език.

— Впоследствие промених мнението си. Затова използвах минало време, когато подхванахте темата преди малко. Нямах основание да мисля, че има такава връзка. След това станах по-непредубеден.

— На какво основание?

— Пастърс Бей е малък град. Неприятностите на клиента ми са... ами, по-скоро от лично, отколкото от професионално естество. Те са свързани с една случка от младите му години. Започвам да мисля, че може да е разумно да съобщи на полицията за тях. Ако стори това, може би ще изключи поне една от линиите на вашето разследване и дори ще ви насочи в обещаваща посока. Обаче предположенията ми се основават само и единствено на отрицателното ми отношение към съвпаденията.

— Споделихте ли това със своя клиент и, разбира се, с адвоката му?

— Промяната на позицията ми е сравнително скорошна, но чувствам, че ако им кажа за нея, и двамата ще са склонни да ме послушат и да постъпят както ги съветвам. — Прекарвах твърде много време в компанията на Ейми Прайс. Започнал бях да говоря като адвокат. — Освен това стои и въпросът на клиента да се осигури право на поверителност и да се гарантира безопасността му.

— Защо би съществувала опасност за сигурността му?

— Изчезнало е младо момиче. Наоколо е пълно с репортери и телевизионни камери. Понякога хората си правят неоснователни изводи.

— Ние разговаряме с много хора. Лицата им не са се появявали по телевизията или във вестниците. Нищо лошо не им се е случило. Разпитани са местни жители и сред съседите им не са възникнали никакви подозрения към тях.

— Ами, възможно е местните жители да не са тези, които ме безпокоят.

Енгъл отново оголи зъби, но този път уискито нямаше нищо общо.

— Какво знаете? — попита той.

— Знам, че съществува връзка между Ана Кор и Томи Морис, доскоро живял в Самървил и вероятно свързан с мафията.

— Леле, леле, потрудили сте се.

— Издадохте се с присъствието си в Пастърс Бей. Трябваше да носите маска.

— Вземам си бележка — отвърна Енгъл. — Ана е негова племенница, както вече може би сте разбрали, или не сте. Вальри Кор, по баща Морис, е значително по-младата и единствена сестра на Томи Морис. Родителите им са загинали при автомобилна катастрофа, когато е била на четири години, и той се е грижил за нея с помощта на разни лели и други роднини, но по-късно са се отчуждили и не са се виждали от дълго време.

— Още откакто някой е заровил в земята Роналд Дохъни и после е забравил къде е гробът му?

Енгъл повдигна рамене.

— Дохъни беше куриер на Морис, който опитваше да си отреже парче от баницата след бягството на Уайти. Дохъни сгази лука. Беше голямо дрънкало, ядосал клиент и ядосаният клиент го издал на ченгетата. Очакваше го дълъг престой зад решетките и върху него бе упражнен натиск да склучи споразумение и да стане информатор. Освободиха го под гаранция и изчезна. Предполага се, че е нахранил раците.

— Морис знаеше ли, че Дохъни се среща със сестра му?

— В началото не, но не му бе нужно много време, за да открие от кого е забременяла. Може би тогава е искал да убие Дохъни, но вероятно е решил да постъпи както е редно.

— И после Дохъни загазва и някой решава, че на него не може да се разчита и устата му трябва да бъде затворена.

— Томи Морис го е убил или е наредил да бъде убит. Така разбрахме, въпреки че убийството трябва да е било санкционирано от по-високо. Скоро след това сестра му напусна Бостън. Мотаеше се насам-натам, но не кривна от правия път. Всички казват, че е добра гражданка. Никакви наркотици, никакъв алкохол, никакви контакти с брат ѝ и хората му. Известно време работи във Филадельфия, там се запозна с един мъж и се омъжи за него без много шум. Брат ѝ не знаеше.

— Алекос Кор.

— Точно така. Сега са разделени, но тя не е искала развод.

— Искала е да си задържи фамилиното му име. Ако брат ѝ започнел да я търси, щяла да бъде Валъри Кор, а не Валъри Морис. Нямало да помогне много, ако започнел да рови, но е било достатъчно, за да я пази от случайни проучвания.

— Дори да я беше открил, тя психически бе оставила зад гърба си името Морис.

— Но вие сте знаели коя е, защото сте я държали под око през цялото време.

— Точно така.

— Брат ѝ знае ли, че племенницата му е изчезнала?

— Брат ѝ го е загазил. Взел погрешни бизнес решения и някои от нашите ходове срещу него се увенчаха с успех. Дните му са преброени.

— Не отговорихте на въпроса. Томи Морис знае ли?

Почувствах, че му се искаше да извърне очи, но продължи да ме гледа. Обаче сигналите, които излъчваше, бяха твърде объркани. Енгъл спестяваше някои истини.

— Опитвахме се да скрием родството на момичето с Морис, а майката твърди, че не се е свързвала с него.

— Вярвате ли ѝ?

— В началото ѝ вярвахме. Сега не сме толкова сигурни. Тя е отчаяна, може би достатъчно отчаяна, за да се обърне за помощ към брат си.

— Значи той знае?

— Знае. Не четете ли вестници? Мъж на име Джоузеф Туми, известен между приятелите си като Джоузеф Туна, вчера бе намерен застрелян на дорчестърския рибен пазар. Един от служителите му забравил ключовете от колата си, върнал се да ги вземе и видял, че лампите в офиса са запалени. Имало много кръв. Две огнестрелни рани, фатални, но жертвата била още жива — оставена била да умре. Джоуи беше представител на ирландската банда в Бостън. Той беше посредникът, човекът, който издигаше и сваляше главатарите, човекът, който решаваше проблемите. Беше недосегаем. Изглеждаше неутрален, но всъщност всячески се стремеше да поддържа статуквото; единственото, което имаше значение за него, бе бизнесът да се развива успешно, което удовлетворяваше всички. Томи Морис се

превърна по-скоро в пречка, започна да застрашава стабилността им. Беше решено, че може би ще е най-добре, ако отиде да прави компания на Роналд Дохъни, освен ако не се оттегли. Повечето му хора го бяха напуснали, но още имаше двама верни последователи. Те се срещнаха с Джоуи в деня на убийството. Очевидно са искали да разберат дали е санкционирал отвличането на Ана Кор, за да накара вуйчо ѝ да напусне скривалището си. Джоуи отрече. След това беше убит.

— Знаете ли кой е натиснал спусъка?

— Официално не знаем. Неофициално считаме, че е бил самият Томи Морис.

— Необичайно. Би се очаквало да прехвърли работа като тази на хората си.

Този път реакцията му бе само загатната, напомняше кратко трепване по иначе гладка повърхност на езеро, където е помръднало перка скрито във водата същество. Тук имаше нещо, нещо интересно.

— Казах ви, че не са му останали много хора — отвърна Енгъл.
— Може за него да е било лично. Хората, които се движат в тези среди продължително време, свикват да крият дълбоко своите чувства. Те не забравят обидите, чакат да настъпи момент, когато ще е оправдано да предприемат нещо.

— Изглежда, че сте много добре информирани. Подслушвателно устройство ли имате някъде?

— Имаме подслушвателни устройства на много места. Затова сме Централно бюро за разследване, а не Местно бюро за предположения. — Отново беше уверен. Онзи кратък миг на несигурност беше отминал. — Затова и можем да гарантираме, че ще се погрижим за клиента ви, ако сте загрижен за неговата безопасност. Можем да прикрепим хора към него или да го преместим вън от града за известно време. Става дума за мъж, нали?

Надух бузи, изпухтах и се престорих, че размишлявам над възможните тежки последствия, после признах, че клиентът наистина е мъж.

— Той не иска да напуска града. Всъщност за него това е един вид спънка. Живее си добре в Пастърс Бей и иска нещата да си останат така. А аз не желая да прикрепвате към него федерални агенти. Половината хора тук в бара навярно са надушили, че сте полицаи още в мига, в който дойдохте, а на останалите им е все едно, защото и те

самите са полицаи. Щом някой като Томи Морис ще души наоколо, държа към клиента ми да се привлича възможно най-малко внимание. Ако се стигне дотам, аз лично ще поема охраната му.

— Сигурен ли сте в това?

Правата линия се превърна в начупен белег: усмивка, при положение че не очаквате в усмивката да има топлина и отзивчивост или каквото и да е друго добро човешко чувство.

— Продължавайте, слушам ви.

— Томи Морис е напуснал убежището си и ние мислим, че пътува насам.

— Още по-важна причина да държа клиента си вън от шахматната дъска.

— Вие решавате. Кога ще можем да поговорим с този ваш мистериозен клиент?

— Искам още нещо.

— Нима?

— Искам да ми се даде свобода да правя проучвания по неговия случай. В замяна ще споделям всяка важна информация с Уолш.

— На него няма да му хареса да се мотае в периметъра му. Нито пък на Алън.

— Просто ще трябва да си запушват носовете.

— Ще говоря с тях и ще видя какво може да се направи.

— Сигурен съм, че ще успеете да ги убедите, сладкодумен хитрец такъв.

— И в замяна ще получим достъп до клиента ви?

— Ще се свържа с адвокатата му.

— Едва ли ще ви е трудно, тъй като той току-що влезе.

Обърнах се и зърнах Ейми, тя се поколеба, когато видя, че не съм сам. Махнах ѝ да дойде и ги представих един на друг.

— Ейми, това е специален агент Енгъл от бостънския офис на ФБР. Специален агент Енгъл, Ейми Прайс. Специален агент Енгъл обича да бъде наричан „специален агент Енгъл“, Ейми. Това е въпрос на гордост.

Ейми изглеждаше объркана, но не каза нищо. Специален агент Енгъл се усмихна така, както палач би се усмихнал на последната сполучлива шега на осъдения точно преди да стовари секирата.

— Със специален агент Енгъл тъкмо обсъждахме безопасността на клиента, но вече приключихме.

Енгъл стана и ми благодари за питието.

— Ще ви оставя да си поговорите — каза той. — Чакам и двамата да ми се обадите много скоро. — Остави повече от половината уиски на бара и тръгна към изхода.

— Не си е допил питието — рече Ейми.

— Мисля, че го поръча само за да прилича повече на човек.

— Наистина има нужда от нещо.

— Съгласен съм с теб. Когато се погледне в огледалото, навярно и собственото му отражение изпитва желание да го фрасне в лицето.

— Какво обсъждахте?

— Позволих му да ме сломи дотолкова, че започнах да мисля, че клиентът ни може би наистина трябва да отиде на разговор, а в замяна той ми каза повече, отколкото знаех до този момент и може би малко повече, отколкото искаше да знам, защото е убеден, че извлича по-голяма изгода от мен от постигнатото споразумение. Освен това може би ще убеди Уелш и Алън да ми позволят да работя за Хейт, или поне да ми оставят достатъчно пространство, за да мога да дишам.

— Значи не си се почувствал длъжен да му кажеш, че Хейт вече е взел решение? Това е почти, но не съвсем непочтено. Сигурен ли си, че не си учил за адвокат?

— Никога не бих взел изпита по лицемерие.

В „Мечката“ вече бе почти празно и персоналът подканваше скитниците да поемат към домовете си или поне към някое друго място, което да не е „Мечката“. Налях на Ейми чаша бяло вино, записах го на моята сметка и казах:

— Имам изненада за теб. Какво ни липсва тук?

— Добра компания.

— Добра компания, точно така! — Сложих ръка на кръста ѝ и я поведох към задната част на заведението. — Но поради липсата на такава имам тук двама души, с които искам да те запозная.

Не ги бях виждал от месеци. Новата брада на Луис бе наистина поразителна, трябваше да призная това. И двамата се изправиха, когато приближихме.

— Ейми Прайс, искам да ти представя Ейнджъл. А това тук е неговият близък приятел, старецът Време^[1]...

[1] Прави се сравнение с разпространения в скулптурата и живописата и идващ от древността образ на брадат старец с коса и пясъчен часовник в ръцете, който символизира времето. — Б.пр. ↑

Настаниха се в мотел за самоубийци непосредствено до Белфаст, едно от онези места, които Демпси винаги свързваше с отчуждени от семействата си бащи, амбулантни търговци и проститутки, които държат осветлението в стаите слабо, за да не могат клиентите да виждат добре лицата им. Навярно бе построен някъде през петдесетте години, но бе твърде грозен и разнебитен, за да бъде наречен „ретро“, и единствената възстановителна дейност по него, която би си струвала труда и разноските, бе на парцела, върху който бе разположен, да бъде възстановен статутът на незастроен. Демпси изведнъж забеляза тревожния факт, че свиква да отсяда на подобни места и да яде, без да поглежда храната, защото очите му непрекъснато търсят познати физиономии на непознати места, кола, от която слизат пътници, но водачът не изключва двигателя, поглед, който се задържа миг по-дълго от обичайното, приближаваща фигура и движение на ръка, пистолет, който след време със сигурност ще отнеме живота му.

Нищо чудно, че страдаше от болки в стомаха и запек. Вече почти не помнеше време, когато да не се е боял, да не е бил нащрек. Трябваше да се насили, за да си спомни бирените следобеди в „Закон на Мърфи“, в сянката на голямата електростанция на ъгъла на „Фърст“ и „Съмърс Стрийт“, филаделфийските пролетни рулца с телешко в „Уорън Тавърн“ в Чарлстън и просто как си седеше с кафето и вестника в „Бъди“ на „Вашингтон Стрийт“ в Самървил и как разположеният нависоко стар ресторант му вдъхваше чувство за неприкосновеност, за сигурност. Всичко това го нямаше вече, всичко си беше отишло и той никога повече нямаше да се върне към него. Останали му бяха само безличните стаи в дупки като тази тук, стаи, които вонят на цигарен дим въпреки надписите „Тук не се пуши“, храната, която се консумира направо от хартиената или пластмасовата опаковка, и постоянната мъчителна болка в стомаха.

Половината коли и камиони на паркинга крепяха „Бондо“^[1] в бизнеса, а останалите имаха проблеми, които дори „Бондо“ не можеше да оправи. Опита да се досети какво изобщо правеха тук тези хора.

Дали и те като него бяха дървета без корен, които се носят по течението? Възрастната жена в офиса носеше очилата си на златна верижка и когато се движеше, тлъстините в тялото ѝ бълбукаха като течност. Имаше много малки ходила, чудно как успяваше да стои права. Тя призна, че се радва да получи пари за две стаи, тъй като в тях и без това нямало нищо, което си струва да се открадне. Каза им, че сутрин от седем до девет се предлага кафе, но Демпси хвърли поглед на мръсната каничка, прашните чаши, пликчетата със сметана на прах и реши да почака, докато намерят някое по-приятно място за бързо разсънване. Томи плати за две ноци и каза на жената, че може да останат и по-дълго, „зависи как ще потръгне ловът“.

— Тук никога не е пълно — отвърна тя. — Винаги имаме стаи.

Демпси погледна още веднъж олющените стени в рецепцията, покрития със снежинки екран на портативния телевизор, по който вървеше една от неизвестно защо популярните комедии, адресирани към онези, според които върхът на хумора е зрял мъж, който живее при майка си, надписа, предупреждаващ, че стаите се освобождават в 10 ч. сутринта (И НИКАКВИ ИЗКЛЮЧЕНИЯ!), изрисуваната физиономия на жената и подобната ѝ на бъчва фигура, сякаш беше жива матрьошка, способна да побере безброй по-малки, но не по-малко неприятни свои копия, и реши да не коментира явно неограничения капацитет на мотела да поема нови гости. От съседния бар долиташе музика и Демпси попита дали има някакъв шанс там да получиш храна. Жената изсумтя.

— Имат туршия, но аз не бих яла от нея.

Демпси се отказа. На плота имаше куп опаковани менюта бърза закуска, така че грабна две и тръгна към стаята на първия етаж, която щеше да дели с Райън. Томи бе взел съседната само за себе си.

— Може ли да поговоря с теб за минута, Томи? — попита, след като пушна Райън да влезе в стаята преди него. Томи кимна. Запали цигара и Демпси му направи знак, че трябва да отидат малко по-навътре в паркинга, настрани от главната сграда. На небето нямаше звезди и сякаш усещаше тежестта на облаците върху плещите си, самото небе ги натискаше надолу. Никога не се бе чувствал по-притиснат, по-ограничен едновременно от човешки и от природни сили.

Томи не им бе казал какво възнамерява да прави, когато го бяха взели от Нюбърипорт, но Демпси се беше досетил още когато бе наредил да потеглят на север. По-голямата част от пътуването бе преминало в мълчание, дори без радио, което да ги отвлича от мислите, Райън на предната седалка, Томи опънат на задната, понякога дремещ, но повечето време просто втренчен в празното пространство. И ето че сега бяха тук, в обезпокоителна близост до Пастърс Бей.

— Не искаше да говориш пред Франсис ли? — каза Томи.

Демпси усети миризмата на застояла пот, която лъхаше от него, видя петната по панталона му. Томи беше известен със своята елегантност. Поддържаше се чист и спретнат дори в най-трудните времена. Миризмата на застояло, смачканите му дрехи и небръснатото лице разтревожиха Демпси повече от онова, което бе сторил на Джоуи и провалената акция срещу хората на Оуени, която беше разпоредил.

— Да, реших, че е по-добре да сме само двамата.

— Позволи ли му да седи вътре на срещата с Джоуи Туна?

— Не.

— Всеки би си помислил, че му нямаш доверие. Има ли нещо, което искаш да споделиш с мен?

Демпси отново съжали, че бе спрял да пуши. Това се превръщаше в някаква мантра. Усещаше, че няма какво да прави с ръцете си, няма къде да ги дene. Набута ги дълбоко в джобовете от страх, че ще го издадат, че движенията им ще разкрият едва съдържаната му паника.

— Имам много неща на ума си — каза той. — Не знам откъде да започна.

— Не бързай. Разполагаме с цялата нощ. Напоследък не спя добре, а ме е страх да започна да гълтам хапчета.

Томи дръпна продължително от цигарата, наблюдавайки удължаващото се стълбче пепел. То като че ли го хипнотизираше. Вперил бе в него немигащ поглед, забравил за другия мъж, лицето му посивяло от стрес и умора. Демпси се питаше от колко ли време Томи Морис не се е радвал на здрав нощен сън.

— Как се стигна дотук, Томи? — каза той.

— А? — Томи излезе от замаяното си състояние. — До какво се е стигнало?

— Да сме тук, да живеем от пари, извадени от кутия за обувки. Замислял ли си се изобщо как всичко се разпадна толкова бързо?

— Да, замислял съм се.

— И стигна ли до някакъв отговор?

— До още въпроси. И никакви отговори. А ти?

Демпси подбираше думите си внимателно.

— След срещата с Джоуи започнах да мисля, че може би всички ти имат зъб от самото начало, а не само Оуени. От колко време Джоуи ни баламосва, твърди, че е действал като посредник, а всъщност е бил на страната на Оуени? И ако е подшушвал нещо на Оуени, правил го е, защото му е било наредено от по-горе. И това не е започнало едва предишната седмица или предишния месец. Било е договорено. Ние решихме, че късметът ни изневерява, но колкото повече мисля за това, толкова повече се убеждавам, че някой е говорил неща, които не е бивало да говори.

— Пред ченгетата? Федералните?

— Не е задължително. Достатъчно е било само да подхвърли някоя и друга дума на Джоуи. Ние му вярвахме. Мислехме, че е неутрален. Но той никога не е бил неутрален. Могъл е да използва информацията както намери за добре: да подаде анонимен сигнал до полицията, да каже на Оуени. Помисли си: коне, които се е очаквало да паднат, не падат така, както се е очаквало, а Джоуи отминава това със смях и ни казва, че се случват такива неща, че всички са пострадали от това. Куриерите и дилърите ни биват залавяни, а Джоуи ни казва, че федералните имали доносник във Флорида, че очаквал да разбере кой е и че не сме засегнати само ние. Получаваме информация за митнически склад, а когато го разбиваме, намираме вътре само една десета от онова, което са ни казали, че ще намерим, и ченгетата ни налазват отвсякъде още преди да сме изкарали камиона вън от вратата. Джоуи ни каза, че информацията ни не я бивало, че италианците едва не загубили цял екип по същия начин, но аз поразпитах тук-там и никъде не бяха чували италианците да са нападали склад и акцията им да се е провалила. И ни изключваха от бизнеса, който трябваше да е общ: фалшифицирането на документи от строителството и от концесиите. Вършат се далавери, а ние научаваме за тях чак след това. Сега си спомням всичко това и натрупването на дребни детайли ми

дава представа как непрекъснато са кълвали от нас, как малко по малко са ни изяждали живи. Всички други са печелили пари, но не и ние.

Томи изслуша онова, което Демпси имаше да му каже, слагайки препинателните знаци с дръпване от цигарата. Мъгливият залез обгръщаше средния пръст и показалеца на дясната му ръка в оранжеви пламъци.

— И кой е бил доносникът?

Демпси повдигна рамене.

— Само ти казвам. Може и да греша.

— Мислиш, че е Франсис ли?

Демпси енергично поклати глава.

— Не, той е добро момче. Млад е, това е всичко. И знаеш ли, толкова много хора се пръснаха на различни страни. Може да е бил всеки от тях, може да е бил самият Джоуи, да е подкопавал позициите ти, та Оуени да заеме твоето място.

— Ако изобщо е имало доносник.

— Ако е имало — съгласи се Демпси.

— Е, какво още?

— Джоуи. Трябва да ти го кажа, Томи. Не го очаквах. Никога не ми е минавало през ума, че може да го убиеш.

— Налагаше се.

— Наистина ли?

— Трябваше да разбере. Трябваше да съм сигурен, че не я държат те.

„Обаче не това е била причината да го убиеш, помисли си Демпси. Отишъл си там с тази цел, но не си го застрелял заради това. Винаги съм подозирал, че го мразиш. Но нямах представа колко.“ Веднъж Томи му беше казал, че Джоуи е бил човекът, който е искал Роналд Дохъни да умре. Томи настоявал да го пощадят, защото макар да бил самохвалко, глупак и разгонен малък негодник, който не бивало да докосва сестра му, все пак бил баща на детето ѝ. Но Джоуи не искал да знае. Искал Дохъни да изчезне, и не бил единственият. Ако Томи не се съгласял да го стори, щял да го стори друг, но репутацията му щяла да пострада и може би някои хора, авторитетни хора, щели да се усъмнят в неговата отдаденост на каузата. Възможно било дори да започнат да се питат дали и той, както Уайти преди него, не е доносник на федералните и не е продавал своите, за да затвърди собствените си

позиции. Или пък да решат, че на него не може да се разчита. Джоуи казал всичко това на Томи на рибния пазар след края на работното време. Показал му новата осветена отдолу маса в помещението за разфасоване, почистените и окачени по местата си остри ножове, готови за работата на другата сутрин. Обяснил му, че рибните филета се слагат на масата и осветлението отдолу дава възможност да се установява присъствието на паразити в месото и те да се отстраняват.

— Това правим и ние сега — казал Джоуи. — Премахваме паразитите. Забиваме острието и след това месото, нашето месо, ще е чисто. Съмняваш ли се, премахваш го. Това са новите правила, Томи. Не давай на никого повод да се съмнява в теб, това е моят съвет.

Значи Томи бе убил Роналд Дохъни, удушил го бе в мазе в Ревъри. Заради това сестра му го беше намразила, а той бе чакал удобен случай да отмъсти на Джоуи Туна.

— Виж, аз никога не съм му вярвал, Томи — каза Демпси. — На него, на вонята му, на начина, по който говореше на теб, а не с теб, сякаш винаги знаеше повече от всички. Ако го бе блъснал камион, щях да изпратя на шофьора кошница с плодове. Ако беше умрял на електрическия стол, щях да напиша благодарствено писмо до електрическата компания. Но не мислех, че ти ще го убиеш, защото те няма да позволят това да ти се размине, Томи. Сега ще ни преследват, докато не ни ликвидират. Заради това вече не са ни останали карти, които да изиграем.

Томи допуши цигарата, хвърли я към пътя и проследи с поглед как тя проблесна, преди да пръсне искри по земята и да изчезне.

— Ако искаш да си тръгнеш, разбирам те. Няма да ти се сърдя.

— Не искам да си тръгвам — каза Демпси. — Но не искам и да умра.

— Тогава какво остава?

— Ти не им дължиш нищо, Томи. Не дължиш нищо на никого от тях.

Спогледаха се и Демпси си даде сметка, че за втори път през последните дни обсъжда възможността за предателство, същото деяние, за което беше намекнал, че може да е довело до краха на Томи. Стегна коремните мускули в очакване на удара, който можеше да последва. През изминалите седмици и месеци имаше моменти, когато му се струваше, че дори би се зарадвал на спокойствието, което

куршумът можеше да му донесе, но Томи не помръдна и не изглеждаше нито ядосан, нито изненадан. Дори сякаш за момент се замисли над тази възможност, после я прогони от съзнанието си. Демпси за пръв път разбра, че Томи се бе примирил с онова, което му предстоеше. Този покрит с боклуци и обрасъл в бурени паркинг бе неговата Гетсиманска градина. Само мисълта за племенницата му го възпираше да не се изправи лице в лице с враговете си и да приеме тяхната окончателна присъда.

— Не мога да направя това, Мартин. Знаеш, че не мога. — Сложи леко ръка на гърдите му и започна да почуква с пръст в ритъма на неговото сърце. — И ти не можеш. Ако го сториш, ще се погрижа да живея достатъчно дълго, за да те убия лично. Ние не сме предатели, Мартин. Само това не.

Демпси кимна тъжно.

— Прав си. Не знам как ми хрумна. Изплашен съм, предполагам.

— Няма защо да се боиш, Мартин. Все още можем да се измъкнем от това. А ако не успеем, ще бъда до теб до самия край. Знаеш това, нали? — Ръката на Томи се премести от гърдите на Демпси и широката ѝ длан обви нежно врата му. В този жест нямаше заплаха. Това бе миг на съприкосновение между баща и любим, макар и понякога създаващ грижи син, с което по-възрастният мъж даваше на по-младия да разбере, че ще го изведе на правия път. Демпси познаваше добре Томи, научил се бе да разгадава настроенятията и мълчанията му, интонациите, скрития смисъл на паузите в речта му. Затвори очи и усети върху лицето си миризмата на дъха му, на потта от пътуването и цигарения дим по косата и дрехите му. Спомни си своя баща. Колко време бе минало, откакто го бе видял за последен път? Шест, седем години? Не бяха близки и смъртта на майка му не ги бе сближила. Сега баща му живееше някъде извън Финикс, в къща, която бе купил с парите от осигуровката на втората му съпруга. Старият бе надживял две съпруги и Демпси мислеше, че може да надживее още една-две. Той беше корав мъж, но привличаше жените, привличаше ги и после ги смазваше. Демпси никога не бе ходил във Финикс. Сега се питаше дали някога ще успее.

Ръката на Томи се вдигна. Той потупа Демпси по гърба.

— Да влизаме вътре. Тук, навън, е студено.

— Щях да поръчвам пица. Не съм ял нищо от сутринта. Ти искаш ли нещо?

— Не. Не съм гладен.

— Трябва да хапнеш нещо, Томи. Не е хубаво да гладуваш. Ще имаш нужда от сили. Ние ще имаме нужда от твоите сили.

— Прав си, Мартин. Каж ми, когато я донесат. Може да си взема парче от своята.

Тръгнаха назад към мотела. Райън стоеше на вратата на стаята. Когато ги видя да идват, влезе вътре. Демпси обърна внимание колко спокойна, колко тиха бе вечерта. Гласовете им навярно бяха стигнали до Райън. Той винаги любопитстваше, този Райън. Винаги се слушваше. Кой му бе казал това веднъж?

Сети се: Джоуи Туна. Стариият Джоуи, на когото вярваха всички, но той не вярваше на никого. Господин незаменимият. Приятелят на всички. Него вече го нямаше, ала щеше да получи възмездие дори след смъртта си. Имаше хора, които щяха да ги убият в негово име, да почетат публично паметта му, макар тайно да изпитваха облекчение от кончината му, защото човек, който е приятел на всички, в действителност изобщо няма приятели.

— Колко време ще останем тук, Томи? — попита Демпси, преди да се разделят.

— Не много дълго — отвърна той. — Ще поизчакаме и после ще направим своя ход.

— Какво чакаме?

— Едно телефонно обаждане. Само едно телефонно обаждане.

Томи влезе в своята стая и затвори вратата след себе си, а Демпси отиде при Райън. Той бе легнал на едното легло и превключваше телевизионните канали. Стаята беше по-чиста, отколкото Демпси беше очаквал. Всичко беше износено, но бе отсядал в стаи от хотелски вериги, които изглеждаха още по-зле. Сякаш офисът и жената бяха тест, а стаята — награда за това, че си се справил успешно, че не си се оставил да бъдеш подведен от привидностите.

Райън мълчеше. Демпси помисли, че може да му се сърди. Каза:

— Ще поръчам нещо. Гладен ли си?

Райън поклати глава. Намерил бе същата комедия, която гледаше жената в офиса. Тези сериали се въртяха непрекъснато, домашен ад, озвучен с консервиран смях. Демпси нямаше време за подобни неща.

Телефонът в стаята позволяваше да се говори само с абонати в района безплатно. Демпси поръча двайсет и пет сантиметрова „Маргарита“, убеден, че щом пристигне, Райън и Томи ще си изядат своя дял. Но когато донесоха пицата, Райън бе вече заспал, а в стаята на Томи бе тъмно. Почука тихо на вратата, нямаше отговор. Хапна сам на фона на тихите звуци от комедията по телевизията, затънал в безсмислието на всичко това, после излезе тихо от стаята и отиде в близкия бар. Той не бе по-различен от мотела. Вдясно от вратата имаше билиардна маса, а музикалният автомат с компактдискове вляво свиреше „Уейтинг фор Кълъмбъс“. Всичките маси бяха свободни, но до бара седяха трима мъже и една жена. Жената бе сложила ръце върху бедрата на двамата до нея, а коляното на третия бе пъкнато между краката ѝ. Когато Демпси влезе, тя му се усмихна, сякаш го канеше да намери начин и да се присъедини към компанията, и той отвърна на усмивката ѝ, преди да седне възможно най-далече от групата, зад колона, която го скриваше от очите им. Барманът му каза, че скоро затваря, но като че ли никой не бързаше да си тръгва, пред любовниците имаше различни спиртни напитки и бира, извадена току-що от хладилника.

— Само едно за из път — каза той, сложи на бара една десетачка и една петачка, поръча бира с уиски и каза на бармана да задържи рестото. Когато барманът отиде до кранчето, го спря и му каза да го направи с „Джак Даниълс“.

— Няма особена разлика, ако ще го сипваш в бирата — каза барманът.

— За мен има — отвърна Демпси.

— Парите са си твои.

— Съжалявам, че ще е за сметка на твоя бакшиш.

— Не съжалявай. Барът е мой.

Той беше над петдесетте. Еднакви белези минаваха по дължината на двете му ръце от лактите до китките. Видя, че Демпси ги гледа, и каза:

— Мотоциклет.

— Мислех, че е неуспешно самоубийство, но ще приема историята с мотора.

Барманът прихна. Звукът напомняше клокочене на тиня в блато край горещ минерален извор.

— В мотела ли си отседнал?

— Да.

— Запозна ли се с Бренда?

Въпросът накара групата в другия край на бара да избухне в смях.

— Не знам. Тя как изглежда?

— Старата в офиса. Очила. Голяма, голяма жена.

— Да, запознахме се. Тя каза, че имаш туршия, но по-добре да не ям от нея.

Барманът прихна отново, а любовниците се закикотиха истерично.

— Леле, туршия — каза барманът и изтри от очите си сълзите от смях. — Тази Бренда.

След това го остави да си пие питието. Демпси не виждаше никаква туршия, но това не го безпокоеше особено. „Олд Фолкс Буги“ беше последвано от „Тайм Лъвс а Хироу“. Барманът говореше с другите си клиенти. Те поискаха още напитки и макар пред тях да имаше още много пълни чаши от предишните поръчки, той ги обслужи, очевидно забравил за предупреждението си, че скоро затваря. Те изпратиха на Демпси още една бира с уиски и той поде задължителния любезен разговор с тях, като подаде глава иззад колоната, но те разбраха, че иска да бъде оставен сам, и се забавляваха твърде добре, за да му се разсърдят. Отиде до тоалетната. Когато се върна, до бара стоеше Райън. Беше напрегнат и това напрежение се бе предало на останалите присъстващи, защото разговорът бе станал доста по-тих и жената вече не беше така интимна с кавалерите си, както преди малко. Демпси видя очертанията на пистолета под ризата на Райън. Не знаеше дали са го забелязали и останалите. Глупак. Глупак, глупак, глупак.

— Седни — каза Демпси. — Ще те черпя едно питие. — Извика на бармана: — Разбираме ли се за още едно за приятеля ми?

Барманът погледна демонстративно часовника си, но не отказа поръчката. Райън придърпа стол, без да погледне Демпси. Гледаше право пред себе си.

— Какво правиш? — попита Райън.

— Какво ти се струва, че правя? Пия си питието.

— Събудих се, а тебе те нямаше.

— Какво, да не сме женени?

Отпи от чашата си, мъчейки се да изглежда спокоен, но ръката му трепереше.

— Носиш ли телефоните си?

— Не, оставих ги в стаята. Какво те засяга?

Барманът дойде с още една бира с уиски, Демпси сложи на плота петдесет долара и му каза да налее на всички по още едно, включително и на себе си. Барманът си удържа само парите за питието на Райън и му върна рестото.

— Вече приключвам сметките — каза той.

— Няма да стоим дълго.

— Понякога наминават ченгетата — отвърна барманът и Демпси разбра, че бе забелязал пистолета на Райън.

— Разбирам — каза той. — Благодаря, че ни каза.

Барманът се отдалечи.

Райън не смеси уискито с бирата, а го изпи отделно. Попита:

— Използва ли телефона тук?

— Какво ти става? Що за въпрос е това?

Райън стоеше изпънат, сякаш бе глътнал бастун. Все още не беше погледнал Демпси.

— Попитах те нещо. Използва ли телефона?

— Не, не съм използвал телефона. Защо не го наръсиш с прах за пръстови отпечатащи? Или не попиташ бармана? Господи, Франки, какво има?

Райън се поотпусна и Демпси разбра, че не беше ядосан, беше изплашен. Когато сложи ръка на рамото му, усети, че трепери, и каза:

— Говори с мен.

— Помислих, че си избягал от мен. Помислих, че си ни предал.

— Какво? Как можа да си го помислиш! Никога не съм ти давал повод да мислиш така.

— Чух те да говориш с Томи. Не чух всичко, само част от разговора ви. Ти спомена за предател и как на Джоуи Туна не му харесвало да се навъртам наоколо. Звучеше така, сякаш не ми вярваш, сякаш не ме считаш за надежден.

Как бе възможно разговорът им да се е чувал толкова надалече? Какво ли още бе чул Райън напоследък?

— Знам, че си стабилен, Франки. Ти винаги си бил човек, на когото може да се разчита. Знам, че сме имали разногласия, но никога

не съм се съмнявал в теб.

— Аз не съм предателят, Мартин, кълна се.

— Никога не съм те подозирал. Виж, дори не знаех дали има предател. Просто мислех на глас.

Най-сетне Райън се обърна към него. Приличаше на дете, дете с пистолет, което мечтае да убие други деца.

— Може ли да те попитам нещо, Мартин, без да ми се ядосваш?

— Разбира се.

— И не бива да го вземаш лично, и не бива да лъжеш.

— Обещавам ти, няма.

— Ти ли си онзи, който е говорил с Оуени и Джоуи Туна?

Въпросът бе толкова чудовищен, че Демпси едва не падна. Дори не можеше да си представи как Райън бе събрал кураж да го зададе. Райън го питаше дали ги е предал на Оуени и Джоуи. И ако кажеше да, какво тогава? Райън щеше ли да извади пистолета и да го застреля? Какво си мислеше това момче?

Но Демпси знаеше какво мисли Райън. Знаеше, защото и той бе под същото напрежение и бе направил същите връзки. Убивайки Джоуи, Томи бе убил всички им. Ако останеха заедно, на никого от тримата нямаше да бъде позволено да се измъкне, но един от тях можеше да поживее малко по-дълго, ако ги издаде на Оуени и останалите. Единственото, което бе нужно, бе едно телефонно обаждане и когато моментът настъпи, когато вратите на стаите им бъдат избити с ритници, когато загърмят пистолетите и кръвта рункне, те може би ще си спомнят, че ти си човекът, който е предал Томи Морис, и може би ще спазят споразумението, както са ти обещали.

Може би.

— Не, Франки, никога не съм говорил с тях. Майка ми си отиде, но се кълна в живота на баща си и в своя. Никога нищо не съм им казвал.

Райън надникна дълбоко в очите му, после се извърна отново.

— Вярвам ти. Щях да разбера, ако лъжеше.

Демпси си даде сметка, че държи чашата си твърде здраво, готов да я използва срещу Райън, ако му се стори, че страховете му вземат връх.

— Трябваше да попитам.

Макар да считаше, че Демпси е животно, Райън беше наясно, че той е единствената надежда двамата с Томи да оцелеят, защото хората, които идваха да ги убият, щяха да са по-лоши дори от Демпси. Важно бе само, че Демпси не беше предател.

— Допий си питието — каза Демпси и двамата седяха мълчаливо, докато осветлението помръкна, барът се изпразни, барманът изчезна и останаха само те и Лоуъл Джордж, който пееше „Уилин“, и тримата някъде на пътя късно вечерта, и тримата чакащи знак да продължат нататък.

Когато най-сетне си тръгнаха от бара, трафикът беше слаб. Те не му обърнаха внимание, така че никой от двамата не забеляза колата, която беше паркирана в сенките отгатък улицата, нито хората в нея: двойка на възраст между дваисет и трийсет години, на мястото зад волана жената с конско лице, която вече не бе изплашена и не плачеше както в „Уондърър“, мъжът до нея, в спортен панталон и поло, всеки косъм на главата му точно на мястото си. И двамата следяха безизразно придвижването им.

[1] Марка кит. — Б.пр. ↑

Рандъл се събуди отново в тишината на къщата. Тревожеше се. Не разбираше. Момичето още не се бе върнало. Къде беше? Ослуша се, почти очаквайки да чуе звука на телевизора от долния етаж. Тя не биваше да гледа телевизия след десет часа вечерта, но понякога го правеше и освен ако не беше в лошо настроение, той не ѝ се караше за това. Но от долу не долиташе никакъв шум. В стаята се чуваше само звукът от собственото му дишане.

Имаше време, когато си пускаше музика късно вечер. Шуман, Чайковски, Шопен. Притежаваше колекция от плочи и хубав грамофон. Намираще, че специално класическата музика звучи по-добре на плоча: по-топло, по-човешки. Винаги бе искал да е пианист, но няколкото урока, които бе взел след освобождаването си, бяха показали пълна липса на талант и изключителна непригодност. Можеше да прояви упоритост, но какво би постигнал? Нямаше да се доближи дори и на йота до Ешкенази или Цимерман, големия интерпретатор на Шопен, по-добър дори и от Рубинщайн. Затова се задоволи да се възхищава на великолепието на майсторите. На момичето също бе разрешено да слуша, ако желае. Но то най-често предпочиташе да се измъква. Мразеше неговите дребни удоволствия, мразеше всичко, което му даваше спокойствие и наслада. Но той прощаваше капризите ѝ, защото бе едновременно толкова млада и толкова стара.

Къде беше? Искаше да знае. Онова, което съществуваше между тях, не биваше да приключва по този начин.

Момичето му се беше явило за пръв път, докато беше затворен в една от арестантските килии в участъка. Изолирали го бяха от останалите затворници заради собствената му безопасност. На другия ден трябваше да го транспортират в затвора за малолетни престъпници, където щеше да остане до делото. Нямаше да се иска освобождаване под гаранция, естеството на престъплението не го позволяваше. Освен това се считаше, че момчетата ще са в по-голяма безопасност далеч от домовете си. Макар убийците на Селина Дей да

не бяха споменавани публично, дори птиците по дърветата крещяха техните имена. Една от лелите на Селина, която бе интервюирана по телевизията, каза, че не намира в сърцето си прошка за онези, които са отнели живота на племенницата ѝ, въпреки че и самите те са деца. Когато я попитаха дали говори от името на цялото семейство на Селина, тя отвърна остро, че говори от името на всички добри хора.

Майката на Селина не направи никакъв коментар във връзка със задържането на убийците. Това нямаше да върне момиченцето ѝ и възрастта на момчетата само увеличаваше още повече нейния ужас от стореното. На медиите не бе позволено да я доближават, афроамериканската общност бе оградила семейство Дей, за да го защити, така че нямаше камери, които да заснемат жената на около петдесет и пет години, която приближи до дома им и почука на входната врата; нито пък имаше микрофони, които да запишат думите ѝ, когато тя се представи като майката на Уилям Лагенхаймър. Нито един репортер не чакаше с химикалка в ръката, за да опише своите впечатления от сцената, когато майката на Селина Дей отиде при по-възрастната жена и я прегърна бавно и нежно — сега, след като и двете бяха загубили своите деца, скръбта ги обединяваше.

След първоначалния шок от задържането и самопризнанията момчето бе приело своето положение с хладнокръвие, дори със стоицизъм. По-късно психолозите и социалните работници щяха да изразят изненада от поведението му и позовавайки се на него, да правят изводи за неговия характер, но тези изводи щяха да са напълно погрешни. Както по-късно се бе примирил, че не го бива за пианист, без да се натъжи и да ругае съдбата, задето не му бе дала желаната дарба, така бе намерил в себе си сили и след смъртта на момичето. Той знаеше, че съжалението е безполезно чувство, бедната братовчедка на вината. Като момче не бе могъл да го каже с подобни думи, но инстинктивно беше усещал, че не греша.

Ако съжаляваше за онова, което бяха сторили на момичето, то бе само заради последствията.

Килията бе много тясна, а леглото бе твърдо. Бяха му взели връзките от обувките и колана. Не знаеше защо, не и тогава. Някакъв пияница от близка килия крещеше, един от полицаите дойде и му каза да млъкне, а после надникна и в килията на момчето. Попита го добре ли е и то отговори, че е добре. Поиска вода, тя му беше донесена в

картонена чаша. След това бе оставен на мира и в килиите се възцари тишина. Опита се да заспи, обърна глава към стената, и тогава я подуши. Знаеше, че е тя, защото нещо от миризмата ѝ още го съпровождаше. Опитал бе да я отмие от ръцете си, но тя се бе задържала: евтин парфюм от дрогерията, противен и тежък. Тази миризма не му позволяваше да яде затворническата храна, защото се прехвърляше и на нея. Момчето го бе замърсило със своята смрад.

Миризмата стана по-силна, по-остра и той почувства на гърба си ръка, която го дърпаше, искаше неговото внимание. Ала той не желаше да погледне. Това би означавало да признае реалността на присъствието ѝ, да ѝ даде власт над себе си, а той не искаше това да се случи, така че стисна очи и се престори на заспал, надявайки се, че тя ще си тръгне.

Но тя не си тръгна. Вместо това пръстите ѝ го заопипваха. Докоснаха очите, докоснаха ушите му, после го помилваха по бузата, преди да разтворят устните му насила. Той се помъчи да не разтваря зъбите, но започна да му се повдига и се оригна. Ръката ѝ бе вече дълбоко в устата, върховете на пръстите — на езика му. Захапа ги, ала натискът върху езика му се усили, задави се с повърнатото и с нейната сладко-кисела воня. Заровила едната си ръка в косата му, хванала езика му с другата, тя го накара да се обърне към нея, накара го да погледне стореното от тях.

Не промълви нито дума. Не можеше, защото по време на нападението бе отхапала почти целия си език.

Момчето я погледна в очите ѝ и тя влезе в него, както нападателите ѝ се бяха надявали да влязат в нея. В този миг той бе победен. Тя го пусна, целуна го и той усети вкуса на кръвта. Връхлетя го огромна летаргия и потъна в дълбок сън. Когато се събуди, тя си беше отишла, но се върна същата нощ и следващата, връщаше се всяка нощ след това. Отдъхваше си от нея единствено по време на делото, започна да харесва скуката на съдебните спорове, аргументите и контрааргументите, мненията на експертите, млякото, сандвичите и бисквитите, които му даваха за обед. Единственото му желание бе родителите му да не бяха там. Те не му даваха утеха, защото усещаше срама им от онова, в което се беше превърнал.

Вечер го връщаха в новата му килия в затвора за малолетни. Наричаха ги „стаи“, но все пак си бяха килии. От стаята можеш да

излезеш когато си поискаш; от килията не. Понякога тя вече го чакаше там. Усещаше миризмата ѝ още когато наближеше килията и стъпките му се забавяха, принуждавайки пазача да го побутва, сложил едната ръка на гърба му, а другата върху пистолета. Друг път идваше едва след като паднеше мрак и той се чудеше къде ли е ходила. Не му позволяваха да говори с другия обвиняем, така че не можеше да го попита дали момичето се явява и на него, дали дели времето си между двамата като момиче с леко поведение, което не може да реши кой от двамата си ухажори предпочита. Но не, как би могла да бъде и с двамата? Тя прекарваше всяка нощ с него. Когато и да се събудеше, тя беше там. Винаги беше там.

Когато стана почти на осемнайсет, го преместиха в друг затвор и тя го последва. За известно време го накараха да дели килията с друг, но това не продължи дълго. Съкилийникът му бе по-възрастен от него с десет години и миришеше на вкиснато мляко. Едното му око беше по-малко от другото и клепачите му бяха покрити със засъхнали гурели. Имаше криви нокти. Те напомняха тръни. Не говореше. Никога. Изглежда, че и не спеше, защото, докато се мятеше и въртеше на койката, момчето виждаше силуета на главата му да се надвесва над ръба на горната койка и да го наблюдава. На третата нощ, докато спеше, момчето беше нападнато. То знаеше какво иска по-възрастният мъж и се мъчеше да го отблъсне. По някое време виковете му привлякоха вниманието на един от пазачите и на другия ден го преместиха в друга килия и в друго крило, а съкилийника му пратиха в карцера. Момичето го утешаваше. Прегръщаше го в тъмното. Никой повече нямаше да му причинява болка.

Никой, освен нея.

Три дни по-късно неговият мъчител се самоуби в карцера, като отвори артерия на лявата си ръка, разкъсвайки плътта си с ръждив пирон, за да остави кръвта си да изтече.

Онази нощ, когато дойде при момчето, момичето миришеше по-различно.

Миришеше на вкиснато мляко.

Той никога не спомена за нея пред психолог, пред пазач и пред когото и да било. За нея не биваше да се говори. Той беше неин и тя беше негова. Боеше се от нея, но си мислеше, че може би също така я обича.

Сега, години по-късно, в друга стая, в друг щат, искаше тя да дойде и да потвърди, че всичко това най-сетне бе свършило. И сякаш в отговор на желанието му изведнъж усети нейната миризма. Обърна се в леглото и я видя да клечи в сенките и да го наблюдава. Така се стресна, че изкрещя. Напоследък тя рядко го правеше. Когато влизаше нощем в стаята му, се настаняваше тихо до него, като пропълзваше под юргана от долния край на леглото; или ако беше ядосана, смъкваше завивките му или стържеше по прозореца с нокът и му пречеше да заспи. Иначе си стоеше на своите места, и по-специално в мазето.

Ала откакто детективът го посети, тя се бе променила и той беше сигурен, че отсъствието ѝ бе свързано с него. Но пък от друга страна, вече не помнеше кога за последен път бе канил някого в къщата. Поведението на Рандъл не изглеждаше странно на никого в Пастърс Бей. Колкото по на север в щата навлизаш, толкова по-вероятно е да срещнеш семейства или индивиди, които не желаят да бъдат безпокоени, които предпочитат да си стоят сами. Мейн бе щат на пръснатите къщи, пръснатите градове, пръснатите хора. Ако предпочиташ останалите да живеят толкова близо, че да те чуват, когато се чешеш, има големи градове, които ще ти харесат повече. Ако пък искаш да си се чешеш на спокойствие, тогава Мейн е твоят щат. Дори местните му клиенти рядко стигаха по-далеч от коридора, когато се отбиваха да му донесат документи или да изяснят някой служебен въпрос. Той обикновено предлагаше кафе от любезност, канеше ги да седнат, но те рядко приемаха поканата, а когато я приемаха, момичето не проявяваше интерес към тях. Посвоему тя бе същата самотна душа като него. Те бяха двойка тъмни звезди, свързани помежду си от гравитацията на миналото.

Все пак Рандъл не беше отшелник. Посещаваше заседанията на градския съвет и се занимаваше безплатно със счетоводството му. Помагаше при благотворителните мероприятия, излизаше с лопатата да изрива пътеки за по-възрастните през зимата и дори се бе срещал, много за кратко, с разведена жена, която се бе преместила в Пастърс Бей от Квебек, за да рисува пейзажи, и работеше като доброволка в библиотеката. Тяхната колеблива връзка стана причина в града да плъзнат някои слухове, не на последно място защото се предполагаше, че Рандъл Хейт е гей. Фактът, че не е, разочарова онези, които считаха,

че един счетоводител гей внася малко от така нужния колорит в социалния състав на Пастърс Бей, и които сега полагаха големи усилия да намерят друг, който да прилича на гей, за да се компенсира усещането за нарушаване на баланса.

Връзката не беше приключила зле. Не бе имало голям скандал, обвинения, че единият е измамил другия. Рандъл просто бе престанал да се обажда и после бе напуснал града с колата си за две седмици, без да каже на жената къде отива и кога ще се върне. Когато се прибра, тя вече си бе събрала багажа и се готвеше да се премести другаде. Беше решила, че спокойно може да рисува и в град, където има повече от два бара и повече от двама приемливи мъже. Но беше харесвала Рандъл. Казала бе на приятелките си, че не разбира защо той внезапно охладнял към нея. Но момичето знаеше защо Рандъл бе престанал да ѝ звъни. Момичето му бе нарисувало картина. Използвало бе много червено и бе оставило до нея ръждив пирон, в случай че Рандъл не схване достатъчно бързо. Рандъл бе неин, единствено неин. Бяха заедно от толкова време, че нямаше да допусне между тях да застане някоя друга. Рандъл от своя страна бе изпитал остро чувство на вина и двата пъти, когато бе спал с жената от Квебек в нейната разхвърляна спалня, сред незавършени платна и миризма на бои и на разтворители, от която му се виеше свят. Дори докато се движеше в ритъм с нея и лицето ѝ бе заровено на гърдите му, се хвана, че търси следа от познатия дъх на кръв и парфюм, и когато затвори очи и опита да се отдаде изцяло на акта, онова, което видя, бе лицето на момичето.

Той седна в леглото. Часовникът показваше четири часа и тринайсет минути.

— Къде беше? — попита, но тя не му отговори, не можеше да му отговори. Просто остана където си беше, клекнала в ъгъла, със заключени в скута ръце.

— Искаш ли да ти почета?

Тя поклати глава.

— Утре имам много натоварен ден — каза ѝ той. — Умът ми трябва да е бистър. Имам нужда от почивка, а знаеш, че не мога да спя, когато ме гледаш.

Момичето стана и приближи до леглото. Устните му се движеха и остатъкът от езика се движеше като змийска глава в устната кухина. Говореше му, но той не успяваше да разчете думите по променящата се

форма на устата. Стори му се, че в начина, по който го гледаше, имаше някаква нежност. Никога досега не го бе гледала така и той разбра, че е изпълнена от състрадание към него. Тя сложи ръка на бузата му и той потръпна от нейния допир.

— Какво има? Какво искаш да ми кажеш?

Тогава момичето се усмихна и това успокои сърцето му. През всичките им години заедно тя никога не му се беше усмихвала. Страхът от нея, който не го напускаше никога, но който се опитваше да крие от себе си и от нея, се надигна. Докосването ѝ бе така студено, че изгаряше кожата и започна да се разпространява като процеждаща се във вените му отрова, докато не се почувства така, сякаш всеки сантиметър от тялото му бе обхванат от студен огън.

Тя отдръпна ръката си и излезе от стаята. Опита да я последва, но краката не го слушаха. Отпусна се на възглавницата и моментално потъна в сън. Когато се събуди на другата сутрин, лявата буза го болеше и беше червена, а момичето си бе отишло от къщата му завинаги.

Третият анонимен текст ме очакваше, когато включих джиесема си на другата сутрин. Той гласеше:

НАЧАЛНИК АЛЪН ПЕДОФИЛЪТ СТАВА
НЕСПОКОЕН.
ЛИПСВА МУ НЕГОВОТО КОТЕ.

По някаква случайност, когато спрях колата на паркинга до сградата, в която се намираше офиса на Ейми, същият този Алън стоеше зад едно от дърветата, пиеше кафе и пушеше саморъчно свита цигара. Униформената му риза бе идеално изгладена и обувките му бяха току-що лъснати, от което смачканата цигара в ръката му изглеждаше още по-нелепа. Кимнах му, за да покажа, че съм го видял, и приближих до вратата, но нямах намерение да говоря с него, докато той не вдигна ръка и не попита дали имам минута.

— Мистериозният ви клиент още не е дошъл — каза той. — Всъщност двамата с вас пристигаме първи. С изключение на госпожица Прайс.

Отвори пакета с тютюна и ми предложи една от предварително приготвените цигари.

— Пушите ли?

— Не.

— Пушили ли сте някога?

— Една-две цигари като тийнейджър. Никога не съм разбирал какъв е смисълът. Предпочитах да си харча парите за бира.

— Искане ми се и аз да съм бил толкова умен. Опитвал съм да ги оставя, но няма нищо по-хубаво от първата цигара сутрин с чаша кафе, освен може би втората.

Въпреки стройната си мускулеста фигура Алън нямаше вид на здрав човек. Имаше обрив от бръснене на врата и торбички под очите. Погледнати отблизо, мустаците му изглеждаха рунтави и зле

поддържани. Случай на изчезнало дете можеше да съсипе един полицаи, но и гузната съвест би имала подобен ефект. Оправдано или неоправдано, давах си сметка, че вече виждам характера на Алън пречупен през призмата на анонимните съобщения, обаче бях започнал да проучвам доколко са състоятелни анонимните обвинения.

— Има ли нещо специално, което искате да обсъдим, началник? Трябва ми малко време, за да се консултирам с госпожица Прайс, преди да пристигне клиентът ни.

— Да, разбирам. Искам само да се извиня за начина, по който бяхте третиран в участъка. Мисля, че започнахме не както трябва и оттам нататък стана още по-зле. Можехме да сме... аз можех да съм по-любезен. Надявам се да разбирате, че всички ние искаме само да намерим Ана Кор.

Звучеше искрено, изглеждаше искрен. Може би дори беше искрен, макар че едното невинаги следва от другото.

— Отнасяли са се към мен и по-зле — отвърнах.

— Пат Шей ми каза, че сте имали неприятности с колата. Каза, че ви е помогнал. Приятно ми бе да го чуя.

Алън сякаш искаше да ми се подмаже. Не можех да разбера защо. После се сетих.

— Видяхте ли вестниците тази сутрин?

Бях ги видял. В портландските и бангорските имаше критики относно начина, по който е водено разследването до този момент, със специален акцент върху първоначалната реакция на полицията в Пастърс Бей, когато ѝ е било съобщено за изчезването на Ана. Споделяше се и впечатлението, че властите не са осведомявали достатъчно обстойно репортерите как напредва разследването, ако изобщо е имало някакъв напредък. Общо взето, обичайното за репортерите раздухване на нещата, провокирано отчасти от затворения характер на общността в Пастърс Бей. Но в статиите се отбелязваше, че начинът, по който Алън е реагирал на отправените му критики, е звучал като оправдание. Като изтъквал, че разследването се ръководи от Следствения отдел за криминални престъпления, той сякаш се опитвал да прехвърли на друг отговорността за всичките неуспехи до този момент. Алън не беше виновен, че Ана Кор още не е открита, но на хората не им харесваше, когато биват отвлечани млади момичета, и започналата игра с прехвърлянето на отговорността беше съвсем

естествена. Алън имаше нужда от таймаут и се надяваше, че Ейми и аз ще можем да му го осигурим.

— Хората са обезсърчени — казах аз. — Всички искат хепи енд, но им се струва, че в този случай няма да има такъв. Не го приемайте лично.

— Обаче е лично — отвърна Алън. — Познавам Ана Кор. Познавам майка ѝ.

— Добре ли ги познавате? — Постарах се въпросът да прозвучи възможно най-безучастно, но Алън като че ли все пак долови някакъв нюанс, който не му се понрави. Изражението му показваше, че го обмисля внимателно. Преценяваше го по начина, по който човек задържа в устата си хапка храна, преди да я глътне, защото не е уверен, че вкусът е добър.

— Градът е малък. Част от работата ми е да познавам хората.

Изоставих темата. Нямаше смисъл да продължавам да човъркам около това засега. Казах:

— Ще се отрази зле на града, ако момичето не бъде открито.

— По-зле, отколкото ако бъде намерено мъртво ли?

— Може би.

— Сериозно ли говорите?

— Ако тялото ѝ бъде намерено, ще има погребение, траурен период и възможност извършителят да бъде открит, защото с тялото идват и доказателствата. Ако продължава да се води изчезнала, случилото се с нея ще преследва града като лоша прокоба и майка ѝ никога повече няма да спи спокойно.

— За слагане на край ли говорите?

— Не. Край няма.

За момент ми се стори, че се готви да възрази, но видях, че размисли, макар че не можеше да се каже дали го направи заради преживени лично от него загуба и болка, или защото знае за моите.

— Разбирам — каза той. — По-добре е да знаеш, отколкото да не знаеш?

— Аз бих искал да знам.

Алън каза само „Да“ и след това замълча за момент.

— Откога сте началник на полицията?

— Началник ли? — Той махна трошица тютюн от устната си и се загледа в нея, сякаш тя имаше по-дълбоко значение в контекста на

съществуването му.

— Бяхте прав, когато се срещнахме за пръв път. Аз делея пространството си с градския боклукчийски камион и с онова, което обичаме да наричаме наша пожарна команда. Ако избухне пожар, бих разчитал повече на плюнката и на одеялото си. — Пусна каквото бе останало от цигарата в чашата от кафето и се чу звук, подобен на предупредително змийско съскане. — „Началник“ съм от пет години. Съпругата ми — бившата ми съпруга — се надяваше да се преместим от Бостън. Имаше астма и лекарите й казваха, че въздухът в града не бил полезен за нея. Тя бе отраснала на мериландското крайбрежие, а аз — в мичиганските пущинаци, затова теглихме една линия на север от едното място и една на изток от другото и те се пресякоха тук. Така поне разправяме на хората. Истината не е толкова романтична. В Бостън не се разбирахме много добре, видях обява за работата в Пастърс Бей и я поех с надеждата, че напускането на големия град може да ни помогне. Не ни помогна. Сега тази работа запълва времето ми и плаща издръжката на жена ми.

— От колко време сте разведени?

— Малко повече от година, но бяхме разделени от почти цяла година преди това.

Почаках да видя дали няма да добави още нещо, но той не го стори.

— Деца?

— Не, нямаме деца.

— Предполагам, че така е по-леко.

— Донякъде.

Черен джип спря срещу входа на паркинга, изчаквайки пролука в трафика. Караше го жена агент, до нея седеше Енгъл. Почти едновременно с тях пристигна и Гордън Уолш със своя партньор Соумс.

— Изглежда, че цялата банда е тук — каза Алън. — Чакаме само специалния гост.

Извиних се и влязох, за да се уверя, че Ейми е готова. В конферентната зала бе инсталиран дигитален рекордер „Олимпъс“, свързан с два външни микрофона. Ейми се бе съгласила интервюто да бъде записано, при положение че в самото начало бъде казано ясно, че клиентът й доброволно се е съгласил да сътрудничи. Също така бе дала

да се разбере, че ще прекъсне интервюто, ако счете, че клиентът ѝ бива притесняван или ако бъде направен какъвто и да било опит да го свържат с изчезването на Ана Кор. Това бе интервю, а не разпит. Ейми беше облякла черен костюм с панталон и семпла бяла блуза. Облеклото ѝ бе сериозно, лицето ѝ бе сериозно и настроението ѝ бе сериозно. В подобни моменти си спомнях колко добър адвокат е тя всъщност.

Затворих вратата след себе си, за да съм сигурен, че няма да ни чуят, и казах:

— Получих още един текст от почитателя на началник Алън.

— Интересно подбран момент. Може ли да го видя?

Подадох ѝ джиесема.

— „Коте“ — каза тя. — Мразя тази дума. Някакви предположения как се вмести това в общата картина?

— Рандъл Хейт е атакуван заради Селина Дей, а сега някой злослови по адрес на Кърт Алън. Да се чуди човек колко ли потенциални изнудвачи може да има в един малък град.

— Мислиш, че е същият човек ли?

— Възможно е.

— Ами ако са прави за Рандъл...

— ... тогава може да има известна истина и в онова, което се говори за Алън.

— Не можем просто да го сложим да седне и да го попитаме дали е педофил — каза Ейми. — Няма да е учтиво. Бихме могли да кажем на Уолш или на Енгъл.

— Бихме могли, но няма да е забавно.

— Странна представа имаш за забавното. След като първото не върви, а второто, както изглежда, не те въодушевява особено, тогава какво ни остава?

— Няма да искаш да знаеш — отвърнах аз.

— Така ли? — Погледна ме изучаващо. — Добре, прав си, не искам. Никак, никак не искам.

Служителят от приемната се обади да съобщи, че Енгъл и компания са във фойето. Излязохме от конферентната зала, Ейми за да поздрави основните играчи и да ги въведе, а аз за да чакам отвън Рандъл Хейт. Докато бях там, изпратих един имейл от телефона си. Нямах съобщение, така че имейлът отиде на временен адрес в Яху.

Десет минути по-късно Ейнджъл и Луис вече проникваха в дома на началник Алън и издирваха камиона му.

Рандъл Хейт пристигна, облечен точно както можеше да се очаква да се облече счетоводител от малък град за неприятна среща. Носеше син костюм, който се колебаеш дали да наречеш морскосин, или не, и на който дори в „Менс Уерхаус“^[1] биха погледнали с неодобрение заради твърде консервативната кройка; бяла риза, която висеше над колана, сякаш тялото му постепенно се смаляваше; и вратовръзка на сини и сиви райета с неуместен кръст точно под възела. Хейт се потеше и явно се чувстваше зле. Позабави се до още отворената врата на колата, сякаш не беше далече от мисълта да скочи обратно вътре и да запраши към канадската граница. Разбрах нежеланието му да продължи, и то не просто защото беше на път да огласи нещо скрито и срамно за себе си пред враждебните погледи на други мъже. Досегашният му опит с полицията бе толкова травмиращ и бе променил живота му така радикално, че тук, на този покрит с окапали листа паркинг, той положително преживяваше още веднъж онези предишни срещи. Отново беше момчето в беда, детето с кръв по ръцете.

Отидох при него.

— Държиш ли се, Рандъл?

— Не съвсем. Не мога да спра ръцете си да треперят и ме боли под лъжичката. Не трябваше да идвам. Изобщо не биваше да се съгласявам на това. — Безпокойството му премина в гняв и гласът му се извиси. — Дойдох при госпожица Прайс, защото ми трябваше помощ. Очакваше се двамата с нея да ми помогнете, а сега съм загазил още повече. Нали уж трябваше да сте на моя страна!

Треперенето на ръцете се разпространи по цялото му тяло. Приличаше на отвесна пружина, вибрираща от страх и от гняв.

Гарван кацна на клон над главата му. Отвори човка и издаде единствен подигравателен грак, сякаш се присмиваше на човека отдолу за слабостта му.

Нямаше да е добре за Хейт, ако влезеше в конферентната зала в това състояние. Не знаех как щеше да реагира, ако започнат да го разпитват грубо, както не се съмнявах, че ще постъпят въпреки настояването на Ейми да не го правят. Трябваше да го подготвим и Ейми бе признала това, когато ми каза, че той най-сетне се е съгласил

да говори с полицаите, но веднага след това е млъкнал и е отказал да се консултира повече с нея. Ейми бе изразила загриженост, че въпреки своите обещания Хейт може изобщо да не се яви на интервюто. Дори само фактът, че беше стигнал дотук, бе постижение. Сега трябваше просто да бъде успокоен.

— Нека се поразходим — казах аз. — Да вземем малко въздух.

Той пъкна ръце дълбоко в джобовете и двамата тръгнахме по „Парк Стрийт“.

— Трябва да помниш нещо, Рандъл. Ти не си сторил тук нищо нередно. На практика ти си жертва. Някой те тормози заради твоето минало, но каквото и да си сторил като дете, ти си платил цената за него. Променил си се, както законът изисква от теб, и оттогава насетне се опитваш да си добър човек. Никой от нас не може да направи повече от това. Ейми и аз няма да позволим там, вътре, да ти отправят фалшиви обвинения, но можеш да си помогнеш, като гледаш на интервюто като на начин да спечелиш предимство. Щом кажеш на полицаите какво ти се случва, те ще са не по-малко заинтересовани от теб да открият кой върши това, защото ще стигнат до някои от същите изводи, до които стигам и аз. Ще се запитат дали лицето, което те безпокои, не е замесено и в отвличането на Ана Кор. Ще вземат тези пликове, тези снимки и този диск и ще ги анализират така детайлно, както на мен не ми е възможно. Междувременно двамата с Ейми ще продължим да работим за теб, защото точно както има действия, които полицията може да предприеме, а аз не мога, така има и други, които аз мога, а те, по различни причини, не могат. Единственото, което се иска от теб, е да влезеш вътре и да кажеш истината.

Хейт опита да ритне паднал жълъд, но не го уцели. Въздъхна, сякаш това по някакъв начин отразяваше историята на неговия живот.

— Обаче ще се разчуе нали? Преставя да бъде тайна, щом повече от един човек го научи. — Звучеше като малко момче.

— Може да се разчуе след време. Когато се случи, ще ти помогнем да се справиш с това. В началото няма да е леко, но мисля, че може да се изненадаш колко много приятели имаш в Пастърс Бей. Ходиш ли на черква?

— Не ходя редовно. В баптистка от време на време.

— Ако миналото ти започне да излиза наяве, това е мястото, където можеш да го признаеш публично. Не го казвам в циничния

смисъл — е, не съвсем, — но нищо не прави паството по-щастливо от грешник, който се разкайва и моли за прошка. Ще трябва да възстановиш репутацията си и мястото ти в обществото може да се промени, но все още ще имаш място. Междувременно ще пратим хора да те пазят, за всеки случай.

Мина училищен автобус, пълен с отиващи на излет малки деца. Две от тях ни махаха. Махнах им в отговор и целият автобус се присъедини към тях. Когато се отдалечиха по пътя към магистралата, Рандъл каза:

— Все пак нямам алиби за времето, когато Ана Кор е изчезнала.

— Рандъл, половината Пастърс Бей няма алиби за времето на изчезването ѝ. Гледаш прекалено много повторения на „Коломбо“. Няма да те лъжа: щом разкажеш на полицията за себе си, те неизбежно ще те гледат под лупа. Ще се погрижим да бъдат дискретни, но резултатът от интереса им няма непременно да е отрицателен, защото някъде в твоето близко минало има точка на пресичане между теб и лицето, което изпраща тези пликосе. Властта, която има над теб този човек, ще бъде изложена на сериозна заплаха. Бих казал, че в течение на двайсет и четири часа той или тя ще започне да изпада в паника.

— Това означава ли, че може да хвърлят там всичко, с което разполагат, и да ме разкрият?

— По-скоро обратното, струва ми се. Ще се оттеглят за известно време и може би ще опитат да прикрият следите си, но правейки го, ще привлекат повече внимание върху себе си.

— Изглежда, сте доста уверен в това.

Преструвах се на по-уверен, отколкото бях в действителност, в повечето неща, които говорех на Рандъл, но единствената ми цел онази сутрин бе да се погрижа той да се представи в най-добра светлина пред хората в конферентната зала. Обаче що се отнасяше до психологията на онзи, който дебнеше Рандъл — защото той го дебнеше по-най-коварен начин, — мислех, че съм прав. Част от удоволствието да тормозиш някого, както тормозеха него, бе да го изолираш, особено когато съществува потенциална възможност за изнудване. Дебнещите обичат да наблюдават как жертвите им се гърчат. Дори онези по интернет, които може географски да са далече, получават удоволствие от реакцията, която предизвикват — гнева, отчаянието и, накрая, молбите.

И в този момент ми светна. Мисълта ме разтърси така, че се заковах на място. Вниманието ми беше насочено към толкова други неща — Ана Кор, съобщенията за началник Алън, връзката с Томи Морис в Бостън, — че бях пропуснал да направя един много прост извод: в какво се състоеше удоволствието от тормоза над Рандъл Хейт? Той вършеше повечето си работа от къщи и пътуваше до клиентите само когато бе наложително. Доколкото бях успял да установя, почти нямаше социален живот, но всичките контакти, които беше осъществявал, се въртяха все около Пастърс Бей.

Изведнъж се почувствах сигурен, че който и да бе човекът, взел на мушка Рандъл Хейт, той живееше или работеше в Пастърс Бей.

— Какво има? — попита Рандъл.

— Нищо — отвърнах. — Просто ми мина една мисъл. Трябва вече да се връщаме.

Той кимна с примирение, но вече не толкова разтревожен, и аз си помислих, че може би ще успеем да минем през всичко това и да спечелим предимство. Не спря да събере смелост, когато влязохме в сградата, тръгна към конферентната зала изправен, със спокойна и уверена стъпка, за да се изправи лице в лице със своето минало и да промени бъдещето си.

[1] Верига магазини за мъжко облекло, предназначено за масовия потребител. — Б.пр. ↑

Демпси караше през околностите на Пастърс Бей. На седалката до него имаше карта, но той почти не я поглеждаше. Вече бе проучил района в Гугъл и беше сигурен в посоката, в която се движеше. Той притежаваше изключителна памет за фотографии, цифри и най-дребни подробности от разговори. Ала го показваше рядко, защото бе живял твърде дълго сред хора, на които тази му дарба можеше да се стори достатъчно обезпокоителна, за да пожелаят да я унищожат.

Когато двамата с Райън се събудиха сутринта, Томи беше излязъл от стаята си и колата я нямаше на паркинга. Демпси надраска бележка, че отиват да търсят закуска, и я пхна под вратата му. Дебеланата вече не беше на рецепцията, сменил я бе мършав дангалак с ослепително блестящи изкуствени зъби, който ги информира, че на триста-четиристотин метра западно от мотела има закусвалня. Облаците се бяха по-разчистили и разкриваха късчета синьо небе, но все още бе твърде студено за сезона и имаше вятър, който духаше право в лицата им, докато вървяха. Настаниха се в ъглово сепаре и Райън поръча най-голямата закуска в менюто, докато Демпси остана верен на кафето с кроасан. Сутрин не му се ядеше особено и му ставаше тежко на стомаха. Докато Райън се хранеше, прегледа вестника, но той не беше от Бангор и не съдържащо нищо, което да го интересува, пълен бе с материали за междинните избори. Демпси почти бе забравил за тях, така погълнат бе от проблемите им. Не можеше да си спомни кога за последен път беше гласувал. Обзе го чувство за вина. Струваше му се, че това е още едно доказателство за загубата на самоконтрол, за отказа му да се съобразява с плановете и мотивациите на другите. Обеща си, ако остане жив, отново да започне да гласува. В дългосрочен план това изглеждаше скромна, постижима цел. Гласуването, не оцеляването. Оцеляването им засега се решаваше ден за ден.

Райън се извини и тръгна към тоалетната. По улицата премина полицейска патрулка, но Демпси не обърна глава да проследи движението ѝ. Погледна другите посетители в закусвалнята. Повечето бяха възрастни хора и келнерката като че ли познаваше всички по име.

Помисли се, че Райън може би беше най-младият в заведението, поне с десет години по-млад от всички. Затвори очи и си представи колко хубаво би било просто да поседи тук няколко часа, заобиколен от приятели, без други задължения за деня, освен да си бърбри с хората и да планира следващия обед. Не се налагаше да си представя какво ще е да се чувства стар. Той вече се чувстваше стар и смъртта сякаш беше по-близо до него, отколкото дори до най-възрастните редовни клиенти на ресторанта.

Когато отвори очи, пред него стоеше Томи Морис.

— Свършихте ли? — попита той.

— Почти. Ти искаш ли нещо?

— Не, не съм гладен.

Райън излезе от тоалетната, Демпси извика да му донесат сметката и келнерката я сложи пред него на масата още преди Райън да бе прекосил помещението.

— Какво дължа? — попита Райън.

— Ще платя и за теб — каза Демпси. Извади пари от джоба си и започна да брой банкнотите. Средствата му намаляваха главоломно.

— Не — каза Райън. — Този път плащам аз.

— Сигурен ли си?

— Да. Така ще сме квит за снощи.

Томи го погледна любопитно.

— Излязохме за по едно питие — каза Райън.

Изглеждаше смутен. Демпси си помисли, че може би се чуди дали не е трябвало да поканят и Томи, но и се радва, че не са го поканили, заради тона на някои от разговорите им предишната вечер.

— Браво на вас — каза Томи.

Главата му се полюшваше леко, десният палец поглаждаше отново и отново възглавничките на другите пръсти. Демпси считаше това за особеност в поведението му, знак, издаващ, че е намислил нещо и е готов да започне. В очите му отново се бе появил блясъкът, който беше отсъствал през последните дни.

Колата беше паркирана зад закусвалнята. Томи ги заведе при нея, като въртеше ключовете на десния показалец и си подсвиркуваше.

— Получи ли обаждането, което очакваше? — попита Демпси.

— Не, още не — отвърна той. — Ще ми се обадят. Но дотогава трябва да свършим една работа.

— Каква работа?

— Трябва да откраднем кола.

Така Демпси се озова зад волана на тъмна „Импала“, която излезе от Пастърс Бей и се насочи към океана. Мина покрай къщата на Валъри Кор, но дори не погледна към нея. На алеята имаше черен шевролет „Събърбън“ и до него стара тойота „Такома“, а на пътя беше паркирана патрулка на шерифството. В огледалото за обратно виждане Демпси зърна как полицаят се обърна към лаптопа си. Ченгетата навярно проверяваха номерата на всички преминаващи автомобили. Не се разтревожи. Номерът на тази нямаше да влезе в системата поне още час-час и нещо. Когато стигна до океана, зави на юг и после продължи известно време покрай брега. Тук не се виждаха никакви плажове, само черни скали, напомнящи нащърбени гнили зъби, в които се разбиваха сиви вълни. Демпси не можеше да разбере защо някой ще иска да живее в град на брега, където дори няма пясък, по който да се разхождаш, и красота, на която да се любоваш. Тук природата беше враждебна сила, която воюва сама със себе си. Вятърът усукваше дърветата, океанът гризеше от сушата. Докато караше, Демпси установи, че му липсва сигурността на големия град. На това място се чувстваше уязвим тялом и духом.

Отбивката не се различаваше много от черен път. Той остави океана зад себе си и продължи по нея през малка горичка, докато пред очите му не се откри гледка към къщата на Валъри Кор. Натисна бутона за отваряне на багажника и докато изключи двигателя и слезе, Томи вече изправяше гръб край пътя.

— Удобно ли ти беше? — попита Демпси. Бяха решили, че сам мъж в колата ще привлича по-малко внимание, отколкото ако са двама.

— Ще го преживея.

Демпси държеше в ръка пистолета на Томи. Подаде му го и след кратко колебание Томи го взе. Двамата разгледаха задната част на къщата от горичката, но не забелязаха никакви признаци на полицейско присъствие. При все това Томи реши, че вътре при нея непременно ще има поне едно ченге.

— Сигурен ли си, че искаш да направиш това? — попита Демпси.

— Трябва да говоря с нея — отвърна Томи и Демпси отново забеляза у него онази особена комбинация от фатализъм и надежда,

типична за хората, които знаят, че времето им изтича, и искат да уредят земните си дела, преди да е станало твърде късно. Изчезването на племенницата му, колкото и да беше ужасно, бе послужило на Томи като претекст да протегне ръка на отчуждилата се от него сестра, да ѝ направи една последна услуга.

— Тогава да идем и да говорим — каза Демпси.

Готвеше се да тръгне, когато ръката на Томи го хвана за лакътя. Моментално се огледа, за да види дали не идва някой, но не забеляза и следа от движение.

— Какво има?

На Томи сякаш му беше трудно да заговори. Погледът му бе прикован в лицето на Демпси. След малко каза:

— Благодаря ти.

— За какво?

— Че остана до мен.

— Ще намерим начин да се измъкнем, Томи. Ще оправим нещата.

— Не, няма. Когато настъпи моментът, опитай да останеш жив. Вземи Франсис и каквото е останало от парите и се скрийте някъде надалеч. Те може би ще се задоволят с моята глава. Ако ми дадат тази възможност, ще им кажа, че ти не представляваш заплаха за тях. Никакво отмъщение, Мартин. Разбра ли?

Демпси кимна.

— Разбрах.

Ръката на лакътя му го стисна по-силно, после отпусна хватката.

— Няма да говорим повече за това — каза Томи.

Като използваша дърветата за прикритие и притичваха през откритите пространства, двамата стигнаха до задния двор. Приблжиха до къщата и Демпси видя жена да минава покрай кухненския прозорец. Червеникавокестенявата ѝ коса бе опъната строго назад и вързана стегнато с ластик. Пълнеше кафеварка с вода.

Като остави Томи до задната стена, Демпси провери толкова от помещенията в едноетажната сграда, в колкото можеше да надникне, без да се показва пред полицаия на пътя. Имаше три спални: едната с широко легло и разхвърляни по столовете и по пода женски дрехи; втората — по-малка, с двойно легло и стени, украсени с плакати на групи, повечето от които с непознати за Демпси имена и лица; и

третата — с единично легло, заобиколено от разни кутии и кашони. До нея имаше малък прозорец с матирано стъкло: банята.

От кухнята се влизаше в голямата дневна от другата страна, която се простираше почти по цялата ширина на къщата. Мъж в спортна трикотажна фланелка и панталон седеше зад евтино бюро и четеше роман с меки корици. Демпси се огледа за монитори или записващи устройства, но не видя такива. Почака и се появи втори мъж. Той беше с черен панталон и синя риза с дълги ръкави. И двамата носеха на кръста си пистолети „Глок“ 22-ри калибър. Не бяха обикновени ченгета: ФБР.

След малко влезе Валъри Кор и подаде на всеки от мъжете по чаша кафе. Благодариха ѝ и тя си тръгна. Видя я да излиза в коридора. Повече не се върна. Демпси отиде при Томи.

— Двама федерални наблюдават телефона в дневната.

— Федерални ли? Сигурен ли си?

— Носят пистолети „Глок“. Стандартното въоръжение на федералните агенти.

— Мамка му.

— Искаш да се оттеглим ли?

Томи опита вратата на кухнята. Тя се отвори безшумно и двамата с Демпси влязоха в къщата. Демпси отброи с пръсти обратно от три и те нахлуха в дневната. Единият от агентите така се стресна, че разплиска кафето върху себе си и изруга, но и двамата с колегата му вдигнаха ръце, без дори да чакат покана.

— Томи Морис — каза агентът с фланелката, — сигурно се майтапиш с мен.

Томи им каза да млъкнат и да легнат на пода. Не свали пистолета, докато Демпси не изви ръцете им зад гърба и не ги окова с пластмасовите белезници, които бе купил от „Хоум Депо“^[1]. Чу се шум от пускане на вода в тоалетната. Томи застана до вратата и когато сестра му влезе в стаята, сложи ръка на устата ѝ. Щом видя проснатите на пода агенти, Валъри започна да се дърпа, но Томи притисна цевта на пистолета до бузата ѝ и тя притихна. Обърна я бавно. Тя го позна и опита да се отскубне.

— Валъри, искам само да поговорим — каза той, все още с ръка на устата ѝ. — Мога да ти помогна да намериш Ана.

И тялото ѝ веднага престана да се съпротивлява.

— Ще си махна ръката, нали?

Тя кимна и Демпси за пръв път я видя добре. Имаше естествено бледо лице, покрито с лунички, и големи кафяви очи. Чувал бе, че е хубава, особено с малко грим, но сега очите ѝ бяха хлътнали дълбоко в орбитите, със сиво-черни торбички отдолу, и по кожата ѝ бяха избили петна. Сигурно ѝ бяха изписвали успокоителни и таблетки за сън, но Демпси предполагаше, че не ги е вземала. Неприятно ѝ е било да лежи будна нощем, но от съня се е бояла още повече. Будна все още е можела да бъде полезна по някакъв начин на дъщеря си и затова ѝ се е струвало егоистично да се отдава временно на забравата. Ами ако се обадят похитителите на дъщеря ѝ? Ако пропусне възможността да си върне Ана жива и здрава, защото е заспала?

— Защо си дошъл тук? — попита тя. — Имам достатъчно неприятности.

— Казах ти. Искам да помогна. Хайде да отидем в друга стая, където можем да поговорим насаме.

Тя го заведе в една от спалните и Демпси скоро чу приглушените им гласове. Премести се до прозореца, откъдето можеше да държи под око предната страна на къщата. Полицаят беше все още в патрулката и по пътя не минаваха никакви коли.

Единият от агентите каза:

— Заради теб си изгорих топките.

— Жалко. Но пък сега може да се надуют и да достигнат нормални размери.

Агентът въздъхна в килима.

— Не знам кой е по-луд, ти или Морис.

— Аз — каза Демпси. — Определено аз.

Валъри седна на леглото на дъщеря си. Томи се облегна на стената и се загледа в картините и снимките на своята племенница, която не бе виждал толкова отдавна.

— Как ме намери? — попита Валъри. — По телевизията ли ме видях?

— И преди това знаех къде си. Един човек ми дължеше услуга.

— От ФБР казаха, че това може да е свързано с теб. Вярно ли е?

— Не.

— Защо си толкова сигурен?

— Защото попитах.

Тя си спомняше този тон дори след всичките тези години.

— Джоуи Туми ли попита?

— Поговорихме.

— ФБР смята, че ти си го убил.

— Помислих си същото, което и ти: че изчезването на Ана може да е начин да стигнат до мен. Трябваше да се уверя, че не е така.

— И като го уби, увери ли се?

— Не, като го убих, просто се почувствах по-добре.

На лицето ѝ се четеше отвращение, но то бе смесено и с друго чувство. Може би, помисли си Томи, в жилите ѝ все още течеше малко от старата кръв.

— Казват, че си загазил.

— Кой казва?

— ФБР. Казват, че Оуени Фаръл е определил цена за главата ти.

— Оуени Фаръл не може да плати и за един косъм — отвърна Томи, но самонадеяните му думи прозвучаха кухо дори на него самия. Попита: — Защо се криеше от мен? Защо избяга от собственото си семейство?

Тя го погледна стъписано.

— Ти луд ли си? Да не си откачил?

— Недей да ми говориш по този начин.

— А как да говоря на човека, който уби бащата на моето момиченце?

— Не знаех — каза Томи. — Кълна се, че не знаех.

— Какво не си знаел? Че той е неин баща или че е трябвало да бъде убит? Какво не си знаел? Кажи ми. Кое от двете?

Той не отговори.

— Не си знаел! — Тя изстреля последната дума. — Не ти вярвам. Не ти повярвах тогава и продължавам да не ти вярвам.

Томи беше принуден да извърне поглед от яростта, която блестеше в очите ѝ.

— Трябваше да се върнеш — каза той. — Ако се беше върнала и ми бе позволила да се грижа за теб, тогава може би...

Тя вдигна показалец срещу него, нокътят нацърбен и изгризан.

— Не го казвай. Не смей да казваш това. Кълна се, ще ти извадя очите с тези нокти, ако опиташ да играеш с мен тази игра.

Томи замълча.

— Извинявай — каза накрая. — Права си. Не биваше да го казвам.

Тя не отговори.

— Ти и Ана сте единственото семейство, което ми е останало. Аз...

Валъри го прекъсна. Това не му хареса. Помисли си, че твърде дълго е живяла далеч от мъже. Забравила е как трябва да се държи.

— Ние не сме твое семейство, Томи. Това свърши, когато зарови Рони в земята. Слава богу, Ана няма спомени от ранните си години и аз не съм ѝ казвала нищо, за да променя това. Тя вярва, че няма вуйчовци, няма братовчеди, няма нищо. Просто е приела, че нещата при нея стоят така.

Томи остави думите ѝ да минат покрай ушите му.

— Нищо от това няма да я върне — каза той.

Изведнъж Валъри се разплака. Това я изненада почти толкова, колкото разстрои Томи. Не беше очаквала, че са ѝ останали още сълзи.

Той отиде при нея, помилва я по косата и тя му позволи да притисне лицето ѝ към гърдите си.

— Каж ми. Каж ми всичко, което си казала на тях.

Демпси още чакаше до прозореца, когато Томи се върна.

— Свърши ли? — попита го Демпси.

— Свърших — отвърна той.

Томи клекна пред агентите. Извади от джоба си ролка анкерпласт и каза:

— Извинете ме за това, момчета. Без лоши чувства.

— Предай се, Томи — каза онзи с трикотажната фланелка. — Предай се и говори с нас. Сега ние сме твоят най-добър шанс.

— Надявам се да не е така — отвърна Томи. — Ако е, значи съм загазил повече, отколкото мисля. — Залепи устата им с лентата, омота краката им. По същия начин бе обездвижил сестра си, макар да не бе запушил устата ѝ и да бе оставил ножичката за нокти близо до нея. Тя бе обещала да им остави достатъчно време, преди да освободи себе си и агентите.

— Научи ли нещо? — попита го Демпси, когато се върнаха в горичката.

— Стига ми, че я видях и ѝ дадох да разбере, че съм на нейна страна. Искам да направя това за нея. Искам да намеря племенницата си. Трябва да оправя нещата, Мартин, преди да е дошъл краят ми.

Демпси не каза нищо, защото нямаше нищо за казване. По пътя се обади на Райън и оставиха колата пред извънградски базар. Откраднали я бяха пред Колониалния кинотеатър в Белфаст, след като проследиха как пристигналата с нея двойка плаща за вечерната прожекция и дава билетите на разпоредителя. Филмът им навярно вече бе свършил и те бяха установили, че автомобилът им липсва. Райън ги взе и се върнаха в мотела. Томи от доста време не бе изглеждал толкова весел. Демпси виждаше как динамичната му натура започва да се проявява отново и си помисли, че срещата със сестра му го е върнала към живота.

Прав беше само отчасти. Срещата със сестра му след толкова много години наистина бе повишила настроението на Томи, но освен това той очакваше да получи възможност за по-активно участие в издирването на своята племенница.

Томи Морис беше на път да се прочуе.

[1] Home Depot — верига магазини за търговия на дребно със стоки за поддръжка и ремонт на дома. — Б.пр. ↑

Двамата с Рандъл Хейт стояхме пред вратата на конферентната зала. Отвътре се чуваше мъжки говор и на мен ми се стори, че разпознавам сладкия глас на Гордън Уолш.

— Готов ли си за това, Рандъл? — попитах.

— Да, благодаря.

Отворих вратата с лявата си ръка, а с дясната потупах Хейт по рамото, при все че това не бе само жест за вдъхване на кураж, а и възможност за едно последно побутване през прага, в случай че станеше нужда.

Началник Алън изсумтя тихо, когато Хейт влезе в конферентната зала, но това бе единственият звук, който издаде някой. Хейт седна до Ейми от едната страна на масата, срещу Алън, Гордън Уолш и Соумс. Енгъл и колегата му бяха заели двете места до прозореца, леко встрани от основната група. Аз седнах до стената и се приготвих да слушам.

Уолш направи въведение от името на своята страна от карето и побутна записващото устройство по-близо до Хейт, който каза името си за записа. Имаше отворени бележници, готови за водене на бележки. Щом Хейт се настани на мястото си, Ейми го помоли да каже на всички със свои думи и без да бърза защо е дошъл. Той започна несигурно, но постепенно стана малко по-уверен и престана да се запъва толкова. Държеше ръцете склучени пред себе си, само от време на време разплиташе пръстите, за да пийне глътка вода. Изложението му започна с обстоятелствата около смъртта на Селина Дей и продължи с осъждането, престоя в затвора и идването му в Пастърс Бей след това. В него нямаше нищо, което вече да не бях чувал, и го прекъснах само два пъти, веднъж Уолш и веднъж Алън, за изясняване на някои второстепенни подробности. След това Хейт разказа за получаването на поредицата пратки, които го бяха довели в тази зала. Когато приключи, Ейми извади няколко запечатани пластмасови торбички, във всяка от които имаше по един плик със съдържанието му, и ги връчи на Уолш.

Само Енгъл изглеждаше безучастен към чутото. Малко след като Хейт започна да говори, видях как той се отнесе нанякъде. Това не му вършеше работа. Не го интересуваеше никакво старо убийство далече от Североизтока. Нито дори благополучното завръщане на Ана Кор. Енгъл искаше единствено Томи Морис, а разкритията на Рандъл Хейт нямаше да го приближат до целта му.

Уолш попита дали той и колегите му могат да излязат за кратка консултация помежду си, но Ейми предложи да заведе Хейт и мен в офиса си, докато те се подготвят да продължат. Хейт отиде до тоалетната и докато го нямаше, Ейми ме погледна с повдигната вежда и рече:

— Е?

— Представи се толкова добре, колкото можеше да се очаква, и те го оставиха да говори. Следващата част ще бъде по-трудна за него.

— Знам.

Въпреки всичките си предупреждения Ейми беше наясно, че ще бъдем принудени да изложим Хейт на доста агресивен разпит. Това бе нещо като промиване на рана.

Хейт се върна.

— Как се справих? — попита.

— Справи се много добре, Рандъл — каза Ейми. — И двамата сме на това мнение.

Той посрещна отговора ѝ с облекчение и не само защото намирахме, че първата част от интервюто е минала добре. У него се забелязваше нещо от духовната лекота на покаял се, който се е избавил от бремето на своите грехове и е получил опрощение. Разказал бе своята история и никой не бе реагирал с открито възмущение или гняв. Не му бяха сложили белезници, не го бяха приковали на позорния стълб. Изправил се бе срещу онова, от което се боеше най-много, и дотук бе оцелял.

— Човекът от ФБР, господин Енгъл, беше в тоалетната, когато влязох — каза Хейт.

— Говори ли с теб? — попитах аз.

— Не, само ми кимна. Не можех да не забележа, че не изглеждаше особено заинтересуван от онова, което разказах. — В гласа на Хейт прозвуча лека обида.

— Може би не си бил такъв, какъвто е очаквал да бъдеш — каза Ейми.

— Но какво е очаквал? — попита Хейт и аз вдигнах леко ръка да предупредя Ейми.

Това не бе територия, която се налагаше да изследваме заедно с клиента — още не, не и преди да е приключила следващата фаза на интервюто. Ала Хейт не беше глупак. Усети, че има несъответствие между онова, което знаем, и онова, което сме споделили с него. Спаси ни почукване на вратата. Секретарят на Ейми промуши вътре глава, за да каже, че екипът на Уолш е готов.

Казах на Хейт:

— Ще говорим за това по-късно. Уверявам те, че то няма отношение към теб, няма да се отрази по никакъв начин на онова, което ще бъде казано в съседната стая и на нито един от въпросите, които ще ти бъдат зададени. Когато свършим, ще отделим време да обсъдим всички други по-важни подробности, съгласен ли си?

Хейт нямаше друг избор, освен да се съгласи. Стигнал беше дотук и макар че можеше да седне в офиса на Ейми и да откаже да излезе от там, докато не му кажем всичко, включително истината за НЛО и за това кой е убил Кенеди, не го направи, главно защото двамата с Ейми го подпирахме от двете страни и го карахме да продължава напред, а когато се върнахме в заседателната зала, вече бе твърде късно да стори друго, освен да седне на стола си и да чака въпросите, които ще му бъдат зададени.

Следващата част от срещата се ръководеше от Уолш. В началото той спазваше уговорките, беше внимателен и показно неутрален. Върна се към разказаното от Хейт и му зададе много от същите въпроси, които му бяхме задали и ние. Изясни какво е правил в годините след освобождаването си от затвора и засегна темата за Лони Мидас. Попита:

— Не знаете нищо за настоящото местонахождение на Лони Мидас, така ли?

— Той вече не се казва така — каза Хейт. — Лони Мидас вече не съществува, също както не съществува и Уилям Лагенхаймър. Дадоха и на двама ни нови самоличности, за да не можем да контактуваме, дори и да искаме.

— Значи нямате основания да мислите, че Лони Мидас може да ви е открил?

— Никакви.

— Бояхте ли се от него, господин Хейт?

— Малко.

— И още ли се боите от него?

Хейт започна да дърпа парче нокът. Виждах това от мястото, на което седях. Дърпаше го толкова силно, че потрепваше от болката, която си причиняваше. Отвърна:

— Уилям Лагенхаймър се боеше, но Рандъл Хейт не се бои. Схващате ли разликата, детектив? Това е причината, поради която не исках да идвам тук днес. Исках да си остана скрит. Никой нямаше да може да ме намери, ако продължах да се крия.

— Обаче някой ви е открил, господин Хейт. Някой знае кой сте. Белята вече е станала.

— Да. Да, предполагам, че сте прав.

— Имате ли някаква представа кой може да е този човек?

— Не.

— Може ли да е Лони Мидас?

Хейт поклати глава, но отговорът му не съответстваше на това движение.

— Лони винаги ми е имал зъб. Лони никога не прощаваше на онзи, който му е навредил.

— И има зъб на Уилям Лагенхаймър, защото Уилям е казал на ченгетата какво е било сторено на Селина Дей?

— Мисля, че Лони може би мрази Уилям. Навярно сега го мрази повече, отколкото в деня, в който им го е казал. Лони беше злопаметен.

— Възможно ли е Лони да е отвлякъл Ана Кор, за да обвини вас?

— Да — тихо отвърна Хейт. — Лони би сторил подобно нещо.

Уолш изостави темата. Премина към рутинни въпроси, повечето от които леко надхвърляха границите на доизясняването. Хейт отговаряше с лекота и аз почувствах, че отново се отпуска. Започна да става все по-многословен в отговорите и да казва на Уолш повече, отколкото беше необходимо. Уолш дори пусна малка шега, нещо за обучението в счетоводство и затворническите адвокати, и Хейт се усмихна. Всички се спогаждаха просто чудесно. Хванах погледа на Ейми, поклатих глава и тя прекъсна следващия въпрос на Уолш.

— Извинете ме, детектив, искам само да разменя няколко думи с моя клиент.

На Уолш не му стана приятно, но не можеше да възрази срещу това. Задоволи се само със свирепия поглед, който ми хвърли. Защото аз знаех какво върши и му бях попречил да продължи. Това бе версия на играта „добро ченге — лошо ченге“ и той тъкмо се готвеше да премине от първата роля към втората.

Ейми зашепна нещо на ухото на Хейт, той хвърли поглед към Уолш и на лицето му се появи обидено изражение. Когато интервюто продължи, той бе значително по-сдържан в отговорите си.

— Кажете ми за Ана Кор — поде Уолш. — Познавахте ли я?

— Не, не я познавах.

— Но сте я виждали из града? В края на краищата Пастърс Бей е малък град. Всеки познава всекиго, нали?

— Предполагам, че съм я виждал.

— Познавахте ли я по име?

— Не, никога не съм говорил с нея.

— Не ви питах това. Познавахте ли я по име?

— Ами, да. Както сам казахте, Пастърс Бей е малък град.

— Значи сте я познавали?

Хейт беше объркан.

— Да. Е, не, не и по начина, който имате предвид.

— За кой начин говорите?

Ейми го прекъсна.

— Детектив, позволете да ви напомня, че това не е разпит. Господин Хейт е тук по собствена воля. Даде ви информация, която може да се окаже полезна за вашето разследване; той самият е жертва на особено коварни заплахи. Нека не правим същото и ние, нали?

Уолш вдигна ръце в пародиен жест на капитулация и продължи с въпросите.

— Среца ли сте се с майката на Ана Кор?

— Да. Тя дойде на няколко от заседанията на градския съвет по-рано тази годна. Искаше да говори за дърветата.

— За дърветата?

— За дърветата, които растат на „Бей Роуд“. Имаше буря и бяха паднали доста големи клони. Загрижена беше за безопасността на дъщеря си и на имота си.

— Това звучи като доста маловажен проблем.

— Не и ако те удари падащо дърво — каза Хейт и отговорът му беше напълно уместен.

— Онова, което искам да кажа, е, че съм изненадан колко ясно си го спомняте. На тези заседания навярно се обсъждат доста неща, а вие се сецате без всякакви затруднения за тревогите на Валъри Кор.

Но тук Хейт бе в познати води.

— Аз съм счетоводител, прекарвам живота си, припомняйки си дребни подробности. Не посещавам всяко заседание на градския съвет, защото това не ми е необходимо, но определено мога да ви цитирам всеки обсъждан въпрос, който има някакво отношение към градския бюджет: чистотата, подкастриането на дърветата, боядисването на оградите, подмяната на съоръженията, на превозните средства. Така че да, спомням си искането на Валъри Кор, но също така си спомням, че началник Алън говори точно преди нея за намеренията си да попълни своята автобаза, като закупи „Краун Виктория“ втора употреба, и че на същото заседание Върнън Тътъл искаше да му се отговори защо магазинът му е споменат между замърсяващите града, след като от шест месеца настоява на неговата отсечка от „Мейн Стрийт“ да бъде поставена постоянна кофа за отпадъци.

Началник Алън се размърда на стола си. До този момент той не бе казал нищо и като че ли и сега не изгаряше от желание да се намесва, но като бе заговорил за него, Хейт не му беше оставил друг избор.

— Знаете ли, това е вярно, детектив — каза той. — Господин Хейт има страхотна памет за подробностите.

Уолш отмина думите му без коментар. Върна се към въпроса колко добре Хейт познава семейство Кор, но усилията му не бяха възнаградени. Когато Хейт му каза, че няма алиби за деня, когато е изчезнала Ана, той се поободри. Канеше се да продължи да дълбае по тази линия, когато дойде неочаквана помощ. Алън отново се размърда на стола, този път с явно притеснение. Дори Уолш забеляза това и го погледна раздражено. Алън му направи знак, че иска да говори с него на четири очи, и за кратко двамата полицаи се консултираха на тих глас. Когато се върнаха по местата си, Уолш ни информира, че няма повече въпроси и интервюто е приключено, освен ако някой друг има

да добави нещо. Дори Енгъл изглеждаше изненадан и излезе от апатията си, ала не каза нищо.

Всички станахме. Уолш даде на Ейми разписка за запечатаните пликосе и каза на Хейт, че през следващите дни може би ще му трябват по-подробни показания по тях. Докато разговаряха, аз последвах Алън навън, където той затършува нервно за цигара.

— Мога ли да попитам какво беше това? — подех аз.

— Рандъл Хейт има алиби за деня, в който изчезна Ана Кор — отвърна Алън. — Аз съм неговото алиби. Отбих се в дома му към три същия ден, за да му дам някои цени във връзка с покупката на колата, за която той спомена. Той бе заспал на дивана, покрит с одеяло, така че реших да не го безпокоя. Върнах се отново малко преди да ми се обадят за Ана Кор, а той още бе там. Дори не беше помръднал. Срегнах го на другия ден на улицата и носът му беше като на елена Рудолф. Той не е отвлякъл Ана. В крайна сметка щяхме само да си загубим времето с него.

— Благодаря ви — казах аз.

— Няма защо да ми благодарите. Това бе истината.

— Имате ли някакво мнение за останалото, което каза той?

— Не. — Алън запали цигарата, дръпна продължително и задържа дима дълбоко в дробовете, за да му се наслади. — Защо? Очаквате да кажа, че той няма вид на такъв човек? Просто съм изненадан, че е успял да го крие толкова дълго. Трудно постижимо е в наши дни. Някой винаги научава.

— Някой е научил.

— Стигнахте ли до нещо по този въпрос?

— Не, още не.

— Предполагам, че Уолш ще нареди тези пликосе да бъдат изследвани, за да се види дали не са свързани по някакъв начин с Ана. Между щатската полиция и федералните имаме система за откриване на всяка ДНК в рамките на дващсет и четири часа, така че много скоро ще разберем дали има някаква следа. Също така ще трябва да издействаме разсекретяването на онези архиви от Северна Дакота.

— Можете ли да го направите?

— Да. Може да отнеме няколко дни, но щом бъде внесена официална молба за съдействие, те ще трябва да споделят с нас всичко, с което разполагат.

— Включително и новата самоличност на Лони Мидас?

— Така предполагам.

Бях любопитен да разбера дали Лони Мидас също е бил атакуван. Ако се окажеше, че е бил, тогава можеше да излезе, че все пак съм сгрешил в убеждението си, че мъчителят на Рандъл Хейт живее във или близо до Пастърс Бей.

— Междувременно бихме искали онова, което ви каза той, да остане поверително.

— Ще направим всичко по силите си. Не искаме на хората да им хрумват разни глупави идеи по отношение на него.

Облегна се на стената и притисна с палец и показалец основата на носа си.

— Имам нужда да си почина. Откакто Ана изчезна, не съм спал повече от два-три часа на нощ. Утре ще си взема свободен ден да платя сметките си и да заредя батериите. Пак ще съм на повикване, но ще си поотдъхна.

Оставих го да си допуши цигарата на спокойствие. Пък и имаше още доста хора, на които можех да досаждам, между които беше и Енгъл, който чакаше пред входа да го вземат с колата.

— Отсъствието на интерес към интервюто от ваша страна бе забелязано, специален агент Енгъл — подех аз. — Може би се бяхте надявали, че ще ви доведе самия Уайти Бългър?

Той очевидно се двоумеше дали разговорът с мен е за предпочитане пред перспективата да се намокри. Изглежда, реши, че е, макар и не много.

— Интересен клиент имате, господин Паркър. Просто на мен не ми е особено интересен.

— Защото не става за внасяне на иск по пет-К?

Под „пет-К“ се разбираше параграф 5К1.1. от ръководството за издаване на присъди, по който обвинението може да пледира за полка от предвидената присъда за дадено престъпление в замяна на „сътрудничество с определяща важност“ от страна на ответника. В процесите срещу организираната престъпност тази привилегия за издайниците бе широко използвано средство, тъй като прокурорите много често разчитаха на показанията на гангстери, които предават своите. Енгъл се беше надявал гостът изненада да е някой, който е

свързан с Томи Морис, когото да може да използва. И беше разочарован.

— Единственият, когото вашият клиент може да предаде, е той самият, а той вече го стори — каза Енгъл.

— Това донякъде беше причината за желанието ми да привлека вашето внимание — казах аз. — Ако изтече информация за онова, което каза той днес, може би животът му ще бъде изложен на опасност.

— Защото сърдитите изплашени хора не са склонни да четат много внимателно ситния шрифт, така ли? Защото един убиец на дете не се различава особено от следващия? Казах ви, че не проявяваме интерес към него, но вие знаете, че ще се разчуе. Щатската полиция ще трябва да разследва неговата история, ще участва и Алън. Ще има телефонни разговори, документация. Надявам се, че сте го подготвили за най-лошото. В Пастърс Бей името му ще стане по-мръсно от калта.

— Не бях загрижен само заради местните.

Джипът спря до нас. Енгъл понечи да тръгне. Вдигнах ръка да го спра.

— Какво си мислите, че правите? — каза той.

— Точно това щях да попитам и аз.

— Ще трябва да ми простите. Не съм екстрасенс, така че нямам никаква представа за какво говорите. Сега свалете ръката си или ще наредя да ви арестуват.

— Не, няма. Възползвали сте се от възможността, която ви се е представила при изчезването на младо момиче, за да подмамите опасен човек на север, с надеждата да го притиснете в ъгъла и да го убедите да стане федерален свидетел. Интересът ви към сигурността на Ана Кор и на когото и да било друго е съвсем бегъл. Единственото, което има значение за вас, е да вкарате Томи Морис в някоя стая и да сключите с него сделка, а дотогава ще го оставите да вилнее на свобода.

— Господин Паркър, вие нямате никаква представа за какво говорите.

Той избута ръката ми. В същото време джиесемът му иззвъня заедно с джиесема на агентката в колата. Енгъл отговори на обаждането, докато се качваше, и обикновено безучастното му лице изразяваше изненада. Единственото, което чух, бе „Той какво?“, защото вратата се затвори и джипът излетя.

Проверих своя телефон. Имаше джиесем от адреса в Яху. Той се състоеше само от една усмихната икона. Работата в дома на Алън бе свършена. Изчистих екрана точно когато Гордън Уолш застана до мен и ме тупна силно по рамото. Соумс се спотайваше зад гърба му, стиснал устни в тънка безучастна линия, също като учител от неделно училище, който се е сблъскал с градския пияница.

— Дватамата с теб ще си поговорим по-късно, ясно ли е? — каза Уолш.

— Ясно. Дори ще платя питиетата. Стига да не водите със себе си своя приятел. Не мисля, че е забавен.

Соумс ме погледна намръщено. Но пък той се мръщеше на всички. При него това бе не толкова гримаса за сплашване, колкото израз на перманентно безсилие.

Преди някой от двамата да бе успял да каже още нещо, на паркинга спря огромен камион, в сравнение с който всичките други автомобили наоколо изглеждаха като детски играчки. Мощна бас китара гърмеше с толкова децибели, че земята трепереше. Тъй като камионът бе твърде голям, за да се вмести на някое от свободните места, шофьорът го паркира право срещу сградата и изключи двигателя.

Вратите се отвориха едновременно и от камиона излязоха двама почти еднакви мъже, сякаш целите направени от блокове шлага с телесен цвят, които скочиха тромаво на земята. Бяха облечени така, че максимално да стряскат и да вдъхват уважение: сини полиестерни панталони XXXL, тъмносини спортни фланелки, толкова тесни, че после трябваше да ги срежат, за да излязат от тях, и еднакви златни вериги около вратовете, които можеха да послужат и за спускане на корабна котва. Дори Соумс престана за момент да се мръщи, тъй като долната му челюст увисна. Тони и Поли Фулси в цялото си силно надрусано величие бяха наистина незабравима гледка. Уолш, за разлика от всички, изглеждаше по-скоро развеселен, отколкото впечатлен.

— Ето ги и знаменитите братя изроди без козина — каза той. — Какво се е случило, та циркът е напуснал града без вас?

— Детектив Уолш — отвърна Поли, заемайки позата на човек с накърнено достойнство. — Много ни е приятно да се запознаем отново.

Тони и Поли познаваха повечето старши ченгета в щата, или лично, или по репутация. Познанството беше взаимно, и то не само в този щат.

— Ами ти, Тони? — каза Уолш. — Ти радваш ли се да ме видиш отново?

— Не — отвърна Тони, който не притежаваше изтънчените дипломатически маниери на брат си.

Уолш се обърна към мен.

— Нека позная. Тези дръвници работят за теб.

— „Дръвници и сие“, това сме ние — отвърнах.

— Е, не ги пускай от каишките и не им позволявай да изпотрошат нещо — мебели, сгради, хора. Освен това те са осъждани, така че само да чуя, че носят дори воден пистолет, ще ги тикна зад решетките.

— А лък може ли? — попита Поли.

— На интересен ли ми се правиш?

— Не, ние имаме лъкове. За ловуване. Имаме и ловни билети.

Тони кимна важно в потвърждение на думите му.

— Носим ги с нас.

— Ловните билети или лъковете? — попита Уолш, въвлечен в разговора против волята си.

— И двете — отвърна Тони. — И стрели.

Уолш ги наблюдаваше внимателно. При братята Фулси често не бе много ясно дали се шегуват. Луис веднъж беше изкоментирал, че му е трудно да определи дали са безчувствени или безмозъчни.

— Господи — каза Уолш. — Лъкове и стрели. Е, запомнете: острият край винаги трябва да сочи навън от лицата ви. При все че нямам нищо против да опитате и обратното, ако ви се прииска.

Двамата със Соумс се върнаха при колата си. Братята Фулси ги изпратиха с погледи.

— Излъгах — каза Поли. — Не ми беше приятно да се запознавам отново с него.

— И на мен — рече Тони. — Обаче аз не съм лъгал.

Рандъл Хейт не посрещна добре новината, че вуйчото на Ана Кор е бостънски гангстер, преследван от собствените си хора и от ФБР, който най-вероятно ще опита да се включи в търсенето на изчезналата си племенница. Знаеше, че ако миналото му стане известно, Томи Морис ще е заплаха за него. За Морис не би имало значение, че полицията го е разпитала и го е освободила от всякакви подозрения за участие в отвличането на Ана. Хейт беше убиец на дете и Морис инстинктивно щеше да приеме, че знае повече, отколкото казва.

Накратко, Хейт уволни Ейми, а съответно и мен. Размисли, когато си даде сметка, че ако има неприятности, без нас неприятностите му ще са по-големи. Освен това го запознах с братята Фулси, видът на които едновременно го успокои и разтревожи, подобно на херцог Уелингтън, който бил казал за своите войници, че не знае какво ще е въздействието им върху противника, но че той лично се плаши от тях. Обаче Уелингтън бе нарекъл собствените си хора „отрепките на земята“, а братята Фулси не бяха такива. Те си имаха собствен закон на честта, особено когато се касаеше за жени. Не приемаха добре обидите, адресирани към майките. Сигурен бях, че са измислили закони на честта и за други страни на човешкото поведение, макар че за момента не ми идваше наум нито един пример.

На Хейт не му се искаше братята Фулси да се настанят в дома му, освен ако не станеше абсолютно наложително, пък и видът на техния чудовищен камион, паркиран в двора му, наистина можеше да привлече вниманието към него. Освен това още не беше сигурно какви ще са резултатите от разговора му с полицията. Сигурен бях, че Уолш и Алън ще ни уведомят, ако се появят някакви индикации, че историята на Хейт е на път да добие публичност, заинтересувани бяха не по-малко от нас да не я разгласяват. Последното нещо, което им трябваше, бяха погрешно насочени медийни спекулации за възможен заподозрян, които биха натоварили още повече техните хора. При все това бих предпочел Хейт да беше приел нашето искане да настани братята Фулси в дома си, но колкото повече го притискахме, толкова

повече намаляваше желанието му да обмисли тази възможност. Отстъпката, която получихме, бе братята Фулси да се превърнат в негови сенки, ако научим, че фактите от неговото минало не могат да останат повече скрити. В зависимост от ситуацията те можеха или да се разположат в двора му като дънери на дървета, или да го изведат в безопасност. Вече бях уредил при необходимост да го настанят без много шум в „Колъни“ край Себаго Лейк. „Колъни“ бе приют за алкохолици, наркомани и хора с други социални проблеми. Компанията можеше и да не е по вкуса на Хейт, но ръководството и персоналът в дома нямаше да го гледат накриво и бяха много, много дискретни.

След поредното цупене и няколко успокоителни думи на Ейми Хейт потегли обратно към Пастърс Бей. Дадох му половин час аванс, после го последвах на север.

Ейнджъл и Луис се бяха настанили в странноприемница на около шест километра от Пастърс Бей, наречена „Безгрижният призрак“. Държеше я възрастна двойка, семейство Харви, чийто първи въпрос към тях бе „Гейове ли сте?“.

— Това би ли представлявало проблем? — попита Луис.

— О, не — отвърна госпожа Харви, която бе почти прегъната надве от артрит, но се движеше изненадващо бързо, като заек с дребен недъг. — Ние обичаме гейовете. Те са много чисти и спретнати.

Съпругът ѝ закима ентусиазирано, въпреки че усмивката му видимо помръкна, докато се опитваше да съвмести твърдата вяра в спретнатостта на всички гейове с присъствието на Ейнджъл в семейния им хотел. Те дадоха на Ейнджъл и Луис голяма стая на втория етаж с изглед към градината зад къщата. Семейство Харви предлагаша само две стаи на гости и засега другата не беше заета. Според Ейнджъл обзавеждането бе малко селяндурско, но иначе обстановката беше съвсем приемлива.

— Е, кажете ми за Кърт Алън — подех аз, когато седнахме във всекидневната на странноприемницата, чийто широк прозорец гледаше към малко езеро и полянка, оградена от черни ясени, повечето листа на които бяха окапали. Домакините ни бяха приготвили кана чай,

сервирана на сребърен поднос заедно с порцеланови чаши и дребни сладки, с каквито момиченцата черпят куклите си на парти.

— Ако е педофил, добре го прикрива — каза Ейнджъл. — Прегледах компютърните файлове, библиотеката, дори тавана му. Имаше едно списание с голи мацки, но беше от стандартните. Същото важи и за уебсайтовете, които е посещавал. Имейлите му бяха толкова скучни, че едва не заспах, докато ги изчета. Има и стационарен телефон, но май не го използва много, беше потънал в прах. По повечето линии изглежда чист.

Последното му изречение увисна във въздуха.

— Тоест?

— Основната му заплата възлиза на петдесет хиляди долара. През последната година е успявал да я допълва с извънреден труд, при все че това е увеличило доходите му само с пет хиляди долара. Плаща на жена си месечна издръжка от хиляда долара, но изглежда, се е съгласил с тази сума и не я е оспорвал.

Хилядарка на месец бяха доста пари за годишна заплата от петдесет хиляди. Това си беше направо наказателно плащане.

— Нещо да показва защо се е съгласил?

— Има папка с кореспонденция от развода, но в писмата се избягва много внимателно споменаването на специфични подробности. Изтъкнатите причини са „непреодолими различия между съпрузите“.

— „Непреодолими различия между съпрузите“ може да означава всичко — казах аз. — От банков обир до подсвиркване на диксиленд по време на секс. Не са искали в документите да се посочва истинската причина.

— В писмата от адвоката на съпругата до адвоката на Алън на едно-две места се споменаваше „смуцаващия характер“ на поведението му, но това беше всичко.

— Тя къде е сега?

— Плащанията по издръжката се изпращат до банка в Сиатъл, който е горе-долу най-отдалеченото от бившия ѝ съпруг място, на което може да отиде, без да се пресели в Русия. В къщата няма никакви доказателства, че двамата с Алън продължават да контактуват.

— Значи началник Алън я кара на макарони и сирене, за да плаща за мълчанието на съпругата си?

— Този човек — каза Ейнджъл — има две хиляди и триста долара на чековата си сметка и прави минимални вноски в пенсионния фонд. Но до миналата година е плащал много от сметките си в брой и дори като прегледаш набързо цифрите, става ясно, че разходите и приходите му не се балансират. Разминаването не е много голямо, но го има.

— Колко голямо е несъответствието?

— Ами, петстотин на месец, понякога и по-голямо. Бих предположил, че допреди месец-два е имал странични доходи, достатъчни, за да облекчат бремето на издръжката, но те вече са секнали. Може би подкупи или пък е вършил и друга работа, успоредно със своята: охрана, ескортиране до банката, събиране на бутилки заради депозита от петнайсет цента. Парите не са много, но ги е имало и ги е получавал редовно.

— Сложихте ли джипиес на камиона му?

— Да, зад задния калник. Малък е, с ограничено захранване. Можехме да го свържем със собствения му акумулатор, но камионът е скапан, каквото и да се повреди под капака, голямото устройство ще бъде открито още преди двигателят да е изстинал. Това ще ни върши работа два дни максимум. После ще трябва да го сменим.

— Той си взима почивен ден утре. Ако прави нещо, което не би трябвало да прави, тогава няма да разчита на полицейското управление в Пастърс Бей за придвижването си. Най-добре е аз да стоя на разстояние, така че вие го поемете. Ако направи нещо интересно, обадете ми се и може да дойда да погледна.

Пийнахме още чай и аз им предадох обобщената версия за всичко, което се случи в офиса на Ейми.

— След като ченгетата поемат случая, ти май оставаш без работа — каза Луис.

— Не мога да се похваля, че бях решил случая, преди те да се заемат с него — признах аз. — Обаче съм любопитен за Лони Мидас.

Хейт отново беше намекнал, че Мидас може да му има зъб, задето е признал пред полицията какво са сторили на Селина Дей. Продължавах да мисля, че Хейт премълчава някои неща за случилото се, включително и за собственото си участие в убийството. В края на краищата бе останал там до самия край, не си беше тръгнал. Може да е бил под властта на Мидас, както твърдеше, но също така беше

признал, че е проявявал известен сексуален интерес към момичето. При все това Мидас трябваше да бъде разглеждан като инициатор на покушението. Можех да съдя за неуравновесеността на Мидас през младежките му години само по твърденията на Хейт, но ако е бил способен да набележи момиче и да го завлече в плевнята, значи вече е проявявал аномална сексуалност. В затвора Хейт бе получавал психотерапевтични съвети и лечение, така че беше възможно същото да е ставало и с Лони Мидас. Разсекретяването на документацията щеше да даде известна представа и за двамата, включително и по въпроса доколко Мидас е обвинявал приятеля си, задето е направил признания пред полицията. Освен това, ако на ченгетата беше дадена новата му самоличност, те можеха да започнат да го следят и да установят дали не е тръгнал към този щат.

Но ако беше замесен, Мидас навярно не действаше сам. Той не можеше да си позволи да бъде видян от Хейт, при положение че не е променил радикално своята външност, така че щеше да има нужда от някого в близост до Пастърс Бей, който да му докладва как реагира той. И всичките тези нишки водеха до едно убийство, извършено преди три десетилетия в малко градче в Северна Дакота.

Попитах Луис:

— Ходил ли си някога в Северна Дакота?

— Да. Вторият най-студен щат след Аляска. Знаеш ли кой е третият?

— Нека позная: Мейн.

— Ето го нашия победител!

— Бил ли си в Аляска?

— Да.

— Е, браво на теб. Вече всичките са в колекцията ти.

На вратата се почука тихо и госпожа Харви влезе да прибере подноса.

— Здравейте — каза тя. — И вие ли сте гей?

— Не — отвърнах аз. — Още не.

— О. — Тя се опита да скрие разочарованието си, после изражението ѝ стана по-ведро. — Е, никога не се знае — каза накрая и ме потупа по рамото, преди да вземе подноса и да си тръгне.

— Свободомислеща е — казах аз.

— Благосклонна е — каза Луис.

— Изкуфяла е — каза Ейнджъл.

Остатъкът от деня бе загубено време. Моят интернет доставчик сякаш бе даден за претопяване и бях принуден да се задоволявам с недотам добрия сигнал в кафенето, който не вършеше работа за търсенията, които ми се налагаше да направя. Единствената интересна информация дойде от Ейми Прайс, която беше разбрала — по различни клюкарски канали — защо Р. Дийн Бейли, страшилището за гейовете, имигрантите, безработните, разорените и другите опасни елементи, застрашаващи хегемонията на дясното крило в Северна Дакота, се бе съгласил да подкрепи предложението на съдия Боуенс за даване нова самоличност на Лони Мидас и Уилям Лагенхаймър след освобождаването им от затвора. Изглежда, че Бейли не бе обичал много-много и цветнокожите и бе споделял мнението, че Селина Дей, казано с любимата фраза на женомразците от затворите по целия свят, „сама си го е търсила“, след като е влязла в онази плевня с две бели момчета. Обаче се е разкъсвал между желанието да изглежда безпощаден към престъпниците и страха да не разгневи чернокожата общност (защото е имало вероятност, макар и съвсем слаба, тя да е свързана с терористи), като не прати до живот зад решетките две бели момчета, които по негово мнение просто са били във властта на хормоните си. Така съдия Боуенс бе изиграл Бейли, като му бе обещал мълчалива подкрепа за всичките му политически амбиции в бъдеще, подкрепа, която впоследствие се бе оказала по-скоро пълно мълчание. За да улесни изграждането на новата идентичност, Боуенс се бе свързал със свои съмишленици от правосъдната система и без да навлиза в подробности за Лагенхаймър и Мидас, бе организирил редица прехвърляния на затворници между щатите по различни политически и хуманни съображения, както мошеник размества картите в играта „Познай къде е дамата“.

Нощта падна и стана време да се срещна с Уолш. Той бе оставил съобщение на телефона ми, в което настояваше за моето присъствие в „Едс Вил“, долнопробен бар на шосе 52 северозападно от Камдън, наречен така, защото в страничната му стена бе вградена задната част

на „Куп дьо Вил“^[1] 58-а година. Това може би изглеждаше малко безвкусно, като се вземат предвид многобройните катастрофи, приписвани на злоупотребата с алкохол в „Едс“, но повечето хора предпочитаха да го приемат като проява на черен хумор, точно както и никой от местните не наричаше бара с истинското му име; на хората от околностите на Камдън той беше известен като „Дедвил“. В него сервираха добра бира и още по-добра храна, но той не бе точно от полицейските барове, което навярно бе и причината Уолш да го избере за нашата среща.

Когато пристигнах, самият той вече привършваше бутилка червено пиво „Лобстър ейл“ от пивоварната „Белфаст Бей“. Всъщност сгреших, ако се съдеше по изцъкления му поглед, беше обърнал първата преди доста време и имаше вид на човек, който е на път сериозно да се натряска. Настанил се бе в сепаре и се беше изтегнал от едната страна, горното копче на ризата му бе разкопчано и вратовръзката му беше разхлабена. Огромните му крака висяха от ръба с кръстосани глезени. Приличаха на миниатюрни канута.

— Закъсня — каза той.

— На любовна среща ли сме? Ако знаех, щях да побързам.

— Нямахте да си правя любовни срещи с теб дори да бяхме в затвора, но щях да те преотстъпвам срещу цигари. Сядай. Плашиш ме с твоята трезвост.

Седнах срещу него, но не свалих якето и не разкопчах ризата си.

— Труден ден в службата? — рекох.

— Точно ти ли ме питаш? Заслугата е отчасти твоя.

— На теб не може да ти се угоди. Лош бях, когато не ти казвах кой е клиентът ми, а сега съм лош, защото ти казах.

— Клиентът ти е боклук.

— Не, клиентът ми е бил боклук, когато е бил на четиринайсет години. Сега е счетоводител в малък град и иска просто да продължи живота си.

— За разлика от момичето, което е убил. Как върви нейният живот? О, чакай, тя няма живот, защото е мъртва.

— Така ли ще я караме? Защото в такъв случай ще трябва да понаваксам, за да достигна нивото на твоята пиянска самоувереност.

— На теб не ти трябва пиене, за да бъдеш самоуверен. Обзалагам се, че си се пръкнал от по-самомнителна и от теб самия утроба.

Акушерката е трябвало да те плесне по-силно и после да те даде за осиновяване на религиозни фанатици.

Келнерката дойде, но приближи доста колебливо. Ясно беше, че не си прекарваме много весело и тя не бе сигурна, че новите количества алкохол ще оправят положението.

— Той ще пие същото, което пия аз — каза Уолш. — И аз ще пия същото, което пия.

Засмя се. Келнерката не се засмя в отговор.

— Всичко е наред — каза Уолш. — Аз съм полицаи. — Започна да рови в джоба си за значката и ѝ я показа. — Виждаш ли? Ченге съм. Тези ги дават само на детективите.

— Чудесно — отвърна тя. — Вече се чувствам по-защитена. Искате ли да видите менюто?

— Не — каза Уолш.

— Да — казах аз. — Той има нужда да хапне. Защо просто не ни донесете най-големите бургери, които имате?

— И ти ли си ченге? — попита тя.

— Не, той е кръстоносец — рече Уолш. — Той е благородният рицар.

— Явно съм благородният рицар — рекох аз. — Може да не бързаш толкова с бирите.

Тя ни остави с явно облекчение. Уолш въздъхна и прибра полицейската си значка.

— На жена ми не ѝ е приятно, когато разговарям с келнерки.

— Май и на келнерките не им е приятно, когато разговаряш с келнерки.

Уолш или ме игнорираше, или толкова бе потънал в мисли за съпруги и келнерки, че за известно време бе престанал да забелязва присъствието ми.

— Дай ми номера ѝ и ще я успокоя — казах аз.

— Страхотна е. Ще я харесаш. Тя няма да те хареса, но ти ще я харесаш.

Той допи остатъка от бирата и тресна бутилката толкова силно на масата, че бе цяло чудо как тя или масата, или и двете не се счупиха.

— Е, защо е това пиене, детектив?

Той затвори очи за няколко секунди и когато ги отвори отново, те бяха ясни, изцъкленият поглед беше изчезнал. Не беше пиан, просто

много, много му се искаше да се напие и беше толкова уморен, че още една-две бири щяха да са достатъчни, за да постигне желаните резултат.

— Знаеш ли колко по-близо сме сега до откриването на Ана Кор, отколкото бяхме, когато започнахме? Николко. Изобщо не сме помръднали. Никой нищо не е видял. На паркинга до малкия мол, откъдето е изчезнала, няма камери. Направихме списък на превозните средства, които са били паркирани там по същото време, но той е само частичен. От десетте, които успяхме да издирим, осем са били карани от жени, а две от възрастни мъже. Всичките са чисти, но утре ще ги проверим още веднъж, в случай че сме пропуснали нещо. Дотам сме стигнали, да проверяваме тъпи предположения.

— А бащата?

— Алекос ли? Днес го открихме. През последните осем години живее в будистко свърталище в Орегон. Не чете вестници, не гледа телевизия, не ползва интернет. Федералните са го разпитали и считат, че е чист. Дори са му позволили да говори с Валъри Кор този следобед. Той не се вписва във всичко това.

— Все още разполагате с Рандъл Хейт — казах аз. — Разполагате с пликите и с разказаното от него.

— Алын сне пръстовите отпечатъци на Хейт този следобед. Ще ги използваме, за да го елиминираме като заподозрян. На някои от снимките има отпечатъци, но се обзалагам, че са на Хейт. Самите снимки са поне второ поколение, така че едва ли са правени от онзи, който ги е изпратил. Ще изследваме лепилото на пликите с надеждата да открием следи от слюнка, а по хартията и съдържанието им може би ще открием епителни клетки. Може да ни провърви с някой косъм или ресница, но ако ДНК-то не е в системата, това ще ни е от полза само ако имаме заподозрян. Етикетите с адреса са напечатани на машина, така че почерковият анализ отпада. Засега тази чаша е наполовина празна, приятелю, и това, че онзи, който тормози клиента ти, е същото лице, което е отвлякло Ана Кор, си остава само предположение.

— А Лони Мидас?

— Мистериозният изчезнал съучастник? Вече се свързахме със Северна Дакота и те ще направят копия от архивите. Ще ги получим до понеделник.

Чудех се дали ще успея да убедя Уолш да ми ги покаже.

— Чувам мислите ти — каза той. — Отговорът е „не“. Не може да видиш документите от архива.

— Това е впечатляващо. Трябвало е да станеш улична врачка. Следили ли са движението на Мидас и Хейт след освобождаването им от затвора?

— Засега знаем само, че Хейт е поддържал връзка с тях известно време, но Мидас не е. Подробностите ще трябва да почакаат, докато получим материалите от архива.

— Значи не знаят къде е Мидас?

— Както изглежда, нямат представа.

Бирата пристигна. Аз отпихах от моята бавно, същото правеше и Уолш. Пиянската сцена бе прекратена за известно време.

— Единствената светлинка за деня бе Томи Морис — каза Уолш. — И да, в началото аз бях също толкова изненадан от споменаването на името му.

— Федералните са го хванали?

— Не, той ги е хванал. Това ще ти хареса. Томи Морис, заедно с дясната си ръка, прословутия бомбаджия на име Мартин Демпси, са влезли в къщата на Кор и са държали двама агенти на мушката, докато заместник-шерифът е броял облаците отвън. Томи е искал да говори със сестра си, какво друго е можел да стори?

При изчезване на дете беше рутинна практика двама полицаи, а понякога, когато в издирването се включваше ФБР, двама федерални агенти да стоят непрекъснато при родителите му. Правеше се главно като израз на подкрепа и грижа, но това също така позволяваше на разследващите да се запознаят отблизо с динамиката в семейството. Тъй като Вальри Кор бе сестра на Томи Морис, това правеше семейната ѝ динамика особено интересна.

— Агенти на Енгъл ли бяха?

— Да. Очаквало се е да поддържат връзка със специалното звено за спешни действия при отвлечане на деца на ФБР, но на тях не им е била нужна такава връзка. В края на краищата те са тук най-вече заради Томи Морис, не заради Ана Кор.

— Вальри Кор каза ли какво са си говорили с брат ѝ?

— Само че Томи е бил загрижен за племенницата си и е искал да знае има ли някакъв напредък в издирването ѝ. Тя не е могла да му каже много. Томи я вързал, по-скоро за заблуда, оставил агентите на

пода, вързани и със запушени уста, и отново изчезнал в заешката си дупка. Колата, която са използвали, е била открадната от кинотеатър и после зарязана край извънградски базар, но продавачка в магазин за трикотажни изделия видяла, че някой взел Томи и Демпси. Автомобилът, с който са ги прибрали, също се оказа краден и още не сме го открили. Предполагаме, че и него са оставили някъде и сега са на третото си пътуване за деня.

— Да се справи с двама федерални агенти — това е впечатляващо.

— Енгъл не мисли така. Двамата агенти вече са по средата на пътя за Бойси, Айдахо. Зове ги кариерата да залавят контрабандисти на картофи. Но да се върнем към сериозния тон. Новината от Бостън е, че пет от момчетата на Оуени Фаръл са се загубили от радара. Трима от тях са професионални убийци, а другите двама — обещаващи новаци. Енгъл е прегракнал от крясъци, а Пастърс Бей започва да прилича на Тумбстоун^[2] в нощта преди голямата стрелба.

— Енгъл е странен човек — казах аз. — Поема голям риск, като използва случая „Кор“ като примамка, за да залови Томи Морис.

— Както показват днешните събития.

— Но Енгъл не е глупак.

— Не, не е.

Уолш ме наблюдаваше, очаквайки да види накъде може да тръгне потокът на моите мисли. Или знаеше нещо повече от мен за играта на Енгъл, или бе стигнал до същите изводи, към които се приближавах и аз.

— Глупав човек би оставил Томи Морис да беснее на свобода с надеждата късметът или здравият разум да надделеят — продължих аз. — Умният би се постарал да изглежда така.

Уолш продължаваше да мълчи, но лявата му вежда се повдигна окуражаващо и когато заговорих отново, получих кратки иронични аплодисменти.

— Той следи Томи Морис — казах аз. — Някой докладва на ФБР.

[1] Модел „Кадилак“. — Б.пр. ↑

[2] Град, в който се разиграва действието на популярен уестърн със същото име. — Б.пр. ↑

Когато най-сетне двамата с Уолш си тръгнахме от бара, нощното небе беше ясно. Той бе оставил без коментар предположението ми, че Енгъл получава информация от Бостън — или от член на все повече стесняващия се кръг около Морис, или от човек, който е близък до онези, които го искат мъртъв, и аз бях счел за разумно да не го притискам с въпроси. Вместо това се бяхме върнали на темата за Ана Кор и бях разбрал, че Уолш, който нямаше собствени деца, бе приел изчезването ѝ като лична кауза и користното отношение на Енгъл към съдбата ѝ започваше все повече да го дразни. Когато по-рано вечерта ме беше подкачал, наричайки ме кръстоносец и благороден рицар, той се беше присмивал не толкова на мен, колкото на самия себе си.

Попита ме какво ще правя сега, след като Рандъл Хейт бе „свалил от плещите си бремето на своето минало“, и аз отговорих, че бремето на Хейт едва ли може да бъде отхвърлено толкова лесно.

— Той е сърдит — казах аз.

— Защо?

— Защото мисли, че е оценяван по една-единствена лоша постъпка и не може да избяга от тази оценка.

— Но никой не е знаел какво е сторил, докато не е дошъл при теб и Ейми Прайс.

— Той е знаел. Хейт е каша от противоречия, бъркотия от самоличности. Единственото нещо, в което може да бъде сигурен за себе си, е, че е присъствал, когато Селина Дей е умряла, но при все това не е много наясно колко голямо е било участието му в случилото се.

— Той е част от социален експеримент — каза Уолш. — Като изключим това, че никой не е наблюдавал внимателно обектите, след като са били пуснати в джунглата.

Намерил бях примери и за други подобни опити, ала не бяха много. На учениците, убили невръстния Джеймс Бългър през 1993 г. в Англия, бе дадена нова самоличност след излежаване на присъдата, макар че единият от тях, Джон Венабълс, впоследствие бе осъден за

притежание на детска порнография и бе върнат в затвора за две години. Съучастникът му в убийството Робърт Томпсън очевидно не беше създавал повече неприятности. На медиите е било забранено да разкриват подробности за техните нови самоличности. Изглежда, че съдия Боуенс бе изпреварил своето време, предвиждайки проблемите, пред които ще се изправят Лони Мидас и Уилям Лагенхаймър, след като бъдат освободени. Но за жалост не беше предвидил психологическите трудности при адаптирането към нова самоличност, особено след подобно тежко престъпление срещу дете, извършено, докато и те самите са били още деца.

— Ти, изглежда, много се интересуваш от Лони Мидас — казах аз.

— Двамата с теб вършим това от много време — отвърна Уолш. — Пъхнеш ли зад решетките човек, който е затаил злоба, той може би ще намери начин да потърси възмездие, след като бъде освободен. Щом получим архивните документи от Северна Дакота, ще научим повече за Мидас и тогава ще можем да го приберем на топло или да го задраскаме от списъка. Аз няма да оставя Валъри Кор да се люшка на вятъра с години, стига да е по силите ми. Искам дъщеря ѝ да бъде намерена, за предпочитане жива. Но в цялата тази работа има нещо съмнително и разказаното от Хейт днес потвърждава това. Някой си играе с всички ни, не само с Рандъл Хейт.

След това Уолш бе извикал да донесат сметката, но бе накарал мен да платя. Сега над нас се стелеше ноемврийският мрак, пронизван от светлинките на мъртви звезди. Моят дядо знаеше това-онова за нощното небе и беше опитал да ми го предаде. По спомен успях да открия Водолей и Пегас, Риби и Кит, с Юпитер в центъра им. Под бледнеещия сърп на Луната ниско на източно-североизточния край на небето скоро щеше да се покаже Венера. С напредването на месеца тя щеше да става все по-малка и по-ярка, отдалечавайки се от нас и едновременно с това приближавайки се до Слънцето. Астрономите в Нова Англия обещаваха този месец да се видят на два пъти метеоритни дъждове: от Тауридите на кометата Енке и Леонидите на кометата Темпъл-Тътъл^[1]. Тауридите щели да бъдат по-ярки, Леонидите — по-многобройни. Щели да напомнят на хората, които ги наблюдават, за неспирното бързо кръжение на Земята около Слънцето, за движението на нашата планета в космическото пространство и ако

са достатъчно мъдри, за да го разберат, за собствената им незначителност. Уолш вдигна поглед към нощното небе и потръпна пред неговата необятност. Желанието му да се напием и двамата не се беше осъществило, но трийсет и шестте часа без сън бяха изчерпали силите му и аз се бях примирил, че ще трябва да се разправам с него за ключовете от колата му.

— Тя е като една от онези звезди — каза той.

— Кой? Жена ти ли?

— Не, не тя. Не това имах предвид. Ана Кор е като една от онези звезди. Загубена е там някъде в безкрая и ние не знаем дали е жива или мъртва. Просто трябва да се надяваме, че светлината ѝ няма да угасне, преди да успеем да стигнем до нея.

— Имаш нужда да се прибереш вкъщи, Уолш. Искаш ли да те закарам?

— Твърде далече е. Ще спя в колата си. Впрочем, дори да бях в окаяно състояние, пак нямаше да се съглася ти да ме возиш. Не искам да бъда съпътстваща щета, когато съдбата те настигне.

— Знаеш ли, ти си поетично настроен полупиян. Харесвам това у теб.

— А ти не си толкова лош. Съжалявам за онова, което казах за дъщеричката ти в Пастърс Бей. Не беше хубаво. Беше... и аз не знам какво беше. Отчаяни приказки.

— Не го приех лично.

Той залитна от изтощение. Ако се строполеше, щеше да е като рухване на сграда.

— Ана Кор е мъртва — каза той.

— Не знаем това. Ако започнеш да мислиш така, това ще определя начина, по който ще водиш разследването. Знаеш го. Вярата, че може да е още жива, ще те стимулира.

— Правилото за трите часа, човече. Ако не бъдат намерени...

— Знам правилото — казах. — Трябва да живеем заради изключенията.

— Показахме майка ѝ по телевизията. Апелирахме да ни бъде оказана помощ. Ако беше някой откачен, щеше да я пусне или да я убие. Не я е пуснал, следователно...

Той вдигна ръце, после ги пусна да паднат безсилно край тялото. И продължи:

— Не знам какво пропускаме. По някое време ти светва и си казваш, както шибаният капитан Хайндсайт от „Саут Парк“^[2], „да, така е станало“. Или се сецаш навреме и си героят, или откриваш решаващата нишка, която е трябвало да се проследи, със закъснение, едва когато всички вече търсят върху кого да стоварят вината. Тогава, ако си хитър, си замълчаваш. Ако си глупак или идеалист, си признаваш и ти казват да си мълчиш. Крайният резултат е все същият — мъртво дете. Обаче ако отвориш кутия номер едно, ничия пенсия няма да е застрашена.

— Ще те закарам у вас — казах аз и го хванах за лакътя. Хайде.

— Махни ръцете си от мен! Не искам да си отивам вкъщи. Жена ми мрази, когато се прибирам пиян. Не, мрази, когато се прибирам сълзливо пиян. Никой не обича хленчещите.

Вратата на бара се отвори и отвътре излезе нашата келнерка. Държеше в ръка ключовете от колата си и навличаше палтото в движение. Видя ни, понечи да продължи по пътя си и да не се меси в нещо, което не я засяга, после размисли и дойде да попита дали всичко е наред. Името ѝ — запомнил го бях от сметката — беше Тина.

— Добре сме — каза Уолш. — Само трябва да си намеря колата. Първо правило на пиенето и шофирането: винаги помни къде си паркирал.

— Не се тревожете — успокоих я аз. — Той няма да ходи сам никъде. Ще го кача на моята кола и ще го закарам в някой мотел.

— Гаджета ли сме? — попита Уолш, връщайки ми с моите камъни по моята глава. — Защото не помня да съм те канил на среща. Върви да се возиш сам. Задник.

Тина застана пред него с ръце на устата. Явно не за пръв път си имаше работа с трудни клиенти и не се боеше нито от Уолш, нито от мен.

— Слушай, господине — каза тя. — Аз ти сервирах тази вечер и не престанах да ти сервирам, защото мислех, че ще си по-умен от останалите скапаняци, които пият, докато очите им плувнат в алкохол, защото имаш полицейска значка. Ние не позволяваме на никого да ношува на паркинга, а ти в момента не можеш дори да уцелиш с пръст кормилото. Послушай приятеля си и го остави да те закара някъде да поспиш.

— Той не ми е приятел. — Опита да се направи на обиден, но думите му прозвучаха просто сърдито.

— В сравнение с мен той е самият Исус Христос — рече Тина. — Престани да се държиш като дете и прави каквото ти се казва.

Уолш отново залитна и облеци очи срещу Тина.

— Ти си лоша.

— На крак съм от седем часа, имам втора работа, която започва в девет сутринта, и бебе на осем месеца вкъщи, което след три часа ще започне да плаче. Ако не влезеш в пътя, ще те нокаутирам и ще хвърля орехите ти на катериците, разбра ли?

В маниера ѝ имаше нещо. Не точно сурова обич, но нещо сурово.

Уолш отвърна, подobaващо укротен:

— Разбирам, госпожо.

— Да виждаш пръстен на тази ръка? На петдесет ли съм? Приличам ли ти на госпожа?

— Не, госпожо... госпожице.

— Знаете ли, понякога мразя тази работа — каза тя. — Помогнете ми да се справя с него.

Хванахме го — тя от едната страна, аз от другата, — отведохме го до моята кола и го сложихме на задната седалка. Той изломоти някакво извинение, каза на Тина, че е много добра и никой мъж не я заслужава, и моментално заспа.

— Имал е лоша седмица — казах аз.

— Знам. Чух, че говорите за изчезналото момиче. Ще се погрижите ли за него?

— Ще се постарая да му намеря легло за нощта.

— Добре ще е. Добре ще е и да му помогнете да намери онова момиче.

Тя се обърна кръгом и закрачи към колата си. Известно време следвах задните ѝ светлини по път, над който бяха надвиснали голи дървета, и присъствието ѝ ми даваше утеха, но после тя зави на изток и я загубих. Чух Уолш да шепне от задната седалка „съжалявам“, ала не знаех на кого говори.

Рандъл Хейт още беше със същите дрехи, в които беше облечен на срещата с полицаите онази сутрин. До него имаше бутилка скоч,

подарена му преди четири години за Коледа от клиент и останала неотворена до тази вечер. Рандъл не пиеше много, когато нещата вървяха добре, и когато пиеше, предпочиташе вино, но дори и тогава се ограничаваше с една до две чаши. Момичето не беше довошно, когато пиеше повече от това.

Но момичето си беше отишло.

Без нея се чувстваше изгубен в собствената си къща. Тя бе останала с него толкова дълго, че бе свикнал с присъствието ѝ. Страхът от нея се бе превърнал в страна от живота му. Тя бе станала за него нещо като отдушник, фокус на другите му по-неясни тревоги: ужаса от разкриването, от връщането в затвора, от това, че цялата паяжина от полуистини, която бе изплел за своя защита, ще излезе наяве. Без нея бе твърде много насаме със самия себе си.

Но не смееше да приеме, че тя вече е престанала да го измъчва. Може би дори съществата като нея се уморяваха от своите игри. Не можеше да се реши да я нарече призрак, защото не вярваше в призраци — странно упражнение по логика, което дори самият Рандъл признаваше, че не би издържало една по-внимателна умствена проверка, но което все пак му позволяваше да я разглежда като специфична проява на първична енергия, вариант на същата онази енергия, която бе подхранила фаталното нападение върху нея преди всичките тези десетилетия. Той знаеше, че има професионалисти, които, ако беше признал пред тях, че призракът на мъртво момиче живее заедно с него в дома му, щяха да се хванат за своите учебници по психология и да започнат да го разпитват за чувствата за вина и разкаяние, които изпитва. Тогава щеше да е принуден да ги излъже, също както бе лъгал по време на разпитите и през годините след своето освобождаване. Той беше добър лъжец, което го правеше и добър актьор. Можеше да имитира цяла поредица от емоции — разкаяние, смирение, дори любов — до такава степен, че сам не можеше вече да различи престореното чувство от истинското дори докато го изразяваше.

Но сега, докато седеше на своя любим стол, бе сигурен в истинността на своята емоционална реакция: беше бесен. Беше бесен на адвокатката и на частния детектив. Беше им бесен заради принудителното си саморазкриване и за това, че бяха скрили от него потенциалната опасност, която представляваше гангстерът, вуйчо на

Ана Кор. Беше бесен на онзи, който и да бе той, който го плашеше с миналото му. Беше бесен на града Пастърс Бей, задето не бе успял да го скрие от лошия поглед на един враг.

И беше бесен на момичето: бесен му бе, задето го бе преследвало толкова дълго и задето го бе изоставило тъкмо сега.

Пийна още от уискито. Не му доставяше удоволствие, но чувстваше, че подхожда на настроението му повече от виното. Стомахът му къркореше. Не беше ял от много часове, ала имаше голяма нужда от алкохол, отколкото от храна. На сутринта щеше да си пати от това.

Взе телефона и набра номера на адвокатката. Беше премислял отношенията си с нея цял ден, разглеждал бе отново и отново своите действия и алкохолът бе наклонил везните. Времето изтичаше. Знаеше това. Скоро щеше да бъде принуден да изостави своята настояща самоличност и да потърси друга. Присъствието на адвокатката и детектива в живота му само щеше да направи това още по-трудно. Остави съобщение, че повече няма да има нужда от нейните услуги и услугите на детектива. Нито пък ще му трябва съмнителната опека на двамата идиоти, които се очакваше да го защитят, ако стане нужда, при положение че успеят да размърдат навреме дебелиите си задници. Беше хладно учтив, докато благодареше на адвокатката за всичко, което бе сторила за него; поръча да му изпрати окончателната сметка, когато ѝ е удобно, и затвори телефона с чувството, че владее положението. Започнал бе да тегли всичките пари от сметките си още когато пристигна първата заплашителна пратка и сега имаше 15 000 долара в брой. Не бяха много, но бяха достатъчни за начало. Щеше да е принуден просто да изостави къщата засега. По-късно щеше да измисли какво да прави с нея. Трябваше да информира началник Алън, че заминава, само така щеше да е на чисто с полицията. Двамата с Алън винаги се бяха разбирали добре, имали бяха сърдечни професионални отношения. Щеше да каже на Алън, че се бои и иска да стои настрана от Пастърс Бей, докато случаят „Кор“ бъде приключен, ако това изобщо се случеше. Дори можеше да прекара две-три нощи в някоя приятна странноприемница, преди тихомълком да се отправи нанякъде. Може би към Канада. Този път щеше да опита да се скрие в голям град.

Тропането по задната врата го стресна толкова, че катурна страничната масичка и бутилката уиски започна да се излива на килима. Вдигна я преди да е изцапала много, после завинти капачката и хвана бутилката за гърлото, размахвайки я като бухалка.

Чукането се повтори.

— Кой е? — извика, но нямаше отговор.

Отиде в кухнята. На заключената врата имаше стъкло, но отвън не се виждаше никой и сензорът за движение, който включваше нощем лампата над вратата, не се беше задействал. Съжали, че няма пистолет, но законите за притежание на оръжие бяха такива, че бе невъзможно да го купи без усложнения, а никога не бе имал причина да си го набави по втория начин. Остави бутилката и взе от рафта нож за обезкостяване. Погледна през кухненския прозорец и видя на полянката зад къщата силуета на момичето. Въпреки светлината на бледия полумесец то не хвърляше сянка, защото самото то едва ли бе нещо повече от сянка. Момичето вдигна дясната си ръка, направи му знак с показалеца и той се готвеше да отвори, когато друга фигура привлече вниманието му.

Зад нея имаше мъж, той стоеше между двете върби в дъното на градината, чиито почти оголени клони висяха толкова ниско, че очертанятията им се сливаха с неговите и той приличаше на построение от кора, вейки и умиращи кафяви листа. Мъжът не помръдваше и Рандъл не можеше да види лицето му, но въпреки това знаеше кой е. В края на краищата и двамата имаха пръст в смъртта на Селина Дей.

Дръпна се от вратата. Момичето вече не се виждаше на полянката, но тропането се чу отново.

Чук-чук-чук.

Отново бе дошло пред вратата. Излез. Излез, излез, защото времето тече и е дошъл приятел, който винаги си очаквал да дойде. Не можеш да се скриеш от него, както не можеш да се скриеш и от мен. Бягството няма да ти помогне, вече не. Наближава краят, разплатата.

Чук-чук-чук.

Излез. Не ни карай да влизаме вътре, за да те вземем.

Чук-чук-ЧУК.

Той отстъпи заднешком в дневната и видя как фигурата на мъжа се появи до стъклото, с момичето до себе си, и как топката на вратата се завъртя — веднъж, два пъти, — но въпреки това включващата се

при движение лампа не светна. Рандъл взе телефона и опита да се обади в полицията, но по линията се чуваше само кух свистящ звук като от бурен вятър, брулещ голи върхари. Това не бе звукът на затворена линия. Телефонът все още работеше, само че беше свързан с някакво друго място — дълбоко, тъмно и много, много далечно.

Силуетите на мъжа и момичето изчезнаха. Линията се изчисти. Гласът на оператора, приемащ спешни обаждания, попита каква услуга му е нужна, но той не отговори. След няколко секунди върна слушалката и бавно се свлече на пода. Момичето можеше да влезе. То не се нуждаеше от врати и прозорци. Защо не влизаше?

Отговорът бе, че момичето си имаше нов приятел, специален приятел.

И Рандъл видя на нощното небе да блещукат отдавна мъртви звезди.

[1] Тауриди и Леониди — метеорни потоци, движещи се в орбити около Слънцето. — Б.пр. ↑

[2] Популярен анимационен сериал за възрастни. — Б.пр. ↑

IV

*Ние съшиваме
всевъзможните твои грешки.*

*Ние съшиваме
лицето на майка ти.*

Ние ще ти ушим ново лице.

Няма да бързаме.

Даниел
Пафунда,
„Мъртвите
момичета
говорят в един
глас“

Нямаше нужда да ми бъде напомняно, че този ден трябва да следя Алън, но когато се събудих, на телефона ми бе оставено, за всеки случай, ново съобщение. То гласеше:

НАЧАЛНИК АЛЪН ПЕДОФИЛЪТ ДНЕС Е РАЗГОНЕН ПЕС

В гърлото си усещах вкус на бира и въпреки че бях спал непробудно цялата нощ, не се чувствах отпочинал. Дълго време след смъртта на Сюзън и Дженифър не бях близвал алкохол. Никога не съм бил алкохолик, но прекалявах с алкохола и пиех в нощта, когато загинаха те. Човек не се избавя лесно от подобни асоциации. Сега пиех по една бира от време на време или чаша вино, но общо взето, бях загубил вкуса си към едното и другото в големи количества. Уолш далеч бе надминал моята консумация предишната вечер, ала все пак бях пил повече, отколкото бях свикнал, и сега черният дроб и главата ми протестираха.

Проверих при Ейнджъл и Луис, но автомобилът на Алън още не бе напуснал алеята му. Проследяващото устройство на камиона бе направено по подобие на друго, което по-рано бе лепнато на моята кола. Движенията на превозното средство се картографираха на компютър, като се използваше същата технология, която определя координатите за водачите, използващи джипиес устройства. Предимството бе, че нямаше нужда да се поддържа непрекъснат визуален контакт с проследяваното превозно средство, но в нашия случай това предимство малко се обезсмисляше от необходимостта не само да се установи къде отива Алън, но и с кого се среща.

През ранната част от сутринта Алън не направи нищо интересно. Показа се едва малко преди десет часа, и то само за да извади верижен трион и да окастри няколко дървета в двора си. Работи докъм обед,

като нарязва окастрените клонове на дърва за горене и ги нареди да съхнат. Ейнджъл го наблюдаваше от гората наблизо, премръзнал и отегчен. В един идеален свят бихме могли да следим и джиесема на Алън, но това бе сложна работа и имаше смисъл само при условие че ако върши нещо нередно, ще е достатъчно глупав да прави свързаните с това обаждания по собствения си регистриран телефон. Ако наблюдението през целия ден не разкриеше нищо, това щеше да е една от останалите възможности, на които бихме могли да се спрем, но се надявах, че няма да е необходимо. Ако в анонимните съобщения имаше някаква истина, всички контакти, които би установил Алън, щяха най-вероятно да бъдат лични, а не електронни. По някое време, свежо избръснат и с чисти дрехи, Алън се качи в камиона, отиде в Пастърс Бей и тогава преследването му започна на сериозно.

Докато Ейнджъл навиваше полиетиленовата постелка, на която беше лежал, чудейки се как животът му бе стигнал до този момент, а Луис проследяваше движението на Алън от топлата си кола наблизо, аз се разправях с Ейми Прайс, която се беше обадила да ми каже за оставеното на телефонния ѝ секретар съобщение от Рандъл Хейт. Отбих се в офиса ѝ по пътя към Пастърс Бей: ако и когато Алън се срещнеше със своето „коте“, исках да бъда наблизо.

Тази сутрин нямаше понички и кафе. Ейми се готвеше за изслушване във връзка с пускането под гаранция на Мери Бордън, жената, която се беше опълчила с чук срещу несекващия физически тормоз от страна на съпруга си.

— Бордън ли? — рекох аз. — Така ли се казва? Слава богу, че не е пречукала майка си.^[1]

— Да не мислиш, че си първият, който си прави тази шега?

— Вероятно не съм. Какво ще кажеш за Рандъл Хейт?

— Той вече не е мой проблем. Или си търси нов адвокат, или ще бъде сам, когато седне пред детектора на лъжата.

— При положение че ще приеме да го направи.

— И преди всичко, че би имало някаква полза от теста. Щатските експерти са добри, но не обичат да изстрелват въпросите си наслуки. Трудно е да се каже каква друга полза може да има от полиграфа, освен да се постигне известен напредък в окончателното елиминиране на Хейт като заподозрян, ако са останали още съмнения след изказването

на Алън вчера. Май Рандъл спечели време да си поеме въздух. Браво на него.

— Изглежда, не съжаляваш много, че губиш клиент.

— Не знам какво повече бихме могли да сторим за него. Не съм прекарала всичките онези години в юридическия факултет, за да обезпечавам нечия охрана, като жонглирам с моралните и правните си задължения. Освен това не го харесвах, макар да прикривах чувствата си по-добре от теб. От него ме побиваха тръпки. Прати ми сметката за изгубеното си време и аз ще я уредя.

— Тъкмо затова съм дошъл.

— Да не си вдигаш тарифата? Бяхме се споразумели.

— Не, ти реши, че сме се споразумели. Тарифата ми не беше посочена в договора, който ми даде да подпиша. Много си доверчива за адвокат.

— Ти си скрит моралист, но дрехата на циник ти седи добре. Знаех си, че ще съжалявам, задето те оставих да говориш, но давай. Слушам те.

— Ясно ми е, че вече не съм на работа, но имам нужда от малък бонус. Само разноските, моите и на Ейнджъл и Луис.

— Твоите мога да си ги позволя. За техните не съм сигурна.

— Ще ги държим в разумни граници.

— За колко време?

— Няколко дни.

— И защо да го правя?

— Защото си любопитна какво е скрил от нас Рандъл Хейт и какво прави в свободното си време Кърт Алън, и защото не е изключено отговорът за изчезването на Ана Кор да е някъде в тази бъркотия.

— Може просто да предадеш онова, което знаеш, на полицията.

— Бих могъл, но всичко, с което разполагам, са няколкото анонимни текстове за Алън и моето ненаситно любопитство за подробностите от живота на другите хора. Освен това така е по-интересно и по-удовлетворяващо.

— Ще ти дам два дни. И искам разписки. И нито цент повече от петстотин долара без предварително одобрение. И ако някой попита или те хванат да вършиш нещо нередно, ще отрека, че сме водили този разговор.

— А ако открием нещо полезно за ченгетата?

— Можеш да им кажеш, че съм направлявала всяко ваше движение с твърда, но нежна ръка.

— Казано по този начин, звучи мръсно.

— Мръсно е — заключи тя. — И то не в добрия смисъл на думата.

Продължих към Пастърс Бей и пътьом проведох няколко телефонни разговора. Хейт беше казал, че Лони Мидас има по-голям брат, Джери, но аз не бях успял да откроя никакъв Джери Мидас в Дрейк Крийк или в неговите околности. Нито пък номер на социална осигуровка, свързана с Джери Мидас и направена в Северна Дакота. Вероятността да успея бе малка, още повече че беше неделя, но се обадох в полицейския участък на Дрейк Крийк. След забавяне, по време на което слушах същите няколко такта от „Канон“ на Пахелбел, свирени отново и отново на нещо, което звучеше като детски ксилофон, бях свързан с шериф Дъглас Пек. Шериф Дъглас Пек се споменаваше в някои от вестникарските статии след убийството на Селина Дей. След изминалите оттогава три десетилетия можеше да се предположи, че или е започнал много млад, или борбата с престъпността в окръга е семеен бизнес.

— Мога ли да ви помогна, господине? — каза той.

— Казвам се Чарли Паркър. И съм частен детектив в Мейн.

— Моите поздравления. — Не добави нищо, което говореше, че шериф Пек е човек с чувство за хумор, макар и саркастично чувство за хумор.

— Възможно ли е да сте същият Дъглас Пек, който е работил по убийството на Селина Дей?

— Аз съм Дъглас Пек трети. Баща ми бе Дъглас Пек втори и той беше шерифът по онова време. Дядо ми беше обикновеният стар Дъглас Пек, който никога и никъде не е работил като шериф. Ако е за убийството на Дей, не мога да ви кажа нищо повече от онова, което ще намерите в интернет.

— Не можете или не искате?

— И двете.

— А може ли да говоря с баща ви?

— Не, освен ако не разполагате с някой от онези медиуми. Той е мъртъв от пет години.

— Съжалявам да чуя това.

— Вие не го познавате, така че не може да съжалявате. Е, приключихме ли? Не искам да бъда груб, но това, че не искам да вали, не означава, че не се мокря, когато изляза навън, ако разбирате накъде бия.

Не бях сигурен, че разбирам.

— Работя за човек, когото баща ви може да е познавал като Уилям Лагенхаймър.

— Чакайте малко — каза Пек.

Чух как оставя слушалката и повечето от чуващия се шум заглъхна, когато затвори вратата.

— Повторете ми го още веднъж — каза той.

— Работя за Уилям Лагенхаймър, макар че сега той има друго име.

— Ще ми кажете ли в качеството си на какъв работите за него, или ще трябва да се досещам?

— Той получаваше по пощата нежелани пратки от някого, който беше научил за миналото и предишната му самоличност и искаше да открия кой стои зад това.

— И открихте ли?

— Не. После той се отказа от услугите ми.

— Нищо чудно, след като не сте успели да му помогнете.

— Опитвам се да не приемам лично тези неща. Също така се опитвам да не позволявам те да пречат на разследванията ми.

— Защо? С благотворителност ли се занимавате? Сигурно, ако обичате да работите, без да ви плащат.

— Просто не обичам да оставям работата си недовършена. Също така не ми харесва това, че тук изчезна четиринайсетгодишно момиче, и то от същия град, където живее сега Лагенхаймър.

— Мислите, че той има нещо общо с това?

— Той има алиби. Мисля, че е чист. Лони Мидас е този, който ме занимава.

— И къде е полицията във всичко това?

— До офиса на главния прокурор на Северна Дакота е изпратено искане за информацията, която се съдържа в засекретените архиви, свързани с изтърпяването на наказанието и освобождаването на Лони Мидас и Уилям Лагенхаймър.

— Е, и? Главният прокурор ще им направи услугата да им даде информацията, но тъй като вие не сте полицай, няма да имате достъп до нея. Това ли е всичко?

— Джери Мидас — казах аз.

— Какво за него?

— Вие не можете да ми кажете нищо за Лони Мидас, но можете да ми кажете как да се свържа с брат му.

— И защо да го правя, ако допуснем, че изобщо знам нещо за него?

— Защото има изчезнало момиче и аз искам то да бъде намерено не по-малко, отколкото го иска полицията. Потърсете в интернет името ми, шериф Пек. Ако искате някой да гарантира за мен, опитайте с детектив Гордън Уолш от мейнската щатска полиция. Ако имате молив, ще ви кажа номера му.

Не бях сигурен, че Уолш ще гарантира за мен, но считах, че ми е длъжник за предишната вечер. Дори да не мислеше, че ми дължи каквото и да било, интересът ми към Джери Мидас можеше да събуди собствения му интерес и може би щях да успея да го накарам да сподели с мен какво е открил.

— Дайте ми го — каза Пек.

Дадох му номера на Уолш и собствения си номер.

— Оставете това на мен — каза той. — Ще ви се обадя.

След час бях отново в Пастърс Бей, стоях в „Халоуд Граундс“, докато същият татуиран барман работеше зад тезгяха, макар че сега бе облечен в избеляла метълска тениска и музиката, която звучеше, бе кавърверсия на „Гудбай ту Лав“ на Карпинтърс, изпълнена от „Америкън Мюзик Клъб“. Имах този албум с кавърверсиите. По дяволите, дори ми се струва, че имах някъде и оригиналния албум.

— Добро утро, доноснико — казах аз. — Преди малко видях една стара дама да пресича неправилно улицата. Не ѝ взех името, но едва ли е стигнала много далече. Дали не можеш да се обадиш на някого, за да я арестуват?

Той подръпна голямата дупка на лявото си ухо, останала му от кръгъл пиърсинг. Бих могъл да провра пръста си през нея. Представата бе изкушаваща.

— Добре ли я огледахте — попита той. — Тук имаме много стари дами. Не искам да се стигне до съдебна грешка заради мен.

— Издайник със съвест. Все пак може да се смиля над теб и да ти простя.

— Ей, без лоши чувства, приятел. Просто постъпих както бе редно.

— Да, ти и Джо Маккарти. Няма нищо. На твое място може би щях да сторя същото. За да ми се реваншираш за неприятностите, можеш да ми направиш малко прясно кафе. Тази кана мирише така, сякаш си варил в нея туткал.

Той се ухили и ми показа среден пръст: обслужване на клиента по мейнски.

— Между другото, казвам се Дани.

— Чарли Паркър. Не мисли, че това ни прави приятели.

Прелистих някои от книгите с меки корици на лавицата.

Надписът над тях ги определяше като „внимателно използвани“, но имаше пенсионирани проститутки, които бяха използвани по-внимателно. Някои от тях бяха достатъчно стари, за да има по тях отпечатъци от палците на Какстън^[2].

Вратата се отвори и влезе госпожа Шей, следвана от своя син Патрик, който пристъпваше кротко след нея. Двамата изглеждаха така, сякаш се бяха облекли за черква.

— Дани, пригответи ли онази поръчка за големите сандвичи?

— Разбира се, госпожо Шей, почакайте само минутка.

— Ще ни трябват и две айскафета и толкова от онези понички, колкото успееш да събереш в плик.

Дани сложи каната за кафе да се пълни и хукна да изпълнява нарежданията на госпожа Шей.

— Аз съм резервните й две ръце — каза Пат. — Дори ме накара да ги изчистя. — И ми ги показва, за да се уверя.

— Безупречно чисти са — отвърнах. — Отчасти.

— Не разговаряй с непознати, Пат — скара му се госпожа Шей. — Господин Паркър, ще се присъедините ли към нас за обед? — Ала го каза със суха усмивка.

— Надявам се не, госпожо Шей. Всичките курабийки ли свършиха?

— Сега работя толкова дълго, че нямам време да ги пека. За радост на Дани. Знаете ли, че този бизнес е негов? Преди трябваше да се задоволяваме с онова, което може да се купи от магазина.

Повдигнах вежда към Дани, който тъкмо се беше върнал е поднос завити в пластмасово фолио сандвичи и търсеше плик за поничките.

— И после се появи той и започна да ми разправя, че мениджърството не му позволявало да пуска депресираща музика.

— Мениджърството не я позволява. Фенът я иска, но мениджърът държи да остане в бизнеса.

Госпожа Шей връчи подноса със сандвичите на Пат, сложи на купа и половин дузина бутилки айстий, подписа сметките за всичко и пое сама плика с поничките. Аз им държах вратата, докато излязоха.

— Бай-бай, засега, господин Паркър — каза тя. — Не си навличайте неприятности.

— Добър съвет — рече Пат.

Отидох до прозореца да погледам света и станах свидетел на странен момент. Група млади момичета се мотаеха пред магазина за хранителни стоки. Бяха на възраст около четиринайсет-петнайсет години и на път да се превърнат в прекрасни млади жени. За жалост още не бяха достигнали този стадий, така че се постарях да намеря нещо друго за зяпане.

Началник Алън като че ли не страдаше от подобни скрупули. Той седеше в камиона си от другата страна на улицата, пийваше си газирана вода и оглеждаше телата на момичетата. Едно от тях си бе купило списание и останалите се бяха скупчили около него, кикотеха се и сочеха нещо. Момичетата не забелязваха Алън, обаче госпожа Шей го забеляза. Видях как го засече, него и посоката на погледа му. Когато госпожа Шей и синът ѝ пресякоха улицата, тя разгони момичетата.

— Хей, деца, вървете да си гледате работата. Струпали сте се на пътеката като кокошки.

Момичетата тръгнаха на изток по „Мейн Стрийт“. Алън включи двигателя и потегли. Госпожа Шей хвана вратата на общината и направи път на сина си, извила врат да проследи движението на камиона, преди да влезе след него.

А аз се запитах колко добър бе правописът на госпожа Шей.

Уолш позвъни, докато довършвах кафето си.

— Сега твой поръчител ли станах? — поде той. — Какво мислиш, че правиш, като даваш името ми на селски шерифи като на свой човек за връзка?

— Надявам се да си казал хубави неща за мен.

— Току-що получих съобщението. Не съм му се обаждал.

— Знам, че на това изречение му се губи едно „все още“. Все още не си му се обаждал.

— Може изобщо да не му се обадя.

— Дори след всичко, което направих за теб? Как е главата ти?

— Изненадващо бистра и неангажирана. Не си спомням всичко от снощи, но помня, че ти казах, че няма да видиш засекретените документи, и ето че си решил да си изпробваш късмета в Северна Дакота. Просто не знаеш кога да спреш.

— Интересува ме братът на Лони Мидас. Не мислех, че засекретените архиви имат някакво отношение към него.

— Търсиш брат му, защото мислиш, че може да знае къде е. Лони Мидас е обектът на тези засекретени архиви.

— Хайде Уолш, просто искам да поговоря с брат му. Ако той ме отсвири, ще имаме онова, което е в документите, за да продължим.

— Аз ще имам онова, което е в документите. Ти няма да имаш нищо.

Направих се, че не чувам.

— Ако брат му знае нещо, ще го споделя с теб и ти ще напреднеш. Значи или ще спечелиш, или ще останеш където си, но нищо няма да загубиш. Хайде, обади му се.

В другия край на линията се възцари тишина.

— Снощи заплаши ли ме някаква келнерка?

— Закани се, че ако продължаваш да я ядосваш, ще нахрани катериците с твоите орехи.

— И на мен ми се струва, че имаше такова нещо.

— Освен това каза да намерим Ана Кор.

— Май си спомням и това. Мамка му. — Уолш се замисли за момент. — Енгъл каза, че ще ти бъде направена услуга за случая на Рандъл Хейт, но не може да е това. Твърде близко е. Ние издирваме Джери Мидас, не искам да ни се мотаеш в краката. Остави това. Разбра ли?

— Да, разбрах. — И наистина бях разбрал. Той нямаше да се обади на шериф Пек.

— Добре — каза Уолш. — Още веднъж благодаря за возенето снощи.

— De nada^[3].

— Вярно. Mas tarde^[4].

Той затвори. В кафенето имаше безплатна безжична връзка с интернет, така че отворих лаптопа и прегледах копията от вестникарските материали за убийството на Селина Дей. „Бийкън енд Експлейнър“ продължаваше да излиза. Намерих телефонния номер и се свързах с издателя, мъж на име Евърет Данинг IV. Оказа се, че и вестникът, както полицията, беше семеен бизнес, само че Данинг бе малко по-отзивчив от шерифа. Не можа да ми каже много, но потвърди, че Лони Мидас наистина има по-голям брат на име Джери, обаче това не било кръщелното му име.

— Кръстен е Нейъм Джеремайя Мидас, на пророците^[5] — каза Данинг. — Ето какво получаваш, когато имаш за баща религиозен фанатик. По-малкият му брат се отървал по-леко, главно защото дори старият Ерик Мидас не бил толкова заслепен, че да не види колко пъти първородният му син е въвличан в сбивания заради своето име. Кръстил Лони на своя баща, Ленард, и останал верен на Библията само с второто име, Амос. Не ме питайте как Ленард е станал Лон вместо Лени, макар според мен причината да е в наличието на още двама Ленардовци в училището, които е трябвало да бъдат различавани по някакъв начин. Джери Мидас се отърва от „Нейъм“ много рано, или поне се опита. Той беше няколко години по-напред от мен в училището, но помня, че доста дълго носи това име.

— Джери Мидас още ли живее в Дрейк Крийк?

— Не, тук не остана вече нито един Мидас.

— Да имате някаква представа къде може да е отишъл?

— Никаква.

Благодарих му. За отплата му описах обстановката около случващото се тук, но внимавах да не навлизам в подробности, казах му само, че някогашният Уилям Лагенхаймър сега живее в Мейн. Обещах му, че ако в някой бъдещ момент стане възможно да му разкажа повече, ще го сторя.

Пет минути по-късно, благодарение на чудесата на Гугъл, вече бях открил Джери Мидас.

[1] Жена със същото фамилно име, Лизи Бордън от Фол Ривър, Масачузетс, убила с брадва баща си и мащехата си. Случаят е от края на XIX в., но интересът към него се поддържа от множество публикации, парapsихоложки експерименти и пр. — Б.пр. ↑

[2] Уилям Какстън (1422–1492), английски търговец, дипломат и писател, считан за първия англичанин, работил като печатар и въвел в Англия печатарската преса. — Б.пр. ↑

[3] За нищо (исп.). — Б.пр. ↑

[4] По-късно (исп.). — Б.пр. ↑

[5] Наум и Йеремя. — Б.пр. ↑

Оказа се, че Джери Мидас от малък е имал влечение към рисуването. Започнал да скицира като ученик и насочил таланта си към илюстрирането на книги, графичния дизайн, а през последните две десетилетия и към компютърните игри, като рисувал начални портрети и декори за компаниите, които се гордеят с дълбочината и красотата на своите виртуални светове. Известен бил на онези, които го търсели заради неговите умения, като Н. Д. М., или като „Нейт“, защото така подписвал творбите си. Всичко това научих лично от него, когато най-сетне го открих в Сан Матео, Калифорния, след като първо ми се наложи да убеждавам жена му да ми позволи да говоря с него. По линията гласът му звучеше дрезгаво, сякаш му беше мъчително да говори.

— Рак на гърлото — каза той. — В ремисия съм, но работата е лоша. И знаете ли какво? Никога не съм пушил. Дори не пия много. Винаги казвам това на хората, защото си правят погрешни изводи.

— Ще гледам да не ви карам да говорите дълго.

— Е, много мило от ваша страна, но имаше време, когато се тревожех, че изобщо няма да мога повече да говоря. Не мисля, че опасността е отминала. Съпругата ми казва, че сте частен детектив и искате да говорите с мен за брат ми?

— Точно така.

— Защо?

— Довчера работех за Уилям Лагенхаймър.

От другия край на линията се чу възмутено покашляне.

— Е, това е име от миналото. Малкият Уилям. Лони ми беше казал, че той мразел да го наричат Били, винаги настоявал на Уилям. Не знам защо, просто беше така. Естествено, всички му викаха Били, само за да го видят как пламва. — Той изхриптя и дъхът му сякаш заседна в гърлото. — По дяволите.

— Лагенхаймър живее под друго име в щата Мейн. Тук изчезна едно момиче. — Беше повече, отколкото възнамерявах да му казвам за Хейт, но нямах голям избор.

— Четох за това, струва ми се. Ана някоя си.

— Ана Кор.

— Необикновено име. Дори иронично.

— Защо?

— Това е гръцки диалектен вариант на Персефона. Персефона била дъщеря на Зевс и Деметра, която била отвлечена от Хадес в подземното царство. Ползите от едно аматьорско класическо образование — ще кажете вие. И как се вписва Лони във всичко това? На него ли се опитват да лепнат отвлечането?

— Когато момичето изчезна, Лагенхаймър имаше за себе си същите опасения, които вие току-що изразихте за брат си. Мислеше, че миналото му може да стане причина да бъде заподозрян в престъпление, което не е извършил, затова разкри истинската си самоличност пред полицията, което означава, че им разказа и за Лони. Ако още не са се свързали с вас, скоро ще го направят.

— Но вие ме открихте пръв.

— Това ми е работата.

— Може би полицията трябва да ви използва, за да откриете онова момиче.

— Проучването ми е неофициално, но е със същата цел.

— Ако ме питате къде е Лони, не знам. Не съм чувал нищо за него от много години, от времето непосредствено след освобождаването му от затвора, и беше само едно телефонно обаждане, за да ми съобщи, че е жив и навън. От първия си затвор ми пишеше и аз понякога му отговарях, пращах му картички за Коледа, но никога не сме били близки. Разбрахме се добре, но разликата в годините ни беше голяма.

— Не се ли чувствахте длъжен да го покровителствате като негов по-голям брат?

— Да покровителствам Лони? Лони нямаше нужда от протекция. Другите се нуждаеха от протекцията на Лони. Той беше буйно момче. Но когато уби онова момиче...

Мидас замълча. Изчаках.

— Той беляза всички ни, разбирате ли? Фамилното ни име се свързваше с престъплението. Затова се опитах да го сведа до една буква. Предполагам, че през всичките тези години съм се крил от семейството си, от себе си, дори от Лони.

— Но родителите ви са останали в Дрейк Крийк?

— Баща ми беше заблуден фанатик, а майка ми живееше в сянката му. Грехът на Лони бе кръст, който баща ми можеше да носи; принуди и нея да носи бремето заедно с него. Струва ми се, че дори бе намерил начин да обвини нея за всичко. Той бе богобоязлив човек, следователно грешката трябваше да е нейна, наследствена. Смазваше я, но тя никога не се оплакваше. Сърцето ѝ вече беше разбито от Лони. Ала по онова време аз вече отдавна си бях отишъл и много-много не ми се искаше да се връщам, макар че пътувах дотам два-три пъти заради майка ми. Дрейк Крийк не беше голям град и не ми бе приятно да слушам как хората шушукат зад гърба ми, когато минавам по улицата. Дори Лони да не бе извършил онова, което извърши, пак нямаше да искам да живея там. В Дрейк Крийк манталитетът на малкия град се проявяваше по най-лошия начин.

— Имаше ли голяма враждебност към семейството ви след убийството на Селина Дей?

— Доста голяма. Цветнокожите чупиха прозорците на къщата ни не знам колко пъти, но след време това престана. Щеше да е още по-лошо, ако момичето беше бяло. Не ме разбирайте погрешно: не съм расист, просто такава е истината. Онова, което тревожеше повече хората, бе, че те са се сношавали с нея, преди да умре. Това най-много ги възмущаваше. Ако само я бяха изнасилили и после я бяха оставили, щяха да махнат с ръка, щяха да го приемат като простъпка на момчета, които са престанали да се контролират, ала комбинацията от убийство и сексуално насилие им идваше в повече. Поне аз мисля така. Но моята преценка е много лична. Преценката ми за Уилям Лагенхаймър — също.

— Защо?

— Защото всички обвиняваха за случилото се Лони, сякаш беше единственият, който е бил там. Дори на процеса той бе описан като лошото момче, което е отклонило невинния малък Били от правия път, но нещата не бяха толкова прости. Лони и Били се подстрекаваха един друг, разбирате ли? Сякаш на всеки от двамата му липсваше нещо и другият го допълваше идеално. Те бяха като лъка и стрелата, пистолета и куршума. Без едното другото бе безопасно. Не мисля, че Лони би нападнал момичето, ако бе сам, нито пък Били. Но в някои отношения Били Лагенхаймър беше по-лош. При Лони нямаше скрито-покрито.

Поглеждаш го в лицето и веднага разбираш, че е загази. А Били го криеше. Беше хитър. Ако някой ядосаше Лони, той тръгваше да се разправя с него. Раздаваше юмруци, но и ги получаваше. Били обаче бе от онези, които ще те приближат изотзад и ще забият нож в гърба ти, а после ще го завъртят за по-сигурно. Той бе лицемерен малък никаквец, но у него имаше истинска лошотия. Умееше да подкокоросва брат ми, да го насъсква. Ако Лони е убил онова момиче, както беше описано, ако е сложил ръка на устата му и го е задушил, значи Били Лагенхаймър е стоял зад него и му е крещял да продължава. Били не би се опитал да го спре, не и по начина, по който твърди, че е станало. За да убият момичето, е трябвало да участват и двамата, без значение чия ръка е усетила последния му дъх.

Докато го слушах, си спомних как Рандъл Хейт разказваше своята история първо на Ейми, после на двама ни и накрая на гледащите го строго агенти в конферентната зала на Ейми. Всеки път думите му бяха почти едни и същи, отрепетирани. А докато говореше Джери Мидас, с физическа и емоционална болка в гласа си, почувствах искреността на истинското проникновение. Той бе носил тези мисли в главата си толкова много години, но рядко ги бе изричал на глас — пред психотерапевт може би или пред съпругата си, когато спомените са го връхлитали и настроението му е падало, но не и пред съвсем непознат човек. По-късно може би щеше да се пита дали е трябвало да е толкова откровен и когато полицаите отидеха при него, навярно щяха да чуят друга версия на историята, пак вярна, но не толкова убедителна.

— И Лони не ви се е обаждал след освобождаването си?

— Не. Чакайте, това не е вярно. Позвъни ми, след като го пуснаха, но не говорихме много. Казах му да намине някой път да се видим, ала той не дойде. Това бе последният контакт, който съм имал с него. Дори не знам под какво име живее.

— А родителите ви?

— Баща ми умря по времето, когато Лони беше в затвора. Инфаркт. Почина зад волана на колата си на път към черквата. Майка ми си отиде две години преди датата, на която Лони трябваше да бъде освободен. Преди да го преместят във Вашингтон, тя всеки месец вземаше автобуса до Грейхаунд, за да го посещава.

— В щата Вашингтон ли?

— Да, във Вашингтонския изправителен център в окръг Мейсън. Беше там за известно време, а после отново го преместиха и му загубих следите.

— Под собственото му име ли?

— Да, доколкото помня. След това загубих следите му, а майка ми беше вече починала. Беше стара и уморена. Знам, че майката на Били по някое време продаде къщата в Дрейк Крийк, за да може да е с него, след като го освободят. Чувал съм само слухове, но животът на госпожа Лагенхаймър сякаш спрял, когато Били влязъл в затвора. Винаги го наричала „моето момченце“, дори след като станал зрял мъж. Сякаш била прекъснала временно детството му, за да могат след излизането му от затвора да продължат от там, докъдето са стигнали.

Това бе интересно.

— Знаете ли къде се е преместила?

— Опитала се е да го запази в тайна, но пощата ѝ е трябвало да бъде препращана, а в Дрейк Крийк не можеш дори да пръднеш в леглото, без половината град да се оплаче от миризмата. Отишла е някъде в Ню Хампшър.

„Бърлин или неговите околности“, помислих си. Това бе последното място, на което Рандъл Хейт бе излежавал присъдата си. Най-новият затвор в Ню Хампшър за средно или минимално охранявани затворници, открит през 2000 г., идеалното място за завършване на експеримента, пътуването, което бе довело Уилям Лагенхаймър до превръщането му в Рандъл Хейт.

Благодарих на Джери Мидас за помощта, въпреки че ми се искаше да се бях срещнал лично с него. Само една подробност от разказа му не ми звучеше особено убедително. Той говореше за брат си с толкова чувство, че някак си не можах да повярвам, когато каза, че след освобождаването му не е имал друг контакт с него, освен онова кратко телефонно обаждане. Джери бе единственият близък роднина, който бе останал на Лони и Лони беше протегнал ръка към него след излизането си от затвора. Те бяха братя и Джери не бе споменал да е имало нещо, което да ги разделя, като се изключи разстоянието помежду им. Дали човек, който е прекарал в затвора близо двайсет години и първата му инстинктивна стъпка след освобождаването е да се обади на брат си, не би пожелал да се сближи отново с него? И дали

един по-голям брат, който познава така добре по-малкия, не би се постарал да останат във връзка?

Но Мидас намери за нужно да каже нещо повече, сякаш бе доловил моите съмнения.

— Онова, което са сторили брат ми и Били, е ужасно, господин Паркър, и ще трябва да живеят с него до края на дните си, обаче това не означава, че не заслужават да им се даде възможност да станат подобри хора. Бих искал да знам, че Лони е добре, и ако откриете къде е, можете да му кажете, че съм питал за него, но ако е започнал да гради живота си отначало на някое ново място, тогава му желая само успех. Той беше момче, когато извърши престъплението си. Сега е мъж и се надявам, че е добър човек.

— И аз се надявам, господин Мидас.

— А Били? Той как е? Знам, че Лони го обвиняваше, че се е раздрънкарал пред ченгетата, и затова мнението ми за него може би е предубедено. Били никога не е бил много силен, за разлика от Лони. В училището го тормозеха много. Лони го пазеше, струва ми се. Без Лони до себе си Били не беше същият. Но не мисля, че Лони само е губил от приятелството си с него. В крайна сметка тези неща се компенсират взаимно, струва ми се.

— Защо са тормозели Уилям? — попитах.

— Беше тъп. Не, не е това. Беше много умен, но имаше някакви смущения. Трябваше да полага извънредно големи усилия в училище, за да разбере думите и цифрите. Те се объркваха в главата му. С какво се занимава сега?

— Счетоводител е — отвърнах, думите се изплъзнаха от устата ми, преди да разбера, че ги казвам.

— Счетоводител? Е, това вече е постижение. Май хората наистина се променят, защото Били Лагенхаймър не можеше да събере две и две.

Луис и Ейнджъл започваха да стават нетърпеливи. Следенето на хора не беше между нещата, в които бяха добри. Те предпочитаха по-динамичната страна на своята работа. Алън, изглежда, беше решил да се занимава само с най-прозаични неща, както можеше да се очаква от човек, който е работил дълги часове без почивка и сега трябва да навакса с всекидневните дейности по поддръжка на домакинството, което правеше задачата им още по-досадна. Посети банка в Рокпорт и железария. Отби се в магазин за закуски да си купи сандвич, после отиде да попълни запасите си с евтини домакински принадлежности и още по-евтини хранителни продукти от магазин с намалени цени, докато Ейнджъл се влачеше подир него с кисело изражение. Толкова бе отегчен, че му отне цяла минута, докато забеляза, че Алън спря на пътеката за памперси и добави пакет „Джъмбо“ към консервираните храни и пилешките разфасовки, които вече бе сложил в количката, след което добави и вид детска храна с азиатски произход, която трябваше да се проверява за формалдехид и парчета стъкло, преди да се даде на детето.

Ейнджъл заряза своята кошница, в която бе сложил бисквити със зацапана търговска марка и кафе с изтичащ срок на годност, и се върна в колата. Луис опитваше да се успокои отново с Арво Пярт, когото Ейнджъл изключи веднага щом затвори вратата след себе си. Той беше решил, че първото нещо, което ще стори, когато се възкачи на трона на световното господство, ще е да насочи целия ядрен арсенал на Америка към Естония, ако тя не му предаде Арво Пярт.

— Ти изключи Пярт — каза Луис.

— Как разбра? Впрочем забрави за това. Погледни.

Алън излизаше от магазина с пълна догоре количка.

— Познай какво има в пликовете? — каза Ейнджъл.

— Евтини боклуци.

— Евтини бебешки боклуци.

Интересът на Луис едва-едва надхвърляше границите на безразличието.

— Така ли?

— Вълнуващо, а? На това хората от занаята му викат нишка.

— Нека те изпреваря, Шерлок. Мислиш, че той няма дете.

— За което да знаем.

— Аз пък мисля, че той има сестра.

— За която не знаем.

— Точно така. И може би тя има дете.

Част от ентузиазма на Ейнджъл се изпари, но той се съвзе бързо и предложи бас на един долар, че Алън няма сестра. Луис прие и се обзаложи на още десет, че това няма да раздвижи нещата, както и че денят няма да стане по-вълнуващ. Обаче в случая той бе този, който щеше да олекне с единайсет долара в края на деня.

Алън стигна до ограден от гора блок в северните покрайнини на Линкълнвил. На паркинга му имаше три коли, нито една на по-малко от десетилетие. Пердето на първия етаж помръдна, когато се нареди до тях. След миг на вратата излезе момиче. То бе много слабо, носеше твърде голяма розова мъжка риза и избелели дънки. Косата му беше черна и пусната свободно, така че скриваше нежното му лице, но не и това колко младо бе то. Краката му бяха боси, в дясната му ръка димеше цигара. Алън извади повечето пликове от багажника на колата, взе ги със себе си и отиде да поздрави момичето. То се повдигна на пръсти да го целуне, обви ръце около врата му, устата му беше широко отворена, когато се притисна към него. Ейнджъл и Луис ги наблюдаваха от една пряка разстояние през пролуката между две съседни къщи.

— Сестра му — каза Ейнджъл.

— Много са близки — рече Луис. — Обади се на Паркър.

Собственик и мениджър на сградата бе компания, наречена „Ъсент Пропърти Сървисис, Инк.“. Една от колите, „Субару“ 1997 г., бе регистрирана на името на някоя си Мери Елън Шрок. Мери Елън Шрок бе на деветнайсет години и десет месеца. По-нататъшното търсене показва, че преди тринайсет месеца Мери Елън Шрок бе родила дете, момиче, Съмър Мерилин Шрок. Мери Елън Шрок бе отказала да назове бащата и той не фигурираше в акта за раждане.

Казах на Ейнджъл и Луис всичко това, когато седнах отзад в колата им, наблюдавайки блока.

— От каква възраст съгласието на момичето се взема под внимание в такива случаи? — попита Ейнджъл.

— От шестнайсет години, обаче ако тя е под осемнайсет, а мъжът е над двайсет и една, е сексуално насилие над малолетна.

— Значи всичко това е законно.

— Да, когато детето е заченато, е било законно, но съвсем малко преди това е щяло да бъде разглеждано като престъпление. Обаче няма как да се разбере кога Алън е започнал да се среща с нея.

— Ако приемем, че той е бащата.

— Кое то и приемаме — казах аз.

— Защото той е бащата — допълни Ейнджъл.

Алън ми бе казал, че е разведен от година, но бракът му беше свършил известно време преди това. Може би съпругата бе разбрала за връзката му или пък Алън бе почувствал нужда да си признае, след като момичето е забременяло. Той бе полицейски началник в малък град, печелещ достатъчно, за да издържа себе си и жена си, но без да си позволява нищо, което дори да напомня лукс. Не е било възможно да скрие парите, които е трябвало да дава на майката, а тя явно не живееше с родителите си, което означаваше, че е трябвало да се грижи за нея и за детето. Да признае или да бъде разобличен: не е имал особено голям избор. Жена му, дали от съжаление или от желание час по-скоро да се избави от прегрешилия си съпруг, бе позволила мълчанието ѝ да бъде купено, оставяйки Алън с извънбрачно дете, със зависимата от него майка и с работа, от която печели колкото едва да държи главата си над водата. Но ако някой разбереше за детето и най-вече за възрастта на майката, той щеше да загуби работата си и щеше да бъде принуден да отговаря на неудобни въпроси за възрастта на момичето към началото на връзката им. Дори и всичко да бе започнало след като тя е навършила осемнайсет години или пък той да бе успял да я накара да каже така, репутацията му щеше да е съсипана, независимо дали в договора му с полицейското управление в Пастърс Бей е включена клауза за нисък морал, или не.

Но някой беше разбрал за младата му приятелка и съдейки по онова, което бях видял пред кафене „Халоуд Граундс“ същата сутрин, вече се досещах кой може да е той. Би било трудно да скриеш нещо от

госпожа Шей, тя правеше впечатление на жена, която знае цената на събраната скрита информация в малък град. И положително искаше да запази своята работа, а разтръбеше ли подробности от личния живот на своя началник, това неминуемо щеше да накара неговия наследник на поста да намери претекст и да се откаже от услугите ѝ още докато може да стори това, без да излага управлението на риска от съдебна намеса. В края на краищата никой не обича изданиците. По-добре беше информацията да се подаде анонимно, когато се появи такава възможност. Изчезването на Ана Кор бе дало както възможността, така и импулса замисълът да бъде осъществен. Фактът, че Кърт Алън имаше млада любовница, не означаваше непременно, че е педофил. Нито пък че е свързан с онова, което се бе случило с Ана. Ала не изглеждаше никак добре.

— Какво правим сега? — попита Ейнджъл.

Но аз не внимавах. Опитвах се да открия майката на Уилям Лагенхаймър в Бърлин, Ню Хампшър, използвайки връзката с интернет по джисема. Джери Мидас бе казал, че госпожа Лагенхаймър е купила — а не наела — къща в Ню Хампшър, и предполагах, че къщата трябва да е била близо до изправителната институция в Бърлин. Имотният регистър се намираще в Ланкашър, Ню Хампшър, но не приемаше искания за справки по интернет или по телефона. Справките се правеха само лично и това нямаше как да стане преди отварянето на регистъра в понеделник сутринта. Обадох се в дома на един брокер от Доувър, когото познавах, и го помолих да направи имотна справка за Мерибет Лагенхаймър в Ню Хампшър, най-вероятно в района на Бърлин. Мат обеща да ми отговори след няколко минути.

— Хей, още веднъж: какво правим сега? — каза Ейнджъл.

— Снимахте ли го с момичето?

— Да не сме идиоти? Разбира се, че го снимахме.

— Тогава продължете да го следите, когато си тръгне. Каквото и да е направил, или да не е направил, мисля, че времето му като шериф изтича. Щом се прибере благополучно в дома си, вече ще можем да говорим за изпращане на имейл със снимки на Гордън Уолш от Централното следствено управление в Мейн.

Дадох им имейл адреса на Уолш по памет, в случай че се наложи да го алармират по-рано.

— Когато приключите с Алън, искам да наглеждате Рандъл Хейт. Телефонът ми даде сигнал. Мат бе успял. Вече разполагах с адрес на М. Лагенхаймър в Горам, Ню Хампшър, в края на националния парк Уайт Маунтънс. Нямахте телефонен номер, свързан с имота.

— Трябва да вървя — казах им аз. — Ще се върна след пет-шест часа. Помнете: първо Алън, после Хейт.

— Мислиш, че Хейт може да е в опасност ли?

— Не точно, мисля, че може би ще избяга.

Пътят до Горам беше три часа, но го взех за около два и половина, като намалявах скоростта само докато минавах през градовете. След като оставих Грей зад гърба си и поех на запад по път 26, движението, общо взето, бе слабо. Големите влекачи, превозващи групи в неделя, поемаха в южна посока, а когато отминах Саут Парис, изчезнаха и по-големите стандартни камиони.

Въпреки живописното му разположение в Уошингтън Великой не би сбъркал Горам с някой друг необикновено красив град. Той изпълняваше ролята на северна врата към Уайт Маунтънс, така че есен печелеше от ловците, през зимата от сноумобилите и ентузиастите на зимните спортове, а през лятото от тълпите рафтъри и катерачи и от къмпингуващите в горите. В града имаше два-три прилични ресторанта, няколко закусвални и пицарии и куп капанчета за бързо хранене в северния му край, откъдето тръгваше пътят на север към Бърлин и към затвора, от който се бе появил Рандъл Хейт. За разлика от Берлин, в тази част на света Бърлин се произнасяше с ударение на първата сричка, син град със силно френско влияние въпреки името си. Доскоро това кътче от щата миришеше много лошо заради производството на хартия, също както навремето град Линкълн в Мейн, който и досега наричат по инерция „Вонящия Линкълн“, но голямата фабрика за хартия в Бърлин беше съборена едва през 2007 г. и това бе тежък удар за местната икономика. Без Северната щатска изправителна институция градът щеше едва да се държи на крака и да чака съдията да прекрати мача. Икономиката на затвора бе избавила Бърлин и околностите му. Присъствието му може и да се отразяваше зле на духа, но бе спасение за финансите на града.

Мерибет Уилсън Лагенхаймър бе купила къща на Литъл Понд Лейн, която бе на два-три километра северно от града и от нея се стигаше лесно с кола до затвора. Справката в интернет показва, че към момента всички данъци са платени и няма просрочени вноски за къщата. Както нямаше и телефон, свързан с адреса на Литъл Понд Лейн, нито пък в някоя от базите данни, до които имах достъп, бе

регистриран номер на джиесем, за който да са изпращани сметки на този адрес. Фирмите за комунални услуги като че ли изобщо не бяха обслужвали имота. Нямаше никакви сметки за нефта, газ или електричество. Госпожа Лагенхаймър нямаше кредитна карта и банковата ѝ сметка сякаш беше замръзнала, обаче данъчните ѝ задължения към града бяха платени. Не можах да открия смъртен акт на името на Мерибет Уилсън Лагенхаймър. Опитах на Мерибет Уилсън и Мерибет Лагенхаймър и получих някакви резултати за първото име, но и двете жени, които бяха починали в интересуващия ме период след 2000 г., бяха на възраст между трийсет и четирийсет години, така че не влизаха в сметката. Изглежда, майката на Рандъл Хейт беше абсолютна отшелничка. Може би живееше напълно откъсната от околния свят, скрита в своята бърлога в Горам с генератор, ловна пушка и затаен гняв към Обединените нации.

Рандъл Хейт бе казал, че вече не е във връзка с майка си. Динамиката на семействата никога не спираше да ме изненадва, но ми се виждаше странно, че жена, която е била толкова привързана към сина си, че се е преместила чак в другата половина на страната, за да е близо до него, може да е била отхвърлена от същия този син на стари години. Обаче не бе невъзможно и ако Джери Мидас бе прав, психиката на Мерибет Лагенхаймър бе увредена непоправимо от престъплението на сина ѝ и неговия престой в затвора впоследствие. Ако наистина бе опитала да възобнови взаимоотношенията си с него, започвайки от момента, в който са били разделени — тя, майката, той, нейното малко момче, — присъствието ѝ може наистина да се бе сторило на сина ѝ, вече зрял мъж, задушавачо до степен на нетърпимост.

Но имаше и друга възможна причина за мълчанието на госпожа Лагенхаймър. Дискалкулия: така се наричаше онова състояние, което ми беше описал Джери Мидас, по-малко известна форма на дислексията^[1], свързана с числата. Имаше стратегии за справяне с нея и при наличието на време и окуражаване беше напълно възможно засегнатият да развие способностите си дори в системата на затворите, но да ги усъвършенства дотолкова, че да започне да си изкарва прехраната с умението да борави с числа, ми се струваше слабо вероятно. Докато пътувах на запад, картината започна да ми се изяснява.

Когато поех на север от Горам, сравнително ясното небе от последните дни изведнъж се покри с тъмни облаци. Откъм север се задаваше буреносен атмосферен фронт и прогнозите бяха за наводнения в низините. Говорих с Луис и Ейнджъл, но Алън още не бе напуснал дома на приятелката си. „Началник Алън е разгонен пес.“ Странна фраза. Всеки път, когато размишлявах над нея, чувах женски глас да я произнася и се сецах как госпожа Шей бе разгонила момичетата като гълъби и какъв поглед бе хвърлила по посока на своя работодател. Но „коте“? Жена като госпожа Шей би ли използвала тази дума?

Освен това Томи Морис все още бе някъде там и Енгъл се въртеше около него, ала не го доближаваше, чакаше го да направи следващия си ход. Би трябвало да са преобърнали наопаки целия Мейн след номера, който им бе извъртял в къщата на сестра си, ала не бяха го сторили. Всъщност новината за станалото дори не бе стигнала до медиите. Може би Енгъл просто бе искал да спести на Бюрото този конфуз и едва ли заслужаваше упреци за това, ала и тук поведението му се вписваше в по-общата схема на укриване и замазване, подплатявала всичките негови действия до този момент.

И както светлият квадрат на стената, където преди е висяла картина, и чистото място на прашна полица свидетелстват, че нещо се губи, зад всичко това прозираше фактът на изчезването на Ана Кор. Връзката на Алън с необикновено млада жена, бъркотията от истини, полуистини, а навярно и откровени лъжи на Хейт, желанието на Енгъл да залови Томи Морис и усилията на Морис да избяга от враговете си и евентуално да изкупи своите грехове, като помогне на сестра си — всичко това бе съвсем маловажно в сравнение със съдбата на изчезналото момиче. Видях Гордън Уолш да се откроява на фона на тъмното небе и звездите и го чух отново да казва, че според него Ана Кор е мъртва. Може би предпочиташе да вярва в противното, но посоката на неговото разследване се определяше от вероятността тя вече да е станала жертва на убийство. Трудно му бе да събере двете противоположни възможности в съзнанието си — живота и смъртта. Шансовете бяха на страната на смъртта, на плиткия гроб в горите. Рейнджърите я търсеха с тази мисъл в главите и знаеха колко е важно да открият мястото, където почива, преди да са паднали снеговете. Зимата щеше да промени пейзажа и да скрие завинаги всяка следа от

копане и замаскиране, но щатът беше огромен и не можеха да претърсят всеки сантиметър от него. Ако тялото на Ана Кор беше преместено на разстояние от Пастърс Бей, можеше изобщо да не бъде намерено.

Но аз исках тя да е жива. Нужно ми бе тя да е жива. Не желяех да бъда принуден да кажа на дъщеря си, че младо момиче е завлечено в подземното царство, изчезнало е завинаги, без да бъде открита и следа от него, или че нещо от него е върнато на този свят натрошено, разложено и лишено от душа.

Според моя географски справочник за Ню Хампшър Литъл Понд Лейн се намираще встрани от Джимтаун Роуд, точно в края на щатския парк Муз Брук. Когато намерих завоя, светлината вече помръкваше, отчасти защото вече се свечеряваше, но и заради трупациите се облаци. В края на задънената улица имаше само две къщи, едната осветена, другата не. Тъмната къща бе в дъното на улицата, откъдето започваше гората. Беше мобилна къща^[2], боядисана в сиво и бяло, с остър покрив и остъклена веранда. Дворът беше затрупан с опадали листа от старите дървета наоколо. Зад къщата започваше лек наклон надолу, водещ до малко изкуствено езеро — предположих, че именно то е въпросното Литъл Понд^[3], което в никакъв случай не надхвърляше създаваните от името му очаквания. Беше с обиколка петнайсетина метра и бе покрито с мръсна пяна.

Почуках на вратата на верандата, просто защото така бе прието, ала не получих отговор. При докосването тя се отвори, обаче предната врата на къщата беше заключена, задната също, и прозорците бяха затворени. Все пак не бе нужно много, за да проникнеш в дом каравана — няколко секунди, едно счупено стъкло и вече бях вътре. С изключение на малкото евтини мебели и двата полиестерни килима, къщата бе съвсем празна. Не можах да намеря никакви дрехи, никакви картини, никакъв знак, че някой живее тук. Тънък слой прах покриваше всичко, но той бе от няколко месеца, не от години. Банята беше чиста, на матраците в двете спални нямаше чаршафи и възглавници, спалното бельо бе грижливо сгънато и прибрано в оригиналните затворени с цип опаковки, за да бъде предпазено от влагата, а възглавниците и юрганите бяха натъпкани в големи пластмасови чували от „Уолмарт“. Нямаше никакви лични документи,

никакви снимки, никакви книги. Всички чекмеджета и шкафове бяха празни.

Излязох отново навън. Гаснещото слънце, почти скрито зад облаците, хвърляше немощни жълти отблясъци върху мръсотията в езерцето. Обиколих къщата от всички страни и не открих нищо необичайно, освен останките от два блока сгуробетон, които бяха разбити с чук и покрити с кора от пръст, листа и паяжини. Преместих едно от парчетата и разтревожените насекоми се защураха по оголената земя. Отново погледнах към къщата, не се виждаха никакви сгуробетонни блокове и наоколо нямаше следа от строителство, дори и на огнище за барбекю.

Тръгнах към другата къща на улицата. Тя бе стабилна и добре поддържана, а зимните цветя, детският велосипед и явно доста използваният баскетболен обръч показваха, че е семейно жилище. Почуках и на вратата излезе жена. Беше обикновена на вид, в началото на трийсетте. В ръката ѝ имаше нож за белене на плодове. Иззад краката ѝ надничаше две-тригодишно момченце, което гризеше суров морков. Показах ѝ разрешителното си и обясних, че търся собствениците на къщата в края на улицата.

— О, ние така и не се запознахме с тях — каза тя. — Те вече се бяха преместили, когато се нанесохме тук. Видяхме ги само веднъж.

— Спомняте ли си нещо за тях?

— Не. Жената бе стара. Мисля, че се казваше Бет, или нещо такова. Синът ѝ живееше с нея. Той беше доста стеснителен. Представихме се, когато купихме къщата, но не можехме да се нанесем в нея веднага. Стояла бе празна две-три години и имаше да се правят по нея доста неща. Съпругът ми се справи сам с повечето от тях. Докато работеше тук, познаваше старата госпожа, колкото да ѝ казва здрасти, но през зимата трябваше да прекъсне, а когато продължи работата, те вече си бяха заминали.

— Преди колко време се случи това?

— Ами, ние сме тук повече от десет години, а това беше в самото начало.

— Кой се грижи сега за къщата?

— Един родственик. Мисля, че каза, че им бил братовчед или племенник. Каза, че на старата госпожа Бет студът тук не ѝ понасял и затова се преместила във Флорида. Тампа, струва ми се. Той идва по

няколко пъти в годината. Понякога остава да пренощува, защото виждаме, че свети газена лампа — в къщата няма ток, но той предпочита да е сам. Това не ни смущава. Тук не е нещо необичайно.

— Родственик? Не синът ѝ?

— Не, но прилича на него. Носи косата си по същия начин и същия вид очила, но не е той. Аз имам добра памет за лица. За имена не чак толкова, но никога не забравям лицата.

Благодарих ѝ и вече се готвех да си тръгна, когато видях куп прътове с нарезки до вратата на гаража. Дължината им варираше от метър докъм два метра.

— Съпругът ми работи в строителството — обясни тя и после добави: — Ще си дойде всеки момент.

— Знам, че звучи странно, но ще имате ли нещо против да взема за малко един от онези пръти? Ще ви го върна.

Тя изглеждаше озадачена.

— За какво ще го използвате?

— Искам да проверя земята.

На лицето ѝ се изписа още по-силно недоумение, ала се съгласи.

Взех прът, който бе дълъг към метър и двацет, и тръгнах обратно към другата къща. Валяло бе доста и толкова близо до езерцето пръстта бе сравнително мека, но все пак работата ми костваше доста усилия. Взех купчината натрошени блокове за ориентир и започнах да се отдалечавам от нея, като забивах пръта колкото може по-надълбоко в земята, опитвайки да напипам блокове с площ от около шейсет квадратни сантиметра. Бяха минали само около пет минути, когато завалях, и след приблизително още толкова време в двора спря камион с надпис „Рон Каръл — независим предприемач“ отстрани. От него слезе едър мъж със светлокафяви работни ботуши, стари дънки и червено непромокаемо яке.

— Добър ден — каза той. — Ще позволите ли да попитам какво правите?

— Господин Каръл? — казах аз, опитвайки се да спечеля още малко време, без да спирам да ръчкам в калта. Дъждът се лееше по гърба ми и дрехите бяха вече залепнали за тялото ми, но нямах намерение да преставам, освен ако някой не ме принудеше.

— Да.

— Мисля, че се запознах със съпругата ви.

— И аз мисля така. Казаха сте й, че сте детектив и че искате да проверите земята.

— Да. Аз...

Прътът удари в нещо твърдо. Издърпах го, смених мястото си и го забих отново.

— Имате ли още някой от тези пръти отзад в камиона си? — попитах.

Скоростта на вятъра трябва да бе към шейсет километра в час и започвах да треперя. Големият фронт от североизток, който бе прогнозиран, можеше да докара накрая и сняг в планините, а когато по-слабите дървета започваха да падат, повличаха със себе си и електропроводите, но тук от небето се лееше леден дъжд. Тази нощ ченгетата щяха да са заети с катастрофи и прекъсвания на електроснабдяването. В известен смисъл всичко това бе за добро, ако бях прав за онова, което беше заровено под краката ми.

— Какво открихте? — попита Каръл.

— Натрошени сгуробетонни блокове.

— Защо някой ще заравя сгуробетонни блокове?

Сега той бе до мен, свил рамене да се предпази от дъжда. Извадих пръта и го забих трийсет сантиметра надясно. Този път той не срещна преграда. Преместих го шейсет сантиметра наляво. Прътът влезе на петдесет сантиметра, преди да удари на камък.

— За да попречи нещо да бъде изровено от животните — казах аз. — Спомняте ли си госпожа Лагенхаймър? Съпругата ви я познава като Бет.

— Да, жената, която живееше тук със сина си. Тя се премести преди години.

Подпрях се на пръта. Гърбът ме болеше от натискането и ръцете ми бяха разранени.

— Не — казах, — не мисля, че изобщо си е тръгвала от тук.

Като работехме заедно и използвахме останалите пръти от камиона, не ни отне много време да маркираме контурите на онова, което смятах за гроб. Неправилният четириъгълник бе дълъг към два метра и широк около шейсет сантиметра. Когато свършихме, дадох на Каръл една от визитките си и му казах, че ще се върна колкото мога по-скоро.

— Не трябва ли да извикаме полицията? — рече той.

— Те няма да дойдат тази вечер — отвърнах. — Не и в такова време. А дори и да дойдат, няма да могат да започнат разкопаването, докато не съмне. И знаеш ли, може да е само куп натрошени блокове.

— Да. — Каръл сякаш не вярваше, че е точно така. Едва чувах гласа му сред воя на вятъра и плющенето на дъжда. Опитах да го успокоя.

— Вижте, аз ще им се обадя по пътя, нали? — Той беше едър мъж и не исках да пречи на заминаването ми. Нямах да успея, но ако се стигнеше до употреба на сила, единият от двамата ни щеше да пострада.

— Не разбирам защо просто не им се обадите още сега — каза той. — И може би ще трябва да останете тук, нали? Не ми се вижда редно просто да си тръгнете, ако сте прав, че тук има заровено тяло.

„Тела“, помислих си аз, но не го казах.

— Имате визитката ми. Който или каквото да е онова долу, няма да избяга. — После му казах истината или поне част от истината: — Мисля, че знам кой го е сторил, и искам да видя лицето му, когато му кажа, че съм бил тук.

Дъждът се лееше по лицата ни, Каръл търсеше лъжата в думите ми, ала не я откриваше.

— Ако те не ми се обадят в течение на един час, сам ще им се обадя — каза той.

Благодарих му. По негово настояване го последвах с колата до къщата му и той ми даде пешкир да се подсуша и манерка с кафе да ме топли по пътя. Обадох се на Рандъл Хейт. Той отговори на втория сигнал.

— Господин Хейт, Чарли Паркър е.

Той като че ли не ми се зарадва. Не ми пукаше.

— Защо ми звъните, господин Паркър? Вие вече не работите аз мен.

— Томи Морис — излъгах аз. — Мислим, че той скоро ще направи своя ход.

— В опасност ли съм?

— Не знам, но искам да ви махна от града. Искам да си пригответе малко дрехи и да не мърдате от там, докато не дойда, нали?

— Да, напълно — отвърна той, удобно забравил за факта, че ме е уволнил. — Колко време ще ви отнеме?

Беше изплашен и не се преструваше.

— Няма да се забавя — отвърнах. — В никакъв случай няма да се забавя.

Човек трябва да внимава какви лъжи изрича. Трябва да внимава, защото лъжите му може да бъдат чути и боговете на подземното царство може да му се подиграят, като ги превърнат в истини.

[1] Смущение в способността за четене. — Б.пр. ↑

[2] Manufactured home — фабрично изработена къща с постоянно шаси. — Б.пр. ↑

[3] Little Pond — в превод малко изкуствено езеро. — Б.пр. ↑

Бях на половин час от Пастърс Бей, когато Ейнджъл ми се обади.

— Алън потегли отново.

— Към къщи ли?

— Като че ли. Измина част от пътя, после спря на една бензиностанция и се обади по телефона. Сега седи в камиона и пуши цигара, пуши нервно. Притеснява ме, толкова е напрегнат. Защо човек с джиесем ще звъни по уличен телефон?

— Защото не иска някой да засече обаждането му.

— Точно така.

— Отбележи си времето, но продължавай да го следиш.

— Сигурен ли си? Ами Хейт?

— Той няма да избяга, преди да пристигна. Мисли, че идвам, за да го защита.

— А не е ли така?

— Искам само да говоря с него. Ако се наложи, ще го направя дори с риск за живота си, но може да не се стигне дотам.

Вече бях близо и започвах да разбирам това-онова за природата на мъжа, който се наричаше Рандъл Хейт. Мислех, че Мерибет Лагенхаймър, майката на Рандъл Хейт, е заровена в двора на къщата си край Горам, Ню Хампшър. Онова, което не знаех, бе дали е сама там, долу, но предположението ми бе, че някой ѝ прави компания в гроба. Мъжът, който обитаваше спретнатата безлична къща с грозни картини на стената, я беше заровил там. Преминал бе от убийството на дете към убийство на възрастен. Трупал бе лъжа връз лъжа, самоличност връз самоличност, изграждайки си поредица от образи, без да рухне или да разкрие измамите си, и само намесата на една външна сила, един анонимен мъчител, бе застрашила накрая съществуването му. Той бе убиец, отнел живота на поне двама души, престъпления, разделени от десетилетия, но свързани от кръвта, преляла от първото убийство към второто.

Но Рандъл Хейт, или мъжът, който се представяше като Рандъл Хейт, продължаваше да има алиби за времето, когато беше изчезнала

Ана Кор, по благоволенieto на началник Кърт Алън, който явно също бе мъжкар хищник с предпочитания към по-млади жени. Ако работеха заедно, беше логично Алън да осигури алиби на Хейт. Ако не, просто трябваше да сменя загадката около съдбата на Ана Кор, за която нямаш отговор, с друга загадка, за която мислех, че имам решение.

Пътят бе тъмен и празен. Тук също беше валило, но фронтът от север бе усетен най-силно в Ню Хампшър и Масачузетс по на юг. В сравнение с тях крайбрежието на Мейн почти не беше засегнато. В Пастърс Бей лампите бяха запалени и през прозорците на полицейския участък видях да се движат хора. Караваната на щатската полиция още беше на паркинга, но прозорците ѝ бяха тъмни. Любимите на Енгъл и неговите агенти големи спортни коли никакви не се виждаха.

Рандъл Хейт бе спуснал пердетата в дневната си, но през пролуката между тях проникваше ивица светлина. Надникнах вътре и го видях да седи до кухненската маса с гръб към мен. На пода до него бяха натрупани един върху друг три картонени кашона.

Позвъних на входната врата. Пистолетът беше в ръката ми, но държах тялото си встрани от вратата, така че той не се виждаше.

— Кой е? — извика Хейт. — Кой е там?

Викаше от дневната. Долавях страха в гласа му. Питам се дали има пистолет.

— Чарли Паркър, господин Хейт — казах аз.

Чуха се приближаващи стъпки и веригата беше свалена. Когато отвори вратата, ръцете му бяха празни и в коридора имаше два куфара.

— Виждам, че се готвиш да пътуваш.

— Още преди да ми се обадите, чувствах, че ще е по-безопасно за мен, ако напусна града за известно време. Имах намерение утре сутринта да информирам полицията. Резервирал съм стая в хотел в Бар Харбър. Принтирах едно копие от потвърждението на резервацията за властите.

Видя пистолета в ръката ми.

— В опасност ли съм, господин Паркър?

— Не, Лони. — Вдигнах пистолета и го насочих към него. — А аз?

Лони Мидас не реагира. Не се изплаши и не се ядоса. Само изглеждаше объркан. Всъщност мисля, че дори вече не знаеше кой е, не беше сигурен.

— По-добре влезте — каза той. — Май нямаме много време. Отстъпи назад. Аз влязох и бутнах вратата зад себе си.

— Защо мислиш така?

— Това е знак. Идването ви тук е знак. Скоро ще дойдат и другите и тогава всичко ще свърши. Вече се е започнало.

— Кои други, Лони?

Той само поклати глава. Очите му бяха изцъклени и усмивката му бе като на човек, който е зърнал гилотината от прозореца на килията си и усеща първото докосване на лудостта, която ще замъгли страха му и ще направи края по-поносим. Върна се в дневната, като държеше ръцете встрани от тялото си, дланите обърнати нагоре. Ризата му бе чиста и добре изгладена, вратовръзката — бледорозова. Виждах, че не е въоръжен, но го бутнах до стената и го претърсих за всеки случай, просто за да съм сигурен. Той не възрази. Каза само:

— Видяхте ли я?

— Кого, Ана Кор ли?

Отдръпнах се от него и той се обърна бавно.

— Тя ви харесва — продължи той, сякаш не бях казал нищо. — Разбрах го още първия път, когато дойдохте тук. После дойде при мен за последен път и ми се стори, че я разбрах. При вас ли дойде? Затова ли ме напусна?

— Не знам за какво говориш, Лони.

— Мисля, че знаете. Не Ана. Никога не е ставало дума за Ана. Говоря за Селина Дей. Ще ѝ кажете ли, че съжалявам?

— Струва ми се, че имаш нужда да седнеш — казах аз и той разбра, че от мен няма да получи потвърждение на халюцинациите и страховете си.

Кимна и тръгна към кухнята. Движенията му бяха като на старец.

— Няма значение — рече. — Сам ще ѝ кажа, когато дойде.

Мислеше си, че винаги бе искал да убие Уилям Лагенхаймър. Намирал си бе други причини, за да го търси, но тайно си бе давал сметка как ще завърши срещата помежду им. Всичко бе по вина на Уилям: годините в затвора, страданията, причинявани му от другите, преследването от страна на Селина Дей, което след време бе преминало в нещо друго, нещо по-сложно и трудно за обясняване, макар че другите щяха да разберат това едва по-късно. Всичко бе по

вина на Уилям, защото той беше слаб и не можеше да си държи устата затворена. Те бяха приятели, Уилям и Лони, и се очакваше приятелите да се пазят взаимно. Приятелите не казват. Пазят своите тайни. Той бе предупредил за това Уилям, точно преди да хванат Селина Дей и да започнат да шарят с ръце по тялото ѝ.

„Не бива да казваш, Уилям. Каквото и да се случи, не бива да казваш.“ Понякога дразнеше Уилям, като го наричаше Били, но не и тогава. Твърде сериозно беше. Готвеха се да сторят нещо Много Лошо.

„Няма да кажа“, обеща му бе Уилям и Лони бе искал да му повярва. Толкова силно бе искал да му повярва, че бе преглътнал съмненията и се беше направил, че не забелязва как очите на Уилям бягат от неговите. Устата му беше пресъхнала и кръвта бучеше в главата му. Вече почти усещаше момичето под себе си, топлината му, миризмата му. Имаше нужда от Уилям до себе си, за да му помогне, да направи така, че това да се случи.

И двамата бяха искали да го направят. Разбира се, Уилям не го каза така, след като те го разплакаха с думите, че ще го затворят и години, години наред ще бъде далече от своето мамче, ще го затворят и ще го сложат заедно с големите мъже и „ти едва ли искаш да знаеш какво ще ти сторят големите мъже. Помниш ли ти какво искаше да сториш на Селина Дей, Били? Те ще направят същото с теб, само че ще боли повече. Ще го правят отново и отново, докато болката стане толкова нетърпима, че ще ти се иска да умреш. Ще викаш майка си, но тя няма да е там, за да ти помогне. В момента ние сме единствените, които могат да ти помогнат, Били, така че по-добре започвай да казваш истината, защото недалеч от тук предлагат същото споразумение на твоя приятел Лони и първият, който се оправдае, печели мечето. Ще се грижат за него и ще има лекари, които ще опитат да му помогнат да стане по-добър човек, и големите мъже няма да могат да го докопат. Другият, онзи, който не проговори навреме, ще бъде хвърлен на вълците. Такава е сделката. Така стават тези неща. Затова по-добре говори, докато приятелят ти не е започнал“.

Само че Лони не проговори. Лони никога не би казал. Той държеше ръцете си скръстени и не заплака дори когато един от полицаите го удари толкова силно по тила, че зрението започна да му прави номера, прехапа бузата си отвътре и трябваше да изплюе кръвта от устата си. Всеки път, когато го питаха защо е убил момичето, само

клатеше глава и единствените му думи бяха, че не е сторил абсолютно нищо, че не знае за какво му говорят. И още докато ги казваше, знаеше, че в друга стая задават същите въпроси на Уилям, и се молеше Уилям да бъде силен само този единствен път, да удържи на думата си и да запази тяхната тайна. Отказваше да приеме всякаква друга възможност, сякаш със силата на собствената си воля можеше да накара Уилям да издържи, както той самият издържаше.

Но Уилям се беше пречупил и затова обвиняваха Лони за всичко, което се беше случило. Горкият малък Уилям Лагенхаймър бил подведен от лошото момче. Уилям искрено съжалявал за участието си в случилото се със Селина Дей; опитал се бил да спре Лони, но Лони бил твърде силен за него.

Ала Уилям не бе казал на полицаите, че и той бе опипвал момичето, че когато то бе започнало да рита и да се мята, бе затиснал краката му, за да не му позволи да отхвърли Лони от себе си. О, плакал бе, докато го правеше, ала не бе имало нужда да му се казва да я държи. Сам се беше досетил. Но онзи, който я бе удушил, все пак беше Лони и Лони бе обрисован като водач, като инициатор, както го бе нарекъл един от психиатрите, така че на големия мъж се падна да си играе с Лони, точно както го бяха заплашили полицаите, макар че не си бе играл дълго. Момичето се бе погрижило за това.

Не беше трудно да открие къде живее Уилям, след като го освободиха. Майката на Уилям не се бе старала особено да прикрие следите си. Тя от край време си беше тъпа кучка, примираща по своето синче. Единственото, което я интересуваше, бе да се грижи отново за него: да му готви, да му пере дрехите, да му осигури чисто легло и безопасно място, където да живее след излизането си от затвора. Бе разчитала на чужди хора да ѝ препращат писмата до пощенска кутия в Бърлин, сякаш петнайсетте километра между Бърлин и нейния дом имаха някакво значение, и изобщо не ѝ бе минало през ума, че така може да провали цялата добра работа, вложена в създаването на техните нови самоличности. Дори негрите вече бяха престанали да говорят за убийството на Селина Дей и за онова, което ще направят с двете момчета, които са я убили. Тя бе отишла на по-добро място и повечето хора я бяха забравили.

Само че част от Селина Дей беше останала — гневната част, отмъстителната част — и не позволяваше на Лони да я забрави.

Именно тя му беше подшушнала, че има недовършена работа със стария си приятел и че може би трябва да го потърси, след като стане отново свободен човек. Така че Лони бе провел няколко телефонни разговора, включително един с брат си Джери, и Джери му беше казал каквото знаеше за госпожа Лагенхаймър, защото на Джери му се беше наложило да се върне за кратко в Дрейк Крийк, за да уреди делата на майка им, и хората там се бяха разбъбрили, както става обикновено. Лони не бе казал на Джери какво планира и не знаеше дали той подозира нещо. Дори и да подозираше, беше достатъчно умен, за да не пита. Не бяха говорили никога повече и решението беше на Лони. Така беше по-лесно.

Двамата с Уилям бяха освободени в интервал от два месеца — първо Уилям, след това той — и се безпокоеше Уилям и майка му да не са се преместили, преди да е стигнал до Ню Хампшър, но Уилям бе в лапите на дълбока депресия и предписаните му лекарства говореха, че по-малко от всякога е способен да се пребори със задушавачата любов на майка си. Открил го беше да се разхожда в гората близо до скапаната къщурка, която майка му беше купила — купила! Толкова беше тъпа, че дори не бе взела квартира под наем, сякаш човек, който е освободен от затвора в непознат щат, ще иска да остане за постоянно само на няколко километра от последното място, на което е излежавал присъдата. Но след освобождаването си Уилям бе твърде смачкан и примирен, за да заживее самостоятелно, и ако двамата бяха оставени да решават сами, може би щяха да останат там, на калния път до вонящото блато, докато единият от двамата или и двамата се поминат.

И ето го Уилям, ръцете в джобовете, цялото тяло леко превито след годините, през които се беше опитвал да отклонява вниманието на мъже хищници, като се прави на дребен и незабележим. Когато спря, за да се огледа в същото онова мръсно езерце, Лони го приближи изотзад и отражението му постепенно изникна редом с неговото. Времето зад решетките по-скоро бе подчертало, отколкото заличило приликите, които винаги бяха съществували помежду им. И двамата бяха натезжали от лошата затворническа храна и лицата им бяха преждевременно състарени. Но Лони бе по-изправен от Уилям и косата му беше по-светла и по-дълга. Освен това сега Уилям носеше очила, евтините метални рамки на които му придаваха едновременно по-тъжен и по-уязвим вид.

За момент Уилям застина, вперил поглед в двете отражения, сякаш не беше сигурен дали вижда образ на истински човек или привидение, създадено от собствения му разстроен мозък. После образът каза името си, а Уилям го чу и разбра, че онова, което вижда, е истинско. Обърна се бавно и двамата изведнъж станаха отново четиринайсетгодишни, Уилям влязъл в своята подчинена роля, само че този път с по-силно изразено чувство на примирение в позата и речта.

Както Лони, и той винаги бе очаквал, че ще се срещнат отново. Може би тъкмо затова не бе възразил срещу подготовяното от майка му настаняване тук и не беше опитал да замине далеч от затвора. Чакал бе. Чакал бе Лони да дойде.

— Как си, Лони? — попита.

— Добре съм, Уилям. А ти?

— Добре, предполагам. Кога излезе?

— Преди две седмици. Хубаво е да си отново на свобода, нали?

— Аха.

Уилям примигна и бутна очилата нагоре, въпреки че Лони не бе забелязал да са се смъкнали, откакто започнаха да говорят. Може би беше нервен тик. Езикът му облиза малкия белег отляво на горната устна и Лони забеляза неговото присъствие. Като момче Уилям не беше белязан така.

— Как ме намери? — попита Уилям.

— Майка ти. Нейната поща. Не беше трудно.

— Тук е хубаво — каза Уилям. — Спокойно. Искаш ли да влезеш, да пийнеш сода или нещо друго?

— Имаш ли нещо по-силно?

— Не, на лекарства съм. Не бива да пия алкохол. Но не ми липсва особено. Опитах го, когато излязох, но вкусът му не ми хареса.

— Може да не си опитал каквото трябва.

— Беше уиски. Не помня марката. Влязох в един бар. Нали разбираш, мислех, че това се очаква да сториш, когато излезеш от затвора. Всички казаха, че първото, което ще направят, ще е това.

Говореше така детински. Сякаш мозъкът му бе замръзнал на четиринайсет, тялото му бе застаряло, а умът му си бе останал същият.

— И аз направих така — каза Лони. — Но вкусът ми хареса. Взех си и курва.

Уилям се изчерви.

— Леле, Лони! — възкликна. — Господи.

„Дете такова — помисли си Лони. — Слабо момченце.“

— Как те наричат сега, Уилям?

— Рандъл. Рандъл Хейт. Не знам защо избрах това име. Просто избрах него. А теб?

— Даниъл Рос. Аз също не знам защо го избрах.

— Хубаво име е.

— Да, хубаво е. Хайде да влизаме вътре, Рандъл. Студено е.

Тръгнаха към къщата, рамо до рамо.

— Майка ми я няма — каза Уилям. — Всеки петък играе бинго в Американския легион^[1]. Преди това обядва в ресторант и си чете списанията. Ходих с нея няколко пъти, но мисля, че тя предпочита да е сама. — Къщата се показва. — Чух, че твоите родители са починали. Съжалявам.

— Да. Ами, нали знаеш.

Гласът на Лони заглъхна. Не му се говореше за това. Отишли си бяха и толкова.

Вътре в къщата миришеше на мокри дрехи и готвено. Уилям извади от хладилника две кутийки кола, но Лони вече беше намерил в един от кухненските шкафове бутилка водка.

— Струва ми се, каза, че нямаш нищо по-силно?

— Това е на мама! — отвърна Уилям. Изглеждаше възмутен.

— Тя няма да се разсърди.

— Ще се разсърди. Това е нейно. Ще разбере, че някой е пил от него.

— Няма, Уилям. Повярвай ми. Аз ще се разбера с нея.

— Не, не може да си тук, когато се върне. Няма да ѝ хареса.

— И защо?

Уилям млъкна. Това не бе тема, която искаше да обсъжда.

— Защото аз съм лошият, така ли? Защото аз съм накарал малкото ѝ момче да извърши нещо лошо?

Уилям продължаваше да мълчи, но Лони разбра, че е прав.

— Знам, че тя мисли така — продължи той. — Знам, защото всички мислят така.

Той намери две чаши и наля и в двете щедри количества водка, после добави кока-кола от едната кутия. Подаде чаша на Уилям.

— Вземи я.

— Не я искам.

— Вземи я, Уилям, и я изпий. Довери ми се. Накрая това ще направи нещата по-лесни.

Уилям взе чашата. Пийна, ала вкусът не му хареса. Разплака се.

— Изпий я, Уилям.

— Съжалявам, Лони. Толкова съжалявам.

Лони върна насила чашата до устните му и го накара да пие. Когато чашата се изпразни, я напълни отново.

— Още.

— Не искам повече.

— Просто го направи. Заради мен.

Чукна чашата си в неговата и отпи дълга глътка.

Уилям вече изглеждаше замаян. Хвана чашата с две ръце и започна да пие. Този път не преглъщаше пиетието толкова трудно, но въпреки това плачеше. От носа му течаха сополи и от чашата до устата му се точеше лига.

— Не биваше да казваш — рече Лони. — Никога не биваше да казваш.

Уилям бе забил поглед в пода и тялото му се тресеше от силата на риданията.

Лони остави своята чаша в умивалника. Не искаше да цапа. Мръсотията щеше да направи разкриването му по-вероятно. Извади въже от джоба на палтото си. Залъгвал се бе, че ще го използва само за да сплаши Уилям или за да го върже, ако му се наложи, но това бе само лъжа, само една от множеството лъжи, които щеше да е принуден да изрече и да живее с тях.

— Съжалявам, Лони — повтори Уилям, но сега гласът му беше различен. Хлиповете му внезапно спряха. — Обаче и ти трябва да съжаляваш за онова, което сторихме на Селина Дей.

Той глътна последната водка от чашата си, после се обърна и коленичи на пода с гръб към Лони. Лони не можеше да помръдне. Очаквал бе възражения или оправдания, но не и това, не и тази жалка капитулация.

— Не наранявай майка ми — каза Уилям. — Тя е добра жена.

Тези думи извадиха Лони от вцепенението и отприщиха всичко онова, което щеше да последва. Той праметна въжето през шията на

Уилям, опря коляно в гърба му и бавно го удуши. А когато майката на Уилям се върна, стори същото и с нея.

Онази нощ Уилям Лагенхаймър престана да съществува. Но не и Рандъл Хейт.

Седналият до кухненската маса мъж, който някога бе Лони Мидас, после за кратко Даниел Рос, за да стане накрая Рандъл Хейт, бутна очилата нагоре. И досега нямаше нужда от очила и те не бяха с лещи, а с обикновени стъкла, ала представляваха част от човека, в който се беше превърнал, чак до малкия тик. Видял бе Уилям да го прави и го бе усвоил. В края на краищата не бе разполагал с много материал, над който да работи, така че бе взел от Рандъл Хейт всичко, което беше могъл. Белега си беше направил с бръснач и го бе боляло ужасно. Останалото си беше измислил сам.

— Обвиняваха Лони за всичко — каза той. — Уилям беше невинен, Лони беше виновен. Да се превърна в Уилям ми се стори идеалното решение.

— Къде е Ана Кор, Лони?

— Казах ви вече: не знам. Селина също не знаеше. Ако Ана беше мъртва, Селина щеше да ми каже. Дори може би щеше да я доведе със себе си, за да ми я покаже. Мъртвите познават другите мъртви. Но жива или мъртва, аз нямам нищо общо с изчезването ѝ.

Чух глас да казва: „Не ти вярвам“. Не беше моят. Опитах да реагирам, ала бях твърде бавен. Когато станах, зърнах трима мъже, а после ме настигна първият удар и почувствах ужасна болка в главата. Последваха още, но след първите три или четири престанах да чувствам каквото и да било.

[1] Организация на американските ветерани от войните. — Б.пр.

↑

Кърт Алън спря малко преди входа на участъка и угаси двигателя. Експлорърът бе паркиран пред сградата, което означаваше, че Кен Фостър, неговият старши полицаи, е вътре. Както го познаваше, той сигурно вече държеше чаша кафе и търсеше нещо сладко за хапване. Наистина се оказа прав. Когато влезе, Фостър ровеше в шкафа под кафемашината и големият му задник стърчеше срещу вратата.

— Спокойна вечер, а? — рече Алън.

— Гладна вечер — отвърна Фостър от вътрешността на шкафа.
— И щатските са ни опоскали. Мисля, че са изяли дори хлебарките.

— Защо не си си приготвил сандвич?

— Приготвих си сандвич. После го забравих на кухненската маса.

Алън харесваше Фостър. По дяволите, сам го бе назначил, така че би трябвало да знае какво може да очаква от него. Нямахше никакви изгледи Фостър в скоро време да разреши някоя голяма загадка, но затова пък беше човек на място и успяваше да компенсира своята абсолютна непоносимост към обидите от страна на когото и да било с умереността на реакцията си, което не беше никакъв мръсен номер. Грамадният мъж излезе от шкафа и седна зад празния плот на регистратурата.

— До късно си навън — каза той.

— Напоследък ми е трудно да се отпусна.

— Да, на мен също. — Фостър започна да мести насам-натам чашата, докато наблюдаваше как Алън вади оставените в преградата му книжа. — Тези ги остави детектив Уолш — каза той.

Беше докладът за анализа на изпратените до Рандъл Хейт пликове. Очевидно не бяха открили нищо съществено: нямаше косми, нямаше слюнка, нямаше ДНК. Споменаваха се за някакво органично вещество, но написаното бе сложно, а той беше твърде разсеян, за да го възприеме. Ако беше важно, някой щеше да се обади.

— Има ли нещо? — попита Фостър.

— Няма нищо.

— Началник, мислиш ли, че е още жива?

Фостър за пръв път му задаваше този въпрос. Алън знаеше, че той се върти постоянно в главата му, защото всички мислеха за това. Бе сварвал госпожа Шей да чете в интернет материали от вестниците за момичета, които са били в неизвестност дълги години и са се появили отново, както онова момиче от мазето в Австрия, или малолетната, която бе намерена да живее в импровизирано жилище от бараки и палатки зад къщата на човека, който я бе отвлякъл. Обаче те бяха изключения и дори мисълта за преживяното от тях по време на пленничеството беше непоносима. Отвлечените момичета твърде често биваха откривани мъртви, и то само ако похитителите им бяха проявили небрежност или късметът им беше изневерил, или пък изобщо не си бяха направили труда да прикрият следите. Умните се погрижваха жертвите им никога да не бъдат открити.

— Още е жива — каза Алън. — Още е жива, докато не намерим доказателства за противното. Виж, защо не идеш да си вземеш нещо за ядене? В „Бъди“ още сервират храна, нали?

— Да, храна от бар.

— Върви да ядеш. Аз ще се погрижа за нещата тук.

— Сигурен ли си?

— Да. Нямам никаква важна работа. Поне няма да се тревожа за крехкия ти организъм.

Фостър не възрази. Алън не откъсна очи от него, докато той не потегли. Когато се увери, че си е тръгнал по живо, по здраво, погледна часовника си още веднъж. Джиесемът му звънна два пъти, спря, после пак звънна два пъти. И в двата случая от блокиран номер.

Алън седна отново на стола. Започнало беше.

Ейнджъл и Луис наблюдаваха участъка от сенките край „Мейн Стрийт“. Поведението на Алън безпокоеше и двамата им, но не знаеха какво друго да предприемат, освен само да го следят. Ако Алън държеше Ана Кор, тя не беше в къщата му. При претърсването в апартамента на приятелката му, когато тя бе излязла за час, също не бяха открили следи от нея, което означаваше, че ако той бе замесен в изчезването ѝ, някой друг наглеждаше Ана или тя бе вече мъртва. Рандъл Хейт може би вече бе дал отговор на този въпрос, но Паркър не

се обаждаше и когато опитаха да се свържат с него, джиесемът му звъня, но никой не се обади.

— Какво мислиш? — каза Ейнджъл.

— Мисля, че Алън ще стои там, докато дебелакът се върне.

— Сложили сме му проследяващо устройство.

— Да.

— Така че ако тръгне нанякъде, ще знаем къде е.

— Точно така.

— Няма да навреди, ако прескочим до къщата на Рандъл Хейт, просто за да се уверим, че там всичко е наред.

— Изобщо няма да навреди.

Луис запали колата и направи обратен завой, за да не им се налага да излизат на „Мейн Стрийт“. Насочиха се на изток. На по-малко от километър от къщата на Рандъл видяха да навлизат в гората нощни ловци. Трима от петимата мъже държаха в ръцете си ловни пушки. Не беше необичайна гледка през ловния сезон.

Само че беше неделя, а в щата Мейн ловуването бе забранено в неделя.

Нито за миг не загубих напълно съзнание. Долавях звука от юмруци, които се стоварваха върху плът, и чувах откъслеци от въпроси и части от отговори. По някое време успях да извърна глава, но зрението ми бе замъглено и едва успях да различа фигурата на Лони Мидас на стола. Обаче видях кръвта, защото лицето и ризата му бяха на червени петна.

По някое време ме изправиха на крака. Помъчих се да остана изправен. Болката в главата ми беше жестока, чувствах се замаян и ми си повдигаше. Дясното ми ухо като че ли бе оглушало. Позволиха ми да рухна отново на пода. Някой ме хвана за краката и започна да ме влачи. Главата ми се тресна в стъпалото на кухнята и после усетих под гърба си мокра трева; през пролуките между облаците блестяха студено звезди. Тревата премина в кал и листа, клони на голи дървета насякоха небето. Студът и влагата на нощния въздух разсеяха донякъде мъглата в главата ми. Лежах настрани и наблюдавах онова, което беше на път да се случи, безсилен да го предотвратя.

Лони Мидас бе поставен на колене на полянката. Лицето му беше смазано. Дори се съмнявах, че още вижда. От устата му висеше нишка гъста кръв и дъхът му свистеше през разбития нос.

До него стояха двама мъже, единият млад и червенкос, вторият по-възрастен, с дълга черна коса. От едната страна имаше трети мъж, над шейсетте, който ги наблюдаваше. Беше плешив и набит. Помислих си, че това трябва да е Томи Морис, защото в документите, изпратени от бостънския ми информатор, бях виждал негови снимки като по-млад.

— Попитайте го още веднъж — нареди той.

— Не знае нищо, Томи — рече тъмнокосият.

— Мартин, казах да го попиташ още веднъж.

Онзи, когото нарекоха Мартин, се наведе да говори с Лони Мидас.

— Той иска само да знае къде е момичето. Кажи му и ще те пуснем.

Лони поклати глава, ала остана безмълвен.

— Губим го — каза Мартин, но Морис не отговори.

Мартин опита отново.

— Ако знаеш къде е, само кимни. Ще те почистим и ще идем да я вземем. Така ще е най-добре.

Но Лони отново поклати глава.

— Кълна се, Томи, не знае. Ако знаеше, досега щеше да ни е казал. Аз не бих издържал изтезанията, на които беше подложен.

— Ами той? — посочи ме Томи. — Него не го попита какво знае.

— Той е частен детектив, Томи. Не е отвлякъл твоята племенница.

— Може да знае къде е.

Начинът, по който говореше Томи Морис, напомняше говор на робот. Като се връщам назад, ми се струва, че той не бе в състояние да мисли за нищо друго, освен за Ана Кор, защото тя бе единственото нещо, което го караше да продължава нататък.

— Томи — рече Мартин с най-мекия тон, на който беше способен, — ако знаеше къде е, щеше да каже на ченгетата. Чувал съм за този човек. Той не си губи времето.

Червенкосият бе извадил пистолета си. Насочил го бе в тила на Лони Мидас.

— Франки — каза Мартин. — Какво правиш?

— Той е убил малко момиче. — В гърлото му сякаш заседна хлип. — Какъв човек трябва да е, за да направи подобно нещо?

— Било е много отдавна. Направил го е, когато той самият е бил момче.

— Няма значение. Вече нищо не ме интересува. Просто искам да свърши.

— Той е прав — рече Морис. — Убий го. Убий ги и двамата.

Мартин извади пистолет от палтото си. Загледа се за момент в него, обмисляйки следващата си стъпка, после го насочи към мъжа на име Франки.

— Остави пистолета на земята, Франки.

— Какво?

— Остави го. Бавно.

— Той е убиец на дете! Боклук. Няма да липсва на никого. На никого!

Мартин промени леко позицията си, така че и Франки, и Томи Морис да са в обхвата на пистолета му.

— Какво става, Мартин? — каза Томи.

— Всичко свърши, Томи, това става. Аз съм федерален агент.

В началото Томи не реагира. По лицето му се разля бавна усмивка.

— Не, не си.

— Франсис, говоря ти сериозно: остави пистолета на земята. Томи, дръж ръцете си така, че да ги виждам.

— Ти не си федерален агент, Мартин. Ти си един от нас. Пил си с нас, пребивал си хора заедно с нас. Дори си убивал за нас.

— Никога не съм убивал за теб, Томи. Хората, подир които ме прати, изчезнаха, но не така, както си мислеше ти. Дори семейство Нейпиър сега е под федерална закрила.

— Чорапогащникът — рече Франки. Говореше така, сякаш си спомняше сън. — Госпожа Нейпиър. Мислех, че си я изнасилил, но тя не беше с чорапогащник, когато влязохме в къщата, а после имаше чорапогащник на пода. Изобщо не си я докосвал. Всичко е било постановка.

— Не съм изнасилвач, Франки, нито пък съм убиец, но ти правя последно предупреждение. Остави...

Ала Франки не го послуша. Вдигна пистолета от главата на Лони и Мартин го простреля два пъти в гърдите.

— О, боже — каза Томи и тогава в сенките зад гърба му се раздвижиха хора, ловци, облечени в сиво и бяло, и аз си помислих: „Тук нещо не е наред“.

Гората избухна в пушечни изстрели. Имаше изстрели зад мен, вдясно и вляво от мен. Затичах се да потърся прикритие, залитайки като пиян. Куршум пръсна трески и кора от дърво до главата ми и аз се хвърлих на земята. Стори ми се, че чух някой да тича наблизко през храстите, но не го виждах ясно. Нямах пистолет и не можех да си набавя такъв. Скрих се зад дънера на голямо дърво и грабнах паднал клон. По-добре беше от нищо, но съвсем малко. След известно време, което ми се стори твърде дълго, стрелбата секна и чух познат глас да вика името ми.

— Свърши се — каза Ейнджъл. — Свърши се.

При първия изстрел Лони се просна на земята. В затвора беше научил урока, че когато започнат безредици, е добре да държиш главата си ниско, защото иначе някой ще я свали. Когато стрелбата продължи, запълзя през калта и нападалите листа като ранено животно, каквото и беше, докато не намери вдлъбнатина в земята, в която да се завре. Очите му бяха така подпухнали, че почти се бяха затворили, обаче виждаше и което беше по-важно, чуваше достатъчно добре, за да се отдалечи от мястото на сблъсъка. Там имаше мъже в камуфлажно облекло и те бяха стреляли първи. После от гората се появиха, стреляйки, един чернокож и един по-дребен бял мъж и трима от ловците бяха покосени. Това бе моментът, когато Лони побягна. Нямахше представа кой по кого стреля, нито защо. Знаеше само, че бе стоял на ръба на бездната, а сега му се предлагаше възможността да живее. Когато се увери, че никой не го вижда, излезе от гората.

Нощта му даваше прикритие, докато бягаше, и звуците от престрелката затихнаха. Разбра, че се движи на изток, отдалечава се от дома си и отива към главния път. Имаше нужда от помощ; онези го бяха наранили лошо. След първоначалния изблик на адреналин, който го бе отвел далече от тях, бе тръгнал по-бавно и вече усещаше силната болка в лицето и корема си. Бяха му счупили нещо, едно или две ребра може би, защото усещаше болка във вътрешностите си. Някак успяваше да се движи, но чувстваше как силите го напускат и си

наложи да върви по-предпазливо. Боеше се, че ако падне, повече няма да стане.

Стигна до пътя и зави наляво към града. Наблизо имаше други къщи. Най-близките му съседни, семейство Роули, винаги оставяха запалена лампа през нощта и вече почти я виждаше през дърветата. Продължи да пристъпя, залитайки, опасал тялото с дясната си ръка, сякаш за да запази физическата и психическата си цялост. Чу да приближава кола и в обърканото си състояние се опита да определи посоката, от която идва. Ако идваше отзад, можеше да са хората, които го бяха изтезавали — да го търсят, за да довършат започнатото. Ако идваше от града, можеше да е някой, който ще му помогне. Болката отвътре се засилваше. Не бяха счупени само ребрата. Разкъсано бе нещо меко и жизненоважно там, вътре, и материята му се изливаше.

Фарове осветиха дърветата пред него и той се разплака от облекчение: идваше от Пастърс Бей. Когато колата се показа иззад завоя, размаха лявата си ръка и тя намали. Отдръпна се в края на платното, колата спря до него и той разпозна водача още преди стъклото да беше свалено.

— О, слава богу — каза Лони. — Слава богу, че си ти.

Нощният въздух затрептя и атомите се подредиха в силуети на момиче и мъж. Те се държаха за ръце, лявата ръка на Селина бе здраво стисната в дясната длан на Уилям Лагенхаймър. Селина протегна свободната си ръка към него, викаше го да се присъедини към тях. Той не желаше да тръгне с нея. Знаеше къде иска да го отведе. Щяха да напуснат тази земя, и тримата заедно.

Началник Алън го простреля в гърдите тъкмо преди да каже своите последни думи.

Мъжът на име Франки още не бе умрял. Лежеше на земята и животът изтичаше на червена пяна от тялото му. Другият, Мартин, бе коленичил до него и милваше нежно главата му, докато последните глътки въздух си проправяха път навън. Отвори уста, опитвайки се да каже какво вижда, и очите му се разшириха от удивление, преди животът да ги напусне завинаги.

Томи Морис се беше свлякъл до дънера на близко дърво, едната буза опряна в кората, другата отнесена от куршумите, които го бяха

убили. Наблизо лежаха мъртви трима мъже, ловджийските им дрехи бяха покрити с тъмни петна от кръв и от сенки. Четвърти беше прострелян в корема и в краката. Щеше да оживее, ако получеше помощ навреме. Петият бе избягал от битката, а Ейнджъл и Луис го бяха оставили да си иде.

Мартин беше ранен. Лявата му ръка висеше безпомощно до тялото с раздробени от сачми лъчева и лакътна кост. Не плачеше над тялото на младия мъж, когото беше убил, въпреки че изражението му изразяваше скръб. Изправи се и за пръв път погледна към Ейнджъл и Луис.

— Те са с мен — казах аз.

— Ще има въпроси.

— Не и към тях.

— Тогава им кажи да изчезват от тук. Само това им дължа.

Ейнджъл и Луис си тръгнаха, без да продумат. Зрението ми още бе замъглено по периферията, но равновесието ми се оправяше. Болката в ухото вече не беше така свирепа и можех да стоя почти без да залитам.

— Кой от вас ме удряше? — попитах.

— Всички — отвърна Мартин.

— Добре подредихте и Лони Мидас.

— Направих каквото трябваше да направя. И мислех, че името му е Рандъл Хейт.

— Рандъл Хейт е мъртъв. Мъж на име Лони Мидас го е убил и е заел мястото му.

— Защо?

— Защото не е искал повече да бъде човекът, който е бил. Защото вече не е знаел кой е.

— Те ще го намерят — каза, но после се поправи: — Ние ще го намерим.

— При положение че остане жив достатъчно дълго след този побой.

— Направих каквото трябваше да направя — повтори Мартин.

— Защо? Защото мислеше, че той е отвлякъл момичето или просто защото Томи Морис ти нареди?

Той се замисли. Очите му бяха тъжни.

— Не знам.

— Мартин истинското ти име ли е?

— Има ли значение?

Извади джиесема си и започна да набира.

— Ще ида да потърся Лони.

— Не, ще стоиш тук.

— Върви по дяволите — отвърнах аз и тръгнах.

— Казах ти да стоиш тук.

Тонът му ме накара да се обърна. Джиесемът беше вече в лявата му ръка и мястото му в дясната бе заето от пистолет.

— Прекарал си твърде много време в мрака, Мартин — казах аз.

Пистолетът му трепна, след това падна.

— Името ми не е Мартин — промълви.

— Не ме интересува — отвърнах аз и го оставих на мрака.

Намерих Лони Мидас да лежи в крайпътна канавка. Неговото тяло бе второто, което открих. Първото бе на ловеца, който избяга. Той лежеше само на няколко крачки от Мидас, зад първите дървета в гората. Лони беше застрелян отблизо в сърцето, ловецът — в гърдите и главата. Недалеч от тялото на ловеца беше захвърлен евтин пистолет „Колт Командър“ с матова повърхност. Пистолетът на самия ловец още беше в ръката му.

Седнах, опрял гръб в грапава кора, и чаках заедно с тях, докато не се появи светлината от юг.

V

*И у най-лошите хора има
мъничко добрина,
която може да ги унищожи.*

Уилям
Роуз(1914–
1987)

Прекарах дълга нощ в полицейския участък на Пастърс Бей. Местният лекар, възрастен господин, който изглеждаше така, сякаш бе завършил медицина заедно със самия Хипократ, ме прегледа набързо и реши, че имам спукано тъпанче и леко мозъчно сътресение. Бих възразил срещу употребата на думата „леко“, но май не си струваше. Препоръчано ми бе известно време да не заспивам, ала тъй като имаше много въпроси и само ограничен брой живи хора, на които да бъдат зададени те, спането отпаднаше като опция. Така нощта премина в сутрин, а въпросите продължаваха. На някои можех да отговоря, на други не.

Понякога просто лъжех.

Нюхампшърската щатска полиция бе започнала да копае в двора на предишната къща на Рандъл Хейт още на съмване, вдигната под тревога от телефонно обаждане на Каръл, подробностите по което бяха потвърдени от мен, докато опитвах да се оправя с въпросите за една съвсем различна поредица трупове. Не им отне много време да стигнат до блоковете, под които намериха Рандъл Хейт и майка му. Разлагането на телата в студената влажна почва било забавено от сапонификацията — останките им били обвити в нещо като восъчен слой, образуван от телесните протеини и мазнини. Приличали на насекоми в стадий на какавиди.

После пристигнаха архивните дела от Северна Дакота и бе обърнато внимание на силната прилика между Уилям Лагенхаймър и Лони Мидас още като момчета.

Никога не научих истинското име на човека от ФБР, който беше известен на Томи Морис и хората му като Мартин Демпси. Той изчезна от Пастърс Бей за броени часове и в последвалите доклади бе споменаван само като „оперативен агент под прикритие“. Демпси ми остави допълнителни лъжи за изричане. Казах на Уолш, че не знам кои са двамата мъже, които се бяха намесили, за да спасят Демпси от хората на Оуени Фаръл. В бъркотията около всичко, което се случи и което продължаваше да се случва, не мисля, че му беше до тях.

Възможно бе също така отговорът на този въпрос вече да е бил известен на Енгъл, който се вясна да послуша за малко и после отново изчезна; нищо чудно да беше решил, че истината само би усложнила и без това тревожната ситуация. Демпси бе жив само благодарение на намесата на Ейнджъл и Луис, а единственото нещо, което можеше да вгорчи още повече живота на Енгъл в момента, бе присъствието на мъртъв агент на ФБР в Пастърс Бей.

Накрая въпросите бяха временно прекратени. Лекарят се върна и ме прегледа отново. Даде ми още болкоуспокояващи и ми каза, че може би вече няма да ми навреди, ако поспя. Отговорих му, че така или иначе ще заспя, независимо дали го смята за препоръчително или не, защото не мога повече да си държа очите отворени, и че няма да съжалявам, ако не се събудя никога повече. Ако Енгъл не бе влязъл веднага след него, моментално щях да се свия на пода с якето за възглавница. Вместо това събрах последните остатъци от енергия, за да остана с бистър ум.

Енгъл имаше изражение на човек, който съвсем малко е закъснял да продаде акциите си и е видял как цената им пада точно в момента, в който се е надявал да направи големия удар. Онова, което му беше останало, нямаше никаква стойност. Томи Морис бе мъртъв и всичко, каквото знаеше, си беше отишло заедно с него. Агентът му под прикритие беше извън играта и бе пръв кандидат за продължителна терапия. Ако главата не ме болеше толкова много, може би щях дори да го съжаля, но всъщност неговият агент под прикритие бе една от причините главата да ме боли. Тъй като той не беше наблизо, за да се сърдя на него, на драго сърце бях готов да прехвърля вината на Енгъл.

— Голяма касапница за разчистване — подех аз.

— Не ми е за пръв път — отвърна той, после добави: — Имаш късмет, че си жив.

— И на мен не ми е за пръв път.

Енгъл извади бележник от джоба си и го отвори на чиста страница. Сложи до него златна автоматична писалка.

— Приключих с първоначалния разпит на Мартин Демпси.

— Надявам се, че сте му взели пистолета. Не мисля, че е много сигурен срещу кого трябва да го насочва.

— Дълго време беше дълбоко законспириран. За да бъдеш добър в това, трябва да включиш своето старо аз в новата идентичност.

Понякога е трудно да си го върнеш отново, но вярвам, че той ще успее.

— Това да не е част от речта ви за пресконференцията? Звучи доста банално.

— Винаги можеш да заведеш дело срещу федералните власти за нанесените травми.

— Ще добавя и тях към списъка. ФБР вече ми дължи семейство.

С демонстративно движение, което вероятно трябваше да мине за жест на разкаяние, Енгъл затвори бележника, без да е написал в него и дума.

— Шест души загинаха в този сблъсък: петима на място и още един на път към болницата. Франсис Райън е бил убит от Демпси, преди да започне истинската стрелба, и Демпси казва, че е ранил смъртоносно още един от нападателите си. Ти не си имал оръжие. Томи Морис е загинал от ръцете на Фаръловите убийци и не е успял да произведе нито един изстрел. Така остават трима души, за ликвидирането на които нямаме обяснение. Демпси твърди, че не е видял ясно никого друго, но е забелязал силуети на хора в гората, които може да са застреляли останалите убийци. Имаш ли да добавиш нещо към това?

— Нищо, освен моите най-дълбоки благодарности към тези хора.

— Очаквах да го кажеш. Предупреди наетите от теб стрелци да стоят във вон от щата известно време. Освен това бих ги посъветвал да не посещават барове в Дорчестър, Самървил и Чарлстън. Човек никога не знае докъде ще стигне мълвата в случаи като този.

— Което повдига един интересен въпрос — казах аз. — Как е разбрал Томи Морис за Рандъл Хейт, или Лони Мидас, както вече ни е известно. Някой му е подшушнал основното от разговора с него, иначе Морис и вашият объркан оперативен работник нямаше да го бхтят с юмруци на стола. Вие ли го направихте? Беше ли това пресметнат риск, за да накарате Томи още повече да вярва на Демпси?

— Не бяхме ние — каза Енгъл.

— Сигурен ли сте?

— Нямам причина да те лъжа. Операцията приключи.

— Не е достатъчно убедително. Казал му е някой от онази стая. Неволно или умишлено, информацията за самопризнанията на Рандъл Хейт е била предадена на Морис. Аз не съм го сторил. Ейми не го е сторила. Това означава, че е бил някой от вашите: някой от полицаите и

агентите в онази стая или друг, който впоследствие е бил запознат с казаното.

— Е, отговорът на този въпрос може да бъде намерен през следващия етап на разследването, в процеса на изясняване кой е гръмнал Мидас и последния от убийците. И двамата са застреляни с един и същ пистолет, оставен на местопрестъплението. Той не е регистриран, но ще търсим балистични съвпадения. Длъжен съм да попитам: твоите съмнителни ангели спасители ли са го извършили?

— Не.

— Те не биха ли те излъгали?

— Не, не биха. Освен това те предпочитат да не оставят след себе си пистолети. Пистолетите са улики, както и да го погледнеш.

— Възможно е Фаръл да е изпратил подкрепление, просто за всеки случай — каза Енгъл. — Ще поразпитаме. Засега можем да кажем, че една операция, започната преди пет години, е провалена напълно: дългогодишни усилия без никакъв резултат. Ако ти не беше такъв вълк единак, може би щяхме да стигнем до Лони Мидас навреме, за да го използваме за примамка. Можехме да причакаме Морис, когато е дошъл.

— Забравяте, че през цялото време имахте на мястото свой агент. Струва ми се някак несправедливо да стоварите вината върху мен, когато Демпси е трябвало само да се обади по телефона.

— Морис го е държал далеч от всичко това, чак до края.

— Може и да не му е вярвал чак толкова.

— Никога няма да разберем.

— Да. И Ана Кор още не е намерена. Забравихте да я споменете, но вие никога не сте били особено загрижени за нея, нали?

— Ще претърсим къщата на Рандъл Хейт — пардон, къщата на Лони Мидас, след всичко онова, което научихме за него. Възможно е да е имал съучастник. В момента това е най-добрата следа, която имаме.

— Алън му даде алиби — казах аз.

— Знам това. Имаш ли някаква причина да се съмняваш в него?

Извадих джиесема си, отворих анонимните съобщения за началник Алън и му ги показах. Той ги прочете и ми върна телефона.

— Защо не спомена за това досега?

— Склонен съм да подхождам внимателно към потенциалните клевети. Предпочитам да проверя дали в тях има някаква истина, преди да започна да ги разнасям.

— И какво откри?

— Началник Алън има приятелка в Линкълнвил. Тя е млада и има дете. Ако бащата е Алън, тя току-що е станала пълнолетна, когато е забременяла, и не е била пълнолетна, ако е правил секс с нея известно време преди да зачене.

— Кога откри това?

— Едва вчера, но вчера бе ден на открития за всички ни.

— Знаеш ли как се казва момичето?

Дадох му името заедно с адреса на жилищната сграда и регистрационния номер на колата ѝ.

— И мислиш, че началник Алън е мъжът с вкус към млади жени в град, където е изчезнала друга млада жена?

— Така мисли онзи, който изпраца тези съобщения.

— Пълен си с изненади, а? Ще говорим с Алън. Ще вземем и заповед за обиск в дома му.

— Тя не е в къщата му.

Енгъл вдигна въпросително вежда.

— Съмнителните ангели — обясних аз. — Ако я държи Алън, значи е някъде другаде.

Енгъл се замисли за момент.

— Добре. Да имаш да кажеш още нещо, както си започнал да се разтоварваш от тайните?

— Само още едно: Алън се е обадил от телефонния автомат в бензиностанцията на Мейн в Линкълнвил снощи в 8,34 ч.

— Точно преди куп мъже с пушки да се изсипят в Пастърс Бей — рече Енгъл.

— Интересно ще е да разберем на кого е звънял.

— Да, нали? Знаеш ли, от теб би излязло добро ченге, ако не беше напуснал, ако бе имал нужната самодисциплина и способността да укротяваш егото си. Вместо това си се превърнал в наемник, който скрива информация и прави необмислени посещения.

В стаята влезе жена с конска физиономия, облечена в син анорак на ФБР, след която пристъпваше колебливо по-млад мъж с пистолет на кръста и вид на студент от някой скъп частен университет. Енгъл им

кимна и се изправи. Устата му се сви в гримаса на мрачно недоволство, когато погледна надолу към мен.

— Би трябвало да си тръгнеш, докато още можеш, господин Паркър, преди някой да се е сетил да те арестува. Ти не се държи подобаващо тук. Никой от нас не може да се похвали с противното, но ти специално не направи нищо, за да подобриш своята репутация.

Не намерих за нужно да споря с него.

Началник Алън беше неоткриваем. Не отговаряше на джиесема и когато Енгъл посети дома му, придружаван от Гордън Уолш и двама полицаи от моторизираните части, там нямаше никого. Камрионът му също не бе на алеята, така че регистрационният номер и описанието му бяха изпратени както на местните, така и на щатските служби, а също и на полицейските управления на съседните щати, граничните патрули и канадската полиция. Уолш посети блока в Линкълнвил заедно с жена от моторизираните части на име Абълина Форбс и Мери Елън Шрок призна, че се е срещала с Алън; най-напред каза, че е била на осемнайсет години, когато е започнала връзката им, но после, след кратък размисъл, промени цифрата на седемнайсет. Форбс я попита дали е сигурна в това и тя отговори, че е сигурна, но и двамата с Уолш считаха, че продължава да лъже. Ала момичето се придържаше към историята си: Алън спрял кола, в която пътувала тя, и се оказало, че алкохолът в кръвта на шофиращия, двама и две годишен приятел на семейството ѝ, леко надвишава допустимата концентрация. Алън го освободил с предупреждение и предложил да я закара до дома ѝ, но вече не можела да си спомни датата, на която се е случило това. Връзката им започнала седмица по-късно. Попитаха я дали знае за други такива връзки на Алън, сега или в миналото; тя се разтревожи и отрече да знае. Очевидно и това бе лъжа. Когато ѝ зададоха въпроса дали Алън е споменавал пред нея Ана Кор, тя им каза да си вървят.

На вратата Форбс я посъветва да намери някого, който да се грижи за детето, защото, когато се върнат със заповед за арест, ще я закарат за разпити в Грей. Уолш влезе в ролята на доброто ченге, досещайки се, че млада жена като Шрок ще е по-склонна да се довери на авторитетен мъж, особено ако той е по-възрастен. Каза ѝ, че не са искали да ѝ създават неприятности, обаче им се налага да говорят с Алън и тя трябва да им каже, ако ѝ се е обаждал. Напомни ѝ, че има изчезнало момиче, което в същия този момент може да е подложено на ужасни мъчения, че то навярно е много изплашено и е в смъртна

опасност. Увери я, че единственото, което искат от нея, е да им помогне с каквото може.

Шрок се разплака. В края на краищата и тя самата бе още почти дете. Каза им, че когато е идвал при нея, Алън понякога е използвал нейния джиесем, за да се обаждат и приема обаждания, но е изтривал номерата, преди да ѝ го върне. Шрок нямаше връзка с интернет, при нужда просто превишаваше телефонния си кредит. Когато каза, че Алън е използвал телефона ѝ предишния ден, Уолш поиска и получи от мобилния оператор разрешение за достъп до номерата, с които е разговаряно. После Уолш отиде да направи кафе в кухничката, а Форбс се обади на Енгъл и го помоли да се заеме с въпросните номера под претекст, че федералните могат да се доберат до нужната информация по-бързо от всеки друг. Докато седяха на неудобните мебели, пиеха евтино кафе и гледаха голите стени на неприветливия тъмен апартамент, бебето започна да плаче и не спря, докато Уолш не го взе, след което моментално заспа в ръцете му. Тогава Шрок призна, че за пръв път е имала сексуални контакти с Алън, когато е била на петнайсет години.

И двата номера, на които беше звънял Алън и от които му се бяха обаждали, бяха проследени до телефони за еднократно ползване, купени в Масачузетс и Роуд Айлънд; последното обаждане и до двата беше направено от бензиностанцията предишната вечер. Въпросните джиесеми обаче не бяха изхвърлени. Единият от тях бе намерен в джоба на Томи Морис, а другият в колата, използвана от ловците за пътуването до Пастърс Бей. Алън бе продал не само човека, когото бе смятал за Рандъл Хейт; продал бе и Томи Морис на враговете му. Жилищната сграда в Линкълнвил преди бе притежавана от бостънската фирма за експлоатация на шелфа „УИПК Стратеджис Инк“ и беше поддържана от компания за управление на имоти, базирана в Белфаст. Докато все още се бе разпореждала със сградата, белфастката компания бе информирала щатската полиция, че три месеца по-рано тя е била продадена от бостънска банка, след като компанията собственик е прекратила плащанията по ипотеката. Оказа се, че тази компания, УИПК, е била параван за инвестициите на Томи Морис в недвижими имоти. Следата ставаше по-ясна: Алън е бил едно от опитомените ченгета на Морис в Бостън, продължил е да поддържа връзката с него и след преместването си в Мейн, като е държал под око

сестра му и успоредно с това му е подавал информация, която при нужда да бъде използвана за улесняване движението на дрогата, оръжията и другата контрабанда. Всъщност не беше изключено тъкмо Морис да бе насочил Алън към работата в Пастърс Бей. В замяна всеки месец му бе превеждал известна сума пари и по-късно бе осигурил на приятелката и детето му място, където да живеят. Но проблемите на Морис започнали да се трупат и допълнителните приходи на Алън секнали и новото му семейство било лишено от възможността да живее безплатно или на намален наем за негова сметка. Изчезването на Ана Кор дало на Алън възможност да спечели малко пари от скалпа на Томи Морис. Подмамил го бе в Пастърс Бей именно с тази цел, използвайки Рандъл Хейт като стръв в подготвяния капан, и после бе информирал хората на Оуени Фаръл къде могат да го намерят.

Веднага бе поискано разрешение за достъп до регистрираните разговори от телефона на самия Алън. Предишната вечер, малко след девет часа, до джиесема му бе получено обаждане от дотогава непознат номер. Фостър, полицаят, който официално е бил дежурен, потвърди, че когато се е върнал в участъка в 9,10 ч., Алън си е бил тръгнал.

Телефонът, използван за обаждането до Алън, не беше намерен, но чрез триангулация мястото, от което са му звънили, бе ограничено до гората около къщата на Лони Мидас. Опитите да се проследи телефонът на Алън посредством набиране на номера му бе безуспешен, също както при телефона на Ана Кор. Ако Алън още не се беше избавил от него, значи го бе изключил и бе извадил батерията.

Камионът на Алън не бе открит нито от местната полиция, нито от федералните, а от шестнайсетгодишно момче и неговата петнайсетгодишна приятелка, които тръгнали с колата си към бреговия наблюдателен пост, наречен Фрайърс Пойнт, за да гледат залеза и да прекарат приятни мигове заедно. Те забелязали превозното средство в гората близо до наблюдателния пункт и тъй като не искали да се отдават на интимности, когато наоколо има други хора, решили да обърнат и да потърсят по-усамотено място. Момчето видяло, че вратата на шофьора е отворена. Разтревожило се, отишло да погледне по-отблизо и му се сторило, че разпознава камиона на началник Алън. В Пастърс Бей вече бяха плъзнали слухове, че полицейският началник е изчезнал, така че момчето се обадило на 911. Щатската полиция и

федералните веднага довтасали и намерили в жабката два джиесема: този на Алън и телефона, който е бил използван за обаждането от гората. Полицията и ФБР решили, че Алън е избягал. Започнали да преразглеждат становището си едва когато намерили петдесет хиляди долара в банкноти по двайсет и петдесет, скрити под резервната гума.

Освен парите и телефоните била намерена и синя найлонова торбичка с блузата, полата и бельото на Ана Кор, свежо изпрани и изгладени.

Аз пропуснах вълнението, предизвикано от намирането на камиона. Щом Енгъл и Уолш ми позволиха да напусна участъка, но не и пределите на Пастърс Бей, отидох в отчайващо неприветливия хотел встрани от „Мейн Стрийт“, стопанисван от сестрите близначки на неопределена възраст, и поисках стая. Не бях в състояние да шофирам. Спуканото тъпанче още ми причиняваше болка и въпреки че гаденето и световъртежът почти бяха преминали, бях изтощен и ме мъчеше главоболие. Когато пристигнах пред входа на „Би енд Би“, дрехите ми се бяха втвърдили от спечената кал и очаквах, че ще ми препоръчат да си намеря по-непретенциозен мотел или ще ме пратят да спя в колата. Вместо това сестрите, които ми отвориха заедно, облечени в еднакви бледосини рокли, ме въведоха в своята най-голяма стая, „защото тя е с баня“. Посочиха ми халата в гардероба и ми казаха да оставя мръсните дрехи в торба пред вратата. Попитаха ме дали искам нещо за ядене или кана кафе, но единственото, което исках, беше да спя. Любезностите им бяха поднесени по лишен от усмивки делови начин, което ги правеше още по-затрогващи.

Спах от обед до след четири часа. Когато се събудих, на телефона ми имаше три съобщения. Дори не го бях чул да звъни. Едното беше от Ейнджъл и в него се казваше най-дискретно, без да се споменават имена, че не са успели да махнат проследяващото устройство от колата на Алън, преди да напуснат града, и може би аз ще искам да се погрижа за решаването на този проблем. Също така ми се препоръчваше да проверя имейлите си.

Второто съобщение ми беше оставено от адвоката на Дени Краус, който ме информираше, че съдията току-що е решил, че Дени е психически неспособен да издържи съдебен процес, базиран на собственото му предложение за решаване на целия проблем около убийството на Филип Еспвал. Същата сутрин Дени казал на съдията с физиономия, в която нямало и следа от безумие: „Вижте, просто ще му намеря друго куче...“.

Третото съобщение, което унищожи до известна степен ефекта от почивката ми, беше от Гордън Уолш, който ми нареждаше да му се обадя веднага щом го получа, защото иначе срещу мен щели да бъдат взети крайни мерки. Не ми бе оставил голям избор, така че набрах номера и оставих гнева му да се излее върху ми. Докато ме наричаше „задник“ в комплект с пълния набор от прилагателни, той ми каза за разговора с приятелката на Алън и че камионът му е намерен, заедно с голяма сума пари и дрехи, подобни на носените от Ана Кор, когато е изчезнала. Сега хипотетичната версия, по която работеха ченгетата, бе, че Алън не само е играл двойна игра с Томи Морис, но и е дал фалшиво алиби на Мидас, с когото са били в заговор за отвличането на Ана Кор. И така, Алън вече беше заподозрян за убийството на Мидас — приемаше се, че го е премахнал, за да прикрие следите си, след като Морис не е успял да стори това вместо него, а след това е убил и последния оцелял от хората на Оуени, пак със същата цел. Криминалистите вече изследваха камиона, което означаваше, че ако свършат добре своята работа, проследяващото устройство ще бъде открито и всичките неприятности, които си бях създал до този момент, ще бледнеят в сравнение с онова, което ще ми се случи. Къщите на Мидас и Алън също се претърсваха щателно.

После Уолш ме нарече още веднъж задник и ме информира, че госпожа Шей е признала, че тя е изпратила поредицата анонимни текстови съобщения за Алън до моя телефон. Каза на ченгетата, че отдавна е знаела за връзката на Алън с Шрок от подслушаните негови разговори със съпругата му по онова време, а по-късно и с момичето. Макар да не считала, че Алън непременно е свързан с отвличането на Ана Кор, госпожа Шей все пак намирала, че не е редно такъв човек да участва в разследването и най-вече да е полицейски началник. Моето пристигане ѝ дало възможност да предупреди някого за прегрешенията на шефа си и тя се възползвала. Извинила се за неприятностите, които е причинила, и задето не е подхождала по-открито. Подала оставката си, но тя не била приета, поне докато продължава разследването за съдбата на Ана.

Уолш ме нарече за последен път задник, просто в случай че не съм слушал внимателно, и ме предупреди, че не мога да напускам Пастърс Бей, докато не намери възможност да ми го каже очи в очи и

евентуално да се погрижи лицензът да ми бъде отнет, този път окончателно.

— Задник — каза за последно, след което затвори. И успя да придаде свежо звучене на думата дори след наситеното ѝ присъствие в предходния разговор.

Пред вратата на стаята ми имаше кошница. В нея бяха дрехите ми, вече почистени и спретнато сгънати, заедно с две пресни кифли, завити в салфетка. Отново взех душ и докато се обличах, изядох едната. Включих лаптопа, но връзката с интернет в „Би енд Би“ бе защитена с парола. Когато слязох долу, наоколо нямаше жива душа, така че оставих бележка, че още не освобождавам стаята, и използвах втория ключ на халката, за да заключа отвън.

Фургоните на новинарите отново бяха залели „Мейн Стрийт“, и то не само локалните платна, а паркингът на общината бе претъпкан със служебни коли. Дени все още беше зад тезгяха на „Халоуд Граундс“. Пуснал бе последния диск на „Рокси Мюзик“ и трябваше да е в смокинг и с развързана папийонка, а не във фланелка с рисунката от корицата на „451 градуса по Фаренхайт“ на Рей Бредбъри, първото му издание.

— Не изглеждате много добре — каза той.

— В случая външността не лъже — отвърнах аз. — Да имате тук безжична връзка?

— Разбира се. Безплатна е. Няма парола. Просто се включвате. Аз ще затварям, но вие не бързайте, преди това имам да върша много неща.

Настаних се на ъглова маса. Без да ме пита, Дени донесе кафе.

— За сметка на заведението — каза той. — Тук се забъркахте в онова, което се случи предишната нощ.

— Така е.

— Все още ли няма никаква следа от Ана Кор?

— Аз нямам.

— Казват, че може да я е отвлякъл началник Алън?

— По новините ли?

— Аз не гледам новините, но щом като хората говорят за нещо, то скоро се случва.

Дени заключи вратата, обърна надписа на ЗАТВОРЕНО и започна да чисти зад тезгяха. Аз прегледах сайтовете с местните

новини и навсякъде видях снимката на Алън. Той вече беше официално заподозрян за отвличането на Ана Кор, но масово се изказваха предположения, че се е самоубил или се е опитал да създаде впечатлението, че се е самоубил.

Отворих електронната си поща. Имаше съобщение по Яху с отличителния знак на Ейнджъл 777 на временния адрес. То съдържаше нов номер на джиесем, заедно с думите „необходимо зло“. Обадих му се от собствения си джиесем. Не се опасявах, че номерът може да бъде проследен до Ейнджъл и Луис. До края на деня този телефон щеше да е натрошен на парчета.

— Взе ли проследяващото устройство от камиона? — попита той.

— Гледахте ли новините?

— Точно това ни тревожи. Жалко. Беше хубаво уредче. Ще изтрием всичко, ще заличим следите.

Джипиес програмата автоматично записваше пътя, изминат от проследяваното превозно средство. Също така позволяваше да се запамятват часовете на спиране и потегляне, така че можеше да се разбере колко време е стоял обектът на всяко едно място.

— Първо ми изпрати записа от пътуването на Алън — казах аз.

— Ако лаптопът ти бъде иззет, това ще е признание на вина. Без него можеш да откажеш да дадеш показания.

— Въпреки това ми го изпрати. Отдавна съм загубил правото да отказвам даването на показания.

След петнайсетина минути записът от джипиеса пристигна под формата на поредица карти. Ейнджъл бе записал различните пътувания на Алън в отделни файлове, с датата и часа в края на всеки от тях. Самите пътувания бяха отбелязани на картите като червени линии.

Ако не друго, записите поне потвърждаваха, че Алън е убил Лони Мидас и непознатия стрелец. Показваха, че е напуснал полицейското управление в Пастърс Бей в 9,08 ч. вечерта и е пътувал до мястото, където по-късно бяха намерени труповете, след което е потеглил към околностите на града, където е чакал до вдигането на тревогата.

Последното пътуване на Алън, предприето малко преди единайсет часа тази сутрин, следваше маршрута от сградата на общината в Пастърс Бей на запад към покрайнините на града, но

къщата на Алън се намираше на юг, отатък издигнатия път. Според данните от проследяващото устройство камионът му бе стоял в определена точка на „Ред Лийф Роуд“ в продължение на два часа, преди да продължи на югозапад до мястото на последното спиране при Фрайърс Пойнт.

Отворих Белите страници^[1] и направих адресно търсене за „Ред Лийф Роуд“. Излязоха три имена. Две от тях не ми говореха нищо, третото ми беше познато. Кликнах на името, отбелязах си номера на къщата и потърсих адреса в Гугъл — карти. Когато го намерих, сравних местоположението му по Гугъл с мястото на картата, където камионът на Алън бе стоял два часа. Съвпадаха.

Последното пътуване на Алън бе включвало посещение в дома на Рут и Патрик Шей.

[1] White Pages — уебсайт за търсене на лица, фирми и служби.
— Б.пр. ↑

Къщата на семейство Шей бе разположена встрани от „Ред Лийф Роуд“ зад ред високи бели брезии, вече оголени от есенните ветрове. Беше голяма триетажна сграда, боядисана наскоро, навярно през лятото, с кремава боя. На первазите на горните и долните прозорци имаше сандъчета със студоустойчиви зелени храсти, градината бе засадена със зимни цветя и вечнозелени растения: лобелия, делфиниум и оман. На моравата имаше следи от кърпеж, макар че старата и новата трева скоро нямаше да се различават. Лехите бяха оградени с тухли, боядисани в бяло. По алеята беше насипан свеж чакъл. Всичко беше много чисто и спретнато, къщата бе от онези, които принуждават съседите да се равняват по тях и да не допускат собствените им домове да изглеждат занемарени.

Преди да напусна Пастърс Бей, проверих дали госпожа Шей и синът ѝ са още в сградата на общината. Там бяха: на паркинга виждах Патрик, а госпожа Шей работеше на началническото бюро. По пътя се обадох на Уолш, но телефонът му звънна няколко пъти и после премина на гласова поща. Реших, че е отказал разговора, когато е видял номера. Оставих му съобщение, за да му кажа каквото знаех — че Алън се е отбил в дома на семейство Шей, преди да изчезне, — после изключих звука на джииесема. Не се засрамах особено, когато се чух да казвам на глас онова, което знаех, за да угодя на Уолш. Алън можеше да е посетил дома на семейство Шей по много причини. В края на краищата това се бе случило предишната нощ, навярно бе имало много неща, за които да си говорят.

Но два часа бяха доста време, особено когато толкова много трупове пътуват към центъра по съдебна медицина в Огъста.

Паркирах колата си на пътя под дърветата, вместо да спра направо на алеята. Не забелязах никакво раздвижване в къщата, когато влязох в празния преден двор и чакълът захрущя шумно под краката ми. Не позвъних на вратата, а тръгнах по тясната пътека вляво, която се провираше между високия зелен жив плет и страничната стена. На нея имаше два прозореца, единия на дневната, другия на кухнята, но

вътре не се виждаше никой. Достъпът до задната част на къщата беше блокиран от червена врата, която беше затворена, но не и заключена. Натиснах дръжката и тя се отвори леко.

Задният двор не приличаше по нищо на предния. Тук нямаше трева. Мястото около кухненската врата бе покрито с тежки бетонни плочи и върху тях бяха поставени два железни градински стола и железна маса, изпод пожълтяващата боя на които прозираше тъмносивият цвят на метала. Нататък теренът беше разкалян и осеян с дупки, в които имаше локви мръсна дъждовна вода; машинното масло на повърхността им разлагаше светлината на множество зацапани дъги. Под извития покрив на дълъг едноетажен гараж бяха прибрани две леки коли и един камион в различни стадии на разглобяване. Заразата на мръсотията и занемаряването бе засегнала дори задната част на самата къща, която не бе боядисана заедно с фасадата и страничните стени и от нея се сипеха бели люспи като от суха кожа. Всички прозорци бяха закрити с пердета, освен този на кухнята, където умивалникът бе пълен догоре с мръсни съдове. През двора беше опъната мрежа от въжета за пране, от които висяха съхнещи чаршафи, проснати достатъчно високо, за да не се влачат по мръсотията долу. Те се полюшваха леко на вятъра. Опитах кухненската врата, но тя не се отвори. Вътре всичко изглеждаше тихо, ала се хванах, че внимавам да не вдигам излишен шум, сякаш можех да разбудя някое спящо чудовище като герой от стара приказка.

Отидох до гаража, като избягвах локвите по пътя. Той на практика служеше за задна стена на имота. Гъстият жив плет от двете страни на двора свършваше там, където започваше той, и филизите вече опитваха да се закрепят за стените. Двете коли вътре бяха сравнително нови — поне вече виждах, че от тях могат да се свалят скъпоструващи части, но камионът беше развалина. Предното му стъкло липсваше, а страничните бяха счупени. Капакът бе вдигнат и се виждаше, че двигателят в по-голямата си част е ръждясал и повечето от онова, което не е ръждясало, изобщо го няма. Камионът имаше осеян с вдлъбнатини подвижен капак на каросерията и бе паркиран така, че задницата му бе изравнена със стената на гаража.

И все пак гумите му бяха напомпани и по бетона имаше следи, които показваха, че скоро е местен.

Възможно бе гаражът преди да е ползван за домашни животни, защото трите коли бяха отделени от дървени стени — при все че преградите изглеждаха твърде големи дори за говеда. Потърсих някакви белези по задната стена, където дървените прегради бяха отстранени, за да се отворят по-широки пространства, но не открих нищо. Проврях се покрай камиона, заканвайки якето си на ръждив метал и трески. Още преди да стигна до задната стена, забелязах, че тя е по-нова от останалите. В определен момент бе ремонтирана или построена наново. Пак излязох навън и се опитах да преценя колко е голямо пространството между вътрешната и външната стена. Тъгълът бе такъв, че ми бе трудно да съдя, но ми се струваше, че не си съответстват напълно. Зад новата стена имаше свободно пространство. То бе тясно, навярно само колкото вътре да се обърне човек, ала го имаше.

Разгледах по-внимателно камиона и видях, че ръчната спирачка е дръпната. Отварях вратата, за да я освободя, когато вниманието ми бе привлечено от нещо розово на пода зад лявото предно колело. Беше късче от стъклопласт, използван за звуко- и топлоизолация на вътрешни стени и подове. Извадих малкото си фенерче от джоба и осветих пода, а след това и вътрешността на каросерията. Там имаше рула от същия изолационен материал, още във фабричната опаковка, всичките с висока R-стойност. Колкото по-висока е R-стойността, толкова по-голяма е топлоизолационната ефективност, а този материал имаше R-стойност над трийсет, почти най-високата.

Освободих ръчната спирачка и избутах камиона напред. Беше тежък, но се движеше леко на гумите. Когато го преместих на около два метра, дръпнах отново спирачката и се върнах при задната стена. На мястото, където задницата на камиона бе опирала до стената, в зидарията беше вградена изкусно боядисана в същия цвят квадратна желязна врата със страна един метър, чиито очертания бяха почти толкова трудно различими, колкото разликата между старата и новата трева на моравата пред къщата. От лявата страна на вратата, на средна височина, бе вмъкнат по-малък панел. Той се вдигна и отдолу се показа дръжка. Нямахше ключ. Не беше и нужно да има. В края на краищата кой ще тръгне да мести разнебитен камион в занемарен навес без сериозна причина?

Първото нещо, което видях, когато отворих вратата, бе стълба. Тя бе опряна на вътрешната стена, а на пода до нея имаше капак с размерите на вратата. Той беше затворен, но само с тежък катинар и резе. Зад него се виждаха два малки отвора за вентилация. През по-голям отвор в покрива влизаха въздух и слънчева светлина.

— Ало? — извиках аз. — Чува ли ме някой?

След няколко секунди изпод краката ми прозвуча приглушен глас на момиче.

— Чувам ви. Моля ви, помогнете ми! Моля ви!

Коленичих до първия вентилационен отвор.

— Ана?

— Да, аз съм Ана! Аз съм Ана!

— Казвам се Чарли Паркър и съм частен детектив. Ще те измъкна от тук, разбра ли ме?

— Да. Не ме оставяйте сама. Моля ви, не ме оставяйте сама.

— Няма, но трябва да намеря нещо, за да счупя катинара. Няма да си тръгна от тук без теб, обещавам. Трябва ми само минута.

— Побързайте, само побързайте!

Върнах се в гаража и намерих железен лост, после се заех с катинара. Отне ми няколко минути, но накрая той се счупи и отворих капака.

Килията беше дълбока около три метра и половина и имаше приблизително форма на куб. Ана Кор бе прикована с верига към източната стена. Подът под нея бе застлан с прозрачен найлон, в ъгъла имаше кофа за естествени нужди. Ана носеше гуменки, прекалено големи дънки и мъжки пуловер и бе увила горната половина на тялото си с одеяло, за да я пази от студа и от влагата въпреки пластовете изолация, сложени в стените и на пода под найлона. Разполагаше с малка лампа на батерии за осветление и около нея бяха пръснати списания и книги с меки корици. Тя вдигна ръце към мен.

— Изведете ме от тук! Изведете ме!

Обърнах се да взема стълбата и чух отвън шум от приближаваща кола. После двигателят угасна и всичко отново утихна.

— Какво става? — извика момичето. — Защо не идвате да ме вземете?

Върнах се до отвора в пода.

— Ана, трябва да запазиш спокойствие. Мисля, че те са тук.

Тя извика тихо от страх.

— Не, не си отивайте. Вземете стълбата, ще отнеме само минута. Моля ви! Ако си тръгнете, няма повече да се върнете и аз ще остана тук.

Не можех да остана. Те идваха. Когато се отдалечих, Ана Кор започна да пици, звукът се разнесе нагоре, отекна в стените и аз направих нещо, което ми разкъса сърцето: затворих капака над нея. Виковете ѝ станаха приглушени и когато се върнах в гаража, вече не ги чувах. Вятърът се беше засилил и чаршафите се развяваха и плющяха, закривайки от очите ми двора отатък. Надявал се бях, че завръщането на госпожа Шей или сина ѝ е случайност, но докато прескачах през свързващата врата, зърнах малък безжичен сензор до долната панта. С отварянето на вратата бях прекъснал веригата. Той навярно бе изпратил сигнал до джиесема на някой от двамата и те бяха разбрали, че някой е влязъл в имота им.

Тъкмо бях стигнал до капака на камиона, когато прозвуча първият изстрел, който проби дупка в един от чаршафите и надупчи стената вляво от мен със сачми от ловна пушка. Вторият изстрел удари капака и отнесе подпорната щанга. Видях човек в комбинезон, който се провираше между чаршафите, и зърнах лицето на Пат Шей, когато спря да зареди пушката и да се прицели за трети път. Хвърлих се на земята и започнах да стрелям.

Куршумът улучи Шей в дясното бедро. Той се спъна в един от чаршафите и видях силуета на тялото му, очертан върху него. Стрелях отново, този път върху бялото на чаршафа цъфна червено петно. Третият изстрел го свали на колене, той повлече чаршафа със себе си и докато падаше, се зави в него като в саван. Пушката остана да лежи в близка локва, докато той се бореше немошно с платното, чиято белота постепенно се просмукваше с кръв и мазна вода.

Чух женски писък. Госпожа Шей се появи откъм ъгъла на къщата и после се скри от погледа ми зад веещите се чаршафи. Виждах я през трепкащи бели проблясъци, като на филм с повредени кадри, как тръгна към средата на двора, как спря за момент, зърна сина си, който се гърчеше в своя пашкул, и после — още един бял проблясък, още един изпуснат момент — се хвърли към пушката. Не я предупредих. Куршумът улучи къщата зад гърба ѝ, но когато опитах да стрелям още веднъж, пистолетът засече и тя почти стигна до пушката. Вече търсех

прикритие, когато иззад ъгъла се появи Гордън Уолш с пистолет в ръката.

— Полиция! — каза той. — Вдигни ръцете нагоре.

Госпожа Шей се закова на място. Вдигна ръце и падна на колене, но оръжието вече не я интересуваше. Започна да се тътри през двора на колене, стигна до умирация си син, който потръпваше в предсмъртни конвулсии, и обви ръце около него. Уолш не се опита да я спре.

Тя заплака едва когато синът ѝ престана да се движи.

Докато Уолш наглеждаше госпожа Шей, аз вдигнах капака и спуснах стълбата в килията. Госпожа Шей бе потвърдила с кимване, че и тя, и синът ѝ имат ключове за всички ключалки, и използвах нейната връзка, за да освободя Ана от тъмницата ѝ. Ана се измъкна от дупката и излезе, примигвайки, в бледнеещата светлина на деня, после се нахвърли върху госпожа Шей. Лявата ѝ ръка отскубна кичур коса от главата ѝ, а дясната издълба четири дълбоки успоредни черти по дясната ѝ буза, преди Уолш да успее да я отдръпне. Изведох Ана на двора и очите ѝ се спряха върху покритото тяло на Патрик Шей.

— Мъртъв ли е? — попита тя.

— Да.

Каза ми още нещо, но не можах да я разбера.

— Моля?

— Не я оставяйте там, долу — повтори тя. — Другото момиче. Моля ви, не я оставяйте там.

— Друго момиче ли?

— Тя е в дупката — каза Ана. — Видях костите ѝ.

А госпожа Шей все още не казваше нищо и продължи да мълчи, докато не дойдоха да я отведат.

Всичко, което научихме впоследствие, бе навързано от онова, което ни каза Ана Кор, само по себе си резултат от дочути фрази, откъслечни изречения и думите, нашепвани ѝ от Пат Шей, докато я опипвал по време на нощните си посещения. Той я бе отвлякъл от паркинга, използвайки предложилата му се благоприятна възможност. Престъплението му е било улеснено от познанството с Ана, но когато полицаите разпитвали всички, майка му му осигурила алиби. Обаче му била ядосана, така казваше Ана. През онази първа нощ я бяха държали в къщата и тя ги бе чула да се карат.

„Човек не сече пред собствения си праг — така каза на сина си госпожа Шей. — Ще има въпроси. Ще я търсят.“

Но Пат бил преизпълнен от желание, защото другото момиче било умряло. Ана не знаеше името на момичето, нито откъде е, но те го били държали в килията доста време, година, може би дори и малко по-дълго. Така действали те, така трябвало, защото Пат Шей имал потребности. Пат Шей харесвал малки момичета и майка му намерила решение: няма да задиряш много момичета, защото ще те открият. Просто ще си хванеш едно и ще го използваш, докато не стане твърде старо за твоите вкусове, и тогава ще си намериш ново. А другото момиче, онова, което е станало твърде старо? Ами, постъпваш с него по същия начин, както и с всичко останало, което е остаряло и трябва да бъде сменено. Изхвърляш го или пък го заравяш.

Само че момичето беше умряло, преди да му дойде времето. Ана не знаеше как и защо. Госпожа Шей каза на сина си да почака известно време, да използва порно и каквото там трябва. Тревожела се, че това може да се превърне в схема на поведение и той да започне да оставя следи, които да водят към него. Затова държали момичетата толкова дълго време.

Но Пат видял Ана Кор и желанието преминало в действие.

Толкова силни били потребностите му, толкова силни.

Онази първа нощ той се опитал да я изнасили, но тя не спирала да се съпротивлява. Съпротивлявала се толкова силно, че го наранила,

и то зле. Майка ѝ я била научила как да го прави, защото била живяла между насилници. Казала ѝ, че ако някога се стигне дотам, трябва да действа по най-жестокия и безмилостен начин, който може да си представи. Очите били най-подходящи, така казала тя. Целта ѝ е да го ослепи. Но Ана не можела да се доближи до очите на Пат, затова се насочила към следващото в класацията. Сграбчила и усукала тестисите му, забивайки нокти в тях, и го разкъсала там, долу, оставяйки го да пици от болка. Майка му трябвало да му помогне да излезе от стаята, а Ана била наказана, като я затворили в дупката заедно с мъртвото момиче. Килията не била използвана от известно време и изолацията била лоша, но те искали да ѝ дадат да разбере, че е постъпила лошо и че лошите постъпки имат последствия. Пат Шей ремонтирал изолацията и докато работел, ѝ разказвал за всички онези неща, които щял да ѝ стори, когато оздравее, как щял да я изнасилва ден след ден, когато болката му премине, дори може би и до смърт, и след това щял да си намери друго момиче, защото винаги се намирали други момичета.

Но после се случило нещо. Когато слязъл да я нахрани последния ден, Пат бил разтревожен, но все пак намерил в себе си сили да я поизмъчи.

— Почти беше спасена, скъпа кучко — казал той. — Шефът беше дошъл и го заварих да души наоколо. Ако не се бях върнал навреме, кой знае? Може би щеше да се измъкнеш от тук. За малко, а, скъпа кучко. Съвсем за малко. Но пък шефът можеше да се присъедини към компанията, защото и той ги обича младички. Все едно, няма да разберем.

После се докоснал, докато стоял надвесен над нея.

— Почти ми е минало вече — казал. — Още един ден, и ще съм като нов. Тогава ще можем да се опознаем по-отблизо. Обаче няма да е задълго. Ти се превърна в опасност, затова трябва да го направя особено специално, докато трае.

А какво бе отвело Алън в къщата на семейство Шей? Трошици от улики. Буквално това: трошици. В два от пликовете, изпратени на Рандъл Хейт, бе имало следи от курабиени трохи, както и по лепилото на капациите. На последната страница от доклада, която Алън вероятно беше прочел едва след като е било извършено убийството от предишната нощ, се казвало, че е възможно източникът на

биологичната материя, намерена в плика, да са курабии или твърди бисквити. Никакви косми, никакви епителни клетки, никаква пот, никаква ДНК. Пат Шей просто се бе държал като лакомо момче, което похапва от курабийките на майка си, докато работи. Алън не бе отишъл в къщата на семейство Шей да търси Ана Кор, макар че не е изключено да му е минавало през ума, че онзи, който е изпращал на Рандъл Хейт снимки на голи деца и врати на плевни, може да е отговорен и за нейното отвличане. Възможно бе също така подозрението му за трохите да е помогнало отдавна забравени подозрения за Пат Шей да приемат конкретна форма, защото вкусовете на двамата са били донякъде сходни. Затова е отишъл в къщата на семейство Шей и понеже е бил умен мъж, трябва да е забелязал изоставения камион, наpomпаните гуми и следите до тях, и да е започнал да си задава въпроси.

Там го бе сварил Пат Шей и бе заровил в плитък гроб неговите останки.

Последното късче от пъзела дойде по-късно, когато разследването на семейство Шей започна на сериозно. Разбра се, че майката и синът са били нещо като номади. Не са оставали на никое място по-дълго от три-четири години, може би защото са се надявали, че като избягват необходимостта да отвличат две момичета от един и същ географски район, ще е трудно изчезването на млади жени да бъде свързано с тях. Понякога променяли имената си, госпожа Шей използвала своето моминско фамилно име Хандли, а Патрик — второто си име Дейвид. Дори имали различни номера на социални осигуровки, отговарящи на различните документи за самоличност, номера, които сега трябваше да се проследят, в случай че през годините са убивали не само млади момичета, за да заличават следите си. После пристигнали в Пастърс Бей и решили, че отдалечеността на града е удобна за тях, стига да са готови да търсят плячката по-далеч от дома си. Един от предишните служебни ангажименти на госпожа Шей, под името Рути Хандли, бил сътрудничка на свободна практика, която показвала къщи от името на брокерски фирми, между които била и фирмата, продала къща на госпожа Лагенхаймър. Синът ѝ дори помогнал да се закърпи пукнатина в обшивката, преди продажбата да бъде осъществена, а през това време госпожа Шей и госпожа Лагенхаймър си бърбрили и били споделени някои дребни тайни,

защото госпожа Лагенхаймър била много самотна, много тъжна и доста налудничава.

И когато няколко години по-късно в Пастърс Бей се заселил мъж, представящ се за Рандъл Хейт, това силно раздразнило любопитството на майката и сина Шей. Наблюдавали го, следили го и Пат Шей посетил празната къща в Горам, където някога майка му правела компания на госпожа Лагенхаймър. Запазили файла с всичко, което успели да научат за Рандъл Хейт, в очакване на удобен момент, когато да го използват срещу него. В началото замисляли да го изнудват, защото човек не знае кога ще му потрябват малко допълнителни пари. Но когато желанията взели връх над Пат Шей и той завлякъл Ана Кор в собствения си пъкъл — не някое изгубило се или избягало от дома си дете, а местно момиче, чието отсъствие щяло да бъде забелязано, — майка му предложила по-добър начин да използват човека, който се представял за Рандъл Хейт, а онова, което знаела за слабостите на началник Алън, ѝ помогнало още повече да размъти картината. Готова била да използва всичко, абсолютно всичко, за да е сигурна, че нейният син, любимият ѝ син с неговите необичайни предпочитания, ще остане извън подозрение.

При щателното претърсване в дома на Лони Мидас бе открит също така плик, който не беше предаден на Ейми Прайс. Пощенската марка го идентифицираше като последното послание, което му е било изпратено, с дата на клеймото едва от преди три дни, доставено му в деня, преди да умре. То навярно бе имало за цел да го накара най-сетне да избяга и да подмами полицията след себе си. Беше намерено скрито зад един от панелите в дрешника му, заедно с извлечения от банкови сметки, сертификати за дялово участие, парите, които събрал за бягството си, и дебел дневник, изписан със ситен, почти нечетлив почерк: изповедта на Лони Мидас, неговият таен опит да запази истинската си самоличност и своя здрав разум. По-късно, когато съдържанието на дневника бъдеше изследвано, щеше да се стигне до извода, че се е провалил и в едното, и в другото. Нали бе вярвал, че е преследван от призрака на момичето, умряло от неговите ръце. Какъв да е, ако не луд?

Последният плик, който беше получил Лони, съдържаше фотография на къщата в Горам и изрезка от вестник за случая „Селина Дей“, заедно с принтирана бележка, която гласеше:

„РАНДЪЛ ХЕЙТ“ ЛЪЖЕ.
КОЙ СИ ТИ?

*... че мъртва е, щом спи душата...
и думите „пръст при пръстта“
не се отнасят за душата,
изречени са за плътта.*

Х. У. Лонгфелоу, „Псалм за живота“

Напуснах Пастърс Бей, запазил — на косъм — лиценза, но не и репутацията си. Енгъл ме наблюдаваше, докато си тръгнах. Когато потеглих, въртеше нещо между палеца и показалеца на дясната си ръка: проследяващото устройство от камиона на Алън. Бях признал, че аз съм го сложил. Не знам дали Енгъл повярва. В крайна сметка това бе без значение. Беше просто още едно грамче на везните, които заплашваха да се наклонят срещу мен.

Ана Кор беше жива, но можеше да бъде намерена по-рано, ако не беше моята арогантност, ако бях проговорил по-рано. Луис беше този, който по-късно изтъкна, че от друга страна, ако не бях постъпил така, както постъпих, тя можеше изобщо да не бъде намерена или да не бъде намерена жива. Но аз все още се чувствах празен отвътре, когато Валъри Кор ми благодари и ме целуна по бузата. Опитах да се извиня, да кажа, че съжалявам, но тя поклати глава, сложи пръст на устните ми и ме накара да млъкна.

— Ана се върна — прошепна тя. — Само това има значение. Останалото ще мине. Аз ще я излекувам.

В това имаше истина, истина, с която да живеем: имаше надежда. Винаги има надежда. Ако решим да се откажем от нея, душите ни ще се превърнат в пепел и ще се пръснат по вятъра.

Но душата може да запламти и да не бъде прокълнатата.

Душата може да изгори с ярък пламък.

Шест гарвана летяха ниско над Пастърс Бей, почти докосвайки върховете на голите като скелети дървета. Високо в ясното небе последните гъски следваха своя курс на юг, но гарваните отиваха на север, към горите и планините, към леда и снега. Те се гмурнаха бързо и уверено в спускащия се мрак, може би за да разкажат на чакащия ги вълк за всичко, което бяха видели.

Издание:

Автор: Джон Конъли

Заглавие: Душа в пламъци

Преводач: Йорданка Пенкова

Издание: първо (не е указано)

Издател: ИК „Прозорец“ ЕООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2013

Тип: роман

Националност: ирландска (не е указана)

Печатница: ИНВЕСТПРЕС АД

Излязла от печат: 08.04.2013

Редактор: Калоян Игнатовски

Художник: Виктор Паунов

Коректор: Станка Митрополитска

ISBN: 978-954-733-770-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8674>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.